

БІБЛІОТЕКА
НАУКОВОГО ТОВ. ІМ. ШЕВЧЕНКА
у Львові.

II

~~18073/1890~~

28

ЛВѢВСКО-АРХІЕПАРХІЯЛЬНІЙ

ВѢДОМОСТИ

~~16073~~

р. 1890.

ЛВѢВЪ.

Изъ типографіи Ставропигійского Института,
подъ управленіемъ Ив. Пухира.

СОДЕРЖАНЬЕ.

	Страница
Ч. пор. 1. — Ч. 1018/89/орд. Оголошение устава для каноничного конкурса.	1
Ч. пор. 2. — Ч. к. 9058/89. Взываются ВСЧ. Уряды декан. до надбеланья вѣсѣхъ залеглыхъ належитостей за печатаній обѣзники.	15
Ч. пор. 3. — Ч. к. 360. Взывается ВЧ. Духовенство до надбеланья предплаты на Львовско-Архіепархіальній Вѣдомости.	15
Ч. пор. 4. — Ч. к. 556. Взываются Веч. Уряды дек. до стягненья належитости за шематизмъ на 1890 р.	16
Ч. пор. 5. — ЧЧ. к. 320—373—450—470 и 507 Обвѣщеніе конкурсове	16
Ч. пор. 6. — Ч. 25/орд. Отвѣтъ св. Отца Льва Пана XIII, на письмо Австрійскаго Епископата выражающее обуренье и соболзнованье зъ причины погавленья памятника еретикови Йорданови Бруво.	21
Ч. пор. 7. — Ч. к. 431. Взываются ВСЧ. Настоятель деканатѣвъ до стягненья вѣсѣхъ залеглыхъ належитостей таксальныхъ	23
Ч. пор. 8. — Ч. к. 842. Препоручаея ВЧ. Клыру часонись: „Correspondenz-Blatt für den kath. Clerus Oesterreichs“.	23
Ч. пор. 9. — Ч. к. 908. Обвѣщаея речинець для рукоположенья Пресвитерѣвъ	23
Ч. пор. 10. — Ч. к. 974. Препоручаея ВЧ. Духовенству часонись: Przewodnik higieniczny	24
Ч. пор. 11. — Ч. к. 1196. Подаея до вѣдомости ВСЧ. Духовенства Отозва центр. Комитета ратушкового	24
Ч. пор. 12. — Ч. 57/орд. Окружне Посланіе Его Святости Льва XIII зъ д. 10 Сѣчня 1890: „О головныхъ обовязкахъ гражданъ христіянскихъ“.	29
Ч. пор. 13. Ч. к. 203. Обвѣщаея часъ и способъ щорѣчныхъ складокъ на благодѣтельный цѣли	45
Ч. пор. 14. — Ч. к. 747. Подаея до вѣдомости ВЧ. Духовенства роспорядженье ц. к. Рады школьной краевой що до святкованья дня храмоваго Святого	46
Ч. пор. 15. — Ч. к. 1284. Завѣдомляея ВСЧ. Духовенство о зниженій цѣнѣ сочиненія: „Geschichte der Union der ruthenischen Kirche mit Rom von Dr. Julian Pefesz“	47
Ч. пор. 16. — Ч. 151/орд. Взывается ВЧ. Духовенство до вспомоганья рускаго Комитета въ цѣли несенья помочи для голодомъ дѣтскихъ рускихъ жителей нашего краю	47
Ч. пор. 17. — Ч. к. 1673. Подаея до вѣдомости краева устава зъ д. 1. Студня 1889 о вынагородѣ за преподаванье науки религіи въ народн. школахъ	48
Ч. пор. 18. — Ч. к. 1672. Обвѣщаея речинець квалификаційныхъ испытѣвъ на учителей религіи въ школахъ народныхъ и выдѣловыхъ	52
Ч. пор. 19. — Ч. к. 2095. Подаея до вѣдомости ВСЧ. Духовенства роспорядженье в. ц. к. Министеретва вѣроисп. и просв. и Министеретва скарбу въ справѣ составлянья и предкладанья фасій конгрюальныхъ	52

ЛЬВІВСЬКА БІБЛІОТЕКА
 АН УРСР
 № П. И. — 1883

	Сторона
Ч. пор. 20. — ЧЧ. к. 1135—2304—2305—2306—2127—2143—2310—2343—2364 и 2365 Обвѣщенія конкурсовъ	" 59
Ч. пор. 21. — Ч. к. 1338. Препоручаея ВЧ. Духовенству зарядити складки на будову лат. церкви въ Фалькенбергу	" 69
Ч. пор. 22. — Ч. 466/орд. Сообщаея ВЧ. Клиру меморіялъ въ справѣ соціальной	" 70
Ч. пор. 23. — Ч. к. 1375. Взымаются ВЧ. уряды парох., чтобы въ доносахъ своихъ до п. к. Прокураторіи скарбу не кумульовали рѣзно-родныхъ справъ	" 76
Ч. пор. 24. — Ч. 211/орд. Препоручаея ВСЧ. Духовенству зарядити складки на будову каплицъ св. словенскихъ АА. Кирилла и Меводія при катедрѣ Льоретанскѣй	" 76
Ч. пор. 25. — Ч. к. 1988. Подаетея до вѣдомости роспорядженіе п. к. краевой Рады школьн. въ справѣ посвѣдченной власти духовной, маючихея выдавати гр. к. учителямъ религіи въ школахъ народныхъ	" 77
Ч. пор. 26. — Ч. к. 2662. Обвѣщаея обѣжники п. к. краевой Рады школьной въ справѣ книжокъ употребляемыхъ на преміи для молодежи школъ народныхъ	" 78
Ч. пор. 27. — Ч. к. 2950. О номинальномъ богослуженію за душу б. п. Цѣсаревой Маріи Анаы	" 83
Ч. пор. 28. — ЧЧ. к. 2494—2495—2556—2679—2681—2705—2534 и 2777. Обвѣщенія конкурсовъ	" 83
Ч. пор. 29. — Ч. 477/орд. Подаетея до вѣдомости декретъ св. Конгрегациі. Индекса зъ д. 6. Марта 1890 — въ справѣ заказанныхъ книжокъ	" 89
Ч. пор. 30. — ЧЧ. к. 2574 и 2967 Обвѣщенія конкурсовъ	" 90
Ч. пор. 31. — Ч. к. 3181. Подаетея до вѣдомости устава взглядомъ полученія конгруи ексенонованныхъ сотрудниковъ	" 93
Ч. пор. 32. — Ч. к. 3244. Препоручаея ВЧ. Духовенству собирање складокъ на погорѣльцѣвъ Нового Сонча	" 94
Ч. пор. 33. — Ч. к. 3546. Оголошуея речинець до конкурсового испыта парохіального	" 94
Ч. пор. 34. — ЧЧ. к. 3533—3603—3662—3448 и 3506. Обвѣщенія конкурсовъ	" 95
Ч. пор. 35. — Ч. 582/орд. Посланіе Австрійского катол. Епископата въ справѣ школы конфесіанной	" 97
Ч. пор. 36. — Ч. к. 2915. Взымаея ВЧ. Духовенство въ корреспонденціяхъ до п. к. Прокураторіи Скарбу подавати всегда мѣстцевель, почту, Судъ повѣт. Староство и Епархію	" 107
Ч. пор. 37. — Ч. к. 3540. Подаетея до вѣдомости ВСЧ. Духовенства рескриптъ в. п. к. Министерства вѣроисп. и просв. въ справѣ покрытя конгруи систем. сотрудниковъ зъ надвыжки доходѣвъ приходскихъ	" 108
Ч. пор. 38. Ч. к. 3998. Подаетея до вѣдомости ВЧ. Духовенства рескриптъ в. п. к. Министерства дѣлъ внутреннихъ о безплатномъ выдаваніи свѣдоцтвъ метрикальныхъ для евиденціи войсковой	" 109
Ч. пор. 39. — Ч. к. 4206. Чтобы побиранье муръ св. всегда дописевъ Уряда декан. сопровождене було	" 110
Ч. пор. 40. — Ч. к. 4303. Розсылаея ВСЧ. урядамъ дек. по 1 примѣрникови Bericht der Leopoldinen-Stiftung 1889	" 111
Ч. пор. 41. — Ч. к. 4287. Дирекція галицк. земск. кред. Товариства повѣдомляе, що въ м. Червню 1890 збстануть всѣ 5 ⁰ / ₁₀ листы заст. тогожь Товариства зъ обѣгу стягненій	" 111

	Сторона
Ч. пор. 42. — ЧЧ. к. 4141—4320—4395—4398—4400. Обвѣщенія конкурсовъ	" 111
Ч. пор. 43. — Ч. 613/орд. Архіерейске посланіе о бракосочитанію Ея п. к. Высочества Найдостойнѣйшом Архикнягинѣ Маріи Валеріи съ Его п. к. Высочествомъ Найдостойнѣйшимъ Архикняземъ Францъ Сальваторомъ	" 117
Ч. пор. 44. — Ч. к. 4537. Поручаея ВЧ. Духовенству собирање датковъ грошевыхъ на рѣчь цѣлебной колыоніи въ Рымановѣ	" 120
Ч. пор. 45. — Ч. к. 4590. Предостерегаея передъ газетою „Народ“	" 120
Ч. пор. 46. — Ч. к. 5292. Речинець до конверзіи завик. 5% листѣвъ заст. Галиц. Товариства кред. земск. на 4 ¹ / ₂ %	" 120
Ч. пор. 47. — Ч. к. 5306. Обвѣщенія конкурсове	" 121
Ч. пор. 48. — Ч. 547/орд. Архіерейске посланіе о читальняхъ	" 125
Ч. пор. 49. — Ч. к. 4940. Взымаея ВЧ. Духовенство до вспомоганья Общества „Червоного креста“	" 144
Ч. пор. 50. — Ч. к. 5670. Обвѣщенія конкурсове о принятіе до Вѣденской Семинаріи	" 146
Ч. пор. 51. — Ч. к. 5795. Обвѣщенія конкурсове о принятіе до Львѣвской духовной Семинаріи	" 147
Ч. пор. 52. — ЧЧ. к. 6110—6111 и 6112. Обвѣщенія конкурсовъ	" 148
Ч. пор. 53. — Ч. 741/орд. Архіерейске посланіе дотычно додаткового розграниченья АЕпархіи Львѣвской и Епархіи Станиславской	" 149
Ч. пор. 54. — Ч. 692/орд. Поручаея къ вспомоганью ВСЧ. Духовенству ново завязане австрійске стоваришенье им. св. Рафаила въ Вѣднѣ для охорони катол. эмигрантовъ	" 158
Ч. пор. 55. — Ч. к. 5712. О знизженю цѣны „Проповѣдей“ Юліяна Ганкевича	" 162
Ч. пор. 56. — Ч. к. 6132. О полѣпшеню конгруальной дотациі ексенонов. сотрудниковъ	" 162
Ч. пор. 57. — Ч. к. 4798. Препоручаються „книжочки мисійні“ выдаваніи черезъ О. Льва Джулинского и зываються поновіо ВЧ. Священники, чтобы противодѣйствовали розширеню писемъ и газетъ недоброго духа, а пособествовали розширеню добрыхъ писемъ им. газеты „Посланникъ“	" 163
Ч. пор. 58. Ч. 781/орд. Повѣдомляея ВСЧ. Клиръ о утвореню нового Галицкого деканата	" 164
Ч. пор. 59. — ЧЧ. к. 6211—6212 и 6618. Обвѣщенія конкурсовъ	" 165
Ч. пор. 60. — Ч. к. 6776. Взымаются ВСЧ. Уряды декан. до исправленья бтвникѣвъ шематизма	" 169
Ч. пор. 61. — Ч. к. 6854. Обвѣщаея речинець до испыту конкурсового парохіального	" 170
Ч. пор. 62. — Ч. к. 6565. Подаетея до вѣдомости ВЧ. Духовенства роспорядженье в. п. к. Министерства вѣроисп. и просв. взглядомъ камертона, якого при музыцѣ и пѣнію ужавати належить	" 170
Ч. пор. 63. — ЧЧ. к. 6711—6820 и 6823. Обвѣщенія конкурсовъ	" 171
Ч. пор. 64. — Ч. к. 7224. Поновляея роспорядженье щорѣчного особного набожества въ м. Жовтніи и въ два дни Рождественныхъ святъ	" 173
Ч. пор. 65. — Ч. 851/орд. Комунікатъ п. к. генеральной команды взглядомъ контроль войсковыхъ въ недѣль и свята	" 175

	Сторона
Ч. пор. 66. — ЧЧ. к. 7129—7463—7075 и 4739. Обвѣщенія конкурсовъ . . .	176
Ч. пор. 67. — Ч. к. 6601. Оголошуея речницеъ къ рукополаганью Пресви-теровъ . . .	181
Ч. пор. 68. — Ч. к. 7694. Завѣзанье къ безъотлагательному збранью и бста-вленью датковъ къ фонду свящ. вдовъ и сиротъ . . .	182
Ч. пор. 69. — ЧЧ. к. 7621—7733 и 7571 Обвѣщенія конкурсовъ . . .	183
Ч. пор. 70. — Ч. 623/орд. Архіерейске посланіе о небезпечно хорыхъ и уми-рющихъ и о власти удѣленія Апостоль. благословенія съ полнымъ отпускомъ . . .	185
Ч. пор. 71. — Ч. к. 7531. Комунікатъ выс. Выдѣла краевого въ справѣ ша-нованья святъ обряда гр. кат. . .	196
Ч. пор. 72. — Ч. к. 7645. Поновляея завѣзанье Урядовъ декан., щобы пред-ложили мнѣіе клира взглядомъ выдаванья щорочного урядо-вого тивика . . .	197
Ч. пор. 73. — Ч. к. 7601. Поручаея вспомошествованье будовы костела въ Ниску . . .	197
Ч. пор. 74. — Ч. к. 7514. Завѣзанье Вч. Священство до посѣшествованья розвоєи Общества взаимной помочи дяковъ церковныхъ гр. к. Ар-хіепархіи Львѣвскои . . .	198
Ч. пор. 75. — Ч. к. 8728. Поновляея роспорядженье Матрои. Ординаріята дотычно предкладанья „Листовъ платничихъ“ и „записничовъ грошевыхъ“ . . .	199
Ч. пор. 76. — Ч. к. 7650. Роспорядженье в. ц. к. Намѣстничества взглядомъ конскрипціи . . .	200
Ч. пор. 77. — ЧЧ. к. 7 31—8131 и 8314. Обвѣщенія конкурсовъ . . .	201
Ч. пор. 78. — Ч. к. 1050/орд. Посланіе св. Отца Папы Льва XIII въ справѣ щорѣчного собиранья складокъ въ праздникъ св. Богоявленія Господня на цѣли мисійной и знесенья невѣдництва въ Африцѣ . . .	205
Ч. пор. 79. — Ч. к. 8079. Инструкція взглядомъ розрѣшеній бтъ препят-ствій сууружеснихъ и вѣчаній на ложи смертнѣмъ . . .	209
Ч. пор. 80. — Ч. к. 842/орд. Поручаея намѣрене учрежденіе катол. всеучилища изъ добровольныхъ складокъ . . .	212
Ч. пор. 81. — Ч. к. 990/орд. Откликуются бтпуеты, по причинѣ найденья мощей св. Амвросія и св. Гервасія и Протасія въ гдекоторыхъ церквахъ АЕпархіи яко щорѣчній уживаній . . .	213
Ч. пор. 82. — Ч. к. 992/орд. Препоручаея ВЧ. Священству и читальнямъ часо-писъ „Дзвѣнокъ“ . . .	214
Ч. пор. 83. — Ч. к. 998/орд. Складка на побудованье церкви пѣдъ возваньемъ св. Іоакима въ Римѣ яко даръ на 50 лѣтній ювильей Епископства св. Отца Льва XIII. . .	214
Ч. пор. 84. — Ч. к. 9103. Препоручаея сочиненіе „Илюстрованій житья Свя-тыхъ“ Пр. О. Евгенія Гузара . . .	215
Ч. пор. 85. — Ч. к. 1063/орд. Щобы на теиерь газету „Червоная Русь“ бтъ Вѣрныхъ и изъ читальнъ устороняти . . .	216
Ч. пор. 86. — Ч. к. 9562. Вызываются ВЧ. Орд. щкольный Комисаръ до пред-ложенья справозданъ о стаиѣ науки религіи до 15 Сѣчня 1891 . . .	216
Ч. пор. 87. ЧЧ. к. 9322 и 9038. Обвѣщенія конкурсовъ . . .	216

ЛВѢВСКО-АРХІЕПАРХІЯЛЬНИ

ВѢДОМОСТИ

РѢкъ 1890.

Выдано дня 30. Сѣчня.

Ч. I.

Ч. 1

Ч. 1018/89 — Орд. — Оголошуєся поновно Уставъ для каноничного конкурса при обсадженью парохій въ АЕпархіи ЛьвѢвской; съ добавленьемъ Наставленья дѣловодства для Испытователей синодальныхъ или просинодальныхъ.

Митрополитальный Ординаріять уважає за бгловѣдне поновно оголосити

У с т а в ъ

для каноничного конкурса при обсадженью парохій въ гр. к. АЕпархіи
ЛьвѢвской

обвѣщенный попередно пдѣ ч. 1599 изъ 13 Марта 1871 — съ нѣкоторыми
змѣнами.

Для обсадженья парохій въ Архіепархіи Митрополитальной гр. кат.
ЛьвѢвской постановляєся въ мысль узаконенія св. Собора Тридентского
(Засѣд. XXIV, Гл. 18. о реформ.) слѣдующій каноничный порядокъ.

I. Для справованья душпастьрскихъ обязанностей въ опорожненій мѣстности душпастьрскій — съ полнымъ и порядочнымъ парохіальнымъ правосластіемъ поставляея Митрополитальнымъ Ординаріатомъ по выслушанью мнѣнія Митрополитальной Консисторіи довременный завѣдатель въ способъ до теперь звичайный.

II. На опорожену душпастьрску мѣстность, заосмотрену завѣдателямъ, розписуеся конкурсъ або убѣгательство заразъ по опороженью, або со взглядомъ на особливй того требуючій обстоятельства въ времени Митроп. Ординаріатомъ опредѣленомъ.

III. Речинець конкурсовый задержуеся теперь звичайный, т. е. семь-тиждневый ътъ дня розписанья конкурса.

IV. О опорожену и на конкурсъ розписану мѣстность душпастьрску могутъ убѣгаться священники котрй при испытѣ конкурсномъ дотычно науки изъ богословскихъ предметѣвъ, въ той Архіепархіи ѡтбывшійся добре обстали, и на тоє свидѣтельство получили, или ътъ того испытѣ суть изытій или увольненій.

V. Убѣгающія о опорожену душпастьрску мѣстность пѣдвергаются кромѣ помянутого испытѣ наукового еще другому испытюви дотычно прочихъ свойствъ, св. Соборомъ Тридентскимъ у настоятелей и правителей парохіальныхъ церквей требуемыхъ.

VI. Тѣлько тѣи, котрй въ томъ другомъ испытѣ узнаніи ѡстали способными и достойными, предладаются въ означенѣмъ, по выслушанью Митроп. Консисторіи, Митроп. Ординаріатомъ уложенѣмъ порядку достойности Патронови бенефиціи, котрый для одного изъ нихъ Архіепископови Митрополиту въ речинци шѣсть-тиждневѣмъ, или если ѡтъ за границями державы обитае, до трехъ мѣсяцей грамоту презентаціну предложити должень естъ. Духовному Патронови предладаются изъ межи убѣгателей узнаныхъ способными, лише тѣи три, котрыхъ Архіепископъ Митрополитъ яко достойнѣйшихъ и способнѣйшихъ ътъ прочихъ узнаеть.

VII. Если Патронъ въ речинци выше реченѣмъ презентовати залити, Архіепископъ Митрополитъ употребитъ собѣ прислугуючого права и надасть бенефицію на первѣмъ мѣстци Патронови предложену убѣгательви, безъ взгляду на яке будь и чіе будь противословіе. И такъ само при парохіяхъ *liberae collationis* надасть Архіепископъ Митрополитъ бенефицію изъ межи узнаныхъ способными убѣгателей тому, котрого за достойнѣйшого и способнѣйшого ътъ прочихъ осудитъ.

VIII. Въ бенефиціяхъ патроната Его ц. и к. Величества речинець до презентаціи не опредѣляеся.

IX. Презентованого ътъ Патрона поставляе Архіепископъ Митрополитъ Душпастьремъ въ опорожненій душпастьрскій мѣстности въ способъ до теперь захованный, по зложенью предписанои св. Соборомъ Замостскимъ въ тит. XIV присяги по слѣдуючій ротѣ, котру кождый въ Пароха поставляемый напередъ власноручно написати, а потому зложити и пѣдписати мае:

„Я (имя) презентованный на парохію або до церкви въ (имя мѣстца) присягаю на св. Боже Евангеліе, котре руками моими осязаю, що для одержанья бенефиціи або церкви або за тоє, щобымъ бувъ презентованный и именованный, ани я, ани кто инный въ моемъ имени, за моимъ согласіемъ, або вѣдомостію щоне-будь коляторови, патронѣви, або кому будь инному изъ той причины пріобѣцаявъ, або давъ, або вынадгородивъ, або у кого будь зложивъ, ани взанімъ давъ, або помѣстивъ, або взанімъ дане, помѣщене, або якимъ будь способомъ должне опустивъ, або звѣльнивъ, ани взглядомъ домѣвъ, грунтѣвъ, дѣбрь, доходѣвъ, той церкви пожиткѣвъ, данивъ, або приношеній тонже бывшихъ, теперѣшнихъ и будучихъ, даровизну, опустку, або вынаймлене здѣлавъ, пріобѣцаявъ, або заключивъ, або кто инный за моимъ порученіемъ, або призволеніемъ пріобѣцаявъ, здѣлавъ або заключивъ, ани вообще явй будь церквй моей и св. обрядови нашому вредяй съобовязанья на себе пріймивъ. Такъ ми Боже помози и сіе св. Евангеліе.“

О конкурсѣ парохіальномъ вообще.

X. Конкурсъ парохіальный ѡтправляеся синодальными или мѣстосинодальными (просинодальными) Испытателями.

XI. Испытатель синодальный выбираются по постановленью св. правилъ (ведля выложенья Папы Венедикта XIV въ князѣ: *De synodo dioeceseana* кн. IV, гл. 7.) въ Синодѣ Епархіальномъ на одинъ рѣкъ найменше шѣсть, но и бѣльше ихъ выбранными могутъ бути — Епископъ мае предложити такихъ, котрыхъ бы бѣльшѣсть Синода одобрила, тайнымъ или явнымъ — голосованіемъ; а еслибы въ протягу того року черезъ смерть или ѡтдаленіе изъ Епархіи забракло шѣсть, то може Епископъ число до шѣсть забракшихъ за согласіемъ Капитулы доповнити. Но хоть съ уплывомъ року Синодъ Епархіальный не буде вновь созванный, то однакожь, доки естъ хоть шѣсть Испытателей въ послѣднѣмъ Синодѣ выбранныхъ, доти всѣ дѣйствуютъ дальше.

Въ недостатку же синодальныхъ Испытателей выбираютъ Митрополитальнымъ Ординаріатомъ, упрошеною на тоє ътъ св. Престола Апостольского особенною властію, за согласіемъ Капитулы, мѣсто-синодальный Испытатель на время въ дотычномъ рѣзкриптѣ Апостольскѣмъ опредѣлене (котре время потому ътъ св. Ап. Престола продовжене бути може), съ тымъ обмеженіемъ, що дѣятельность ихъ яко Испытателей конкурсовыхъ въ случаю, коли бы Синодъ Епархіальный правильно созванный бувъ, и передъ уплывомъ опредѣленого для дѣятельности ихъ времени перестаетъ. Конкурсъ, котрый бы ся ѡтбувъ передъ Испытателями, законно до того неуповаженными, и слѣдовательно такожь обсажене дотычно парохіи — естъ неважнымъ.

XII. На Испытателей выбираютъ мужѣ изъ науки извѣстий, непорочностію нравѣвъ ѡтличающіяся, изъ Клира мірского або и монашеского, котрй до того чина способнѣйшимъ видѣтсѣя будутъ.

XIII. Испытователь синодальный или мѣстосинодальный обязуются присягою, правилами предписанною, до совѣстного исполненія своей чинности.

XIV. Испыть конкурсовый есть двойкій: первый дотычно науки, другой дотычно прочихъ свойствъ, а то: лѣтъ, нравственности, пастырского благоразумія и иныхъ до управленія опорожненою Церквю заходящихъ требованій, якъ то приписуе св. Соборъ Трид. (Засѣд. XXIV, гл. 18.)

XV. Каждый изъ тыхъ испытывъ предпринимаема въ Львовѣ Испытателями синодальными или мѣстосинодальными. Присутствіе однако личне кандидатывъ требуея тѣлько при испытывъ дотычно науки. Дни для испытывъ науковыхъ призначае Митропол. Ординаріятъ два разы на рѣкъ.

А) Испыть конкурсовый дотычно богословской науки.

XVI. До того испытания допускаются тѣлько тѣ священники, котры наименше три роки въ душпастырствѣ или въ иныхъ обязанностяхъ церковныхъ добре заслужили; лишь въ разѣ отлично-похвальной душпастырской службы може Митроп. Ординаріятъ, по выслуханью мнѣнія хотъ трехъ Испытателей, дозволити на складанье испытыва сего передъ уплывомъ трехъ роковъ. Хотячй протое сему испытыви поддатися, должнй наименше одинъ мѣсяць передъ речницемъ испытыва зголоситися до Всеч. Урядя деканального, той доноситъ безпрОВОЛОЧНО, а найдалше до десять дней по зголошеньюся, о ихъ достоинствѣ до Митроп. Консисторіи, и лишь по отриманью призывленія Митрополитальной Консисторіи черезъ Урядъ деканальный, могутъ ставитися до испытыва.

О достоинствѣ просителей мають Вч. ОО. Деканы такъ тутъ, якъ и въ низше наведенныхъ случаяхъ (XXXI и XXXIV) пѣдъ тяжкимъ обязанкомъ доносити совѣстно, наводячи не лишь додатнй, по и уемнй стороны ихъ, не даючися поведовати ніякимъ взглядамъ людскимъ ани просьбамъ компетентывъ; памятаючи, що въ противнѣмъ разѣ взяли бы на себе отвѣчательность передъ Г. Богомъ за всѣ послѣдствія умѣщеня неспособныхъ або менше достойныхъ кандидатывъ въ мѣстцяхъ душпастырскихъ — причѣмъ додаея тая увага, що за умѣщеня попереднй не суть они отвѣчательнй, але въ данѣмъ разѣ будутъ отвѣчательными за умѣщеня будущй. Тѣи доносы свои мають Уряды деканальнй посылати впрость до Митроп. Ординаріята, употребляючи на то табелѣ, приписанй при убѣгательствѣ на парохіи — отже и съ выказаньемъ умѣщеня просителя ѳтъ початку ажъ до того часу; и если днѣ впередъ въ иншѣмъ деканатѣ бувъ, то Митроп. Консисторія пбсла усмотреня зажадае и ѳтъ другого дотычного Декана вспѣмине о нѣмъ донесеень.

XVII. Испыть дотычно богословской науки предпринимаема:

1. Изъ положительной догматики;
2. изъ богословія нравственнаго;
3. изъ положительнаго права церковнаго или каноничнаго;

4. изъ парафраза или толкованья св. писанія;

5. изъ богословія пастырского, до котораго принадлежитъ такожь ученіе катихитичне.

Отвѣты въ тѣмъ испытывъ дають испытуемй изъ всѣхъ тыхъ матерій письменно и устно, и кромѣ того мае каждый выробити коротку проповѣдь на слова св. Евангелія или на поданный предметъ отвѣтну.

XVIII. Передъ испытывомъ означае Митроп. Ординаріятъ изъ числа Испытателей наименше трехъ, котры на той разѣ въ испытывъ дѣйствовати мають, и такожь Канцлера конкурса и Заступника тогожь. Призначенымъ Испытателямъ призначае такожь матеріи, изъ котрыхъ вопросы давати мають. Если межѣ явившимися до испытыва найднѣв бы ся сродникъ (consanguineus) или своякъ (affinis) котораго изъ Испытателей ажъ до второго степени каноничнаго численя, то той Испытатель на сей разѣ до испытыва назначенымъ бути не може.

а) Письменный испытывъ дотычно науки богословской.

XIX. Въ день назначеннй для испытыва собираются о годинѣ пѣвѣ до девятой рано испытуемй въ свѣтлицю на то назначену, умѣщаются въ порядку азбучнѣмъ именѣ, и Архіепископъ-Митрополитъ або Заступникъ Его яко Предѣдатель, объявляе розпочатіе испытыва, напоминае испытуемыхъ, щобы межѣ собою не порозумѣвались и не употребляли не позволенныхъ допомочныхъ средствъ, и заповѣдае затворъ или клявуру объявляючи, що каждый противодѣлаючи уважатися буде, якъ бы ѳтъ испытыва ѳтступивъ.

XX. По удаленію испытывоной комисіи лишаея Канцлеръ конкурса, затворяе и замыкае двери свѣтлицѣ, и держитъ ключъ у себе. Отъ того часу жадному испытуемому не есть свободно изъ того мѣстца испытыва выходити скорше, якъ по ѳдданью и подпсанью своего вырѣба изъ дотычнаго предмета; ани назадъ туда входити скорше, якъ ажъ всѣ испытуемй вырѣбы свои ѳдали, и тѣлько передъ подиктованьемъ слѣдующаго вопроса.

Выходячй скорше, якъ сказано, уважаея яко ѳтъ испытыва совѣмъ ѳтступившй. Не есть такожь свободно кому инному, кромѣ Испытателю дотычно матеріи, если прійти схоце, до мѣстца испытыва вступити. Мѣстце припадково перешкодженаго Канцлера обнимае тогожь заступникъ.

XXI. О девятѣи годинѣ произноситъ Канцлеръ конкурса вопросъ изъ догматики положительной, показуе его бути печатанымъ, розпечатуе его передъ очима испытуемыхъ и обвѣщае имъ выразно содержимый тамже вопросъ. При вырѣбѣ отвѣтывъ не дозволяея употребити жадныхъ писемъ ани книгъ, кромѣ книгъ св. писанія, Собора Тридентскаго и Синода Замостскаго. Всяке въ тѣмъ спостережене переступленье закау виновнаго ѳтъ продовженя испытыва выкаючае.

XXII. Съ удареньемъ години десятой ѳббирае Канцлеръ вырѣбы испытуемыхъ, чи они суть укбиченй, чи неукбиченй, велитъ ихъ дотычнымъ кандидатамъ передъ своими очима подпсати, и самъ ихъ подписуе, вкладае въ обгортку

на тое приготовану, опечатае печатію Испытователя той матеріи ему оставлено, и пересылае печать ждучимъ слугою канцелярїинымъ дотычному Испытователю, и заразъ приступае до обвѣщеня вопроса изъ богословія нравственного въ такий самый способъ, якъ выше при догматичѣ сказано було.

XXIII. Такимъ способомъ поступае дальше въ отбирающыя выроббвы и обвѣщеню вопросовъ изъ прочихъ предметбвъ, слѣдующимъ порядкомъ задаются маючихъ: О год. 11. вопросъ изъ положительного права каноничного; о год. 3 зъ полудня парафразу св. писанія; о год. 4. изъ богословія пастырского совокуно съ катихитикою; и о год. 5. мѣстце изъ св. Евангелія или инный якій предметъ до уложенья короткои проповѣди, котрой хотъ введеніе (exordium), совершенно выроббитися, въ прочбмъ же начеркъ проповѣди представитися мае.

XXIV. О год. 12. въ полудне, одобривши выробы изъ права каноничного, отпускае Канцлеръ конкурса испытуемыхъ на обѣдъ, заповѣдаючи, абы о 3ой год. вновь збѣшлись. О год. 6. въ вечеръ, по отданью выроббвъ заключаеа испытъ письменный, и Канцлеръ отпускае испытуемыхъ до дому заповѣдаючи, чтобы слѣдующого дня о год. 9. передъ полуднемъ до иснута устного явились.

б) Устный испытъ дотычно науки богословской.

XXV. О год. 9. сходятся всѣ испытуемї до свѣтлицѣ иснута, затворяются двери, и Испытователь съ Предсѣдателемъ занимаютъ свои сѣдалища, испытуемї же сѣдаютъ напротивъ нихъ въ порядку азбучнбмъ именъ, и начинаеа испытъ устный изъ богословія догматичного положительного, а потѣмъ зъ прочихъ предметбвъ тымже порядкомъ, якъ въ испытѣ письменнбмъ — съ тымъ лишь различіемъ, що при устнбмъ испытѣ особнїи вопросы ставляеа изъ пасторальной, и особнїи изъ катихитики. Испытъ каждого укбичаеа выголошенемъ введенія проповѣди на испытѣ письменнбмъ сочиненного або и инного.

XXVI. Вопросы изъ каждого предмета ставитъ Испытователь тогоже и дае правильно каждому испытуемому одинъ вопросъ. Но и Предсѣдатель, може такожь изъ своей стороны задавати вопросы испытуемымъ.

XXVII. Испытъ устный продовжаеа передъ полуднемъ до год. 12. и ведеса по потребѣ зъ полудня отъ 3 до 6 години черезъ тѣлько дней, кблько до иснута всѣхъ кандидатбвъ изъ всѣхъ предметбвъ потребно естъ. По укбиченбмъ испытѣ отпускаются испытуемї въ свояси.

XXVIII. Успѣхъ иснута означаеа загално Испытователями черезъ голосованье, а то признаемъ одной изъ слѣдующихъ чотырохъ нотъ:

- а) одобряеа съ ознакою отличности;
- б) одобряеа.

- в) одобряеа съ достаточнымъ успѣхомъ.
- г) не одобряеа.

Тая квалификація или судъ вписуеа въ протоколъ, котрый цѣлою комисією испытовою подписаный предлагае Канцлеръ Митроп. Консисторіи, котра на той подставѣ выдае одобреннымъ свидѣтельства одобреня въ продолженю десяти дней. Неодобренному не выдаеа жадие свидѣтельство, а тѣлько онъ о тѣмъ завѣдомляеа.

XXIX. Одобренье при испытѣ науковбмъ признане, естъ на шѣсть слѣдующихъ лѣтъ правосильнымъ.

в) Изъятіе и увѣльненье отъ иснута богословского наукового.

XXX. Изъятї отъ иснута наукового суть:

- 1) Поставленї дѣйствующї Испытователь синодальной или мѣтосинодальной.
- 2) Крылошане греміяльнї, Професоры св. Богословія, и дѣйствительнїи Катихиты при высшїи гимназїи.

XXXI. Отъ иснута конкурсового дотычно науки могутъ бути увѣльненї по выслуханю мнѣнїа хотъ трехъ синодальныхъ или мѣтосинодальныхъ Испытователей:

- 1) Исполнившїи дѣйствїе Испытователя синодального или мѣтосинодального, Професора св. Богословія или Катихита при гимназїи высшїи.
- 2) Крылошане почетнї, Деканы и Докторы св. Богословія.
- 3) Здѣлавшїи испытъ конкурсовый одинъ разъ съ нотою отличною а съ нотою простого одобреня два разы; або хотъ одинъ разъ одобренї, хотьбы лишь съ достаточнымъ успѣхомъ; но при тѣмъ заслужившїи черезъ многї лѣта похвальными трудами для Церкви.
- 4) Отличившїи удачнымъ сочиненїемъ богословскимъ, удачнымъ сочиненїемъ проповѣдей или катихизацій церковныхъ. Увѣльненье отъ иснута конкурсового дотычно науки богословской може по мѣрѣ отличныхъ трудбвъ душпастырскихъ или науковыхъ удѣлене бути або на одинъ разъ, до убѣгательства о одну означену парохїю, або на означене время (звыкло шѣсть лѣтъ), або на всегда.

Желающї сего увѣльненя должнї суть свои прошенїа посредствомъ своего Настоятельства подати до Митрополитального Ординарїата; а Вч. Деканы мають при тѣмъ поступити такъ, якъ выше подъ XVI указано. Увѣльненї должнї при убѣгательствѣ о бенефицію выказатися грамотою увѣльненя, датованною передъ речинцемъ конкурсовымъ; длятого желающї убѣгатися о якусь парохїю и такожь одержати въ той цѣли увѣльненье отъ иснута наукового, мають въ своемъ интересѣ прошенїе о тое увѣльненье наименше на одинъ мѣсяць передъ речинцемъ конкурсовымъ до Урѣда декан. внести, а Настоятель деканата обовязаный тое прошенїе wrazъ съ табелѣвъ квалификаційновъ безпроволочно, а найдалше до 10 дней по внесенїи просьбѣ, Митроп. Ординарїатови предложити.

Б) Испытъ конкурсовый дотычно прочихъ свойствъ убѣгателей.

XXXII. Понеже не всегда той, который есть больше ученый, также есть способнейший до душпастырства; то по закону св. Собора Трид. (Засѣд. XXIV, гл. 18.) и приписамъ св. Апост. Престола, даннымъ въ конституціи Папы Венедикта XIV изъ дня 4 Студня 1742 „Cum illud“, одобренъ въ испытъ дотычно науки, и также отъ сего испытъ изъятъ и увѣльненъ, коли стараются о яку бенефицію, подвергаются еще испытю дотычно прочихъ до справованья душпастырства вообще, и до правленья церкви (парохіи), котру получить хотягъ, въ особенности требуемыхъ свойствъ, именно дотычно „дѣтъ, нравственности, пастырского благоразумія, почитанія, положенныхъ уже прежде для церкви послужбъ, приобрѣтено и въ иныхъ должностяхъ похвалы, и съ наукою маючю тѣсно сполучитися отличного честного поведенія.“

XXXIII. Настоятельъ деканатѣвъ, въ котрыхъ парохіи яка на конкурсъ есть выставлена, суть обовязанъ донести до Митроп. Консисторіи що до каждой парохіи, и то доконечно передъ терминомъ конкурснымъ, чи послѣ ихъ вѣдомости заходятъ або не заходятъ тамъ особнй незвычайный обстоятельство и потребности, такы, котрыхъ изъ шематизма епархіального узнати не можъ; н. п. еслибы парохія тая была здеморализована, занущена, парохіянѣ збунтованъ, съ численными Вѣрными другого обряда або со значнымъ числомъ акаголикѣвъ помѣшанъ, если есть гамъ особливша труднѣсть въ побудованью церкви и будынкѣвъ парохіальныхъ, и т. п. — И дотычный Референтъ Митроп. Консисторіи додасть отъ себе до примѣчаній Декантѣвъ тое, що ему въ томъ взгляды вѣдомымъ есть (впрочѣмъ обстоятельство, чи мѣстагъ тая есть для матеріального состоянія пароха лѣвша або гѣрша — тутъ не належить).

XXXIV. Убѣгательъ о выставлену на конкурсъ парохію должнй свои поданья въ означенѣмъ речинци конкурсномъ въпрость до Митроп. Консисторіи внести, вразѣ со свѣдоцвомъ отъ тогожъ испытъ конкурсного дотычно науки або съ грамотою увѣльненія отъ тогожъ испытъ. Поданья по означенѣмъ речинци тутъ внесенъ, не будутъ уважлены. Если же свѣдоцтво конкурсное або инше яке находится при якомъ попередѣмъ поданью убѣгателя, то мае тое въ прошенію выразно навестися, съ точнымъ означенемъ того попередного поданья; инакше буде прошеніе яко безъ тогожъ свѣдоцтва внесене уважтися.

Заразомъ мають убѣгательъ всѣ прочіи свои свѣдоцтва, также передъ истеченіемъ речинца конкурсного, предложить въ урядѣ деканальномъ, съ письменною просьбою о квалификаційну табелю. Тую квалификаційну табелю мае Настоятельъ деканата подѣтяжкимъ обовязкомъ совѣтно составити (якъ уже выше подѣ XVI. сказано) и оную самъ въпрость до Митроп. Ординаріята выслати и то безпроводочно, а найдалше до десяти дней по внесеню отъ убѣгателя письменной просьбы задучаючи заразомъ туюжъ письменну просьбу, на котрой выразно день внесенія ея въ Урядѣ деканальномъ мае бути назначеный — и также похвальнй грамоты и инши незвычайнй свѣдоцтва, если які отъ убѣгателя предложенъ були. Если же табеля квалификаційна до попе-

редного якого поданья уже упрошена була, то мае убѣгательъ тое въ прошенію до Митроп. Консисторіи внесенѣмъ выразно навести, съ точнымъ означенемъ того попередного поданья — инакше буде поданье яко безъ упрошеной въ терминѣ табелѣ внесене уважтися, и не уважлятся; впрочѣмъ табеля квалификаційна есть важна лишь на протягѣ шѣгъ мѣсяцей, числячи отъ дня выданья ея до речинца конкурсного.

XXXV. Испытъ що до прочихъ свойствъ убѣгателей окрѣмъ науки, отбуваея слѣдующимъ способомъ: По уплывѣ речинца конкурсного на яку парохію, отпоручае Ординаріятъ до переведенья того испытъ зпомежи Испытователей синодальныхъ или мѣстосинодальныхъ наименше трехъ, опредѣляе также Канцлера до конкурса, и означае день того испытъ. И тутъ, если межѣ убѣгающимися о яку бенефицію находится сродникъ или своякъ котрого изъ Испытователей ажъ до второго степени каноничного численья, то той Испытователь на сей разъ до испытъ отпорученѣмъ бути не може.

XXXVI. Дня на испытъ опредѣленого собираея комисія Испытователей подѣ председательствомъ Архіепископа — Митрополита или Его Заступника, подвергае поодинокихъ убѣгателей прилѣжному розсмотрю взглядомъ потребныхъ свойствъ на подставѣ выказѣвъ и подлежащихъ свѣдѣтельствъ, также актѣвъ дисциплинарныхъ и особистыхъ несомѣтельныхъ вѣдомостей Испытователей — и изрекае судъ свой о способности поодинокихъ кандидатѣвъ до той бенефиціи, о котру убѣгаются.

XXXVII. Голосы свои дають Испытовательъ по просту „способный“ або „неспособный“ бальтованемъ.

XXXVIII. Бѣльшдетъ голосѣвъ рѣшае о способности или неспособности. Если голоса суть рѣвнй, рѣшае Предѣдатель.

Присутствующій тому испытю Канцлеръ конкурса записуе судъ Испытователѣвъ въ приготованый на тое протоколь, который цѣла комисія, т. е. Предѣдатель, Испытовательъ и Канцлеръ подписуютъ.

XXXIX. На подставѣ предложеныхъ Митроп. Консисторіи актѣвъ испытъ изрекае Архіепископъ Митрополитъ, выслухавши мнѣніе Консисторіи, котрыхъ изъ одобреныхъ Испытователями кандидатѣвъ до бенефиціи обсадитися маючю судить бути способнейшими и въ якомъ порядку уздолженнй ведля степени ихъ успособленья дотычному Патронови предложенъ бути мають. И если испытъ отбувася подѣ Предѣдательствомъ Заступника Архіепископа Митрополита, то мае въ особенности Предѣдатель Архіепископу Митрополиту що до порядку успособленья и достоинства кандидатѣвъ подробне справозданье и внесеніе здѣлати. —

До приписѣвъ сего Устава конкурсного мають застосоватися отъ дня оголошенья такъ хотячѣ поддатися испытю науковому або одержати увѣльненье отъ тогожъ испытъ, якъ и убѣгательъ о всякѣ парохіи изъ одной стороны; изъ другой же стороны также Всч. Настоятельъ деканатѣвъ — при чѣмъ звертаея ихъ увага въ особенности на обовязокъ подѣ XXXIII наведеный, доношенья взглядомъ состоянія каждой безвизятно, въ деканатѣ ко соубѣга-

тельству выставленой парохіи передъ речинцемъ конкурсовымъ; и такожъ на тое обстоятельство, що терминъ десяти дней пѣдъ XVI, XXXI и XXXIV не маеса числится ѳтъ речинца для просителей назначеного, але ѳтъ дня внесеня просьбы ихъ въ урядѣ деканальномъ и день той внесеня всегда выраано на дотычній просьбѣ примѣстити належитъ.

Въ приложѣ до сего Устава конкурсового, добавляеся Наставленье дѣловодства для Испытателей синодальныхъ или просинодальныхъ.

Отъ Митрополитальнаго Ординаріята.

Львѳвъ дня 20 Сячня 1890.

Сильвестеръ
Митрополитъ.

Прилога до ч. 1018/1889 Орд.

Наставленіе,

дѣловодства для Испытателей синодальныхъ или просинодальныхъ при конкурсахъ до обсажденя опорожненыхъ парохій.

Со ссылкою на подлежащій Уставъ каноничнаго конкурса обовязуются Испытатель до комисіи конкурсовои Ординаріятомъ поставленій до паблюданя еще слѣдующихъ особенныхъ правилъ:

§. 1. Передъ всѣмъ долженъ каждый Испытатель мати на памяти законъ Соб. Трид зас. 24. гл. 18. о реформ. даный въ словахъ: „Examinatores jurent omnes ad sancta Dei Evangelia, se quacumque humana affectione postposita fideliter munus suum exsecuturos; caveantque, ne quidquam prorsus occasione hujus examinis nec ante, nec post accipiant: alioquin simoniae vitium tam ipsi, quam alii dantes, incurrant, a qua absolvi nequeant, nisi dimissis beneficiis, quae quomodocumque etiam antea obtinebant, et ad alia in posterum inhabiles reddantur. Et de his omnibus nonsolum coram Deo, sed etiam in Synodo provinciali, si opus erit, rationem reddere teneantur, a qua si quid contra officium eos fecisse compertum fuerit, graviter ejus arbitrio puniri possint.“

§. 2. Ново именованный Испытатель мае въ опредѣленѣмъ Митрополитальномъ Ординаріятомъ дни зложити въ руки Его предписану присягу ведла слѣдующою, сообщеною ему съ декретомъ именованя рогы: „Я (имя, котре власноручно дописати належитъ) поставленій въ чинъ испытателя при конкурсахъ парохіальныхъ въ мысль правилъ церковныхъ, именно св. Собора Тридентскаго, присягаю Господу Богу всемогучому и всевѣдучому и обѣтую на сіе св. Евангеліе, котре руками моими осязаю,

що безъ всякаго человѣческаго взгляду личной приклонности або неприклонности, лишь по наилучшому вѣдѣнію и совѣсти повѣрену менѣ чиннѳсть исполняти условатися буду. Такъ ми Боже помози и сіе св. Евангеліе. Такъ присягъ емъ:

Львѳвъ дня (датумъ, котре власноручно додатися мае).

По зложеню сего присяги мае присягающій роту тую съ приложеньемъ своен власной печати, котру съ собою имѣти долженъ, подисати и до актѳвъ Ординаріятскихъ ѳтдати.

§. 3. Возванный Испытатель до участія въ испытѣ конкурсовѣмъ долженъ передъ всѣмъ переглянути списъ всѣхъ до конкурса зголосившихся кандидатѳвъ, чи межи тыми не находится якій его сродникъ або своякъ ажъ до второго степени каноничнаго численя, и о томъ, якъ ся рѣчь въ томъ владѣ мае, Епископови або тогожъ Намѣстникови звѣстити. И если изъ стороны Епископа или Его Намѣстника не наступило въ слѣдствіе такого объявленя исключенье его на той разѣ ѳтъ дѣйствованя въ чинности испытателя, тогда мае ѳтъ придѣленнымъ ему дѣломъ, чи то при первѳмъ испытѣ, що до науки, чи при вторѳмъ, що до прочихъ свойствъ убѣгателей, занятися.

§. 4. Вызначенный Испытатель до конкурса що до науки, приготовае изъ матеріи собѣ придѣленой одинъ вопросъ, напише его выразно и добре чительно на особенномъ листѣ, подисуетъ своимъ именемъ, влагае въ обвертку (коверту), запечатуетъ своею власною печатію, и напише на обвертцѣ, изъ якъи матеріи вопросъ тамъ находится. Приготовляюся такожъ въ канцеларіи Митр. Консисторіи великій обвертки, въ котрій писемній выробы испытующихъ потѳмъ зложитися мають; и каждый Испытатель подисуетъ обвертку для выробѣвъ своен матеріи внутрь своимъ именемъ, на внѣ же напишуетъ матерію, изъ котрой выробы тамъ находится.

§. 5. О часѣ означенѣмъ въ уставѣ собираеся вся комисіи испытыва до назначеной на тойже испытѣ свѣтлицѣ, совершае дѣло предписане, по чѳмъ всѣ члены комисіи удаляются, кромѣ Канцлера або тогожъ мѣстодержца, котрому Испытатель матеріи приготоваей по §. 4. и опечатаній вопросы передають разомъ со своими печатями.

§. 6. Оставшій въ свѣтлицѣ Канцлеръ конкурса або его заступникъ исполняе точно, що въ уставѣ есть указано.

Черезъ весь часъ, коли той испытѣ ѳтбуваеся, въ передѣлку свѣтлицѣ испытывои мае находится слуга урядовый, готовъ на приказы, якъ бы ему Канцлеръ конкурса дати мавъ; до свѣтлицѣ же испытывои ему всупати не вѳльно.

Подѳбно же заступникъ Канцлера конкурса черезъ весь часъ ѳтбувающося дѣловодства конкурсового долженъ бути въ поготовію, на возванье Канцлера мѣстце тогожъ заняти.

§. 7. Въ цѣли переведеня предписаного конкурсового дѣйствія сочиняе Канцлеръ записникъ (протоколъ) въ котрѳмъ примѣчае имя Предѣда-

теля, имена Испытателей и всех испытуемых, и записуе поточно и подробно весь испытан порядок. Наблюдает совместно, абы испытуемый между собою не порозумывались, ани не употребляли жадных не дозволенных вспомогательных писемъ или книгъ, и абы приписъ что до затвора (клавуры) уставомъ поставленный, бувъ захованый. Щобудь бы тому противного спостерѣтъ, тое точно въ записнику примѣтити, и послѣ перерывъ или укѣнченья испытанья, Предсѣдателя о томъ завѣдомити мае, котрый созвавши прочихъ членовъ комисіи испытанной по нарядѣ съ ними рѣшае вопросъ: чи виноватый въ мысль Устава бѣтъ продолжанья испытанья выключитися мае или нѣ. Рѣшенье выдаетъ цѣла комисіа бѣльшестію голосовъ; Предсѣдатель голосуе лишь при рѣвности прочихъ голосовъ.

§. 8. Слѣдующаго по испытанью письменномъ, на испытанью устный назначенаго дня, собирается комисіа испытанья съ Предсѣдателемъ о годинѣ 9ой зрана въ мѣстци на тое опредѣленомъ. Канцлеръ конкурса приноситъ опечатаный обвертки съ выробами письменными, и передаетъ ихъ Предсѣдателю конкурса, котрый обвертки распечатуе, и поодинокій выробъ подписуе и всехъ Испытателей до подписанья ихъ споводуе, а такъ подписаный выробъ впослѣ Канцлерови конкурса передаетъ.

§. 9. При испытанью устномъ якъ и писемномъ задаваемыя вопросы, мають бути нетяжкый, довшимъ прѣвнѣямъ (диспутаціямъ) непѣдлагаючій, но на положительномъ богословію основуючійся, и найближе къ душпаствству относячійся, впрочемъ такъ выбраный, абы о кѣлько то бути може, що до трудности въ розвязанью были рѣвнѣи.

§. 10. Канцлеръ конкурса сочиняе записникъ испытанья устного, въ котромъ примѣтивши имена Предсѣдателя и Испытателей, затягати буде весь порядокъ испытанья, примѣчаючи поодинокихъ испытуемыхъ и вопросы, котры имъ изъ каждой матеріи даны были.

§. 11. Каждый Испытатель замѣтитъ собѣ, съ якимъ успѣхомъ испытуемый на данный вопросъ отвѣчавъ, и то изъ каждой матеріи, понеже судъ свой взглядомъ здѣбности (квалификаціи) кандидатовъ съ поглядомъ на весь матеріи дати мае.

§. 12. По скѣнченомъ устномъ испытанью и отлученью испытуемыхъ, Предсѣдатель комисіи испытанной опредѣляе або заразъ слѣдующій другій, або инный изъ найближе слѣдующихъ дней до пересправы взглядомъ осуда здѣбности кандидатовъ.

§. 13. Въ опредѣленный на квалификаванье кандидатовъ день собираются Испытатель и Канцлеръ конкурса съ Предсѣдателемъ въ одно, Канцлеръ конкурса прочитуе письменный выробъ поодинокихъ кандидатовъ, и наводитъ, если потребно, изъ протокола устного испытанья вопросы, якы имъ даны были. Если же що до письменныхъ выробовъ, лишь каждый Испытатель самъ тѣмъ же въ матеріи ему придѣленой читаетъ и оцѣнюе, то мае бѣтъ квалификацію каждого письменного выроба послѣ потъ въ Уставѣ означенныхъ, Предсѣдателю и всемъ прочимъ Испытателямъ со-

общити; но всегда вѣльно есть каждому другому Испытателю, письменный выробъ той матеріи, поодинокій або весь, перезирати або и зажадати голосного перечитанья ихъ.

§. 14. По семъ по короткомъ застановленью, выдаетъ каждый Испытатель судъ свой, и то не лишь що до матеріи, до котрой бувъ назначеный испытателемъ, но загаломъ взглядомъ цѣлой науки и вѣдомостей кандидата, т. е. чи тойже уважаючи на оказане нимъ знанье и науку мае одобритися или неодобритися.

Предсѣдатель не голосуе, лишь коли голоса одобряючій и неодобряючій суть рѣвнѣи, и то пристаючи до того оцѣненья, котре ему слышнѣйшимъ видится. Испытатель дають свой судъ о здѣбности кандидата въ формѣ Уставомъ указаной.

§. 15. Котрый кандидатъ получивъ весь або хоть двѣ третыхъ частей голосовъ съ нотою: „одобрены съ ознакою бѣличности“, той одобрены съ бѣличіемъ.

Получившій менше якъ $\frac{2}{3}$ частей голосовъ съ нотою бѣличною, прочий же съ нотою простого одобренья, або такъже весь голоса простого одобренья, або хоть бѣльше якъ половину голосовъ съ нотою простого одобренья, прочий же съ нотою одобренья съ достаточнымъ знаньемъ, одобренья просто (*simpliciter approbatur*); такъже кандидатъ получившій хоть лишь одну ноту ино „достаточного“ успѣха, хотьбы може прочий голоса были съ нотою бѣличности, маея квалификавати яко лишь просто одобреный.

Кандидатъ получившій бѣльше якъ половину голосовъ одобряючихъ съ достаточнымъ успѣхомъ, якъ и той котрый хоть лишь одну ноту неодобряючю отримавъ, хотьбы може прочий голоса были впростъ або и съ бѣличіемъ одобряючій, квалификуея нотою „знанья достаточного.“ Таксамо и той, котрый лишь черезъ голосъ Предсѣдателя одобренъ збѣставъ.

Получившій бѣльше голосовъ неодобряючихъ якъ одобряючихъ, якъ и той котрый при рѣвныхъ голосахъ судомъ Предсѣдателя неодобрены, есть неодобренъ.

§. 16. Тымъ чиномъ устанавлиея уздѣбненье каждого кандидата поодинокю, и Канцлеръ конкурса записуе суды Испытателей поодинокихъ въ протоколъ. По скѣнченью пересправы подписуе той протоколъ Предсѣдатель, весь Испытатель и Канцлеръ конкурса.

§. 17. Протоколъ по §. 16 сочиненный предлагае Канцлеръ конкурса Митрополитальной Консисторіи, котра на тѣмъ пѣдставѣ выдаетъ кандидатамъ свѣдоцтва одобренья съ нотою, якою одобренъ стали, въ теченью десяти дней; такъ свѣдоцтво Ординаремъ и Канцлеромъ Консисторіи подписуея. Неодобренному не выдаея жадне свѣдоцтво; но бѣтъ такъже до десяти дней о томъ повѣдомляея.

§. 18. Отпорученный до испытанья второго конкурсового Испытатель, при исполненію опредѣленой тамъ задачи, мае мати на увазѣ, що не конче той, котрый есть бѣльше ученый, уже и здѣбнѣйшимъ до душпаствства уважати-

ся мае; про що Соб. Трид. Засѣд. 24 гл. 18 о реформ. приказу прилѣжно брати пѣдъ розсмотрѣ кандидатѣвъ „лѣта, норовы, науку, пастырську мудрѣсть и инны до правленья обсадитися маючои Церкви требуемъ рѣчи“, а Папа Венедиктъ XIV въ конституціи изъ 14. Грудня 1742 начинаючойся словами: „Cum illud“ — усердно препоручае испытателямъ, щобы одобривши кандидатѣвъ що до науки, „такоже, если не бѣльшой употребили пильности въ испытыванью инныхъ свойствъ душапастырству отвѣтныхъ; они должн доходити честнѣсть норовѣвъ, повагу, мудрѣсть пастырську, положенн доси для Церкви услуги, приобрѣтену въ инныхъ чинностяхъ похвалу, и инны знаменитыхъ честнѣтъ съ наукою тѣснымъ союзомъ сполучитися маючй оадобы; тое все совокупно розсмотривши, нездѣбныхъ своими судами маючй отвергнути, а здѣбныхъ Епископу звѣстити.“

§. 19. Комисія испита второго конкурсового составляея якъ въ Уставѣ указано.

Нѣмъ тая приступитъ до свого дѣла, установленный Канцлеръ конкурса розбирае и розсмотруе доставленн ему Митрополит. Консисто-ріею прошенія кандидатѣвъ, и составляе на пѣдставѣ приложенныхъ имъ до-казательствъ, сопроводѣвъ Деканѣвъ, и инныхъ до дѣла относячихся грамотъ зрачую табелю що до заслугъ поодинокихъ кандидатѣвъ, отличій имъ удѣ-ленныхъ и урядѣвъ повѣренныхъ, що до ихъ свойствъ, погрѣшностей и инныхъ потребностей, и выкаже заравомъ въ тѣйже табели, чи не находятя въ до-тычнѣй парохіи пѣдела донесенья Декана и примѣчанія Референта Митр. Кон-систо-ріи особливый якй обстоятельства и потребности. Табеля тая мае бути пе-реписана на тѣлько рукъ, кѣлько примѣрикѣвъ треба, абы Предсѣдатель конкурса и кождый отпорученный Испытатель одинъ получивъ, и мае имъ на одинъ день передъ установленнымъ испитомъ передатися. Если же не ро-бятя ѣтписы той табелѣ, но лишь одна табеля *circulando* Испытателямъ и Предсѣдателю удѣляея, то долженъ кождый табелю относячуся до одной парохіи не довше надъ одинъ день у себе затримовати, и дальше другимъ Испытателямъ передавати, або Канцлеру назадъ звернути.

§. 20. Получивши доставлену собѣ таку табелю долженъ Испытатель еще передъ собраньемъ на скрутинію спѣльну пильно розсмотрити, и собѣ по потребѣ примѣтити тии вопросы, въ котрыхъ ещебы заходило яке сомнѣніе, а котры черезъ взглядъ въ приложенн прошенію доказательства вы-яснитися маючъ.

Коли соберутся на спѣльну скрутинію, свободно есть каждому Испы-тователю кромѣ содержимыхъ въ табели нотъ, пѣддати до розсмотру и ин-нй важннй, до уздѣбненья и гѣдности кандидата ѣтносячійся точки, если о нихъ мае вѣсть певну, повязу изъ инной въ жаднѣмъ взглядѣ не-сомнѣтельной стороны, котру на требованье прочихъ членѣвъ комисіи имъ обявити долженъ.

Еслибы що положительного вѣдавъ, щобы кандидата нездѣбнымъ до бенефиции, о котру стараея, дѣлало, тое по совѣсти цѣлѣй комисіи звѣстити долженъ.

Осудъ здѣбности або нездѣбности кандидата маея въ особенности ты-чити бенефиции, о котру бѣтъ власне стараея, и съ поглядомъ на тую вы-даея въ способѣ Уставомъ указанный.

§. 21. Канцлеръ конкурса тѣй скрутинн притомный, сочиняе запис-никъ, въ котрый выреченья Испытателей записуе.

Записникъ той кромѣ Канцлера конкурса пѣдписують такожъ Предсѣда-тель комисіи и всѣ Испытательѣ дѣйствовавши; и Канцлеръ конкурса пред-лагае его разомъ съ табелями ѣтъ Предсѣдателя и Испытателей одобренными Митрополитальной Консисто-ріи, где дѣло конкурса укбичаея. Дотычна та-беля мае въ однѣмъ примѣрику тайно въ актахъ хранитися, и не мае бути никому оказана инакше, якъ лишь за повелѣніемъ Епископа або Викарія генерального; прочй примѣрики той табелѣ, если суть, могутъ або разомъ тайно хранитися, або бѣтъ спалеными.

Отъ Митрополитального Ординаріята

Львѣвъ дня 20. Сѣчня 1890.

Сильвестеръ

Митрополитъ

Ч. 2.

Ч. 9058/89 — Взымаются Вч. Уряды деканальнй до стягненья и надбѣсланья всѣхъ залежныхъ на-лежитостей за печатанн ѣбѣжники.

Изъ предложенныхъ счетѣвъ печатнѣ Института Ставропигійского ова-зуея, що Веч. Уряды деканальнй почавши ѣтъ 1882 р. належитостей за пе-чатанье ѣбѣжникѣвъ або цѣлкомъ залишили пересылати, або тѣлько надсылали поодинокими лѣтами; зъ той причины взымаются Веч. Уряды деканальнй, всѣ до теперь неуплаченнй належитости за печатанье ѣбѣжникѣвъ стягнути и на-дбслати съ возможнымъ прискореньемъ.

Отъ Митрополитальной Консисто-ріи.

Львѣвъ, дня 31 Студня 1889.

Ч. 3.

Ч. 360. Взымаея Вч. Архіепархіальне Духовенство до надбѣсланья предплаты на Львѣвско-Архіепар-хіальнй Вѣдомости, а Веч. Настоятелѣй деканатѣвъ до прищѣльнованья выконанья сего завѣзанья.

Предплата на Львѣвско-Архіепархіальнй Вѣдомости въ роцѣ 1890 установляея на 1 зр. а. в., и взымаются всѣ Ч. ОО. парохіи, завѣдательѣ парохій и экспонованнй сотрудничи, съ покликѣмъ на распорядженье Митроп. Ординаріята зъ д. 20. Сѣчня 1889 — Ч. 47, щобы повысшу цѣлорѣчну пред-плату найдальше до 1го Марта с. р. Митроп. Консисто-ріи надбслали; — при чѣмъ примѣчаея, що приславшимъ уже предплату на сей роцъ въ квѣтѣ 1 зр. 50 кр., повѣсталѣ 50 кр. вписано яко уплачену часть предплаты на

рѣкъ 1891. — Заразомъ вызваюця Веч. Настоятельъ деканатѣвъ, щобы всю за-
легу належитѣсть за Львѣвско-Архіепархіальнай Вѣдомости минушого року, въ
квотѣ на рѣкъ 1889 назначенѣй, безпоровочно стягнули и туюже най-
далше до 14 дней тутъ надѣслали, а такожъ и уплаченье въ речинци пред-
платы на сей рѣкъ допильновали.

Отъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 30. Сѣчня 1890.

Ч. 4.

Ч. 556. — Вызваюця Веч. Уряды деканальнй до стигненя належитости за шематизмъ на 1890. р.

Пересылаея каждому Веч. Урадови деканальному тѣлько примѣрни-
кѣвъ шематизма Архіепархіальнаго Кліра на рѣкъ 1890, кѣлько въ деканатѣ
парохій и экспонованыхъ сотрудничествъ, съ препорученьемъ, щобы ѓтъ каждого
настоителя парохіи и экспонованаго сотрудника квоту 90 кр. за 1 примѣр-
никъ стягнувъ и всю належитѣсть въ непроступнѣмъ терминѣ до 1. Цѣт-
ня 1890 съ поименнымъ выказомъ уплатившихъ до канцеляріи Митропол.
Консисторіи надѣславъ.

Отъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ дня 30. Сѣчня 1890.

Ч. 5.

Обвѣщенье конкурсове.

Митрополитальна Консисторія розписуе на конкурсъ слѣдуючій парохіи:

- а) пѣдъ д. 23 Сѣчня 1890 съ речинцемъ до 20 Марта 1890:
- Ч. 320 Кадлубиска, декан. Бродского, наданья приват.,
 - Ч. 373. Пеняки, декан. Залозецкого, наданья приват.,
 - Ч. 450. Новошины, декан. Журавеньского, наданья приват., и
 - Ч. 470. Винники, декан. Львѣвско-городского, наданья в. Выдѣла
краевого.
- б) пѣдъ д. 30 Сѣчня 1890 съ речинцемъ до 27 Марта 1890:
- Ч. 507. Камѣнь, декан. Калушского, наданья цѣсарского.

Отъ Митрополитальной Консисторіи.

ХРОНИКА.

Именованья.

Митроп. Ординаріятъ именовавъ въ силу полученной власти ѓтъ св. Апостольскаго
Престола Испытателями просинадальными на р. 1890.

Ч. 982/889 — орд. Вир. и Веч. ОО.: Михаила Сѣнгаевича, Льва Готеровскаго, Антонія
Петрушевича, Андрея Бѣлецкаго, Іосифа Кобылянскаго, Михаила Карачев-
скаго, Дра Іосифа Комарницкаго, Мартина Пакѣжа, Емиліана Билиньско-
го, Александра Бачиньскаго, Дра Іосифа Левицкаго и Дра Гавріила
Крыжановскаго.

Совѣтникомъ и Референтомъ Митрополитальной Консисторіи именованый:

Ч. 990/889 — орд. — Всев. О. Дръ Іоаннь Бартошевскій, Професоръ настырскаго бого-
словія на ц. к. Университетѣ Львѣвскѣмъ.

Похвальнй грамоты Архіерейскій съ правомъ употребленья экспозиторій крылошаньскихъ
получили ОО.:

Ч. 995/889 — орд. Теодоръ Кордуба парохъ въ Бережанахъ.
Ч. 1001/889 — орд. Василій Копытчакъ катихитъ ц. к. гимназіи въ Тарнополи.

Умѣщенья:

а) Завѣдательства получили ОО.:

Ч. 9206/889. Геронъ Кмицикевичъ сист. сотр. въ Могильницѣ, тамже.
Ч. 108. Николай Поджарко сотр. Борынчѣ, въ Гаяхъ.

б) Сотрудничества получили ОО.:

Ч. 8244/889 Іоаннь Фялиповскій Пій сотрудникъ при Архикадральнѣмъ храмѣ
св. В. М. Георгія въ Львѣвъ, получивъ посаду Іго сотрудника при тѣмъ
же храмѣ.
Ч. 8665/889. Кирилъ Левацкій, сотр. Сѣвки въ Збаражи.
Ч. Іосифъ Красноцера, сотр. Збаража въ Сѣвцѣ.
Ч. 8862/889. Іосифъ Рыбакъ, новопоставленый пресвитеръ, въ Семигиновѣ.
Ч. 9191/889. Онуфрій Зарицкій прив. сотр. Могильницѣ, получавъ сист. сотр. тамже
Ч. 42. Филемонъ Тарнавскій, новопоставленый пресвитеръ, въ Ясеновѣ,
Ч. 43. Никифоръ Клубокъ, новопост. пресвитеръ, въ Боратынѣ,
Ч. 49. Корнилій Мандычевскій, завѣд. Гавѣвъ, въ Струсовѣ,
Ч. 50. Теодоръ Кинасевичъ, новопост. пресвитеръ, въ Подгородьѣ,
Ч. 51. Іоаннь Сѣрко, новопост. пресвитеръ, въ Сосновѣ,
Ч. 52. Стефанъ Пытликъ, новопост. пресвитеръ, въ Добротворѣ,
Ч. 53. Стефанъ Доваровичъ, новопоставленый пресвитеръ, въ Борынчѣхъ, и Григо-
рій Гбриякъ новопост. пресвитеръ, въ Винникахъ.

Введені 00.:

- Ч. 8741/889. Корнилій Слюзарь яко сотр. въ Товстѣмъ.
 Ч. 83. Амвросій Рыбакъ яко сотр. въ Бродахъ.
 Ч. 199. Теодоръ Кинасевичъ яко сотр. въ Підгородью.
 Ч. 239. Никифоръ Клубокъ яко сотр. въ Боратынъ.
 Ч. 313. Стефанъ Пытликъ яко сотр. въ Добротворъ.

Увільнені 00.:

- Ч. 8740/889. Корнилій Слюзарь ѓтъ сотр. въ Буцыхахъ,
 Ч. 129. Амвросій Рыбакъ ѓтъ сотр. въ Сосновѣ.

Въ пропозиціи умѣщені 00.:

- Ч. 8666/889. — на Дмитровичи: 1) Іосифъ Бандыра и 2) Юліанъ Твардіевичъ.
 Ч. 8667/889. на Кибгичахъ: въ тернѣ: 1) Іоаннъ Заревичъ, 2) Михайлъ Бачинскій, 3) Викторъ Соколовскій; а въ снѣсѣ: Симеонъ Березовскій, Іосифъ Бандыра и Корнилій Дудкевичъ.
 Ч. 8708/889. на Грыневъ: въ тернѣ: 1) Іосифъ Каминскій, 2) Теофілъ Задорецкій, 3) Іоаннъ Ярымовичъ — а въ снѣсѣ: Созонтій Медвецкій, Дмитрій Ксьонжекъ и Іоаннъ Сендецкій.
 Ч. 8709/889. на Стратынъ: въ тернѣ: 1) Юліанъ Твардіевичъ, 2) Викторъ Езерскій, 3) Емилианъ Рудницкій, а въ снѣсѣ: Іоаннъ Сендецкій.
 Ч. 8710/889. на Остапѣ: въ тернѣ: 1) Іларій Курбасъ, 2) Інолѣтъ Богачевскій, 3) Айталь Билинцевичъ; а въ снѣсѣ: Евгенийъ Андроховичъ, Валеріанъ Ганкевичъ, Іоаннъ Гегейчукъ и Корнилій Бачинскій.
 Ч. 8711/889. на Мужилѣвъ: въ тернѣ: 1) Айталь Билинцевичъ, 2) Софронъ Онышкевичъ, 3) Евгенийъ Андроховичъ — а въ снѣсѣ: Владиміръ Брылинскій.
 Ч. 8712/889. на Малковичахъ: въ тернѣ: 1) Корнилій Бачинскій, 2) Іларій Курбасъ, 3) Михайлъ Царъ — а въ снѣсѣ: Владиміръ Брылинскій и Созонтій Медвецкій.
 Ч. 8714/889. на Соколѣвку: въ тернѣ: 1) Матѣей Барылякъ, 2) Юліанъ Серончиковскій, 3) Лука Войтовичъ а въ снѣсѣ: Іоаннъ Тонопольскій и Теодоръ Мурдзакъ.
 Ч. 8715/889. на Слободу: 1) Онуфрій Крилицкій, 2) Ігнатій Юхновичъ и 3) Іосифъ Бандыра.
 Ч. 8716/889. на Волю велику: 1) Михайлъ Свѣтенскій и 2) Петръ Гаранюкъ.
 Ч. 8717/889. на Щуровичахъ: Михайлъ Левицкій, самъ одинъ.
 Ч. 9076/889. на Долге: въ тернѣ: 1) Стефанъ Городецкій 2) Іларій Курбасъ, 3) Амвросій Крушельницкій; въ снѣсѣ: Іоаннъ Гаванскій, Владиміръ Брылинскій, Валеріанъ Ганкевичъ, Симеонъ Савула и Іеронъ Кмицикевичъ.
 Ч. 9110/889. на Подлесье: 1) Викторъ Подсеонскій и 2) Лука Войтовичъ.
 Ч. 141. на Красне: въ тернѣ: 1) Александръ Ганкевичъ, 2) Іларій Курбасъ, 3) Симеонъ Савула; а въ снѣсѣ: Михайлъ Свѣтенскій и Юліанъ Коржинскій.

Презенты получили 00.:

- Ч. 8766/889. Леонтій Шеферъ на Болшовець,
 Ч. 8963/889. Ромуальда Фицаловичъ на Швайкѣвъ,
 Ч. 9126/889. Антоній Целевичъ на Лозину,
 Ч. 9145/889. Евстахій Качмарскій на Опорець,
 Ч. 78. Юліанъ Ярымовичъ на Ольховець,
 Ч. 79. Теофілъ Задорецкій на Грыневъ,
 Ч. 200. Іларій Пачовскій на Надѣтычи,
 Ч. 204. Петръ Гаранюкъ на Волю вел.

- Ч. 211. Емилианъ Рудницкій на Стратынъ.
 Ч. 218. Софронъ Онышкевичъ на Мужилѣвъ, и
 Ч. 234. Юліанъ Твардіевичъ на Дмитровичи.

Вставленося до В. Президіи ц. к. Намѣстничества взглядомъ институціи 00.:

- Ч. 8766/889. Леонтія Шефера на Войнилѣвъ,
 Ч. 8963/889. Ромуальда Фицаловича на Швайкѣвъ,
 Ч. 9126/889. Антонія Целевича на Лозину,
 Ч. 9145/889. Евстахія Качмарского на Опорець,
 Ч. 78. Юліана Ярымовича на Ольховець,
 Ч. 79. Теофила Задорецкого на Грыневъ,
 Ч. 100. Теодора Цегельского на Струсѣвъ,
 Ч. 201. Петра Гаранюка на Волю вел.,
 Ч. 206. Іларіона Пачовского на Надѣтычи,
 Ч. 211. Емилиана Рудницкого на Стратынъ,
 Ч. 218. Софрона Онышкевича на Мужилѣвъ, и
 Ч. 234. Юліана Твардіевича на Дмитровичи.

В. Президія ц. к. Намѣстн. соглашаеся на канон. институціи 00.:

- Ч. 9294/889. Филемона Авдиковекого на Цуцылѣвъ,
 Ч. 249. Леонтія Шефера на Войнилѣвъ, и
 Ч. 321. Ромуальда Фицаловича на Швайкѣвъ.

До канон. институціи завѣзвані 00.:

- Ч. 7794/889. Дмитрій Ксьонжекъ на Бережницю въ м. Мартъ 1890.
 Ч. 8073/889. Теофілъ Гутковскій на Ясенѣвъ въ м. Мартъ 1890,
 Ч. 9294/889. Филмонъ Авдиковскій на Цуцылѣвъ,
 Ч. 172. Корнилій Мандычевскій на Отыневичи в. м. Мартъ 1890,
 Ч. 249. Леонтій Шеферъ на Войнилѣвъ въ м. Мартъ 1890.

Каноничніи институціи получили 00.:

- Ч. 9205/889. Корнилій Сеньскъ на Бережницю корол.
 Ч. 244. Теофілъ Любѣнецкій на Рогачинъ.

Декретъ увѣльненія ѓтъ испытана конкурсового на протягъ шести лѣтъ получилъ 0.:

- Ч. 9222/889. Іосифъ Высочанскій парохъ Ивачева.

Отпустку для покрѣпленія здоровья получилъ 0.:

- Ч. 148. Ксенофонъ Сосенко завѣд. Солонки 6-недѣльну; заступничество поручено О. Миرونу Гуглевичу зъ Жиравки.

Митропол. Консисто́рія вставилась до в. ц. к. Намѣстничества:

а) о плату зъ фонда религ. для приват. сотрудничѣвъ:

- Ч. 8702/889 въ Кобыловѣлахъ,
 Ч. 8974/889 въ Підгородью.

б) о системизованье сотрудничествъ :

Ч. 8101/889. въ Старомѣщинѣ,
Ч. 8861/889. въ Рогатынѣ.

До гр. к. генеральной Семинаріи въ Львовѣ приняты :

Ч. 8803/889 Іоаннъ Заулякъ на Шій р. и
Ч. 8804/889 Александръ Джулиньскій на II р.

Свѣдоцтво квалификаційне на пѣвца церковного получилъ :

Ч. 8700/889. Николай Юрковъ.

До Церкви католической гр. обряда приступивъ

Ч. 9148/889 Іосифъ Урсель зъ Дрогомысля (парохіи: Васючинъ) изъ протестантского вѣроисповѣданья.

Новая Церковь збстала поблагословена :

Ч. 9052/889 въ Рудникахъ, дек. Роздѣльскаго.

Некрологія.

Ч. 8330/889. Николай Юськевичъ, парохъ Сучина, померъ дня 18 Листопада 1889.
Ч. 9125/889. Михайлъ Шараневичъ парохъ Каменя, померъ дня 22 Студня 1889.
Ч. 9144/889. Іоаннъ Васильковскій парохъ Могильницѣ померъ дня 22 Студня 1889.

Души ихъ поручаются молитвамъ Веч. Клира.

Отъ Митрополитальнаго Ординаріята.

Львовъ, дня 30. Сѣчня 1890.

Сильвестеръ

Митрополитъ.

Примѣчаніе: Въ случаю неполученья якого Ч-ла „Львовско-Архіепархіальныхъ Вѣдомостей“ належитъ зареклямовати въ дорожъ урядовой до Митрополитальной Консисторіи.

Накладомъ Митроп. Ординаріята.

Изъ типографіи Станиславской подъ управ. П. Пухира.

ЛЬВОВСКО-АРХІЕПАРХІЯЛЬНІЙ

ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1890.

Выдано дня 26. Лютого

Ч. II.

Ч. 6.

Ч. 25/орд. Отвѣтъ св. Отца Льва Папы XIII на письмо Австрійскаго Епископата выражающее обуренье и соболзнованье зъ причинъ поставленья памятника еретикови Іорданови Бруно.

Митрополитальный Ординаріятъ подае до вѣдомости Вч. Духовенства и всѣхъ Вѣрныхъ благосклонный отвѣтъ Его Святости Льва Папы XIII на переслане Австрійскимъ Епископатома письмо, которымъ тойже выразивъ свое обуренье и соболзнованье по причинѣ зневаги нанесенои св. Апостольскому Престолу, черезъ поставленья памятника еретикови Іорданови Бруно.

ЛЕВЪ ПАПА XIII.

Возлюбленнй Сыны Нашй и Всечестнй Братья, Поздоровленье и Апостольске Благословеніе.

Зъ вашего многоуважаемого письма, котре Вы переслали одномоусленно до Насъ ътъ Собранія, скликаного по дѣламъ вашихъ Церквей, высказуючи Намъ доброохотно вѣспѣлье переконанье вашихъ сердець, пересвѣдчи-

лися Мы, що тое, що сталося въ тѣмъ мѣсѣтѣ Нашѣмъ въ минувшихъ мѣсяцахъ, черезъ взнесеніе памятника спронеувѣрившомуся релігійній карности и ѳтступникови католического имени, наповнило Васъ не менше, якъ и нишихъ Начальникѣвъ Католического Свѣта и Вѣрныхъ смуткомъ и обуреньемъ.

Великѣсть здѣланой безбожности пѣзнали Вы точно въ цѣлѣй еи природѣ и донеслости, зваживши именно тяжкѣсть обиды нанесеной Богу и Церквѣ, огиднѣсть того всего, що въ тѣй Намѣстникѣвъ Христа Столиці дѣлано и говорено, зваживши спрїянне публичной власти, а остаточнѣ и ненависть, котра противъ всего, що святе и пошанованья достойне, ѳткинувши маску, явно выбухла. А въ тѣмъ то власне наибблѣша показалася для ворогѣвъ Релігїи ганьба, що тому, котрого уважали своеї почести достойнымъ, не могли приспорити славы честнѣтъ, тѣлько поставити нещастнѣй памятникъ его безбожности. Не менше важнѣй съ божого зарядженья даннѣй есть тутъ доказъ, зъ котрогобы люде научилися, кому мають вѣрити, а кого стерегчися и зъ чогобы ясно пѣзнати можна що, коли Мы боронимо свободы и правъ сего Апостольского Престола, стережемо тымъ самымъ справу справедливости и честности, котрїи суть пѣдвалиною цѣлости и спасенїя въ людскѣмъ обществѣ такъ, що по збуренью тої пѣдвалины нема такого рода зла, котрого не треба бы бѣятися. Дуже Намъ прѣтѣе прїятнымъ було, що Вы пѣднесли голѣсъ и повагу свою въ оборонѣ Релігїи и добра загальнаго, якъ того теперѣшна пора особенно потребуе, и не буде для насъ бѣольшой причины до потѣхи якъ тѣе, що коли зъ всѣхъ сторѣнъ безбожники уживають усилїя до зѣсутя духа людского, Сыны свѣтла разомъ съ Пастырями своими, въ честнѣмъ борючися бою, окажутся зъ дня на день чимъ разѣе то постояннѣйшими и ревнѣйшими. Зъ тої то причины Мы усердно Бога молимъ, чтобы ѳтличну Вашу честнѣту скрѣпивъ и якъ найщедрѣйшими надѣливъ плодами, чтобы всѣхъ, котрымъ предстоите въ своей державѣ опѣцѣ, а Отчину Вашу и Августѣйшого Императора всякымъ правдивымъ благополучїемъ участвивъ. Впрочемъ усильно жѣлаемъ, чтобысьте молитвы вашї до Бога съ Нашими беззѣстанно соединяли, чтобы милостиво здѣлавъ, дабы тїи, котрїи суть гражданами Нашими по природѣ, перестали бути ворога миро волѣ, и чтобы во славу своего имени зволївъ приспѣшити своей Церквѣ выжидану помѣчь середѣ такъ великихъ волнъ якими есть пригнетена. Яко задатокъ всѣхъ небесныхъ благъ, и въ знакъ особенной Нашей любви, удѣляемъ радо всѣмъ Вамъ поодиноко Возлюбленнѣй Сыны Нашїи, и Всечестнѣй Вратья, и всему Священству и Вѣрнымъ Вамъ пѣдчиненымъ, Апостольске Благословенїе о Господѣ.

Дано въ Римѣ при св. Петрѣ дня 7. Студня 1889. Понтификата Нашого року дванадцатого.

ЛЕВЪ ПАПА XIII.

Отъ Митрополитального Ординарїята.

Львѣвъ дня 21. Лютого 1890.

Ч. 7.

Ч. 431. — Взымаются Веч. Настоятелѣмъ деканатѣвъ до стїягненя всѣхъ залеглыхъ належитѣстей таксальныхъ.

Пригадуючи Веч. Настоятелѣмъ деканатѣвъ распорядженье зъ 10. Жовтня 1851 ч. 4068 дотычно надсыланья таксальныхъ належитѣстей, — поручаеся ионовно постїгати всѣ залагающїи належитѣсти таксальнїи по конецъ 1889 р. и ѳтослати въ найкорѣтшѣмъ часѣ до канцелярїи Митроп. Консистоїи.

Отъ Митрополитальной Консистоїи.

Львѣвъ, дня 1. Лютого 1890.

Ч. 8

Ч. 842. Препоручаеся Веч. Клирови часописъ: „Correspondenz-Blatt für den kath. Clerus Oesterreichs.“

Редакція часописа: „Correspondenz-Blatt für den kath. Clerus Oesterreichs“ ѳтнеслася до Митроп. Консистоїи съ прошенїемъ о препорученїи сего часописа ВЧ. Духовенству къ предплатѣ. Удовлетворяючи сему прошенїю, зъ взгляду на полезнѣсть тої часописа въ теоретичнѣмъ и практичнѣмъ ѳтношенїю, ѳтсылае Митропол. Консистоїя рефлектующихъ ВЧ. Душпастырей дотычно блиснихъ информациїи що до квоты пренумераціи до начальнаго редактора речечон часописа пѣдъ адресою: Berthold A. Egger, Chorherr von Klosterneuburg in Hietzing bei Wien.

Отъ Митрополитальной Консистоїи.

Львѣвъ, дня 6. Лютого 1890.

Ч. 9.

Ч. 908. — Обвѣщаеся речинецъ для рукоположеня Пресвитерѣвъ.

Для рукоположеня Пресвитерѣвъ признаеся речинецъ на 10. Марта с. р. н. ч. въ котрѣмъ то дни кандидаты стану Священнического осягнувшїи вѣкъ каноническїи въ домѣ пресвитерїальнѣмъ явитися мають.

Въ тѣй цѣли подобае до 7. Марта с. р. внести посредствомъ взглядныхъ Урядѣвъ деканальныхъ прошенїе заосмотрене слѣдующими свѣдоцтвами:

1. Свѣдоцтвомъ поведенїя ѳтъ дотычнаго Уряда деканального выданымъ въ запечатанѣй ковертѣ.
2. Свѣдоцтвомъ оубожества выставленнымъ ѳтѣ управненої власти и стверженнымъ въ цѣлѣмъ содержанью черезъ взглядне ц. к. Старство.
3. Оженившїи свѣдоцтвомъ бракосочетанїя.
4. Потверженїемъ ѳтъ дотычнаго ц. к. Старства, що проситель не належитъ до связи войсковой, или що ему прислугуе прїямуство §. 25. закона о общѣй краевѣй оборонѣ.

Отъ Митрополитальной Консистоїи.

Львѣвъ, дня 6. Лютого 1890.

Ч. 10.

Ч. 974. — Препоручає Вч. Духовенству часопись: „Przewodnik higieniczny“.

Товариство охорони здоров'я в Кракові віднеслося до Митропол. Консисто́рії з проше́нням о препору́ченні Вч. Кли́рови часописи „Przewodnik higieniczny“ видаваної тямже Товариствомъ. Митроп. Консисто́рія з уваги на те, що цѣль того Товариства єсть дуже краса и важна такъ, якъ оно стараєся о поправу відношеній гігієничныхъ такъ публичныхъ, якъ и приватныхъ, охотно прихилиєся до того проше́ннн реченого Товариства и завѣдомляє Вч. Душпасти́рей, що рѣчна пренумерата за всѣмнєну часопись виходячу в половинѣ кожного мѣсяца выно́сить 3 здр.; пренумерату же и оголоше́ннн приймає в Кракові Ска́рбникъ „Towarzystwa opieki zdrowia“ ul. Bracka l. 10.

Отъ Митрополитальной Консисто́рії.

Льво́вь, дня 13. Лютого 1890.

Ч. 11.

Ч. 1196. — Подаєся до вѣдомости Вч. Духовенства Отозва центрального Комитета рату́нкового.

Митрополитальный О́рдина́ріятъ подає до вѣдомости Вч. Кли́ра Архієпархіального слѣдуючу Отозву Комитета Льво́вского, завязаного в цѣли несеннн помочи лю́дности нашего краю, до́ткнуеной неурожаємъ:

ОДОЗВА.

Погромъ неурожаю до́ткнуул нашу лю́днєсть рѣльничу — весь єи бытъ материальный збѣталъ заколебанный — голодь вже заглядає до хатъ сельскихъ.

Годѣ намъ смотрѣти обоятно, коли нуждуютъ наши́ собратя, мусимо подати имъ руку до рату́нку. Тажъ всѣ мы одна велика рѣдня, сполучена зъ вѣкѣвъ лиховъ и добровъ долѣвъ, сибльними дѣями.

Заякъ помѣчь державы и краю не выстарчає, то наказує не ино сердце лю́дске и добре понятый сибльннй интересъ, щобысьмо обовязокъ братерскій сповнили и съ рату́нкомъ поскорили.

Товъ гадковъ поведуючись, завязалисьмо в столиці краю Обывательскій Центральннй Комитетъ Рату́нковый в томъ пересвѣденно, що кождый обыватель, чи богатшій чи бѣднѣйшій, не ухилитъ ся отъ сповненнн того обовязку по мирѣ свои́ можности, и що пѣтъ институ́ціи, которабы жертвы на сю цѣль поскупила. Най предовсе́мъ лю́днєсть мѣйска обявитъ свою сердечну лучнєсть съ наро́домъ отъ илуга и косы, и спѣшитъ съ помочєю для нѣго в дняхъ нужды и голоду. Не слова и чувства, ино чини най зложатъ свѣдоцтво народнои животнои и досѣлности, который не могутъ обйти ся безъ жертвъ для сибльного блага.

Дары приймає Обывательскій центральннй Комитетъ рату́нковый, дѣлаючій по́дъ проводомъ Президента м. Льво́ва, тоже повставаючій за нашимъ посредствомъ Обывательскій Комитетъ рату́нковій на провинціи, яко и упроше́нн къ тому институ́ціи и редакціи часописей.

Вѣруючи в повнѣ, що ся дозвн наша бѣбе ся в сердцахъ всѣхъ родимцѣвъ, и skutочну якию рату́нкову выкличе, налѣгаємо врештѣ о поскорєннє, съ кождовъ бо хвилѣвъ змагаєся розмѣръ недолѣ и небезпечєнство голоду, которому лише скорымъ и енергичнымъ дѣланьємъ запобѣгнути можна.

Зъ Обывательского центр. Комитету рату́нкового.

У Льво́вѣ дня 1. Лютого 1890.

Предсѣдательство:

Едмундъ Мохнацкій
През м. Льво́ва.

Др. Здѣславъ Мархвицкій
Вицепр. м. Льво́ва.

Михаилъ Михальскій
I. Делегатъ м. Льво́ва.

Августиневичъ Болеславъ, Гр. Бадени Станиславъ, Бардашь Фердинандъ, Белей Іоанъ, Белза Володиславъ, Бережницкій Теофилъ, Др. Блюменфельдъ Іосифъ, Брайеръ Емилъ, Др. Быкъ Емилъ, Др. Быльцкій Володиславъ, Чарковскій Голєвскій Тадей, Дембовскій Жигимонтъ, Др. Дулемба Брониславъ, Голомбъ Андрей, Гетриць Александръ, Губрыновичъ Володиславъ, Горовиць Самуиль, Др. Гиршбергъ Александръ, Бр. Канне Альфредъ, Клосовскій Володиславъ, Креховецкій Адамъ, О. Левицкій Рудольфъ, Др. Лилиєнь Игнатій, Лопушанскій Тадей, Кн. Любомирскій Андрей, Марковъ О. А., Онышкевичъ Здѣславъ, Др. Оюольскій Викторъ, Др. Осташевскій-Баранскій Казимиръ, О. Павликовъ Теофилъ, Романьчукъ Юліянъ, Реваковичъ Генрыкъ, Др. Рошковскій Густавъ, Розвадовскій Тадей, Др. Рыбицкій Алоисій, Шаєръ Кароль, Др. Шафъ Симеонъ, Др. Скалковскій Тадей, Гр. Скарбекъ Генрыкъ, Слядковскій Вацлавъ, Старкель Юлій, Строгъ Яковъ Шидловскій Тадей, Сви́стерскій Викторъ, Др. Тиль Ернестъ, Валяхевичъ Михаилъ, Вѣлчинскій Альбертъ, О. Заблоцкій Феликсъ, Др. Заюнчковскій Володиславъ, Др. Згурскій Альфредъ, Зима Францишковъ, Др. Жулинскій Іосифъ.

Зъ уваги на велику нужду нашихъ родимцѣвъ отзывается Митроп О́рдина́ріятъ такожъ зъ своей стороны до Вч. Кли́ра, щобы отповѣдно сей Отозвѣ бувъ Комитетови рату́нковому в предпринятѣй нимъ акціи помѣннй и щобы непосредно съ нимъ зносився.

Отъ Митрополитального О́рдина́ріята.

Льво́вь дня 20. Лютого 1890.

ХРОНИКА.

Именованья.

Вицедеканомъ Залозецкимъ именованый:

Ч. 953/89/орд. О. Корнилий Монцѣбовичъ, парохъ Вертелки.

Материю — Настоятелькою Монастыря Чина св. Василя В. въ Словитѣ съ филиєю въ Львовѣ именовавъ Митр. Ординаріятъ:

Ч. 1003/89/орд. Прец Иоанну Курьловичъ монахиню Ч. св. В. В.

Умѣщенья:

Завѣдательство получивъ

Ч. 614. О. Григорій Гѣрякъ, прив. сотр. въ Винникахъ, тамже.

Введеніи ОО:

- Ч. 371. Онуфрій Зарицкій яко сотруд. въ Могильницѣ;
 Ч. 403. Григорій Гѣрякъ яко сотруд. въ Винникахъ;
 Ч. 406. Геронъ Кшицкевичъ яко завѣд. въ Могильницѣ;
 Ч. 564. Иоаннъ Сѣрко яко сотр. Соснова;
 Ч. 674. Корнилий Мандычевскій яко сотр. Струсова;
 Ч. 713. Іосифъ Рыбакъ яко сотр. въ Семигиновѣ;
 Ч. 760. Корнилий Сеникъ яко парохъ Бережницѣ.

Увѣльненіи ОО:

- Ч. 563. Корнилий Мандычевскій ътъ завѣд. въ Гаяхъ, и
 Ч. 576. Николай Поджарко ътъ сотруд. въ Борынцахъ.

Въ пропозиціи умѣщеніи ОО:

- Ч. 315. **на Липовицю:** 1) Тома Соболта, 2) Иоаннъ Крыжановскій и 3) Михаилъ Гаврылюкъ.
 Ч. 317. **на Демню:** 1) Николай Фольварковъ, 2) Корнилий Бачинскій и 3) Іосифъ Бандыра;
 Ч. 319. **на Гаѣ:** въ тернѣ; 1) Іосифъ Бандыра; 2) Николай Поджарко и 3) Іосифъ Бабій, — а въ снѣѣ Михаилъ Гаврылюкъ;
 Ч. 738. **на Куряны:** 1) Теофилъ Петровскій, 2) Іоахимъ Федюкъ и 3) Ярославъ Стеткевичъ;
 Ч. 739. **на Скоморохи старіи:** 1) Иоаннъ Монцѣбовичъ, 2) Стефанъ Лежогубекій и 3) Емиліанъ Рудницкій;
 Ч. 899. **на Роздѣль:** въ тернѣ: 1) Владиміръ Петрушевичъ, 2) Михаилъ Лопатынскій 3) Игнатій Левицкій, а въ снѣѣ: Атаназій Юркевичъ, Симеонъ Березовскій Александръ Темницкій и Иоаннъ Черешашинскій.

Презенты получили ОО:

- Ч. 722. Иоаннъ Заревичъ на Киѣгичахъ, и
 Ч. 959. Валеріанъ Ганкевичъ на Долге.

Вставленося до В. Президіи ц. к. Намѣстничества взглядомъ институціи ОО:

Ч. 722. Иоанна Заревича на Киѣгичахъ.

В. Президія ц. к. Намѣстн. соглашаеся на канон. институціи ОО:

- Ч. 414. Михаила Цара на Николаевѣ;
 Ч. 451. Антонія Целевича на Лозину;
 Ч. 541. Евстахія Качмарского на Опорець;
 Ч. 829. Софрона Онышкевича на Мужилѣвъ;
 Ч. 830. Ромуальда Фицаловича на Швайкѣвъ;
 Ч. 909. Иларіона Пачовского на Надѣтичи;
 Ч. 910. Петра Гаранюка на Волю велику и
 Ч. 911. Теодора Цегельского на Струсѣвъ.

До канон. институціи завѣзваніи ОО:

Ч. 541. Евстахій Качмарскій на Опорець.

Каноничній институціи получили ОО:

- Ч. 615. Антоній Целевичъ на Лозину, и
 Ч. 616. Филимонъ Авдыковскій на Цуцѣлѣвъ.

Декретъ увѣльненія ътъ испыта конкурсового на протягъ шести лѣтъ получили ОО:

- Ч. 562. Теодоръ Пюрко, духовникъ гр. кат. центр. Семинари въ Вѣднѣ;
 Ч. 666. Михаилъ Олекей парохъ Грабовки;
 Ч. 693. Григорій Гойвановичъ парохъ Милатына.

В. Министерство войны именовало капеляномъ войсковымъ II. кл. въ резервѣ

Ч. 715. О. Ілію Лагоду.

Митропол. Консисто́рія вставилася до в. ц. к. Намѣстничества:

а) о дарѣ ласки для сеящ. вдовъ:

Ч. 22. по О. Николаю Вгвинцкомъ б. пароху Бурштына.

б) о системизованьи сотрудничествъ:

Ч. 9178/89 въ Долгѣмъ, дек. Теревовельского

Ч. 9195/89 въ Струсѣвъ " " "

в) о запомогу за фонда рел. для ОО.

Ч. 18. Іосифа Вергановского, пароха Почапъ;

Ч. 558. Филарета Бачинского, пароха Козлова.

В. ц. к. Намѣстничество завѣдомило Митроп. Консисто́рію, що в. ц. к. Министерствъ асигновало плату для приват. сотр.:

Ч. 673. въ Гнильчу 300 зр. на одинъ рѣкъ.

Ч. 712. въ Кутахъ " " " " "

До гр. к. генеральной Семинари въ Львовѣ принятіи:

Ч. 314. Іосифъ Дяковъ на Пій рѣкъ.

Отпустку изъ связи канон. Архіепархіи Львівскои въ Епархію Станиславівску получить:
Ч. 8960/89 Антоній Михалевиць, уквнченый богословъ.

Митропол. Ординаріатъ соглашаея на принятіе въ новиціатъ Чина св. Васлія В. въ
Добромили:

- Ч. 175. Іоанна Левицкаго.
Ч. 1173. Іліи Залуцкаго, Іоанна Обаля, Іоанна Дявжа Лозиньскаго и Алексее Муш-
кевича.

До Церкви католической гр. обряда приступивъ:

- Ч. 724. Павелъ, Брониславъ (перше Мориць Леви) Горовиць изъ Староміщяны изъ
еврейскаго вѣроисповѣданья.

До Заведенія дяківскаго при Архикатедральной церкви св. В. М. Георгія принятъ:

- Ч. 9089/89 Іоаннъ Сенѣвъ,
Ч. 479. Василій Бабій.

Ж Е Р Т В Ы.

на дѣвочѣ Воспиталище въ Львовѣ:

- Ч. 903. О. Петръ Дольницькій парохъ въ Станиславчику 3 зр.

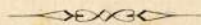
Отъ Митрополитальнаго Ординаріата.

Львовъ. дня 26. Лютого 1890.

Сильвестеръ

Митрополитъ

Примѣчаніе: Въ случаю неполученья яког Ч-ла „Львівско-Архіепархіальныхъ Вѣдо-
мостей“ належитъ зареклямовати въ дорозѣ урядовой до Митрополи-
тальной Консенсторіи.

ЛЬВІВСКО-АРХІЕПАРХІАЛЬНИЙ

ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1890.

Выдано дня 31. Марта

Ч. III.

Ч. 12.

Ч. 57/орд Окружне Посланіе Его Святости Льва XIII зъ дня 10 Сѣчня 1890: „О головныхъ обо-
вязкахъ гражданъ хрістіанскихъ.“

Св. Отець Левъ Папа XIII, яко прзорливый и добрый Отець ве-
ликой родины хрістіанской, печалимый всегда о ея спасеніе, видячи мно-
гихъ зъ сынѣвъ св. Церкви заблукавшихся на бездорожа и залишающихъ св.
обязки хрістіанскій, чи то пѣдъ позоромъ, будьтобы они не дадися пого-
дiti съ обовязками гражданскими, чи то зъ переворотности и злобы —
пѣдбуреній сынами тьмы; черезъ що всколебаній зѣстали и самі основы цѣ-
лого общества людскаго а тымъ самымъ и державъ, — узнавъ за конечно по-
требне поучити всѣхъ Вѣрныхъ, якъ то передъ всемъ належитъ выповняти
ев. обовязки хрістіанскій и якъ тѣмже легко дадутся погодити съ обовязками
хрістіаннина-гражданина, и въ тѣи цѣли выдавъ многоцѣнне, весьма полезне
окружне Посланіе: „О головныхъ обовязкахъ гражданъ хрістіанскихъ.“ ко-
тре тутъ въ переводѣ на языкъ рускій подаемо:

Святѣйшого Господина Нашого Льва провидѣніемъ Божиимъ Папы XIII о-
кружне Посланіе до всѣхъ Патріархѣвъ, Примасѣвъ, Архіепископѣвъ, Епис-
копѣвъ и другихъ мѣстцевыхъ Ординаріевъ миръ и общеніе съ Апостоль-
скимъ престоломъ мающихъ — въ Римѣ 1890.

О головныхъ обязанностяхъ гражданъ христіанскихъ.

Почтеннымъ братьямъ патріархамъ, примасамъ, архіепископамъ, епи-
скопамъ и прочимъ ординаріямъ мѣстцевымъ зстоячимъ въ мирѣ и общеніи
съ престоломъ Апостольскимъ

ЛЕВЪ ПАПА XIII.

Почтеннй братья! Миръ и Апостольске благословеніе.

Премудрости христіанской заповѣди въ память привести и до тыхже
жизне, обычаи и установа народѣвъ застосовати, оказуеся що дѣя больша по-
треба. Бо черезъ ихъ залишеніе повстала такъ велика сила злого, що никто
мудрый теперѣшне безъ опасного старанья знести, ни на будуче безъ страха
поглянути не може. Не малый бо поступъ здѣлано въ тыхъ добрахъ, которіи
суть тѣлеснй и виѣшнй; но всяка природа, котра проникае умы людскій, по-
сѣданье маекѣвъ, силъ и недостаткѣвъ, хотяи може выгоды проивести и
умножити приємности житья, но не може заспокоити духа до чогось большого
и величавѣйшого сотвореного. Бога видѣти и до него стремѣти, есть найвыс-
шимъ закономъ житья людей, которій на образъ и подобіе Боже сотвореній, са-
мою природою до посѣданья создателя своего сильно побуждаются. Но не якимъ
рухомъ або бѣгомъ тѣлеснымъ идеся до Бога, но тымъ, що належить до духа,
познаніемъ и чувствомъ. Богъ бо есть першою и найвысшою правдою, а умъ
кормится лише правдою; есть тойже совершенною святостию и найвысшимъ
добромъ, до которого сама воля пѣдъ проводомъ честноты стремѣти и которого
осягнути може.

Що сказано о поодинокихъ людехъ, то належить розумѣти и о то-
вариствѣ такъ домашнѣмъ якъ такожъ и о гражданскѣмъ. Не на тое бо про-
извела природа товариство, чтобы стремѣвъ до того человекъ якобы до цѣли,
но чтобы въ томже и черезъ тосже знайшовъ помѣчъ ѣтповѣдну для своего
усовершенья. Если протое яка держава глядитъ лише за выгодами виѣшними
и за призывотымъ и въ достаткахъ упливающимъ житьемъ, если занедбуе Бога
въ управленью державнѣмъ и не заховуе моральныхъ законѣвъ, то найгѣрше
ѣтступае ѣтъ своего назначенья и припису природы, и не може тогда уважа-
тися яко товариство и общество людей, но яко ложне наслѣдованье и уда-
ванье товариства. Но видимо, що тѣи, якъ сказалисьмо, духовнй добра, ко-
торіи находятя передъ всемъ въ захованью правдивой религійи и безустан-
нѣмъ перестерѣганью заповѣдей христіанскихъ, щоденно затмѣваются черезъ
непамять и знеохоченье людей такъ, що майже о скѣлько есть бѣльшій по-

ступъ въ рѣчахъ належачихъ до тѣла, тымъ бѣльшій видится упадокъ въ
тыхъ, которіи ѣтносятся до духа. Уменьшенои и по бѣльшой части ослабленои
вѣры христіанской великій знакъ есть въ самыхъ покрывденяхъ, якій на-
носятся дуже часто католическому имени явно и въ очахъ людей, и якій
вѣкъ почитающей религійи въ пѣякій способъ не знеслъ бы. Зъ тыхъ поводѣвъ
есть не до увѣренья, якъ много людей находится въ небесеченствѣ о вѣчне
спасеніе: но мѣста саміи и державы не могутъ бути довго беспечными, бо
наколи упадутъ звычайи и обычаи христіанскій, то муеять розпастися най-
силнѣйшій основанія товариства людского. Для публичного спокою и для уде-
ржанья порядку оставляеся сама сила: но сила есть дуже слаба, если ѣтбе-
ресе еи пѣдпора религійи, и она склоннѣйша до произведенья рабства, нежели
послушенства, носить въ собѣ самѣи сѣмя великихъ возмущеній. Вѣкъ при-
несъ тяжкій памятникъ выпадки; и не есть еще певно, чи не належитъ еще по-
добныхъ обавлятися. — И такъ часть самъ упоминае насъ шукати средствъ
охоронительныхъ зъ ѣтки належитъ: именно возстановити христіанскій спо-
сѣбъ мысленья и дѣланья въ житью приватнѣмъ, и во всѣхъ частяхъ публич-
ныхъ; а то одно есть найѣтповѣднѣйшимъ до прогнанія злого, которе утискае,
до ѣтверненья ѣтъ небесеченствъ, котрй грозятъ. На то намъ, почтеннй братья,
належитъ наставати, до того найбѣльшою можливою старанностию и прилѣж-
ностию стремѣти: и зъ того powodu, хотяи въ иншихъ мѣстцахъ, коли случи-
лася способѣсть, пѣдобне голосилисьмо, здаеся намъ однакожъ полезнымъ
въ семъ писемѣ докладно описати обязанности католикѣвъ, которіи обязанности, если
точно будутъ захованіи, доведуть чудесно до общого спасенія. Впалисьмо
въ силу и майже щоденну борьбу о найбѣльшій рѣчи, въ которій дуже легко
есть бути перазъ зведеннымъ, зблудити и упасти многимъ на духу. Нашимъ
обязанью, почтеннй братья, есть упоминати каждого, учити, наказувати ѣт-
повѣдно времени, чтобы дорогу спасенія никто не оставивъ.

Не можна сомнѣватися, що въ практичнѣмъ житью католикѣвъ есть
бѣльше обязанкѣвъ якъ тыхъ, що або ложно знаютъ вѣру католическу, або
цѣлкомъ еи не знаютъ. Коли Исусъ Христоръ здѣлавши уже спасеніе роду
людскому, приказавъ Апостоламъ проповѣдати Евангеліе всей твари, то тымъ
самымъ наложивъ обязанкѣвъ всѣмъ людямъ, чтобы выучилися того и вѣрили въ
то, чого ихъ учено; бо съ тымъ обязанью стисло получене есть осягненье
вѣчного спасенія. „Иже вѣру иметъ и крестится, спасенъ будетъ,
а иже не иметъ вѣры, осужденъ будетъ. (Мар. 16, 16).

Но человекъ принявши, якъ належитъ, вѣру христіанскую, пѣдчиня-
еся тымъ самымъ церквѣ, яко изъ ней рожденный, и стаеся участникомъ най-
бѣльшого и найсвятѣйшого товариства, которымъ управлѣти найвысшою
властию, пѣдъ невидимою головою Исусомъ Христомъ, есть властивымъ чи-
номъ римского Папы. — Если же мы обязаній закономъ природнымъ осо-
бенно любити и хоронити краицу, въ котрой узрѣлисьмо свѣтло, и до котрой
ѣтсталисьмо принятій и то такъ далече, що добрый гражданинъ не маея ва-
гати и смерть понести за отчину, то есть далеко бѣльшимъ обязанью хри-
стіанина всегда такъ само бути усопобленнымъ для церкви. Есть бо церковь
мѣстомъ святымъ Бога живого, Богомъ самымъ произведеннымъ, и пѣдъ Его

начальствомъ устроенъ, котра вправдѣ на земли подорожуе, но вызываючи людей, научаючи и ведучи до вѣчной щастливости въ небѣ. Полюбити отже належитъ отчину, отъ которой получилисьмо житье смертне; но належитъ ббольшою любовію обняти церковь, которой должнисьмо безустанно треваоче житье души; слухнымъ бо есть предпочитати добра души добрамъ тѣла, и о много свѣтѣйшими суть обовязки къ Богу, нежели къ людямъ. — Впрочемъ, если хочемо правдиво судити, надиродна любовь Церкви и природна любовь отчины, суть двѣ разомъ зродженѣ любви походячѣ отъ того самого вѣчного начала, понеже самъ Богъ есть обоихъ создателемъ и причиною: зъ чого слѣдуе, що одинъ обовязокъ не може противитися другому. Дѣйстно можемо и должнисьмо обое, любити себе самихъ, и благосклонными бути для ближнихъ, любити державу и власть начальну той державы, но въ тѣмъ самѣмъ часѣ почитати Церковь яко матеръ, и найбільшою можливою любовію обнимати Бога. —

Но помимо того порядокъ тыхъ обовязковъ чи то несчастьемъ времени, чи неприхильною людей волею часомъ перевертаеся. Именно случаются выпадки, що здаеся, якобы чого иншого отъ гражданъ вымагала держава, а чого иншого отъ Христіанъ религія: а то дѣйстно не зъ иншого powodu, якъ лише длятого, що управитель державы святу власть церкви або за ничъ цѣнять, або хотять, чтобы буда имъ подчинена. Зъ того и повстае борба, а въ борбѣ мѣстце для паражена честноты на небеспеченство. Натискае бо двояка власть, которыхъ обохъ противне наказующихъ разомъ слухати не возможно: Никтоже можетъ двѣма господинома работати. (Мат. 6. 26) такъ що со всемъ належитъ залишити одного, если исполняеся справа другого. Но котрый мае бути предпочитаный, не повиненъ никто сумнѣватися. — Есть бо злочинствомъ отступити отъ послушеньства Богу для задосумъ учиненья людямъ: проступкомъ, зломити законы Иисуса Христа, чтобы зверхности послушнымъ бути, або чтобы для захованья права державного мимо пустити права церкви. Повиноватися подобаетъ Богови паче, нежели чловѣкомъ. (Дѣян. 5. 29).

Що колись звыкли були Петръ и прочі Апостолы отповѣдати зверхностямъ приказующимъ нечестное, то само въ подобимъ случаю належитъ всегда безъ ваганя отповѣсти. Жаденъ гражданинъ не есть лучший чи въ мирѣ чи въ вѣнѣ отъ Христіанина памятного на свои обовязки: но повиненъ скорше все претерпѣти, а даже волѣти умерти, а нежели опустити справу Бога абъ Церкви. Протое не мають докладного понятія о силѣ и природѣ законѣвъ, которѣ ту постояннѣсть въ выборѣ обовязку ганятъ и говорятъ, що то належитъ до возстанія. Говоримо то, що есть вообще знанымъ и Нами самими кблѣккратно поясненнымъ. Законъ бо не есть ничъ иншого, якъ приказъ правого разуму даный законною властію для общего добра. Но нема ніякон правдивой и законной власти, если не походить отъ Бога найвысшого начала и Господа всего, который лише самъ може поручити чловѣкови панованье надъ людьми: и не можна назвати то правымъ разумомъ, который несогласяеся съ правдою и разумомъ божескимъ: ани правдивымъ добромъ, которе противится найвысшому и неизмѣнному добру, и воли людей отклоняе и от-

водитъ отъ любви Бога. — Святымъ протое есть имя публичной власти Христіанамъ, въ которой пбзнають нѣкій образъ и подобіе божого величества даже тогда, коли держитъ ю недостойный: справедливе и належите почитанье законѣвъ не за для силы и грозбы, но за для совѣсти обовязку: не бо даде намъ Богъ духа страха (II Тим. 17).

Но если законы державнѣ явно суперечнѣ суть съ правомъ божимъ, если наносятъ яку кривду церквѣ, або супротивляются тымъ обовязкамъ, которѣ налагае религія, або нарушаютъ власть Иисуса Христа въ найвысшѣмъ Архіерею, то тогда спротивитися есть обовязкомъ, слухати злочинствомъ; а то есть получене съ кривдою самои державы, понеже грѣшитися противъ державы, если щось залишится въ религіи. — Дальше же явствуе, якъ неслухнымъ есть тое посуджуванье возстанія: не отмавляеся бо князеви и законодателю належите послушеньство: но отступаеся отъ ихъ воли тблько въ тыхъ приказахъ, до которыхъ установленья немають власти, понеже поставляются съ кривдою Бога, и длятого немають справедливости, и суть всемъ иншимъ, но не закономъ. Знаете, почтеннѣй братья, що то есть самѣснѣвка наука св. Апостола Павла, который написавши до Тита, чтобы упоминавъ Христіанъ начальствующимъ и владѣющимъ повиноватися и покарятися, заразъ додае „ко всякому дѣлу благу готовымъ быти (Tit. III. 1) чтобы тымъ заявити, що если законы людей постановляютъ щось противъ вѣчного закона Божого, слухнымъ есть, не повиноватися. Подобнымъ чиномъ князь Апостолѣвъ отповѣвъ крѣпко и поважно тымъ, которѣ хотѣли отобрати ему свободу проповѣдати Евангеліе, аще праведно есть предъ Богомъ, васъ послушати паче, нежели Бога, судите. Не можемъ бо мы, яже видѣхомъ и слышахомъ, не глаголати. (Дѣян. 4. 19. 20). Наиббольшимъ протое обовязкомъ христіанскимъ, и то нѣяко жереломъ, зъ которого другѣй обовязки походить, есть, чтобы каждый любивъ обѣ отчины, одну природну, другу небесну, но такъ, чтобы послѣдней любовь буда вышшою якъ первой, и чтобы николи не предпочиталися права людскѣ правамъ Божимъ. Дѣйстно, Спаситель рода людского говоритъ самъ о собѣ: Азъ на сіе родихся, и на сіе прійдохъ въ миръ, да свидѣтельствую истину (Іоан. 18. 37) и: Огня прійдохъ вверещи на землю, и что хочу, аще уже возгорѣся? (Лук. 12. 49). Въ познанию той правды, котора есть найвысшимъ совершенствомъ ума, въ божѣй любви, котора рбвнымъ способомъ усовершае волю, лежить все житье и свобода Христіанъ. И тыхъ то именно, правды и любви, найчестѣйшю спадщину, вручену собѣ Иисусомъ Христомъ, Церковь безустанною старанностію и чуваньемъ хоронитъ и стереже.

Но якъ строга и якъ многократна возгорѣла война противъ церкви, заедве належитъ на семь мѣстци вспомянати. Понежъ слушюся розумови многѣ тайнѣ рѣчи и природою укритѣ вѣдомости черезъ изслѣдованье вынайти и ихъ отповѣдно до ужитку въ житью употребити, прійшли люди до такой дерзости, що гадають, що можна уже божество и богу власть прогнати изъ публичного житья. — И зведенѣ тымъ блудомъ переносать начальство отобране Богу на природу чловѣческую; проповѣдують, що начало и правдою всякой правды належитъ брати отъ природы; що отъ неи выплывають,

и що до неї належить відносити всі обов'язки релігій; що для того нічого нема переданого Богом; що не належить слухати ні християнських засад моральності, ні церкви; що вона немає ніякої влади постановляти закони, ніяких прав; а даже що не належить дати Церкві м'єстця в заведених державних. Жадають же і всіма силами стараються переняти справи публичні і обняти управління м'єстє, щоби могли легше приновити закони до тих наук і вытворити обычай народів. І так всюди імя католическе або явно поневаряє, або укрито наступає; і лишивши велику свободу всякій переворотности заблуждений, многими часто узами стисняєся всенародне исповданье правды християнскої.

При тих то так некористных обстоятельствах передвсемь каждый повинен поглянути на себе и сильно старатися, щоби напряженою острожностию хоронив глубоко поняту вѣру, выстерѣгаючися небесеченства, а именно узброеный всегда противъ рѣжныхъ обманъ наполненыхъ софизмами. Для охороненья сей честноты уважаемъ такожь дуже полезнымъ, и въ теперѣшнихъ часахъ дуже отповѣднымъ — щоби прилѣжною ревностию посла способности и понята поодинокихъ отдаться науцѣ християнскѣй и тымъ предметамъ, которѣ относятся до релігій, и которѣ разумомъ можна поняти, и щоби напоити духа бльшимъ возможнымъ знаніемъ. А понеже вѣра не тѣлько ненарушимою має бути въ сердцахъ людей, но такожь безустанно змагаться, належить дуже часто вносити до Бога смиренну и умилну молитву Апостолѣвъ „приложи намъ вѣру“ (Лук. 17. 5.)

Но въ томъ самѣмъ, що дотычить вѣры християнскої, суть инші обов'язки, отъ которыхъ точного и релігійного захованья хотѣя всегда залежало спасеніе, залежить оно найбільше въ нашихъ часахъ. — Именно въ той якъ сказались, такъ великій и такъ широко розляглый дерзости мнѣній есть обов'язкомъ церкви, приняти подъ опѣку правду и прогнати изъ умѣвъ блуды, и то належить свято каждого часу сохраняти, понеже въ ен охоронѣ, лежитъ честь Бога, и спасеніе людей. Но коли натискає потреба, не тѣи лише, которѣ стоятъ на челѣ мають хоронити чистѣсть вѣры, но каждый обов'язанымъ есть вѣру свою другимъ голосити, чи то для поученья другихъ вѣрныхъ или ихъ утвержденья, чи то для прогнанія напастей невѣрныхъ. (S. Tom. II—II Quaest III, art. II ad 2). Уступати передъ непріателемъ, або молчати, коли такъ великій зъ всѣхъ сторѣнъ відноситься крикъ для придуненья правды, есть то дѣломъ або лѣнивого человека, або усомнѣваючогося о томъ, що исповѣдує, чи то есть правдивымъ. Одно и друге есть огиднымъ и ображающимъ Бога; одно и друге противится такъ спасенію поодинокихъ, якъ и общому, для самыхъ ворогѣвъ вѣры користнымъ, бо сильно вскрѣпляє оспалый трудъ правыхъ дерзѣсть неправыхъ. Зъ того взгляду есть дуже наганна недбалѣсть християнъ, понеже дуже часто могутъ легкимъ способомъ ложній обвиненія знати, и скривленій мнѣнія опровергнути; а при бльшимъ трудѣ могутъ то всегда. Въ кнѣци никому не вбороняєся выступати съ тымъ мужествомъ, яке есть християнамъ властиве, котрымъ самымъ неразъ сокрушаються и отвага и замѣры противниковѣвъ. Кромѣ того суть християни сотворені до боры, которыхъ чимъ бльша

сила, тымъ певнѣйша при помочи Божѣй побѣда. Держайте, яко азъ побѣдихъ мѣръ“ (Іоаннѣ 16 33). И никто не може закнути, що хранитель и защититель церкви Іисусъ Христосъ не потребує людскої помочи. Бо не задля недостатку силъ, но зъ величія благодати хоче, щоби и мы понесли троха труда для позысканья и осягненья плодѣвъ спасенія, которе бытъ самъ здѣлавъ.

Первы же части того обов'язку суть, исповѣдати католическу науку явно и постоянно, и туюжь по можности розпространяти. Бо, що уже неразъ и дуже справедливо сказано, ничъ такъ не стоять на завадѣ премудрости християнскѣй, якъ то, що не есть знаною. Она сама собою належито понята зможе прогнати заблужденія, и если ю понявъ простый умъ незамотанный ніякими предразсудками, то голоситъ разумъ, що належить съ нею согласитися. Честнота вѣры есть вправдѣ великимъ даромъ благодати и благодати божої; но рѣчи, котрыми вѣра пріймаєся, пзнаються лише слухомъ. Како же увѣруютъ, егоже не услышаша? како же услышатъ безъ проповѣдающаго? Тѣмъ же убо вѣра отъ слуха, слухъ же глаголомъ Божиимъ (Рим. 10. 14. 17). Понеже але вѣра есть до спасенія необходима, то зъ того слѣдує, що мусится доконче проповѣдати слово Христове. Вправдѣ чинъ проповѣданья т. е. научанья належитъ посла права Божого до учителѣвъ которыхъ Духъ святой постави епископы пасти церковь Господа и Бога (Дѣян. 20. 28.) особенно же до Архирея Римского, намѣстника Іисуса Христа, начальника вселенскої церкви съ найвысшою властію, учителя того, що маєся вѣрити и дѣлати. Но никто най не гадає, що приватнымъ вбороняєся доложити якого такого труда въ той справѣ, именно такимъ, котрымъ Богъ давъ дарованія ума съ ревнованьемъ заслужитися; которѣ, коли лише wymagaє потреба, выгдно могутъ вправдѣ не приняти чинъ учителя, но то що сами получили, передати другимъ, яко образъ отдающей голосъ учителѣвъ. Що бльше, труды приватныхъ выдавались отцамъ собора Ватиканского такъ далече отповѣдными и плодотворными, що уважали тое на всякій способъ отъ нихъ wymagaти. Всѣхъ вѣрныхъ христовыхъ передвсемъ тихъ, що стоятъ на челѣ або исполняютъ чинъ учителя, заклинаемъ на любовь Іисуса Христа, и приказуемъ властію Бога и Спасителя нашего, щоби для усуненья и выкорѣненья тыхъ заблуждений отъ святой Церкви до розширенья свѣтла найчистѣйшой вѣры старанья и труда своего доложили. (Const Dei filius, sub fin.) Впрочемъ каждый най памятає на тое, що може и повиненъ силою примѣра сѣяти католическу вѣру и проповѣдати постоянно исповданья. До обов'язкѣвъ отже, которѣ насъ вяжутъ съ Богомъ и Церквою то найбільше належить вчислити, щоби для розширенья правды християнскої и прогнанія заблуждений каждый поодинокій доложивъ по можности своего труда.

Тымъ однако обов'язкамъ не такъ, якъ належить, обильно и полезно задосытучивнати, если одий отъ другихъ отлученъ вступати до боры. — Іисусъ Христосъ предсказавъ, що въ обиду и ненависть людей, котру бытъ самъ першій получивъ, рѣвнымъ способомъ попаде и дѣло отъ него установ-

лене: цѣлкомъ такъ, що для осягненя спасенія, его благостію здѣланого многи въ самѣмъ дѣлѣ найдуть перепоны. Дятого не хотѣвъ установити лише учениковъ своєї науки, но соединити ихъ въ товариство, и ѳтповѣдно получить въ одно тѣло, которымъ есть Церковь (Кол. 1. 24.) и котораго самъ есть головою. Пересекае протое житє Иисуса Христа черезъ цѣлый составъ тѣла, кормитъ и удержує поодинокіи члены, держитъ ихъ полученіи со собою и до той самой цѣли уложеніи, хотяи не то само есть дѣланье поодинокихъ. Якоже бо въ единомъ тѣлеси многи уди имамы, уди вси не тожде имуть дѣланіе. Такожде мнози едино тѣло есмы о Христѣ, а по единому другъ другу уди. (Рим. 12. 4. 5.) Зъ тыхъ поводѣвъ не тѣлько що совершеннымъ товариствомъ есть Церковь, и о много вышюю ѳтъ кожного иншого товариства, но то есть ей ѳтъ еи основателя наданымъ, що должна боротися за спасеніе рода чловѣческаго яко ополченая (яко полкъ добре уряджений) (Пѣсн. 6. 3. 9.). Тое то уложенье и устроенье христїанства не може нїякимъ способомъ змѣнитися, и никому не вѣльно бѣльше пѣсля свого уподобаня жити, або наслѣдовати способъ борби, котрый собѣ сподобаетъ; протое що розсыпае, а не собирае, кто съ Церквою и Иисусомъ Христомъ не собирае; и въ самѣмъ дѣлѣ повстають противъ Бога, котрый разомъ съ нимъ и съ церквою не держатъ. Иже нѣсть со мною, на мя есть, и иже не собираетъ со мною, расточаетъ. (Лук. 11. 23.).

До тогоже сполученя духа и вѣднѣнаго дѣланя не безъ причины страшнаго дя вороговъ католическаго имени, передъ всѣмъ есть необходимымъ согласіе мыслей: до котраго видимо Апостола Павла завывающаго Коринтіанъ сильно и надзвычай важными словами: Молю же вы братіе именемъ Господа нашего Иисуса Христа, да тожде глаголете вси, и да не будутъ въ васъ распри, да будете же утверждени въ томъ же разумѣніи и въ той же мысли (I Кор. 1. 10.). Заповѣди тои мудрѣсть легко дасться пѣзнати. Началомъ бо дѣланя есть умъ: и протое не можуть сходитися хотѣнія, и дѣла не можуть бути подобными, если умы различий мнѣнія производятъ. Котрый послѣдуютъ самъ разумъ яко своего провѣдника, тогда рѣдко коли або и николи не може бути у нихъ одна наука: есть бо найтруднѣйшою штукаю пѣзнати рѣчи; умъ же есть и слабый своею природою, и розсѣваея различіемъ мнѣній, и неразъ обманюея черезъ вѣднѣніи вліаня; до того приходять похоти, котрый або цѣлкомъ зносятъ способность видѣти правду або на певно уменшаютъ. Зъ того поводу въ управленю державъ часто задають собѣ труда, чтобы силою удержати въ еднѣсти тыхъ, котрыхъ мнѣнія суть противны. Цѣлкомъ иначе христїане: що мають вѣрити, получаютъ ѳтъ церкви, бо знаютъ на певно, що пѣдъ еи повагою и проводомъ осягнуть правду. Кромѣ того, якъ одна есть церковь, понеже одинъ Иисусъ Христосъ, такъ и всѣхъ по всей вселенній христїанъ одна и та сама есть и должна бути наука. Единъ Господь едина вѣра (Еф. 4. 6.) Имуще же той же духъ вѣры (II Кор. 4. 13) мають спасительне начало, зъ котраго самовѣдно повстае во всѣхъ та сама воля и той самъ повѣдъ до дѣланя.

Но, якъ приказує Апостоль Павелъ, одногласіе должно бути совершенне. Понеже вѣра христїанска не основуєся на повазѣ чловѣческаго, но божого розуму, понеже тое, що ѳтъ Бога получилисьмо, вѣруемо що есть правдивымъ не дятого, що пѣзналисьмо внутренню рѣчей правду свѣтломъ природнаго розуму, но дя поваги самого Бога объявляющаго, котрый не може бути ни обманенымъ ни обманити (Conc. Vat. Const. Dei filius cap. 3) то слѣдує зъ того, що всѣ рѣчи, о котрыхъ есть певнѣсть, що Богомъ суть переданіи, належитъ цѣлкомъ прияти всѣ поодинокіи однаковымъ и подобнымъ согласіемъ: а одной тыхъ рѣчей ѳтмовити вѣры, впадаея майже въ то, що ѳткидаея всѣ. Нищатъ бо саму основу вѣры ти, котрый або перечатъ, що Богъ до людей промавлявъ або усомнѣваются о безконечной правдивости и мудрости его. Постановляти же, котрый науки суть ѳтъ Бога переданіи належитъ до церкви научающей, котрой Богъ повѣривъ опѣку и толкованье слѣвъ своихъ. Найвышшимъ же учителемъ въ церквѣ есть Папа римскій. Якъ ѳтже згода умѣвъ wymagaє совершеннаго согласія въ одибѣ вѣрѣ, такъ жадає, чтобы хотѣнія были церквѣ и римскому Папѣ совершенно пѣдданіи и послушныи якъ Богу. Совершенно же повинно бути послушенство, понеже сама вѣра того wymagaє, и се має вѣднѣне съ вѣрою, що не може бути пѣдѣльнымъ, а даже еслибы не було совершенно и всѣхъ знаменій совершенства не посѣдало, остаея вправдѣ видѣ послушенства, но природа послушенства зноситъ. Такому совершенству такую вагу надавъ звычай христїанскій, що оно всегда уважалося яко признакъ розпѣзнаня католикѣвъ.

Прекрасно выясняея се мѣстце св. ѳомою зъ Аквину тыми словами: формальнымъ . . . предметомъ вѣры есть перша правда, такъ якъ объявляея въ св. Писъмѣ и въ науцѣ церкви, котра походитъ ѳтъ першой правды. Протое если кто не держитъ науки церкви яко непогрѣшимаго и божого правила, котре походитъ ѳтъ першой правды объявлено въ св. Писъмѣ, той не має розположеня вѣры; но тое, що належитъ до вѣры, держитъ иншимъ способомъ, а не черезъ вѣру Явно же есть, що той, котрый держитъ науки церкви яко непогрѣшимаго правила, соглашаея съ всѣмъ, що учитъ церковь: противно, если кто изъ науки церкви узнае то що хоче, а того, чого не хоче, не узнае, не держитъ уже науки церкви яко непогрѣшимаго правила, но власной волѣ (II. II Quaest. V. art. III). Одна вѣра должна бути цѣлою церкви пѣсля слѣвъ (I Кор. 1. 10) **Тожде глаголете вси, и да не будутъ въ васъ распри:** чого не можнабы захвати, если бы повставшій вопросъ вѣры не бувъ опредѣленъ тымъ, котрый стоить на челѣ цѣлою церкви, чтобы его мнѣніе сильно задержане було цѣлою церквою. И протое лише до власти Найвышшаго Архіерея належитъ нове выданье Символа якъ и все инше, що дотычить цѣлою церкви. (Ib. Quaest. I. art. X.).

Въ установленю границъ послушенства, най никто собѣ не гадає, що власти св. Пастырей а особливо Папы римскаго належитъ слухати тѣлько

въ тѣмъ, що дотычить догматѣвъ, которыхъ ѳткненье упорне не може ѳтрѣжнити ѳтъ порока ереси. Еще бѣльше, не есть достаточнымъ узнавати щиро и крѣпко науки, которой предѣлаются церковю до вѣренья хотяй торжественнымъ судомъ не опредѣленъ, но привычнымъ и вселеннымъ учениемъ яко Богомъ объявленъ, въ которъ вѣроу католическою и божю вѣрити Соборъ Ватиканскій постановивъ; но и то належитъ доложить до обовязкъв христїанъ, щобы властію и руководствомъ Епископѣвъ особенноже Апостольскаго престола дали собою управляти и себе вести. А якъ то есть ѳтповѣднымъ, легко можна пѣзнати. Бо тое, що находится въ изреченїяхъ Божїихъ ѳтносится по части до самого чловѣка и до рѣчей необходимыхъ до вѣчнаго спасенїя чловѣка. Но въ обохъ случаяхъ, именно въ що належитъ вѣрити, и що творити, приписуеся правомъ Божїимъ церковю, якъ сказалисьмо, а въ церквѣ Папоу римскимъ. Дятого то може и по власти своей долженъ Папа судити, що содержатъ изреченїя божїя, которї науки съ тымже соглашаются, а которї рѣжнѣтъ ся; и такимъ самымъ чиномъ показати, що есть честнымъ, а що нечестнымъ; що дѣлати, а чоу уникати належитъ, дабы осягнути спасенїе; иначе бо не мѣгъ бы бути ни певнымъ толкователемъ, ни беспечнымъ провѣдникомъ въ житїю чловѣка.

Кромѣ того треба глубше внїти въ природу церкви: она бо не есть случайнымъ сполученїемъ христїанъ, но преимущественнымъ устроенїемъ ѳтъ Бога поставленнымъ товариствомъ, котра впростъ и передъ всемъ до того стремитъ, щобы принести спокѣи и святѣсть душамъ; понеже она сама одна посѣдае зъ дару божого до того потребнїи средства, мае певнїи законы, певнїи обовязки и въ управленїю народу христїаньскаго послѣдуе способъ и дорогу ѳтповѣдну своей природѣ. — Но веденїе того управленїя есть трудне и получене съ частыми противностями. Церковь бо управлея народами розсѣянными по всѣхъ частяхъ земли, розличающимися родомъ и звичаями, которыхъ обовязкомъ есть, понеже въ всякѣй державѣ кождый жїе пѣсля своихъ законѣвъ, пѣдчинитися мїрской а заразомъ и святой власти. И тїи обовязки суть полученїи въ тыхъ самыхъ особахъ, но не суть, якъ сказалисьмо, собѣ противнїи, ани однї другихъ не мѣшають, понеже однї ѳтносятся до блага державы, другї же до общаго добра церкви, а однї и другї утверненїи дя осягненїя совершенства людей.

Поставивши такє опредѣленїе правъ и обовязкъв, есть цѣлкомъ ясно, що управителѣ державъ въ веденїю своихъ дѣлъ суть свободными; и то не лише що церковь тому не противится, но со всѣмъ еще помагае; котра, понеже передъ всемъ приказуе абы заховати благочестїе, котрє есть справедливостїю къ Богу, тымъ самымъ завзываетъ до справедливости къ князямъ. Дѣйстно въ далеко честнїйшымъ намѣренїю стремитъ свята власть до того, щобы управляти умаи людей хоронячи царство Божїе и правду его (Мат. 6. 33.) и тымъ она цѣла занята. Не можна же безъ нарушенїя вѣры сомнѣватися, що такє управленїе умаи назначено Церквѣ одной, щобы въ тѣмъ власти политична нїякого не мала мѣстца: не, Кесареви бо, но Петрови вручивъ Іисусъ Христосъ ключи царства небеснаго. Съ тою нау-

кою о дѣлахъ политичныхъ и религїйныхъ сполученїи суть другїи не малои ваги, и о нихъ на семъ мѣстци замовчати не хочемо.

ѳтъ всякаго рода политичнаго правленїя отстоитъ якъ найдалше христїаньске правленїе; хотяй мае подобїе и устроенїе державы, но мае цѣлкомъ инше начало, причину и природу, якъ державы смертнїи. — Мае отже церковь право жити, и хоронити себе ѳтповѣдными своей природѣ уставами и законами. И понеже она не тѣлько есть товариствомъ совершеннымъ, но высшимъ ѳтъ каждаго чловѣческаго товариства, она правомъ и обовязкомъ своимъ ѳттыгаеся дуже ѳтъ послѣдованїя сторонництвамъ и служенїя змѣненнымъ направлїямъ гражданскихъ справъ. Подѣбнымъ чиномъ Церковь хоронячи свои права, почитае чужїи, не гадае що до неї належитъ, яка форма державы наибѣльше подобаея, и якими постановленїями управлеяся справа мїрска народѣвъ христїаньскихъ: зъ рѣжныхъ родѣвъ правительствъ не опровергае жаднаго, если лише не нарушаеся религїя и карїбѣсть обычаевъ. — До того примѣра належитъ звертати мысли и дѣланья всѣхъ поодинокихъ христїанъ. Нема сомнѣнїя, щобы не була яка честна суперечка въ справахъ политичныхъ, кола именно ведеся борба ненарушимоу правдоу и справедливостїю, щобы тїи мнѣнїя въ дѣло и уживанье ввести, которї передъ другими выдаются користнїйшими дя общаго добра. Но втягати Церковь до сторонництва, або хотѣти, щобы она помагала до поконанья тыхъ, съ которыми ведеся спѣръ, есть то дѣломъ людей нерозсудно надуживаючихъ религїю. Противно, святою и ненарушимоу должно бути у всѣхъ религїя; а даже въ самѣй карности державъ, котра не може ѳтдѣлитися ѳтъ законѣвъ моральности и обовязкъв религїи, на то наибѣльше и неустанно належитъ мати взглядъ, що передъ всемъ служитъ христїаньскому имени: и еслибы ся кола зауважало, що тоежь изъ стороны ворогѣвъ находится въ небеспеченствѣ, належитъ уникати всякїи роздоры, но единодушно и единомыслено предпрїяти оборону и защиту религїи, що есть наибѣльшимъ общимъ добромъ, и до чоу все належитъ ѳтносити. — То уважалисьмо конечнымъ троха докладнїйше пояснити.

Дѣйстно такъ церковь якъ и держава мають свое особне начальство: протое въ веденїю дѣлъ своихъ не слушае одно другаго, розумѣеся, въ предѣлахъ означеныхъ ѳтъ наиблизшою каждаго справы. Но зъ того нїякимъ чиномъ не слѣдуе, що они суть розлученїи, а тѣмъ меньше, щобы собѣ противилися. — Дѣйстно, не лише тое дала намъ природа, щобысьмо существовали, но щобысьмо були добрыхъ обычаевъ. Протое ѳтъ супокою, публичнаго порядку, который передъ всѣмъ на цѣли мае мїрске сполученье, того жадае чловѣкъ, щобы ему добре було, а тымъ бѣльше, щобы подало ему достаточну помѣчь до усовершенїя обычаевъ, котрє усовершенье состоитъ не въ чѣмъ, иннѣмъ, якъ тѣлько въ познанїю и исполненїю честноты. Заразомъ такожь хоче що и долженъ, знайти въ церквѣ пѣдпоору, за помѣчь котороу мѣглы докладно исполнати дѣло совершенной побожности, що лежитъ въ познанїю и исполненїю правдивои религїи, котра есть головою всѣхъ честнотъ, понеже относячи до Бога выполняе и лучитъ всѣ прочїи. — Дятого въ выданїю уставъ и законѣвъ належитъ мати взглядъ на успособленье чловѣка моральне и ре-

лигійне, и старатися о усовершенье тогожь, но право и въ порядку: и не належитъ ничего приказовати ни заказовати безъ взгляду на тое, що предложено есть товариству людей мірскому, а що религійному. Зъ того самого поводу не може бути для церкви рѣвнодушнымъ, якъ суть въ державахъ законы, не о скѣлко до державы належать, но понеже переступивши неразъ належити границѣ впадаютъ въ право церкви. Що бѣльше, обовязкомъ есть церкви наложенымъ бѣтъ Бога спротивитися, еслибы часомъ каридьство державы шквдлива була религій, и усиленно старатися, чтобы въ законы и уставы народѣвъ честнота Евангелія вникала. А понеже щастье державы особенно зависитъ бѣтъ усопособленья тыхъ, которіи стоятъ на челѣ народа, протое Церковь не може давати опѣки и приклонности тымъ людямъ, о которыхъ знае, що ю нападають, що не хотятъ явно почитати ея правѣ, що силуются справы святіи и справы мірскіи природою сподученій розбратити. Протавно прихильною, якъ належитъ, есть для тыхъ, которіи право судачи о правленію мірскѣмъ и хрїстіанскѣмъ, хотять, чтобы одно и друге для общего добра согласно трудилося. Въ тыхъ припискахъ заключаеся правило, которому послѣдовати повиненъ каждый католикъ въ публичнѣмъ житію. Именно тамъ где церквою позволено есть справами публичными заниматися, належитъ скланятися до мужей знаныхъ зъ правости и хотячихъ прислужитися имени хрїстіаньскому; и не може бути причина, для чого належалобы предпочитати усоспособненыхъ зле для религій.

Зъ того видно, якъ великимъ есть обовязкомъ захвати согласіе умѣвъ, особенно коли въ тѣмъ часѣ съ такою перебѣглостію нападае ся на имя хрїстіаньске. Всѣ тѣи, що усиленно будутъ старатися привязатися до Церкви, котра есть столпъ и утверждєніе истины (1 Тим. 3 15) легко остережуются бѣтъ учителей лживыхъ... свободу имъ общавающе, сами раби суще тѣлїи (II Петр. II 19.) що бѣльше, ставшия участниками честноты самои Церкви, мудростію побѣдятъ напасти, крѣпостію силу. — Не есть ту мѣстце изслѣдовати, чи и кѣлько причинилися до новыхъ устройствъ недбалство и домашній роздоры католикѣвъ, но певно люде переворотній малибы меньше бѣтваги, и не наробилибы такого спустошенья, еслибы була сильнѣйша вѣра у многихъ, любовію поспѣшествуема (Гал. 5. 6.) и не упалабы такъ глубоко каридьство хрїстіаньскихъ обычаевъ передана намъ Богомъ. Кобыто память на минувшій событія ту корясть принесла, чтобы въ будуче сталися розсудившими!

Приступаючи бо до справъ публичныхъ належитъ дуже уникати двоухъ блудѣвъ, зъ котрыхъ одинъ присвоеяе собѣ имя благоразумія, другій же збѣтае въ зухвалости. Нѣкоторіи бо говорятъ, що явно не належитъ выступати противъ сильной и могучей неправости, чтобы случайно борба не розарила умѣвъ ворогѣвъ. Чи тѣи стоятъ за, чи противъ церкви, непевно, понеже утверждаютъ, що исповѣдуютъ науку католическу, но хотѣлибы, чтобы церковь позволила, абы певній съ нею несогласній мнѣнія могли безкарно розширатися. Болѣють надъ упадкомъ вѣры и змѣною обычаевъ, но ничего не дѣлають для запобѣженья тому, або такожъ безмѣрною поблажностію и шквдливимъ певнымъ лицемѣремъ неразъ злое помнажаютъ. Тѣи не хотятъ,

чтобы ктось усумѣвываясь о ихъ приклонности до Апостольского Престола, но мають всегда щось, що на Папу суть обуреніи. Тыхъ людей благоразуміе есть того рода, котре св. Апостоль Павелъ называе мудрованіе плотское и смерть души, понеже не покаряея закону Божому и не може покоритися. Мудрованіе плотское, вражда на Бога: закону бо Божию не покаряется, ниже бо можетъ (Римл. 8. 67.). А ничо такъ менше способного до уменьенья злого. Вороги бо — що годосити и чимъ величатися, многіи изъ нихъ не вагаются — то совсемъ мають на цѣли, чтобы религійу католическу, котра одна есть правдива, цѣлкомъ, еслибы возможно було, зничити. И маючи таке намѣренье ничего не сграхаются; думаютъ бо, чимъ бѣльше всколебаеся честнота другихъ, тымъ легшою станесе возможность злыхъ рѣчей. Протое, которіи полюбили мудрованіе плотское, и удають, що не знаютъ, що каждый Хрїстіанинъ долженъ бути добрымъ воиномъ Хрїстовымъ, которій хотять достуцити нагородѣ належитыхъ побѣдителямъ найрѣмнѣйшою дорогою и безъ ніякои борбы, тѣи далеки суть бѣтъ того, абы перервали дорогу злого, но радше тую еще улучшаютъ.

Противно не мало есть такихъ, которіи побужденіи обманчивымъ усилованьемъ, або що еще есть бѣльшимъ блудомъ, що нишого дѣлаючи, а що нишого удаючи, присвоаютъ собѣ то, що до нихъ не належитъ. Хотѣлибы, чтобы справы церкви велися посяи ихъ суду и произволу такъ далече, що все, що дѣлаеся иначе, зносятъ съ прикостію, або пріймають съ противленьемъ. Тѣи вправдѣ силуются съ напряженьемъ надаремнымъ, но помимо того суть не менше наганы достойній, якъ другіи. То бо значить не послѣдовати власти законной, але ю упослѣджаютъ, а заразомъ справы зверхностей захватити для приватныхъ людей съ великимъ нарушеньемъ порядку, котрый Богъ въ церкви своей безустанно до сохраненья уставивъ, и несповзале, чтобы кто его безкарно нарушивъ. — Тѣи дѣлають наилучше, котріи не вагаются вступити до бою, коли лише того потреба, въ тѣмъ переслѣдченію, що несправедлива сила уступить и зрѣбитъ колісь мѣстце для святости права и религій. Тѣи которіи выдаются, що предпринимають дѣйствию щось достойно старанною славою, коли усиленно стараются хоронити религійу особенно противъ найбѣважнѣйшого сторонництва, повставаго для переслѣдованья хрїстіаньского имени, которе взявши Папу подъ свою власть, не устаетъ враждебно его напастовати: но заховуютъ прилѣжно послушеньство, привикши ничего самовольно не починати. Теперь понеже подобна воля повиноватися получена съ крѣпкимъ духомъ и постоянностію всемъ хрїстіанамъ есть необходимою, чтобы, якъибы будь приключенія часъ привѣвъ ни въ чимъ же були лишєи, усиленно желаймо, чтобы въ умахъ поодинокихъ глубоко вкоренилося тое, котре Павелъ называе мудрованіе духовное (Рим. 8. 6). Тое бо послѣдуе въ правленью чловѣческихъ дѣланій наилучше правило умѣренности, дѣствуючи тое въ чловѣцѣ, чтобы або за для недбалства боязливо не бѣтчаивать, або за надто не уповавъ за для великой зухвалости. — Заходить бо рѣжниця межи благоразуміемъ политичнымъ, которе належитъ до общего добра, и тымъ которе належитъ до добра каждого приватно. Сіе спостерегаеся въ людяхъ приватныхъ, которіи слушають рады и правого розума въ управленью себе;

первое же въ настоятеляхъ, особенноже въ князяхъ, до которыхъ належить стоять съ властію на челѣ, и то такъ, що выдаеся, якобы цѣле политичне мудрованіе приватныхъ въ томъ лежало, чтобы вѣрно исполнити приказы законной власти*).

Тое розположеніе и той порядокъ повиненъ тымъ бѣльше перебувати въ державѣ хрстіянскѣй, о скѣлько благоразуміе политичне Папы бѣльше рѣчей въ собѣ заключает: до него бо належить не лише управлять церковью, но вообще дѣланія гражданъ Хрстіянскихъ такъ упорядковати, чтобы они докладно сходилися съ надѣєю осягненія вѣчнаго спасенія. Зъ того явствуе, що кромѣ наибѣльшого согласія мнѣній и дѣлъ, необходимо есть для власти церковной въ дѣланіи захвати политичну мудрость. Правленіе же справами хрстіянскими найближе и послѣ Архіерея Римского належить до епископѣвъ, котрѣ хотя и не досягають высоты власти папской, суть однакожь в іерархіи церковній правдивыми князьями, и каждый зъ нихъ управляючи по-одиночними церквами, есть якобы головнымъ будовничимъ. въ будинку духовномъ (S. Thom. Quodlib. I. art. XIV.) и має въ духовенствѣ помѣчничѣвъ своихъ и своихъ совѣтничѣвъ. До того состава церкви, которого никто зъ смертныхъ не може змѣнити, належить застосовати житіе. Длятого якъ необходимымъ есть для Епископѣвъ въ веденію Епископства соединеніе съ престоломъ Апостольскимъ, такъ належить, чтобы духовній и мірскій съ Епископами якъ найтислѣйше жили, дѣлали. — Може вправдѣ бути, що въ обученіяхъ Епископѣвъ есть щось меньше похвальнаго, або въ ихъ мнѣніяхъ неумѣстнаго, но никто приватный най собѣ не присвоитъ чина судіи, той бо Христосъ Господь наложивъ тому одному, котораго поставивъ на челѣ овецъ и агнцѣвъ. Най каждый захочетъ въ памяти премудре мнѣніе Григорія великаго: Належитъ упоминати подчиненныхъ, чтобы нерозсудно не судили житіе настоятелѣвъ своихъ, еслибы може видѣли, що они щось наганнаго дѣлають, чтобы зъ того, що слушно ганять злое, не впали зъ гордости въ пропасть. Належитъ ихъ упоминати, чтобы они если видятъ вину на своихъ настоятеляхъ, не ставалися къ нимъ зухвальшими, но най такъ въ собѣ о томъ судятъ, хотѣбы тѣ блуды и значительней були, чтобы зъ того powodu не вагалися зъ боязни Божой иго почитанья къ нимъ нести.... Дѣла бо настоятелѣвъ не належить ме-

*) Благоразуміе лежить въ разумѣ; управлять же и кермовати есть властиве разумѣ, и протое каждый, о скѣлько участвуетъ въ правленіи и кермованью, о стѣлько подобаетъ ему мати разумъ и благоразуміе. Явнымъ же есть, що до подчиненнаго, о скѣлько есть подчиненнымъ, и слуги о скѣлько есть слугою, не належитъ управлять и кермовати, но бѣльше бути правленнымъ и кермованнымъ. И протое благоразуміе не есть честнотою слуги, о скѣлько есть слугою, ни подчиненнаго, о скѣлько есть подчиненнымъ. Но понеже каждый человекъ, о скѣлько есть разумнымъ, участь якусь бере въ правленіи послѣ суду разуму, о только подобаетъ ему мати благоразуміе. Зъ того явствуе, що благоразуміе въ князю есть подбѣне до штуки архитектоничной (якъ сказано въ VI Ethicorum); въ подчиненныхъ подбѣне до штуки выконующаго рукою (S. Thom II-II Quaes. XLVII art. XII).

чемъ языка съчи, хотябы они слушно наганы достойнѣ уважались. (Reg. Pect. P. III. Cap. IV).

Но мало що послужатъ старанія, если до карности хрстіянскихъ честнотъ не устроится житіе. Таке есть мнѣніе святаго письма о родѣ жидѣвскѣмъ: Дондеже не согрѣшиша предъ Богомъ своимъ, бѣша блага съ ними, понеже Богъ ненавидитъ неправды... Егда же отступиша отъ пути, его же завѣща имъ, истребишася въ мнѣзѣхъ бранехъ на много зѣло. (Лудѣвъ 5. 17. 18). Но нарѣдъ жидѣвскій мавъ несовершенный видъ народа Хрстіянскаго, и въ старинныхъ тогоже приключеняхъ бувъ неразъ образъ правды будучи; тѣлько, що о много бѣльшими добродѣйствами одарила и украсила насъ божа благодать, а протое вина невдячности дѣлае о много тяжшими грѣхи Хрстіянъ.

Богъ вправдѣ николи и ніякимъ чиномъ не опускае церковь, длятого нема ничего, чого обавлялася бы злбныхъ замахѣвъ людей, но народы отступившій отъ хрстіянскихъ честнотъ не можуть мати такои безопасности. Умаляють бо племена грѣси. (Прим. 14. 34). — Если силу и правду того изреченія досвѣдчивъ цѣлѣй минувшій вѣкъ, який есть повѣдъ, чтобы и нашъ того не досвѣдчивъ? А що бѣльше, уже дуже много на то вскажуе, що грозятъ заслуженій кары; и то само подтверждаетъ само состояніе державъ, то есть: видимо, що многій зъ нихъ знищенъ домашними нещастьями, а жадна не есть всесторонно беспечна. Еслибы заворушенія нечестивыхъ смѣло поступали предпріятою дорогою, и еслибыся имъ случилось, чтобы они якъ поступаютъ въ злыхъ штукахъ и гѣршѣмъ намѣренію, взымалися въ масткахъ и могучествѣ, то дѣйстно заходилабы обава, чтобы не вывернули цѣлѣй державы зъ основъ, якій положила природа. И не можна такихъ обавъ усунути самою силою людскою, особенно, понеже велике множество покинувши вѣру хрстіянску тымъ отпокутуе справедливѣй гордости кары, що заслѣплене похотьми надаремно шукае правды, пріймае ложне за правдиве, и гадае що мудро робить коли, называетъ лукавое доброе, и доброе лукавое, полагающе тму свѣтъ, и свѣтъ тму. (Исаі. 5 20). Длятого потреба, чтобы Богъ допомѣгъ, и памятный на благодать свою призрѣвъ на мірскѣ товариство людей. Протое, до чого усилено уже взывались, належитъ съ особенною ревностію и постоянностію старатися, чтобы покорнымъ благаньемъ умолати милосердіе Боже, и чтобы возбудити честноты, которми производитъ житіе хрстіянске. — Передъ всѣмъ треба взбудити и хоронити любовь, котора содержитъ головне утвержденіе житія хрстіянскаго, и безъ которои або ничимъ суть честноты, або безовощными. Длятого то св. Павелъ завываючи Колосаевъ, чтобы уникали всякаго блуда, и упражнялися въ славѣ различныхъ честнотъ, додае: надъ всѣми же сими стяжите любовь, яже есть союзъ совершенства. (Кѣл. 3 14). Дѣйстно есть любовь связію совершенства, понеже, котрыхъ она обняла, тѣсно получае съ Богомъ, самымъ, и дѣйствуе, що черпають житіе души отъ Бога, дѣлають съ Богомъ, и относятъ до Бога. Но любовь Бога должна сполучитися съ любовію ближнихъ, понеже люди участвуютъ въ безконечной добрѣтѣ Бога, и носятъ на

собѣ выразный образъ и видъ. Сію заповѣдь имами отъ Бога, да любяй Бога, любить и брата своего (I. Иоан. 4. 21) Аще кто речеть яко люблю Бога, а брата своего ненавидитъ, ложь есть. (I. Иоан. 4. 20). И тую заповѣдь о любви божественной еи датель назвалъ новою, не якобы ніякій уже законъ, або сама природа не приказовала, чтобы люди взаимно себе любили, но понеже той хрiстіанскій родъ любви бувъ цѣлкомъ новымъ и непамятнымъ отъ вѣковъ. Якою бо любовію Исусъ Хрiстоусъ есть любленный отъ Отца своего, и любить самъ людей, тую саму выпросивъ для своихъ учениковъ и послѣдователей, чтобы могли бути въ немъ одно сердце и одна душа, такъ якъ бнъ самъ и Отецъ одно суть що до природы. Никому не есть неизвѣстна сила тои заповѣди, якъ глубоко она зъ початку ввійшла въ грудь Хрiстіанъ, и якъ и якъ великій овочъ согласія, взаимного благозолья, побожности, терпеливости и крѣпости принесла. Чому же нема старанья, чтобы наслѣдовати примѣрамъ предковъ? Самі времена не малі приносятъ побудки до любви. Коли безбожники отновляютъ ненависти къ Исусу Хрiсту, належитъ Хрiстіанамъ возбудити въ собѣ благочестіе и отновити любовь, виновницу великихъ дѣлъ. Най утихнутъ протое, если якъ суть, распри, най замовчатъ тіи суперечки, которіи силы борючихся розсыпають, а религii ничимъ не прислугуются и най ведутъ житье, якъ подобае, сполучеными вѣрою умами, любовію хотѣніями, въ любви къ Богу и людямъ.

Тутъ мѣстце упомнути именно отцѣвъ родиць, чтобы старались управлять дома свои тыми заповѣдями и вчасно поучати дѣтей. Початки державы заключаются въ родиць, и въ значной части щастье державъ живитя середь домашнихъ стѣнъ. Протое тіи, що хотятъ ихъ оторвати отъ хрiстіанскихъ установлений, починають свои намѣренія отъ потомства, и прислѣдуютъ отсутствію товариства домового. И отъ тои зброднѣ не бѣтрашуе ихъ даже мысль, що тое не може дѣятися безъ великой кривды родичей; зъ природы бо мають родичи свое право выховувати тыхъ, которыхъ породили, съ тымъ обовязкомъ, чтобы саме выхованье и наука молодѣжи соглашалася съ цѣлію, въ якій они зъ Божого дару дѣти получили. Потреба протое, чтобы родичи на тое наставляли и усилювалися, чтобы въ тѣй справѣ всяку кривду прогнали, и безусловно выборали, чтобы въ ихъ власти лежало выховувати дѣти, якъ подобае, по хрiстіански, а особливо, чтобы недопустили до тыхъ шкдлъ, где заходить небеспеченство, що вносятъ въ себе трутязну безбожности. Коли ходитъ о належитое образование молодѣжи, ніякій трудъ и старанье не може бути такъ великимъ, чтобы еще болшого предприняти не було потреба. Въ тѣмъ суть дѣйстно подивленья достойнй многіи католици зъ рѣжныхъ народѣвъ, которіи для выхованья хлопцѣвъ устроили свои школы великими издержками, съ болшою вытревалостію. Подобае подражати спасительный примѣръ, гдѣбы витѣлося, що времена того жадають; но передъ всѣмъ най стоитъ при тѣмъ, що найбѣльше може здѣлати въ душахъ хлопцѣвъ домашнее выхованье. Если молодой вѣкъ знайшовъ въ дома добру карибель житья и вправу въ хрiстіанскихъ честнотахъ, буде мало велику помѣчь спасеніе державъ.

Здаеся намъ, что порушилисьмо всѣ sprawy, которіи въ тыхъ временахъ католики мають наслѣдовати, а которыхъ уникати. — Проче, а то на-

лежитъ до Васъ, почтенный братья, старатися, чтобы голосъ нашъ дѣйшовъ всюды, и чтобы порозумѣли всѣ, якъ много на тѣмъ залежитъ, дабы въ самѣмъ дѣлѣ исполнялося то, що мы въ семъ писемѣ выложили. Захованье тыхъ обовязковъ не може бути утяжливое и трудное, понеже иго Исуса Хрiста есть солодке, а бремя его легке. — Еслибы же щось до здѣланыя труднѣйшимъ выдавалося, то трудѣтся повагою и примѣромъ, чтобы каждый ревнѣйше брався до дѣла и заявивъ духа непобѣдимого отъ трудностей. Покажѣтъ, що частѣйше пригадовалисьмо, що найсовершеннѣйшій и найбѣльше пожелаемй добра находятя въ небеспеченствѣ, для захованья которыхъ всѣ труды маются уважати зносимыми, и що за тіи труды такъ велика наступитъ нагорода, яку найбѣлшу по хрiстіански ведене житье приносятъ. Противно, не хотѣти боротися за Хрiста, значить нападати на него; самъ бо говоритъ (Лук. 9. 26.) що отречеся тыхъ передъ Отцемъ своимъ на небсѣхъ, которіи не будутъ исповѣдати его передъ людьми на земли. Що до насъ, и всѣхъ васъ, николи, поия житья, не допустимо, чтобы повага, совѣтъ, трудъ нашъ якимъ будь способомъ въ борбѣ устали. И нема сомнѣнія, що такъ стадо якъ и пастырѣ будутъ мали особенну помѣчь Бога, доки не закнчатся борба.

Поднесеній такимъ упованіемъ, яко предвозвѣщенье небесныхъ дарѣвъ и залогъ Нашого благоволенія удѣляемъ прелюбезно о Господѣ Вамъ, почтенный братья, и духовенству и всѣмъ людямъ, которыми поодиновки управляете, Апостольске благословеніе.

Дано въ Римѣ при св. Петрѣ дня 10-го Сѣчня 1890. Папства Нашого дванадцатого року.

Левъ II. II. XIII.

Удѣляючи тое окружне Апостольске Посланіе до вѣдомости Вч. Священства, поручаемо о тѣмже и Вѣрныхъ повѣдомити и тоеже въ отвѣтній, приступный способъ мѣсто проповѣди недѣльной имъ належито пояснити.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 28 Марта 1890.

Ч. 13.

Ч. 203. — Объявляея часть и способъ щорѣчныхъ складокъ на благодѣтельный цѣли.

Митрополитальна Консистерія усмотрила управилити щорѣчній складки по церквахъ АЕпархіальныхъ на благодѣтельный цѣли, а именно для св. Отца, на фондъ для неоситѣвъ, на мисіи католическй во обще и на мисіи въ Палестинѣ зъ особна; такъ що до часу, якъ и що до способу собиранья ихъ.

Що до часу маєся збирати:

1) Для св. Отца бгъ Успенія до Покрова П. Д., въ такой день святочный, или недѣльный, который поодиноку Вч. Парохи для своей парохіи за найотвѣтнѣйшій узнають, именно въ той цѣли, чтобы какъ найдѣшій результатъ складки можна надѣяться и такъ само выберуть день:

2) на фондъ для неофитовъ въ Филиповку або Рѣздваній свята; и

3) на мисіи католическій вообще, въ протягу великаго поста, однакожь передъ недѣлею цвѣтновъ. А накопецъ

4) на мисіи въ Палестинѣ маєся збирати пѣсля роспорядженья св. Отца въ великій пятокъ.

Що же дотычить способу збиранья всѣхъ тыхъ складокъ, маєся кожда изъ нихъ въ непосредно попереджающей день недѣльный или святочный оголосити, и належитъ заразомъ Вѣрныхъ якъ наибѣльше заохотити до участія въ такѣмъ богоугодномъ и высоко-христіянскѣмъ дѣлѣ, яке есть во всѣхъ тыхъ складкахъ. Въ самъ же день складки має оголошенье сіе при проповѣди повторитися; и заразъ по проповѣди має або самъ Священникъ (им. въ парохіяхъ, при котрыхъ есть бѣльше Священникѣвъ), або если тое не може легко статися, то мають старші братья складку тую збирати.

Узбираніи гроши кождою изъ тыхъ складокъ вразъ съ даткомъ своимъ и евентуально такожь бгъ брацтва церковного, належитъ якъ найскорше а найдалше до 2 тыжднѣвъ до Митр. Консисто́риі бгьсылати, где они тымчасомъ до щадницѣ вложатся, и щорѣчно на мѣстце своего призначенья бгьсылатися будутъ.

Отъ Митрополитальной Консисто́риі.

Львѣвъ, дня 16 Сѣчня 1890.

Ч. 11.

Ч. 747. — Подаеся до вѣдомости Вч. Духовенства роспорядженье ц. к. Рады школьной краевой що до святкованья для храмоваго Святого.

За иниціативою тутейшой Митроп. Консисто́риі выдала в. ц. к. краева Рада школьна пѣдъ д. 24. Сѣчня 1890 ч. 817 до ц. к. окружныхъ Радъ школьныхъ роспорядженье слѣдующого содержания:

„Ц. к. Рада школьна краева постановила, що день храмоваго Святого гр. к. Церкви має бути въ мѣстцевѣй школѣ народнѣй вѣльный бгъ школьной науки съ выключеньемъ 14 мѣствъ: Перемышля, Ярославля, Дрогобыча, Самбора, Стрия, Коломыи, Станиславова, Бродѣвъ, Золочева, Бережанъ, Тарнополя, Бучача, Нового Сонча и Ясла. О тѣмъ завѣдомляеся ц. к. окружну Радѣ школьной до дальшого зарядженья съ порученьемъ, чтобы въ порозумѣнью съ дотычнѣмъ гр. к. урядомъ парохіальнымъ опредѣлила той вѣльный день для кождою народнои школы въ мѣстцевостяхъ, въ котрыхъ гр.

к. церкви находятяся, и чтобы наблюдала, чтобы зъ того титула тѣлько той одинъ день бувъ вѣльный бгъ школьной науки, а не такожь депъ слѣдующій.“ —

Тое подаеся Вч. Клиру Архіепархіальному до вѣдомости и застояваньяся.

Отъ Митрополитальной Консисто́риі.

Львѣвъ, дня 20 Лютого 1890.

Ч. 15.

Ч. 1284. — Завѣдомляеся Вч. Духовенство о экиженѣй цѣлѣ сочиненія: „Geschichte der Union der Ruthenischen Kirche mit Rom von D-r Julian Pelesz.“

Подаеся до вѣдомости Вч. Духовенства, що цѣнне двотомове сочиненіе Преосв. Епископа киръ Юліана: „Geschichte der Union der Ruthenischen Kirche mit Rom“ можна по дуже зряженѣй цѣлѣ, бо тѣлько по 4 злр. получитьи въ надворнѣй книгариі въ Вѣднѣ. Блишя адреса есть: Leo Woerl. Hofbuchhandlung, Wien, I. Spiegelgasse N-ro 12.

Отъ Митрополитальной Консисто́риі.

Львѣвъ, дня 21 Лютого 1890.

Ч. 16.

Ч. 151/орд — Вызваеся Вч. Духовенство до вспомоганья рускаго Комитета въ цѣли несенья помочи для голодомъ дѣткненыхъ русскихъ жителей нашего краю.

Комитетъ рускій, завязачый пѣдъ предсѣдательствомъ г. Б. Дѣдицкого въ Львовѣ въ цѣли несенья помочи матеріальной для голодомъ дѣткненыхъ русскихъ жителей нашего краю, бгьнесся до Митрополитальнои Ординаріята съ прошеніемъ о препорученьи Вч. Духовенству, чтобы тоеже зволито по силамъ своимъ цѣлямъ сего Комитета содѣйствовать.

Межи иншими реченый Комитетъ такъ выражаеся: „Бѣдствіе голода, яке постигло селянъ цѣлои Галичины, а особенно въ восточной ей части наказовало намъ предприняти всѣ возможны мѣры, чтобы тое большее зло предовратити, чтобы по всѣмъ нашимъ силамъ голодному брату — селянину помочи, его хозяйство отъ совершеннаго розоренія, его скотъ отъ гибели, а его самого отъ голодовои смерти спасати.“ „Съ Божою помочою подписавшійся Комитетъ приступилъ немедленно (по отриманью позволенья собрати складки) до добраго дѣла.“ „Що и сколько сдѣлаемъ въ томъ направленіи, теперъ с-

предѣлѣти не дасться, во всякомъ же случаю, поводоманы наилучшою волею, полагаемъ, що погибающему брату подана помочъ, хотьбы малѣйшая, но въ пору, не останется безъ пользы для него, а съ нимъ и для нашой народной справы.“

Митрополитальный Ординаріатъ охотно удовлетворяе прошенію реченого Комитета, подѣляючи разомъ съ нимъ тое пересвѣдченье въ его прошенію выражене, що Всч. Духовенство нашего обряда, яко пастырѣ бѣдствуючого теперъ нашего селянства, то первій дѣятеля, при помочи котрыхъ цѣль сего Комитета може бути достигнута, що протое матеріальна а що ббльше моральна пбддержка начинаній того Комитета изъ стороны Всч. Духовенства есть крайно необходима. А зываючи Всч. Духовенство до якъ найревнѣйшого вспомогагья руского Комитета ратунокowego въ собирагню складокъ на его красній цѣли, мае Митрополитальный Ординаріатъ тое сильне пересвѣдченье, що Всч. Духовенство зъ уваги на тое, що нужда матеріальна дае неразъ людямъ повбдъ до моральныхъ паденій, що милостивя подана бѣдному ближному зъ любви къ Богу мае въ св. Писанію обѣцаній великій нагорды Божій для даючого въ тѣмъ и будучбмъ житью, доложитъ всего старанья, щобы и зъ своей стороны даючи примѣръ жертволюбія и Вѣрныхъ своихъ до складокъ заочуючи, причинитися до якъ наибблшихъ успѣхбвъ помянутымъ рускимъ Комитетомъ предиринятого дѣла.

Отъ Митрополитального Ординаріата.

Львбвъ дня 6 Марта 1890.

Ч. 17.

Ч. 1673. -- Подаесе до вѣдомости краева устава зъ д. 1. Студня 1889 (В. з. кр. ч. 71) о вынагородѣ за преподаванье науки религіи въ народныхъ школахъ.

У с т а в а

зъ дня 1 Грудня 1889 для Королевства Галичины и Володимиріи вразъ съ Великимъ Княжествомъ Краковскимъ, которою по силѣ уставы зъ д. 17. Червня 1888. ч. 99 Дн. з. д. выдаесе постановленья о вынагородѣ за удѣлюванье науки религіи въ публичныхъ школахъ народныхъ.

Згбдно съ ухвалою Союму Моего Королевства Галичины и Володимиріи вразъ съ Великимъ Княжествомъ Краковскимъ, постановляю, що слѣдуе:

§. 1.

Въ народныхъ публичныхъ школахъ посполитыхъ о 4 або ббльше класахъ, а такожъ въ школахъ выдѣловыхъ, будутъ установленіи окремій учитель религіи съ постбйною платою, наколи число годинъ науки религіи во всѣхъ класахъ, въ котрыхъ мають еи удѣлювати, выносить разомъ що найменше 18 годинъ тыжднево, а число ученикбвъ ихъ исповѣданья и обряду есть ббльше, якъ 80.

Такой учитель обовязанный есть ажъ до 24 годинъ тыждневои науки безъ додатковои вынагорды, до 30 же годинъ за додатковою вынагородою бтъ каждой години по-надъ число 24.

Екскорту числится за двѣ години.

Учитель религіи буде именованный для одной школы, а то для школы народнои найвысшой категоріи, въ мѣстци истнуочои; можна однакбжь на него наложити обовязокъ удѣлюванья науки религіи такожъ въ иншихъ школахъ публичныхъ той самой мѣстцевости ажъ до означеного въ уступѣ першбмъ и другбмъ числа годинъ.

§. 2.

Где суть повьшші условія, тамъ посаду окремого учителя религіи установитъ краева власть шкбльна, по вырозумѣнью мнѣнія власти шкбльной окружной и зверхной власти исповѣднои, а взглядомъ учительввъ религіи жидбвской дотычнои зверхности исповѣднои, означуючи при тбмъ, въ котрыхъ школахъ и съ якимъ числомъ годинъ такой учитель мае удѣлювати науки религіи.

§. 3.

Окремыми учителями религіи по мысли §. 1. можуть бути лише такой особы, котрыхъ ихъ зверхна власть исповѣдна узнасть спббными до того. Въ особенности же могутъ бути установленіи:

а) для науки религіи католицкой лише канонично ординованій свѣтскій священники або монахи;

б) для науки религіи евангелицкой духовній настановленій пбсле обовязуючихъ для того исповѣданья приписбвъ, або особы, заосмотреній въ свѣдоцтво квалификаційне на учительввъ шкблѣ народныхъ, а посѣдаючій квалификацію, приписану до удѣлюванья науки религіи;

в) для науки религіи жидбвской лишь тѣ особы, що скбчили школу рабинбвъ и зложили испытъ на рабина съ добрымъ поступомъ, або тѣ, що мають квалификацію на учительввъ шкблѣ народныхъ, а посѣдають квалификацію, приписану до удѣлюванья науки религіи.

Посады окремого учителя не можна занимати рбвночасно съ душпастырскою посадою.

§. 4.

Учитель религiи, стало установленный, подлягае такъ що до поборбъ, якъ и що до иншихъ службовыхъ бгосирихъ всемъ приписамъ, бгосиричимъ ся до учителбвъ той школы, для котрой учитель религiи естъ именованный, не нарушаючи правъ, якi прислугують звѣрхнѣи власти исповѣднѣи.

§. 5.

О скѣлько наука религiи въ высшихъ клясахъ публичныхъ народныхъ шкѣлъ посполитыхъ, почавши бгъ четвертой клясы, а такожь въ школахъ выдѣловыхъ, не естъ запевнена по мысли §. 1. черезъ установление окремого учителя религiи, то тую науку поручить окружна власть шкѣльна на внесокъ властивой власти церковной, взглядно настоятельства жидѣвской громады исповѣдной особамъ, котрѣ бгтповѣдають условиямъ §. 3., лише съ тою рѣжницю, що поббчь удѣлюванья той науки они могутъ занимати душпастьерскѣи посады.

§. 6.

За кожду годину въ тыждни науки, удѣлюванѣи въ высшихъ клясахъ публичныхъ посполитыхъ шкѣлъ народныхъ, почавши бгъ четвертой, а такожь въ школахъ выдѣловыхъ, належитъ ся учителямъ, поименованымъ въ §. 5. вынагорода 20 зр. рѣчно, если власть шкѣльна ствердитъ, що они дѣйстно удѣлювали науку, а властива власть церковна, взглядно настоятельство жидѣвской громады исповѣдной посвѣдчить, що учитель удѣлювали науку съ добрымъ поступомъ. Однакожь тая вынагорода належитъ ся лишь тымъ учителямъ, котрѣ зъ титулу обовязку душпастьерского науку религiи подавали бесплатно въ трехъ нисшихъ клясахъ.

Выплата ремунерациѣ наступитъ съ кѣнцемъ кожного пѣв року шкѣльного.

§. 7.

Сталѣ поборы и ремунерациѣ, признанѣи пѣсля повысшихъ приписбвъ мають ся покрывати зъ фондѣвъ, зъ котрыхъ покрывають ся службовѣи поборы учителбвъ свѣтскихъ, наколи нема окремыхъ фондѣвъ, фундациѣи або зобовязанъ особъ частныхъ або корпорациѣи.

§. 8.

Вынагорода коштѣвъ подорожя, якъ мае бути признана за удѣлюванье науки религiи поза мѣстцемъ замшканья учителя религiи, мае покрыватись сторонами, поименоваными въ арт. 24. уст. зъ 2 Лютого 1885 р. Ди. з. кр. Ч. 29 въ бгтошенью, яче тамъ всказано, если тѣи стороны не до-

ставляють бгтповѣднихъ ибдводѣ. О потребѣи тыхъ престациѣи и высотѣи тыхъ вынагородѣ, рѣшае окружна Рада шкѣльна.

§. 9.

Съ хвилею введенья сеи уставы въ житье, устають зобовязанья публичныхъ факторбвъ до покрыванья постѣйныхъ поборбвъ, ремунерациѣи и вынагородѣ, обнятыхъ симъ закономъ, о скѣлько тѣи зобовязанья опирають ся на дотеперѣшнихъ приписбахъ.

§. 10.

Окремѣи учитель религiи, именованѣи передѣ входомъ въ житье сеи уставы, не могутъ въ наслѣдокъ сеи уставы дѣзнати обниженья своихъ дотеперѣшнихъ поборбвъ, ани набутого права до емеритурѣи; мѣбра же обовязку тыхъ учителбвъ до удѣлюванья науки религiи може бути змѣнена по мысли §. 1.

§. 11.

Если науку религiи удѣлюе по мысли §. 5. уставы зъ дня 14. Мая 1869 Ди. з. д. ч. 62 свѣтскѣи учитель понадѣи обовязковыхъ 30 годинъ тыжднево, належитъ ся ему вынагорода, означена въ арт. 17. краевой уставы зъ дня 1. Сѣчня 1889 ч. 16. Ди. з. кр., — за удѣлюванье же науки религiи въ обрубѣи тыхъ 40 обовязковыхъ годинъ належитъ му ся половина той вынагородѣи.

§. 12.

Ся устава входитъ въ житье съ початкомъ солиѣчного року, слѣдуючого по еи оголошенью.

Выконанье еи поручаю Моему Министровѣи вѣроясповѣданъ и просвѣты.

Геделье, 1. Грудня 1889.

Францъ Иосифъ в. р.

Гаучъ в. р.

Тое подчеса Ч. Клиру Архѣпархѣиальному до вѣдомости.

Отъ Митрополитальной Консистерѣи.

Львѣвъ, дня 6. Марта 1890.

Ч. 18.

Ч. 1672. — Обвѣщаея речинець квалификаційныхъ испытѣвъ на учителей религіи въ школахъ народныхъ и выдѣловыхъ.

Въ цѣли повысканья квалификаціи на дѣйствительнаго учителя религіи въ публичныхъ школахъ народныхъ четыри и болѣе класовыхъ или въ школахъ выдѣловыхъ по мысли §§ 1. и 3. краевой уставы зъ дня 1 Грудня 1889 (В. з. вр. ч. 71.) должніи кандидаты, намѣряющіи убѣгаться о посаду такого учителя религіи въ Львовскій гр. кат. Архіепископій поддаться письменному и усному испытю, который отбудется въ дняхъ 29 и 30 Цвѣтня (нов. стила) с. р. въ сали засѣданій Митроп. Консистоіи передъ комисією Митрополитальнымъ Ординаріатомъ къ тому вызначеною.

Предметами сего испята котрый начнется 29. Цвѣтня о 8 часовъ рано, будутъ: 1) Катихитика, 2) Библіина Исторія обохъ завѣтовъ, 3) позитивна Догматика, 4) позитивна Етика, 5) Литургия греч. кат. Церкви.

Поданья о приущеньѣ до тогоже квалификаційнаго испята, заосмотреній въ свѣдоцтва крещенія, матуры, абсолюторіи, студій богословскихъ и Архіерейскаго рукоположенья, а евентуально такожь инніи свѣдоцтва или декреты, належитъ вносити до Всевѣтлѣйшаго и Высокопреподобнаго Митрополитальнаго Ординаріата найдалше до дня 20. Цвѣтня (нов. стила) посредствомъ Ординаріатскаго школьнаго Комисаря того духовнаго школьнаго повѣта, въ которѣмъ кандидатъ теперь повнитъ душпаствырскую службу или постоянно перебувае.

Тое подаея Ч. Клиру Архіепископальному до вѣдомости, Всечестнымъ же Ординаріатскимъ школьнымъ Комисарямъ поручаея, щобы внесены на ихъ руки дотычній поданья до дня 26. Цвѣтня предложили сюда съ своимъ добромѣніемъ що до поведенья взглядныхъ кандидатѣвъ и ихъ пильности въ полненью обовязкѣвъ.

Отъ Митрополитальной Консистоіи.

Львовъ, дня 6 Марта 1890.

Ч. 19.

Ч. 2095. — Подаея до вѣдомости Вч. Духовенства распорядженьѣ В. ц. к. Министерства вѣроисповѣданія и просвѣщенія и Министерства скарбу зъ дня 20. Сѣчня 1890 (В. з. д. Н-ръ 7) въ справѣ составленья и предлаганья фасій конгруальныхъ; заразомъ удѣляея потребне поясненье и вызываея Вч. Духовенство до точнаго захованья сего распорядженья.

В. ц. к. Министерство вѣроисповѣданія и просвѣщенія и Министерство скарбу выдало подѣ днемъ 20 Сѣчня 1890 (В. з. д. Н-ръ 7.) слѣдующе распорядженьѣ, котрымъ знесене зѣстало распорядженьѣ зъ дня 2. Липня 1885 (В. з. д. Н-ръ 99) и новій постановленья до выконанья закона зъ дня 19 Цвѣтня 1885 (В. з. д. Н-ръ 47) — приписуются:

Verordnung

des Ministers für Cultus und Unterricht und des Finanzministers vom
20. Jänner 1890 (N. G. Bl. Nr. 7.)

womit unter Aufhebung der Verordnung vom 2. Juli 1885 (N. G. Bl. Nr. 99),
neue Bestimmungen zur Durchführung des Gesetzes vom 19. April 1885 (N. G.
Bl. Nr. 47), betreffend die provisorische Aufbesserung der Dotation der katholischen
Seelsorgegeistlichkeit, erlassen werden.

§. 1.

Die Vorlage der den Bestimmungen des §. 3. des Gesetzes vom 19. April 1885 (N. G. Bl. Nr. 47) entsprechenden Einkennnisse der mit geistlichen Aemtern verbundenen Bezüge hat seitens der Seelsorgegeistlichen stattzufinden, welche ein Beneficial- oder anderes Localeinkommen zu beziehen haben und einen Anspruch auf eine Congruaergänzung aus dem Religionsfonde erheben.

Die Einkennnisse sind beim Amtsantritte oder über Anordnung des Cultusministers vorzulegen.

Seelsorgegeistlichen, welchen kein Beneficial- oder sonstiges Localeinkommen zukommt, ist die Congrua über Mittheilung des Ordinariates von dem Amtsantritte aus dem Religionsfonde flüssig zu machen.

§. 2.

Die Einkennnisse sind im Wege des Ordinariates der Landesstelle vorzulegen.

Im Falle des Amtsantrittes hat diese Vorlage binnen zwei Monaten vom Zeitpunkte desselben stattzufinden.

Gesuche um Erweiterung dieser Frist sind vierzehn Tage vor dem Ablaufe derselben der Landesstelle vorzulegen, welche, wenn das Vorhandensein triftiger Gründe nachgewiesen erscheint, eine Erstreckung der Frist bis zur Dauer von weiteren vier Wochen bewilligen kann.

§. 3.

Die Einkennnisse haben nach den beige-schlossenen Formulareien (A, beziehungsweise B) in zwei Hauptrubriken die nach §. 3 des Gesetzes

einzubekennenden Einnahmen und Ausgaben der Seelsorgegeistlichen zu enthalten.

Eine allfällige erforderliche Begründung einzelner Posten ist in die Nebenrubrik „Anmerkungen“ einzustellen.

Das Einkennnis ist von dem betreffenden Seelsorgegeistlichen zu unterfertigen.

Wenn einem Hilfspriester ein Bezug aus dem Einkommen des ihm vorgelegten Seelsorgers zukommt, so hat letzterer das Einkennnis des Hilfspriesters zur Bestätigung der Richtigkeit der betreffenden Einnahmspost mitzufertigen.

§. 4.

Die Einkennnisse sind in zwei Partien zu überreichen, und es sind einem derselben das neueste Pfändervermögensinventar, ein specificierter Ausweis über sämtliche wie immer benannten Bezüge des einbekennenden Seelsorgers aus dem Religionsfonde und die im Nachfolgenden angeführten Belege anzuschließen.

Rücksichtlich der einzelnen Einnahms- und Ausgabenposten und der Documentierung derselben ist Folgendes zu beachten:

1.

- a) Der Reinertrag von Grund und Boden der mit dem Seelsorgeamte eigenthümlich oder bloß zum Genusse verbundenen Grundstücke ist mittels des steuerämtlichen Besitzbogens,
- b) der Zinsertrag aus vermieteten Gebäuden oder Gebäudetheilen mit dem steuerämtlichen Certificate,
- c) der Ertrag von Capitalien mittels eines Ausweises, worin die einzelnen Capitalien nach ihrer ziffermäßigen Höhe, ihrem Zinsfuße

und den näheren Merkmalen der betreffenden Schuldurkunden anzugeben sind, nachzuweisen.

- d) Der Ertrag von nutzbaren Rechten (Propriations-, Holzbezugs-, Weide-, Fischereiberechtigungen u. s. w.), aus gewerblichen Betrieben und aus fixen Dotationen in Naturalien ist mit dem Durchschnitte der letzten sechs Jahre einzubekennen und mit den Urkunden (Bestandverträgen, Marktpreis- oder Schätzungscertificaten u. s. w.) auszuweisen, welche geeignet erscheinen, die von dem einbekennenden Seelsorgegeistlichen angegebene Ertragsziffer zu bekräftigen.

Erhellt dieser Ertrag aus steueramtlichen Hauptbüchern und Vorschriften, so ist die ebendort festgelegene Ertragsziffer maßgebend und die bezügliche steueramtliche Bestätigung dem Einbekennnisse anzuschließen.

Etwaige Ansprüche auf einen Abschlag am Ertrage von Capitalien oder Renten im Sinne des §. 3, 1, lit. d), Absatz 2 des Gesetzes sind in dem Einbekennnisse in der Rubrik „Anmerkungen“ entsprechend zu begründen und können dieselben nur dann berücksichtigt werden, wenn es sich hierbei um notwendige und regelmäßig wiederkehrende, durch besondere Umstände und Localverhältnisse bedingte Einbringungskosten handelt.

- e) Bezüge aus Ueberrechten des localen Kirchenvermögens sind mittels der behördlichen Bewilligungen und sonstigen Urkunden, auf welche sich dieselben gründen, nachzuweisen.

- f) Rücksichtlich der Stolgebühren ist dem Einbekennnisse als Grundlage für die Pauschalisierung im Sinne des §. 3, 1, lit. f), des Gesetzes die decanatsamtlich bestätigte Nachweisung der im Durchschnitte der letzten sechs Jahre vorgekommenen stolpstichtigen Acte nach Classen gesondert und der hierauf entfallenden Gebühren, wie der durchschnittlichen Anzahl und Höhe der wegen Armut oder sonstigen Gründen nicht einbringlichen Stolgebühren anzuschließen.

In das Einbekennnisse hat der Seelsorger einzuweisen die in dem letzten, nach dem Gesetze vom 19. April 1885 (R. G. Bl. Nr. 47) richtig gestellten Einbekennnisse anerkannte Summe, in Ermangelung einer solchen aber die sechsjährige Durchschnittsziffer der wirklich eingebrachten Stolgebühren abzüglich des Betrages von dreißig Gulden ö. W. einzustellen.

Die endgiltige Ziffer der anrechenbaren Stolgebühren ist von der Landesstelle im Ein-

vernehmen mit dem Diöcesanbischöfe, beziehungsweise, falls ein Einverständnis nicht erzielt wird, vom Cultusminister festzusetzen, worüber die Richtigstellung des im Einbekennnisse enthaltenen Stolgebühnenbetrages zu veranlassen ist.

Wenn ein in Gemäßheit des Gesetzes vom 19. April 1885 (R. G. Bl. Nr. 47) richtig gestelltes Einbekennnisse vorliegt, so kann innerhalb zehn Jahren vom Tage dieser Richtigstellung die Vorlage der oben erwähnten Behelfe unterbleiben, insofern die Landesstelle dieselben nicht wegen eingetretener besonderer Verhältnisse abzuverlangen findet.

- g) Das Erträgnis aller, vor dem 15. Juni 1885 bei der betreffenden Kirche und Pfründe mit einem bestimmten Betrage errichteten Messstipendien und Stiftungen für gottesdienstliche Functionen, unterschiedslos, ob ein Stiftbrief errichtet wurde oder nicht, ist mit einem Verzeichnisse auszuweisen, worin die Art und Anzahl der gestifteten Functionen, der Tag der Perseverierung derselben, die Stiftungsbedeutungscapitalien, wie deren Fructificierung und Erträgnis, endlich die Vertheilung dieses letzteren, unter Bezugnahme auf die rücksichtlich der Constatuirung der Stiftungen vorhandenen Urkunden specificirt angegeben ist. Insofern der Einrechnung des Erträgnisses einer Stiftung eine Bestimmung des Stiftbriefes entgegensteht, ist der Stiftbrief dem Einbekennnisse beziehungsweise dem oben erwähnten Verzeichnisse anzuschließen.

Wenn ein nach dem Gesetze vom 19. April 1885 (R. G. Bl. Nr. 47) richtig gestelltes Einbekennnisse bereits vorliegt, kann von der Vorlage der oben erwähnten Behelfe Umgang genommen und das Erträgnis der Messstipendien und Stiftungen mit dem bei der letzten Richtigstellung anerkannten Betrage in das Einbekennnisse eingestellt werden.

II.

- a) Die von den einzubekennenden Einnahmen zu entrichtenden landesfürstlichen Steuern, Landes-, Bezirks- und Gemeindefürsorge- und sonstigen für öffentliche Zwecke auf Grund eines Gesetzes zu leistenden Beiträge, sowie das Gebührenaquivalent sind mittels der betreffenden Steuerbücher oder Certificate, Zahlungsaufträge u. s. w. auszuweisen.
- b) Betreffs der zu passierenden Kanzleiauslagen für die Matriculenzuführung dort, wo dieselben nicht aus dem Kirchenvermögen bestritten wer-

den, ist die Ministerialverordnung vom 8. December 1885 (R. G. Bl. Nr. 170), und betreffs der Auslagen für die Führung des Decanatsamtes (Bezirksvicariates) die Ministerialverordnung vom 19. Juni 1886 (R. G. Bl. Nr. 107) maßgebend.

- c) Rücksichtlich der auf einem besonderen Rechtstitel beruhenden Verpflichtungen zu Leistungen an Geld oder Geldeswert sind die betreffenden Urkunden dem Einbekennnisse anzuschließen.

Zu den Leistungen an Geld und Geldeswert aus dem Grunde einer auf dem Einkommen haftenden Verbindlichkeit gehören auch die auf einer langjährigen Uebung beruhenden bisherigen sowie die in einem speciellen Rechtstitel begründeten Leistungen aus dem Pfarreinkommen für die bei der Seelsorgestation systemisirten Hilfspriester.

- d) Die Bestimmung des §. 3, 2 lit. e des Gesetzes gewährt dem Beneficiaten nur das Recht, größere Bauauslagen, wodurch die demselben zukommende Congrua verkürzt wird, innerhalb des Ausmaßes dieser Congrua von Fall zu Fall vom Religionsfonde anzusprechen. Bauauslagen für vermietete Gebäude und Gebäudetheile können mit Rücksicht auf die im §. 3, 1, lit. b des Gesetzes bereits veranschlagten Erhaltungs- und Amortisationskosten nicht in Berücksichtigung gezogen werden.

Die Ertheilung der Bewilligung zur Passierung außerordentlicher Auslagen, z. B. bei Sicherstellung des Wasserbedarfes im Sinne des vorletzten Alinea des §. 3 des Gesetzes, steht dem Cultusminister zu.

§. 5.

Das Ordinariat leitet die bei demselben einlangenden Einbekennnisse, eventuell unter gleichzeitiger Aeußerung über die Höhe des Stolgebühnenpauschales, an die Landesstelle.

Die Landesstelle hat, wofern sie nicht wegen formeller Gebrechen des Einbekennnisses die Zurückstellung desselben zur Ergänzung oder Verbesserung anzuordnen findet, erforderlichenfalls die zur Klarstellung des Sachverhaltes zweckdienlichen Erhebungen durch die politische Bezirksbehörde zu veranlassen.

Handelt es sich bei diesen Erhebungen um die Bewertung eines Einkommens an Naturalien oder um einen veränderlichen Bezug, mit Ausnahme desjenigen, welcher durch steueramtliche Documente ausgewiesen erscheint, so kann, falls sich der Werth nicht durch amtliche Daten liquid stellen läßt, ein

Schätzungsbefund veranlaßt werden, zu welchem unter Leitung der politischen Bezirksbehörde zwei Sachverständige zuzuziehen sind.

Die Kosten der Erhebungen sind in dem Falle, als nach deren Ergebnis die bezügliche Post um mindestens zwanzig Procent höher beziffert wird, als sie einbekannt wurde, dem einbekennenden Seelsorger aufzuerlegen.

§. 6.

Rücksichtlich der Stolgebühren hat die Landesstelle, insofern sie dem bezüglichen Antrage des Diöcesanbischöfes nicht beizupflichten findet, den in Aussicht genommenen Pauschalbetrag dem Ordinariate mit entsprechender Begründung bekannt zu geben und die hierüber einlangende Ordinariatsäußerung, wenn dieselbe zu einem Einverständnis zu führen nicht geeignet ist, mit den Bezugsacten dem Cultusminister zur Schlußfassung vorzulegen.

§. 7.

Sonach ist über eingehende Prüfung des Einbekennnisses die Entscheidung über die Richtigstellung desselben und über die Anweisung der Congruaergänzung zu fällen und dem einbekennenden Seelsorgegeistlichen im Wege der politischen Bezirksbehörde zuzustellen; dem Ordinariate ist gleichzeitig eine Abschrift dieser Entscheidung zu übermitteln.

Das zweite Pare des Einbekennnisses ist bei der Landesstelle zurückzubehalten.

§. 8.

Gegen die Entscheidung der Landesstelle kann von dem betreffenden Seelsorgegeistlichen binnen der Frist von zwei Monaten vom Tage der Zustellung des Erkenntnisses an denselben oder an das Ministerium für Cultus und Unterricht gerichtete Recurs bei der politischen Bezirksbehörde eingebracht werden.

Dem Recurse ist die angefochtene Erledigung mit dem Einbekennnisse und allen zurückgestellten Beilagen desselben anzuschließen.

Die Landesbehörde hat den Recurs dem Ordinariate zur Aeußerung zugumitteln und sodann denselben mit dieser Aeußerung unter Anschluß der bezüglichen Voracten und unter Begutachtung der Recursausführungen mit möglichster Beschleunigung dem Ministerium für Cultus und Unterricht vorzulegen.

Die hierüber ersiekende Ministerialentscheidung ist dem Recurrenten im Wege der politischen Bezirksbehörde zuzustellen und gleichzeitig dem Ordinariate eine Abschrift derselben zugumitteln.

§. 9.

Die Ueberprüfung, beziehungsweise Abänderung des Nichtigstellungserkenntnisses von amtswegen kann jederzeit stattfinden.

§. 10.

Veränderungen in der Substanz des Pfründenvermögens, beziehungsweise des Vocaleinkommens, welche auf die Congruaergänzung aus dem Religionsfonde Einfluss haben, sind von dem betreffenden Seelsorgegeistlichen mit möglichster Beschleunigung, längstens aber innerhalb drei Monaten von dem Zeitpunkte, wo sich dieselben ergeben haben, im Wege des Ordinariates der Landesstelle anzuzeigen.

Die Unterlassung der Anzeige einer die Verminderung der Congruaergänzung begründenden Veränderung zieht die Folgen des §. 4 Alinea 1 des Gesetzes vom 19. April 1885 (R. G. Bl. Nr. 47) nach sich,

§. 11.

In den Fällen des Eintrittes der Voraussetzungen des §. 4 Alinea 1 des Gesetzes ist die bezüglich Strafsamtshandlung von der politischen Bezirksbehörde unter Offenlassung des gesetzlichen Recursweges zu pflegen.

§. 12.

Die Anweisung und Auszahlung der Dotationsergänzungen erfolgt in der bisher üblichen Weise, und zwar an die Hilfspriester dort, wo es bisher geschehen ist, zu Händen des ihnen vorgeetzten selbständigen Seelsorgers.

Ueber Ansuchen können einem neu ernannten Seelsorger vom Tage seines Amtsantrittes an vorläufig die von seinem Vorgänger genossenen Bezüge gegen die bei Anweisung seiner definitiv festgestellten Congruaergänzung durchzuführende Ausgleichung flüssig gemacht werden.

Wird in der vorgeschriebenen Frist (§. 2) das Einbekenntnis nicht überreicht, so ist die weitere Auszahlung dieser Bezüge einzustellen und wegen Rückversatz der bereits ausgezahlten Beträge das Erforderliche zu veranlassen.

§. 13.

Ergibt sich hiebei oder bei der Ausgleichung mit der definitiv zuerkannten Congruaergänzung ein Rückversatz von mehr als zwanzig Gulden ö. W. an den Religionsfond, so ist derselbe in zwölf Monatsraten zu leisten.

§. 14.

Die mit der Verwaltung der Pfarrtemporalien betrauten Provisoren sind berechtigt, den ihnen zukommenden Gehalt aus den Einkünften der Pfründe zu entnehmen und denselben in der Inter-calarrrechnung in Ausgabe zu stellen.

Mit dieser Maßgabe bleibt es hinsichtlich der Verrechnung der Einnahmen und Ausgaben erledigter Pfründen (Inter-calarrrechnung) bei den bisherigen Vorschriften.

Verweiser erledigter Pfründen haben auf das stiftungsmäßige Meiststipendium nur bis zur Höhe des diöcesanüblichen Anspruch.

Beträgt jedoch deren Gehalt monatlich nur 30 fl., so sind dieselben nicht verpflichtet, die Stiftungsmessen anders als gegen das diöcesanübliche Stipendium zu percolivieren.

Die Remuneration der Concurrentprovisoren ist innerhalb der im §. 5 Alinea 3 des Gesetzes festgesetzten Maximalgrenze, mit Rücksicht auf die Entfernung und die Anzahl der Parochianen der erledigten Seelsorgestation, über Einvernehmen des Ordinariates von der Landesstelle festzusetzen.

§. 15.

Zur Bedeckung der Ruhegehälter der in den Deficientenstand zu versetzenden selbständigen Seelsorger ist zunächst das überschüssige Einkommen der Pfründe, bei welcher dieselben bei ihrer Uebernahme in den Ruhestand in Verwendung stehen, heranzuziehen.

Liegt betreffs des Einkommens der Pfründe ein nach den Grundätzen des Gesetzes vom 19. April 1885 (R. G. Bl. Nr. 47) richtig gestelltes Einbekenntnis nicht vor, so hat der Ruhestandsruher mit seinem im Wege des Ordinariates einzubringenden Gesuche um vorläufige Zuficherung der Uebernahme in den Deficientenstand ein nach den Grundätzen dieses Gesetzes eingerichtetes Einbekenntnis zum Zwecke der Constatierung, ob ein zur gänzlichen oder theilweisen Befreiung des Deficientenstandes verfügbarer Uebererschuss bei der Pfründe vorhanden sei, der Landesstelle vorzulegen, auf dessen Nichtigstellung die obigen Vorschriften sinngemäße Anwendung finden.

§. 16.

Gegenwärtige Verordnung tritt mit dem 1. Februar 1890 in Kraft; mit demselben Tage treten die Bestimmungen der Ministerialverordnung vom 2. Juli 1885 (R. G. Bl. Nr. 99) außer Wirksamkeit.

Gautsch m. p.

Dunajewski m. p.

Als zu dem Inhalt des vorerwähnten Verordnungsbeschlusses gehören, die in demselben enthaltenen Bestimmungen, welche die Ausführung des §. 10 des Gesetzes betreffen, sind demnach in demselben zu berücksichtigen.

1) После §§. 1, 2 и 3, мае каждый ново-поставленный самостоятельный парохъ, какъ и каждый сотрудникъ и еконономованный священникъ (съ изытiемъ завѣдателей парохiй), который посѣдае якiй власный мастокъ дотацiйный п. пр. поле, опалове дерево, мiиво, або подобне инне жерело дотацiйне, и правного доповненья конгруппы зъ фонда религiйного жадае, при обнятiю своєю новою посады пѣсля §. 4. повышого распорядженья и формулярей тутъ залученныхъ въ двохъ примѣрикахъ составлену фасiю, посредствомъ Ординарiята (а не какъ доси ц. к. Староства), въ протягу двохъ мѣсяцей ътъ дня своего введенiя, В. ц. к. Намѣстничеству предложити.

2) После того распорядженья мае сотрудникъ обязанный до фасiонованья самъ свою фасiю составити и подписати, а парохъ обязанный ствердити своимъ подписомъ фасiю сотрудника только тогда, если сотрудникъ часть дотацiи своєю зъ его доходѣвъ побирае (§. 3 уступъ 4).

3) До вставленья въ фасiю доходѣвъ походячихъ зъ надвижки льокального имѣнiя церковного, вымагаея пѣсля §. 4. I. е), кромѣ дотычныхъ грамотъ, та кожъ призовленья властей.

4) Що до доходѣвъ епитрахильныхъ (jura stolae), жадаея вправдѣ пѣсля §. 4. I. f) долученья до фасiи давнѣше приписаного 6 лѣтного ътъ уряда деканального стверженого выказа, — однакъ уступъ 4. тогоже §. призвалое що, если пѣсля закона зъ дня 19. Цвѣтня 1885 составлена и спростована фасiя для той парохiи уже предлежитъ, предложенье такого выказа, въ протягу 10 лѣтъ ътъ дня спростованья фасiи — можна залишити, — и въ томъ случаю мае фасiонующiйся вставити тымчасово въ фасiю тую квоту грошеву, котра въ давнѣше спростованѣй фасiи зѣстала узнана; при чемъ розумѣея повинень въ увазѣ примѣтити, що тая квота вставлена пѣсля пѣдѣ днемъ . . . року . . . Ч. . . . спростованою фасiи. По причинѣ однакъ наступившихъ особенныхъ обстоятельствъ, може В. ц. к. Намѣстничество повного предложенья выказа доходѣвъ епитрахильныхъ зажадати.

5) Такъ само не потребуе душпастыръ пѣсля §. 4, I, g. уст. 3) предлагати выказа легатѣвъ богослужебныхъ, если доходѣвъ зъ тыхже находится вставленый въ давнѣше пѣсля закона зъ дня 19. Цвѣтня 1885 составленый и спростованѣй фасiи, и въ томъ случаю належитъ вставити въ фасiю доходѣвъ той самый, якiй узнанный въ послѣднѣй спростованѣй фасiи.

6) После §. 4, II. с. уст. 2. може парохъ межѣ розходы вставити престацiи, котры ѣтъ зъ доходѣвъ своихъ обязанный давати своимъ системизованнымъ сотрудникамъ, чи то на основѣ довголѣтного звыва, чи особенного якого титула.

7) Еслибы въ иминю ерекцiональнѣмъ, взгляду въ доходѣвъ льокальнѣмъ зайшла яка змѣна маюча влѣпанiе на доповненье конгруппы зъ фонда религiйного, мае душпастыръ пѣсля §. 10 найдальше до трехъ мѣсяцей завѣдомити о томъ посредствомъ Ординарiята В. ц. к. Намѣстничеству.

8) §. 12, уст. 2. призвалъе, щобы новоименованому душпастыреви, на выразно заявлене желаніе его, заасигновано бѣт дня его введенія тымчасово таке саме доповнене конгруу, яке побиравъ его попередникъ, — а пбнѣйше при асигнованью для него дефинитивно установленого доповненя конгруу, той рахунокъ вырбвноано. Колибы при обрахунку показалося, що душпастырѣ має до релігійного фонда звернути ббльше якъ 20 злр., то має той зворотъ пбсла §. 13. наступити въ дванадцятъ мѣсячныхъ ратахъ.

9) Пбсла §. 14, уст. 3. не суть уже обовязані завѣдатель опорожненыхъ парохій побирающі ббльше якъ 30 злр. мѣсячно, бтправляти безплатно службы Б. фундаційнй (легатовй), но мають право побирати за бтправление ихъ, зъ назначеныхъ на тое доходбвъ стипендія, хотя тблько до высоты установленой въ дотычній діецезіи. Завѣдатель же побирающі мѣсячно тблько 30 злр., не суть обовязані бтправляти службы Б. фундаційнй инакше, якъ тблько за стипендія установленій въ дотычній діецезіи.

Въ прочемъ маеса Вч. Духовенство держати инструкціи данои зъ бтси въ роцѣ 1885.

Повыше распоряджене подаеся Вч. Духовенству до вѣдомости и къ точному захованью. — Понеже однакъ тое распоряджене стало уже правосильнымъ съ днемъ 1. Лютого 1890, то вызваются всѣ бѣт дня 1. Лютого 1890 до теперъ заименованіи и до фасіонованьяя обовязаніи Вч. парохіи, якъ и системизованіи и експонованіи сотрудиники, щобы повышимъ распорядженемъ приписаніи фасіи до Митрополитального Ординаріята безпроводочно предложили; а на будуще приказуеся, щобы всѣ до фасіонованьяя обовязаніи священники фасіи свой заразъ по своемъ введенію, найдалше але до одного мѣсяца по тбмже, посредствомъ своего Урядя деканального Митрополитальному Ординаріятю предѣладали, такъ, щобы тїи фасіи въ речинци двохъ мѣсяцей бѣт дня ихъ введенія могли В. ц. к. Намѣстничеству бути предложеній. — Звертаеся увагу Вч. Духовенства на тое, що дефинитивно установлене доповненя конгруу доперва по спростованью предложеной фасіи наступити може, длятого належитъ туюже якъ найскорше предложити. — Выше наведеное распоряджене призвалъе однакъ, щобы ново-введенному священникови, на выразно заявлене желаніе его, высигновано тымчасово бѣт дня его введенія, тое саме доповнене конгруу, яке побиравъ его попередникъ, длятого має каждый ново-заименованій священникъ свое желаніе въ тбмъ взглядѣ заразъ при введенію дотычному О. Деканови заявити. Вч. О. Деканы же вызываются, щобы о дни введенія каждого священника на получену нимъ посаду безпроводочно Митр. Консисторіи доносили и заравомъ устне прошеніе того же о заасигнованье тымчасового бѣт попередника побираного доповненя конгруу до вѣдомости Митроп. Консисторіи подавали.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львбвъ, дня 27. Марта 1890.

Ч. 20.

Обвѣщеня конкурсові.

I.

Митрополитальна Консисторія розписуе на конкурсѣ слѣдующіи парохіи:

- а) пбдѣ д. 20 Лютого 1890 съ речинцемъ до 24 Цвѣтня 1890:
Ч. 1135. **Журбвъ**, деканата Журавеньского, наданья приватного;
- б) пбдѣ д. 27 Марта 1890 съ речинцемъ до 21 Мая 1890:
Ч. 2304. — **Выписки**, деканата Нараевского, наданья приват.
Ч. 2305. **Турбвку**, деканата Скалатского, наданья приват.
Ч. 2306. — **Сопоть**, деканата Скольского, наданья приват.;
- в) пбдѣ д. 29 Марта 1890 съ речинцемъ до д. 23 Мая 1890:
Ч. 2127. **Угерско**, деканата Стрыйского, наданья приват.

Отъ Митрополитальной Консисторіи.

II.

Розписуются на конкурсѣ слѣдующіи посады учителѣвъ релігій при школахъ выдѣловыхъ и народныхъ:

Ч. 2143. — Ц. к. окружна Рада шкбльна въ Городку оголошуе пбдѣ д. 17 Марта 1890 Ч. 276 конкурсѣ съ речинцемъ до кбнца Цвѣтня с. р. въ цѣли сталого обсаженья посады окремого учителя релігій гр. к. обряда при 4-клясовій школѣ мужескбй въ Городку съ рбчною платою 600 зр. а. в. и обовязкомъ преподаванья науки релігій: 1) въ 4-клясовій школѣ мужескбй, девять годинъ тыждево, 2) въ 4-клясовій школѣ женескбй, девять годинъ тыждево и 3) держанья двохъ експортъ тыждево. — До тои посады привязаніи суть пятилѣтній додатки по 50 зр. и 10% на помешканье. Убѣгатися могутъ лишь священники мірскіи или іеромонахи.

Тое подаеся Ч. Клиру до вѣдомости съ увагою, що дотычній поданья до ц. к. окружной Рады шкбльной въ Городку стиллизованій, належитъ вносити посредствомъ своихъ Орд. шк. Комисарей сюда найдалше до дня 26. Цвѣтня с. р.

Отъ Митрополитальной Консисторіи.

Львбвъ, дня 27 Марта 1890.

Ч. 2310. Ц. к. окружна Рада шкільна мѣстска во Львовѣ оголошує п. д. 14 Марта с. р. до ч. 409 конкурсъ на четири посады дѣйствительныхъ учителей религіи гр. к. обряда въ слѣдующихъ школахъ мѣстскихъ съ рѣчною платою по 800 зр. а. в. :

- 1) въ школѣ выдѣловѣй женскѣй им. корол. Ядвиги,
- 2) въ школѣ мужескѣй им. св. Анны,
- 3) въ школѣ мужескѣй им. св. Мартина,
- 4) въ школѣ мужескѣй им. Пирамовича.

Выше реченій учителей религіи обовязаній до преподаванья науки религіи въ тыжневѣмъ числѣ годичъ означенѣмъ §. 1. устава зъ д. 1. Грудня 1889. (В. з. кр. ч. 71) а именно:

1) учитель религіи при школѣ выдѣловѣй женскѣй им. корол. Ядвиги буде преподавати науку религіи: а) въ тойже школѣ выдѣловѣй женскѣй, б) въ школѣ мужескѣй им. Елисаветы, в) въ школѣ женскѣй им. Елисаветы, г) въ школѣ мужескѣй им. св. Антонія, д) въ школѣ женскѣй им. св. Антонія,

2) учитель религіи при школѣ мужескѣй им. св. Анны буде учить религіи: а) въ тойже школѣ мужескѣй им. св. Анны, и б) въ школѣ филии мужеской им. св. Анны,

3) учитель религіи при школѣ мужескѣй им. св. Мартина буде удѣляти науку религіи: а) въ тойже школѣ мужескѣй им. св. Мартина, б) въ школѣ женскѣй им. св. Мартина, в) въ школѣ женскѣй им. св. Анны, г) въ школѣ филии женскѣй им. св. Анны, д) въ школѣ мѣшанѣй имени Маргіана Шашкевича.

4) учитель религіи при школѣ мужескѣй им. Пирамовича буде удѣляти науку религіи: а) въ тойже школѣ мужескѣй им. Пирамовича, б) въ школѣ женскѣй им. Пирамовича, в) въ школѣ мужескѣй им. Конарского, г) въ школѣ женскѣй им. Конарского, д) въ школѣ мужескѣй им. св. Маріи Магдалины, е) въ школѣ женскѣй им. св. Маріи Магдалины и ж) въ мѣшанѣй школѣ им. св. Зофій.

Всѣхъ тыхъ учителейвъ именує в. ц. к. краєва Рада шкільна и всѣ предписы ѣтносячыся до учителейвъ свѣтскихъ будутъ мати и до нихъ застосованье, отже и постановленье краєвой устава зъ д. 1. Сѣчня 1889 (В. з. кр. ч. 16) о правныхъ ѣтношеньяхъ стану учительского въ публичныхъ школахъ народныхъ.

Посаду окремого учителя религіи не можна рѣвночасно занимати съ посадою душпастьерскою.

Священники мірскій или священно-иноки убѣгаючыся о котору ибудь изъ выше наведеныхъ посадъ должніи вносити дотычній поданья заосмотреній во всѣ службовій документи, посредствомъ своєї духовной власти найдалше до кѣнця Цвѣтня 1890 до ц. к. окружной Рады шкільной мѣстской во Львовѣ.

Тое подаєся Ч. Клиру Архієпархіальному до вѣдомости, съ увагою, що выше сказаній поданья належитъ посредствомъ дотычныхъ своихъ Орд. шк. Комисарей а евентуально духовныхъ настоятелей вносити сюда найдалше до дня 26. Цвѣтня с. р.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

Львовѣ, дня 27 Марта 1890.

Ч. 2343. — Ц. к. окружна Рада шкільна въ Бродахъ розписала п. д. 20 Марта с. р. до Ч. 594 конкурсъ въ цѣли сталого обсажденья посады учителя религіи гр. к. обряда при 7-клясовѣй школѣ женскѣй въ Бродахъ, съ обовязкомъ преподаванья науки религіи также въ 5-клясовѣй школѣ мужескѣй — съ рѣчною платою 600 зр. и 10% додаткомъ ѣтъ тойже платы на помешканье. Убѣгаючыся о выше речену посаду священники мірскій или монашеского Чина, должніи внести свои поданья найдалше до кѣнця Цвѣтня 1890 посредствомъ своєї духовной власти до ц. к. окружной Рады шкільной въ Бродахъ. При тѣмъ додаєся, що посады дѣйствительного катихита не можна рѣвночасно занимати съ посадою душпастьерскою.

Тое подаєся Ч. Клиру Архієпархіальному до вѣдомости съ увагою, що выше згаданій поданья належитъ посредствомъ своихъ Орд. шк. Комисарей, вносити сюда найдалше до дня 26. Цвѣтня с. р.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

Львовѣ, дня 27 Марта 1890.

Ч. 2364. — Ц. к. окружна Рада шкільна въ Теревовли обвѣщає пѣдъ д. 21 Марта 1890 до Ч. 346 конкурсъ на посаду учителя религіи для молодежи гр. кат. обряда при 4-клясовѣй школѣ мужескѣй въ Теревовли съ речинцемъ до 15 Мая с. р. съ рѣчною платою 500 зр. — Пѣдъ взглядомъ стосункѣвъ службовыхъ обовязуютъ предписы устава краєвой зъ д. 1. Сѣчня 1889 (В. з. кр. ч. 16). Катихитъ буде обовязаній преподавати науку религіи также въ школѣ женскѣй и въ одноклясовѣй школѣ на передмѣстью „Сады“ въ Теревовли и держати 2 екскорты тыжднево.

Убѣгателѣ должнъ посредствомъ своихъ Орд. шк. Комисарей свои просьбы стилизованъ до ц. к. окружной Рады школьной въ Теревовли сюда внести до кѣнца Цвѣтня с. р.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 31 Марта 1890.

Ч. 2365. — Ц. к. окружна Рада школьна въ Стрию обвѣщае подѣ д. 18 Марта с. р. до ч. 319 конкурсъ въ цѣли сталого обсажденья при 4-класовѣй школѣ народнѣй мѣстекѣй въ Стрию посады учителя религии гр. к. обряда, съ речинцемъ до д. 10. Мая с. р.

Катихитъ буде обовязаный преподавати науку религии: а) въ 4-класовѣй школѣ мужескѣй, б) въ 5-класовѣй школѣ женскѣй, в) въ 3-класовѣй школѣ мѣшанѣй на „Ланахъ.“

До той посады привязана есть рѣчна плата 600 зр. а. в., додатокъ на помешканье 60 зр., и пятилѣтнй додатки по 50 зр. а. в. — Убѣгатися могутъ лишь священники мѣрскій або монашеского Чина. Поданья до ц. к. окружной Рады школьной належитъ удокументованъ вносити сюда до кѣнца Цвѣтня с. р. посредствомъ Орд. шк. Комисарей.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 31 Марта 1890.

ХРОНИКА.

ИМЕНОВАНЫЯ.

Титулярнымъ Совѣтникомъ Митропол. Консистеріи съ правомъ употребленья экспозиторій крылошанскихъ именованый:

Ч. 159/орд. О. Григорій Туркевичъ, парохъ Выбранѣвки.

И-имъ Вице-Деканомъ Бобрецкимъ именованый:

Ч. 1627. О. Михайлъ Гвоздецкій, парохъ Глѣбовичъ вел.

Архіерейскій грамоты похвальнй съ правомъ употребленья экспозиторій крылошанскихъ получили ОО.:

Ч. 159/орд. Михайлъ Гвоздецкій, парохъ Глѣбовичъ вел., и
„ Юаннъ Лопачинскій, парохъ Николаева.

У МѢЩЕНЬЯ:

а) Завѣдательства получили ОО.:

Ч. 374. Созонтъ Медвецкій, завѣд. Малковичъ, въ Ольхѣвцѣ,
Ч. 375. Кирилъ Левицкій, сотр. Сѣвки, въ Войниловѣ,
Ч. 1501. Иполитъ Погорецкій, завѣд. Вышнева, въ Новошинахъ,
Ч. 1582. Богданъ Едіашевскій, завѣд. Николаева, въ Гуменци,
Ч. 1596. Іосифъ Фолисъ, завѣд. Ляшкова, въ Щуровичахъ,
Ч. 1615. Александеръ Петровичъ, завѣд. Грынева, въ Камени,
Ч. 1801. Адамъ Витвицкій, завѣд. Бережницѣ, въ Слободѣ,
Ч. 1863. Димитрій Склековичъ, завѣд. Межирѣча въ Грыневѣ.

б) Сотрудничества получили ОО.:

Ч. 814. Александеръ Бобикевичъ, завѣд. Слободы, II-е сотр. въ Стрию,
Ч. 1443. Михайлъ Форысъ, завѣд. Войнилова въ Сѣвцѣ.

Введені 00.:

- Ч. 934. Антоній Целевичъ яко парохъ Лозини,
- Ч. 935. Николай Поджарко яко завѣд. въ Гаяхъ,
- Ч. 981. Стефанъ Донаровичъ яко сотр. въ Борынчахъ,
- Ч. 1659. Павелъ Филиповскій яко парохъ Вышнева,
- Ч. 1659. Иполитъ Погорецкій яко завѣд. Новошинъ,
- Ч. 1820. Евстахій Качмарскій яко парохъ въ Опорци,
- Ч. 1830. Кирилъ Левицкій яко завѣд. въ Войниловѣ,
- Ч. 1897. Михайлъ Царъ яко парохъ Малковичъ,
- Ч. 1899. Михайлъ Громадка яко парохъ Ляшкова,
- Ч. 1900. Іосифъ Фолисъ яко завѣд. въ Щуровичахъ.

Увільнені 00.:

- Ч. 1659. Павелъ Филиповскій бѣ завѣд. въ Новошинахъ.
- Ч. 1659. Иполитъ Погорецкій бѣ завѣд. Вышнева,
- Ч. 1799. Михайлъ Царъ бѣ парохіи въ Гуменци,
- Ч. 1830 Михайлъ Форисъ бѣ завѣд. въ Войниловѣ, и
- Ч. 1898. Созонтъ Медвецкій бѣ завѣд. Малковичъ.

Въ пропозицію приняты:

- Ч. 1484. — На Гозѣвъ: О. Теофилъ Горникевичъ, самъ одинъ.

Презенты получили 00.:

- Ч. 740. Теодоръ Мурдзакъ на Плетеничи,
- Ч. 978. Іоаннъ Топольницкій на Соколѣвку,
- Ч. 1171. Стефанъ Крыжановскій на Гребенѣвъ,
- Ч. 1341. Стефанъ Лежогубекій на Скоморохи старі,
- Ч. 1394. Іоахимъ Федюкъ на Куряны,
- Ч. 1463. Михайла Левицкій на Щуровичи,
- Ч. 1844. Орестъ Коновалець на Малехѣвъ,
- Ч. 1866. Ігнатій Левицкій на Суцинь, и
- Ч. 1904. Николай Поджарко на Гаѣ.

Вставленося до В. Президіи ц. к. Намѣстн. взглядомъ институціи 00.:

- Ч. 740. Теодора Мурдзакъ на Плетеничи,
- Ч. 959. Валеріяна Ганкевича на Долге,
- Ч. 978. Іоанна Топольницкого на Соколѣвку,
- Ч. 1171. Стефана Крыжановского на Гребенѣвъ,
- Ч. 1341. Стефана Лежогубекого на Скоморохи старі,
- Ч. 1394. Іоахима Федюка на Куряны,
- Ч. 1463. Михайла Левицкого на Щуровичи, и
- Ч. 1866. Ігнатія Левицкого на Суцинь.

В. Президія ц. к. Намѣстн. соглашаеся на канон. институціи 00.:

- Ч. 1086. Юліяна Твардєевича на Дмитровичи,
- Ч. 1087. Михайла Цара на Малковичи,
- Ч. 1098. Юліяна Ярымовича на Ольховець,
- Ч. 1612. Іоанна Топольницкого на Соколѣвку,
- Ч. 1613. Валеріяна Ганкевича на Долге,
- Ч. 1614. Емилиана Рудницкого на Стратынь,
- Ч. 1788. Іоанна Зарєвича на Квѣгиничи,
- Ч. 1843. Стефана Крыжановского на Гребенѣвъ, и
- Ч. 1902. Теодора Мурдзакъ на Плетеничи.

До канон. институціи завѣзвані 00.:

- Ч. 1086. Юліяна Твардєевича на Дмитровичи,
- Ч. 1098. Юліяна Ярымовича на Ольховець,
- Ч. 1611. Теофилъ Задорецкій на Грыневъ,
- Ч. 1612. Іоаннъ Топольницкій на Соколѣвку,
- Ч. 1613. Валеріяна Ганкевича на Долге,
- Ч. 1614. Емилианъ Рудницкій на Стратынь,
- Ч. 1773. Іларій Пачовскій на Надѣтчи,
- Ч. 1788. Іоаннъ Зарєвичъ на Квѣгиничи, и
- Ч. 1843. Стефанъ Крыжановскій на Гребенѣвъ

Каноничні институціи получили 00.:

- Ч. 1181. Евстахій Качмарскій на Опорецъ,
- Ч. 1198. Теодоръ Цегельскій на Струсѣвъ,
- Ч. 1504. Павелъ Филиповскій на Вышневъ,
- Ч. 1527. Юліяна Твардєевича на Дмитровичи,
- Ч. 1579. Юліяна Ярымовича на Ольховець,
- Ч. 1581. Михайла Царъ на Малковичи,
- Ч. 1596. Михайла Громадка на Ляшкѣвъ,
- Ч. 1671. Андрей Грыбъ на Николаевъ,
- Ч. 1787. Ярославъ Стеткевичъ на Бужокъ,
- Ч. 1821. Софронъ Онышкевичъ на Мужилѣвъ, и
- Ч. 1906. Петръ Яцышинъ на Олексици.

Декретъ увільнення бѣ испита конкурсового на протягъ шести лѣтъ получили 00.:

- Ч. 929. Корнилій Скоморовскій парохъ въ Сливкахъ,
- Ч. 1029. Ігнатій Гарасевичъ парохъ Козары,
- Ч. 1631. Денисъ Дьяковскій парохъ Кривого,
- Ч. 1661. Романъ Крыжановскій парохъ Корчина,
- Ч. 1706. Юліяна Дорожинскій парохъ Высоцка,
- Ч. 1770. Евстахій Клосевичъ парохъ Прысовецъ,
- Ч. 1837. Володиміръ Павликовскій парохъ Синкова (важне лише при убѣгательствѣ о парохію Кадлубиска).

Митроп. Консисторія всталилася до в. ц. к. Намѣстничества :

а) о плату за фонда религ. для прив. сотрудниковъ :

- Ч. 732. въ Ольшаницѣ,
Ч. 1108. въ Заболотцяхъ,
Ч. 1316. въ Войтѣховичахъ.

б) о запомогу за фонда религ. для О.О. :

- Ч. 419. Іоахима Федюка пароха Угерска, и
Ч. 983. Григорія Чвартацкого пароха Печеніи.

В. ц. к. Намѣстничество завѣдомило Митропол. Консисторію, що в. ц. Министерство асигновало плату для прив. сотрудниковъ :

- Ч. 1317. въ Станиславчику 300 зр. на 1 рѣкъ,
Ч. 1318. въ Боратинѣ " " " "
Ч. 1478. въ Ладичинѣ " " " "

Власть двѣ Службы Божіи отправляти въ недѣлѣ и свята получивъ О. :

- Ч. 1654. Александръ Танчаковскій парохъ Дунаева.

Отпустку изъ связи канон. Архіепархіи Львовской въ Епархію Станиславівску получивъ :

- Ч. 1325. Г. Николай Виновскій, укличеный богословъ.

Отпустку отъ прихода для поратованья здоровья получивъ О. :

- Ч. 1444. Ксенофонтъ Сосенко, завѣд. Солонки.

Митроп. Ординаріятъ соглашаеся на принятіе въ новиціятъ Чина св. Василя Вел. въ Добромиліи :

- Ч. 1397. Павла Роя.

Митроп. Ординаріятъ надавъ стипендію им. св. Георгія въ рѣчній квотѣ 100 зр.

- Ч. 669. Г. Зеновію Копыстьянскому, слушателю II р. правъ.

Свѣдоцтва квалификаційні на пѣвцѣвъ церковныхъ получили :

- Ч. 971. Яковъ Кметъ зъ Топорова, и
Ч. 1464. Александръ Соколовскій зъ Куряиъ.

Н е к р о л о г і я :

- Ч. 1207. Викторъ Подеонскій, парохъ Звиженья, померъ дня 18 Лютого 1890.
Душа его поручаеся молитвамъ Вя. Клира.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 31. Марта 1890.

Сильвестеръ,
митрополитъ.

Formular A.

Diöcese

Politischer Bezirk

Decanat

Steuerbezirk

Einbekenntnis

über die mit dem Amte des Pfarrers in
verbundenen Bezüge behufs Dotationsergänzung aus dem Religionsfonde nach
dem Gesetze vom 19. April 1885 (R. G. Bl. Nr. 47).

Stand vom

Mit Beilagen.

Einnahmen.

Post-Nr.	Beilage Nr.	Gegenstand	Betrag in öst. Währ.		Anmerkung
			fl.	kr.	
1	$\frac{1}{1}$	Ertrag von pfarrlichen Grundstücken	100		Ad 1. Laut steuerämtlichen Besigbogens ddo 3.
2	$\frac{2}{1}$	Ertrag von in partem congruae überlassenen Kirchgrundstücken	60		Ad 2. Laut steuerämtlichen Besigbogens ddo 3.
3	$\frac{3}{1}$	Zinsertrag von vermieteten Gebäuden	40		Ad 3. Laut steuerämtlichen Certificaten ddo 3.
4	$\frac{4}{1}$	Ertrag von Capitalien angelegt a) in öffentlichen Fonds b) bei Privaten	75 180	60	Ad 4. Laut Ausweises ddo
5	$\frac{5-7}{3}$	Ertrag von nutzbaren Rechten, gewerblichen Betrieben und aus fixen Dotationen in Naturalien	40		Ad 5. Laut steuerämtlicher Befähigung vom beziehungsweise dem Pachtertrage vom und dem Marktpreisercate vom 3.
6	$\frac{8}{1}$	Ertrag von fixen Renten und Dotationen in Geld und Geldeswerth	180		Ad 6. Laut Ausweises vom
7	$\frac{9}{1}$	Einkommen aus Ueberschüssen des localen Kirchenvermögens	10		Ad 7. Laut Erlasses des 3.
8	$\frac{10}{1}$	Stolgebühren			Ad 8. Decanatsämtlich befähigter Ausweis im Sinne des §. 4, I, lit. f der Ministerialverordnung vom 20. Jänner 1890, N. G. Bl. Nr. 7 (beziehungsweise lektadjustierte Fassion vom) liegt bei.
9	$\frac{11-12}{2}$	Stiftungsgebühren	297	20	Ad 9. Laut Verzeichnisses (beziehungsweise lektadjustierter Fassion) vom betreffs Nichtrechnung der unter Post desselben angeführten Stiftung liegt der Stifftbrief vom bei.
Summe der Einnahmen .					

Ausgaben.

Post-Nr.	Beilage Nr.	Gegenstand	Betrag in öst. Währ.		Anmerkung
			fl.	kr.	
1	$\frac{1-3}{3}$	Auf landesfürstliche Steuern Landes-, Bezirks- und Gemeindeumlagen Gebührendäquivalent	21 28 10	34 26 15	Ad 1. Laut Steuerbuches, steuerämtlichen Certificaten vom und Zahlungsauftrages vom Reg.-Nr.
2	$\frac{4}{1}$	An Kanzleiauslagen für die Matrikenführung	2	50	Ad 2. Laut Ausweises vom beträgt die Seelenzahl 576.
3	—	Auslagen für die Führung des Decanatsamtes	150		
4	$\frac{5}{1}$	Stolpaulschale an den Pfarrer in	10		Ad 4. Laut Pfarrerrichtungsinstrumentes vom
5	$\frac{6}{1}$	Auf den Unterhalt des Hilfspriesters	2-9	80	Ad 5. Laut Stifftbriefes (oder gemäß Systemierungsurkunde, genehmigten Commissionsprotokolles u. s. w.) vom beziehungsweise mit Rücksicht auf das Einbekanntnis des Hilfspriesters (§ 4, lit. a).
6	$\frac{7}{1}$	An-Pension für den Vorgänger die Quote von	50		Ad 6. Laut Erlasses des vom 3.
7	—	Bestandzins für in partem congruae überlassene Kirchgrundstücke	10		Ad 7. Siehe Beilage 5 zu Ausgabe-post 4.
8	—	Auf Befolgierung von Stifftmessen an andere Priester	115	31	Ad 8. Laut Ausweises ddo (Beilage Nr. 11 zu Einnahmspost 9).
Summe der Ausgaben .					
Zu Entgegenhalte der Einnahmen per					
zeigt sich ein Reinertragnis von					
und gegenüber der Congrua per					
ein Abgang (Ueberschuss)					
					Laut Beilage 6 ad Ausgabe-post 5 ist ein Hilfspriester systemisiert.
					N. N. Pfarrer.

Formular B.

Diöcese

Politischer Bezirk

Decanat

Steuerbezirk

Einbekenntnis

über die mit dem Amte des Hilfspriesters in
verbundenen Bezüge behufs Congruaergänzung aus dem Religionsfonde nach
dem Gesetze vom 19. April 1885 (N. G. Bl. Nr. 47).

Stand vom

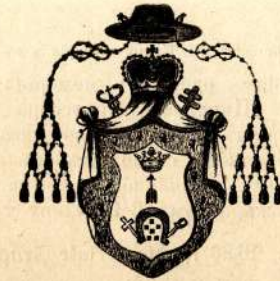
Mit Beilagen.

Einnahmen.

Post-Nr.	Beilage Nr.		Gegenstand	Betrag in öst. Währ.		Anmerkung
	Anzahl			fl.	kr.	
1	1	1	Interessen des gestifteten Capitals . . .	55	.	Ad 1. Laut Ausweises vom
2	2-3	2	Vom Pfarrer	289	80	Ad 2. Laut Stiftbriefes (oder gemäß Systemisirungsurkunde, genehmigten Commissionsprotokolles u. s. w.) vom (eventuell): Original bei dem Einbekennnisse des Pfarrers.
3	4	1	Stiftungsgebühren	5	20	Ad 3. Laut Ausweises vom
Summe der Einnahmen						

Ausgaben.

Post-Nr.	Beilage Nr.		Gegenstand	Betrag in öst. Währ.		Anmerkung
	Anzahl			fl.	kr.	
.						
Summe der Ausgaben						
Im entgegenhalte der Einnahmen per						
zeigt sich ein Reinertrag						
und gegenüber der Congrua						
ein Abgang (Ueberschuß)						
N. N., Hilfspriester.						
Gesehen und betreffs der Einnahmspost Nr. 2 bestätigt N. N., Pfarrer.						

ЛВѢВСКО-АРХІЕПАРХІЯЛЬНІЙ

ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1890.

Выдано дня 25. Цвѣтня

Ч. IV.

Ч. 21.

Ч. 1338.—Препоручаея Всч. Духовенству зарядити складки на будову лат. церкви въ Фалькенбергу

Препоручаея Всч. Клиру Архiepархiальному зарядити складки на будову лат. церкви въ Фалькенбергу, почта Нижанковичи, такъ якъ тамошна бѣдна громада числяча лишъ 168 душъ не есть сама въ состоянiю поставити собѣ новой святинѣ Божой на мѣстци старой, котора есть такъ здезыльована, що въ ней уже теперь богослуженiя бѣправляти не можна. Дати хотѣ бы малй поручаея бѣсылати до лат. Уряда парох. пѣдъ выше поданою адресою.

Отъ Митрополитальной Консистории.

Лѣвѣвъ, дня 27 Лютого 1890.

Ч. 466 орд. — Сообщаея ВЧ. Клиру меморіалъ въ справѣ соціальной.

Митропол. Ординаріатъ одержавъ меморіалъ въ справѣ соціальной, написанный черезъ Пр. О. Шиндлера, профессора догматики на всеучилищи Вѣднскѣмъ. Хоть меморіалъ той властиво писанный есть для западныхъ краѣвъ нашої монархіи, однакожь содержитъ днѣз премного такого, що и у насъ потребнымъ есть и хоть въ значной части застосоватися дасть, и для того першій 4 отдѣлы тогожь письма ВЧ. Клиру тутъ сообщаются.

I. Was ist die sociale Frage?

Sie ist die Frage, ob die durch die 19. Reformation, eine falsche Philosophie und den im vollen Sinne revolutionären Liberalismus begründete, wirthschaftliche und gesellschaftliche Anarchie innerhalb der christlichen Culturwelt fortdauern und dieselbe vollends zerstören müsse, oder ob es noch Mittel gebe, um der fortschreitenden Auflösung der christlichen Gesellschaft zu steuern und sie wieder auf eine Basis zu stellen, welche ihr die Fortexistenz und eine neue Blüthe sichert.

Wirthschaftliches Gedeihen und gesellschaftlicher Friede wurzeln in dem Boden eines ernsten religiösen und sittlichen Lebens, mit ihm bestehen und verfallen sie. Ist in einem Volke die Kraft der religiösen Ueberzeugung lebendig, dann kommen auch die sittlichen Tugenden zur Blüthe, welche ihm die wirthschaftliche Wohlfahrt und die gesellschaftliche Ordnung zugleich verbürgen; es sind die Tugenden des Fleißes und der Ausdauer in der Arbeit ohne Aufgeben im Irdischen, Selbstverläugnung und Sparsamkeit ohne Härte und Geiz, Gehorsam einerseits und geordneter Gebrauch der Autorität andererseits, Liebe und Gerechtigkeit gegen Alle.

Schwindet der religiöse Sinn, dann erlahmt in gleichem Maße die Energie zur opferbereiten Uebung dieser Tugenden, und allmählig, aber unaufhaltsam tritt der Niedergang und die Auflösung des Volkes ein in Rücksicht auf sein wirthschaftliches wie auf sein gesellschaftliches Wohl.

In erster Linie ist demnach die sociale Frage die Frage um die Möglichkeit und die Mittel der lebendigen Wiederverchristlichung der Gesellschaft; erst in zweiter Linie steht sie als die Frage um eine gedeihliche Reform der bestehenden Wirthschafts- und Gesellschaftszustände vor uns. Darum in zweiter Linie, weil eine solche Reform nicht möglich ist ohne die Befreiung der Völker aus der geistigen und sittlichen Anarchie.

II. Welchen Antheil hat die katholische Kirche an der Lösung der socialen Frage?

Ist die sociale Frage in der That zuoberst die Frage der lebensvollen Wiederverchristlichung der Völker, dann ist die katholische Kirche nicht bloß irgendwie mitberufen zu ihrer Lösung; ihre Mitwirkung zur Lösung der socialen Frage der Gegenwart ist vielmehr ganz unentbehrlich, und dies in dem Maße, daß sie der Lösungsarbeit aller anderen Factoren vorangehen, und dieselbe unaufhörlich begleiten, leiten und befruchten muß.

In diesem Sinne fällt die sociale Thätigkeit der katholischen Kirche allerdings mit der ihr zukommenden allgemeinen Aufgabe der sittlichen Erhebung und Heiligung der Menschen wesentlich zusammen, nur daß ihre vollkommene Erfüllung um so dringender nothwendig, je größer und allgemeiner die Gefahr wird; daß die christlichen Völker die Bedingungen ihrer zeitlichen und ewigen Wohlfahrt zugleich verlieren.

Aber die Kirche hat auch einen vollgemessenen Antheil an der Lösung der socialen Frage, soweit diese nach ihrer gesellschaftlichen und wirthschaftlichen Seite unmittelbar in Betracht gezogen wird. Dies nicht dadurch, daß sie mit ihrer Gesetzgebung direkt in diese Seite der Frage eingreift; wohl aber dadurch, daß sie ihre Diener anweist und dazu hinkleitet, an der Heilung der wirthschaftlichen und gesellschaftlichen Schäden der ihnen Anvertrauten nach Kräften mitzuwirken.

An dieser Heilungsarbeit ist der Klerus ebenso eminent interessirt, wie er andererseits in besonderem Grade dazu befähigt ist. Er ist hieran interessirt, weil das wirthschaftliche Wohl und der gesellschaftliche Friede des Volkes das religiöse Leben wesentlich fördern können, während Noth und gesellschaftlicher Unfriede dasselbe außerordentlich hemmen und beeinträchtigen; weil der fortschreitende Niedergang des Volkes in Bezug auf materiellen Besitz und auf das Gut des Gesellschaftsfriedens endlich zur allgemeinen socialen Revolution führen muß, die alle Errungenschaften der christlichen Cultur zerstört. Der Klerus ist aber auch in besonderem Maße dazu befähigt, und zwar: durch seine so vielseitige und innige Verbindung mit allen Schichten des Volkes, dessen innersten Herzschlag er belauschen, dessen Noth nach Umfang, Ursache und Wirkung er kennen zu lernen Gelegenheit hat wie sonst niemand; durch seine höhere Bildung und seine materielle Unabhängigkeit; durch seinen überwiegenden moralischen Einfluß auf das Volk überall dort, wo er seinen priesterlichen Aufgaben sich gewachsen zeigt.

Gewiß ist das Wort wahr und berechtigt, daß die sociale Frage der Gegenwart nur im Vereine mit der katholischen Kirche gelöst werden kann. Weil aber die Kirche eben nichts anderes ist als die Gemeinschaft der Getauften, und den führenden und bestimmenden Theil in dieser Gemeinschaft der Klerus ausmacht, so kann ohne das direkte und indirekte Eingreifen des Klerus eine Lösung der socialen Fragen nicht gedacht werden. Das Wort Klerus ist hier in seinem weitesten Sinne genommen, in welchem es die Bischöfe, die Angehörigen des Weltpriesterstandes und die Mitglieder der religiösen Orden in sich begreift; die Nothwendigkeit der Mitwirkung der letzteren möge und soll hier ganz besonders hervorgehoben sein.

III. Wie kann der Klerus im allgemeinen an der Lösung der socialen Frage mitwirken?

Er kann und soll mitwirken 1. durch Studium der Frage und 2. durch die praktische That.

1. Durch Studium. Dasselbe wird nach der doppelten Art der Mitwirkung des Klerus (und der Kirche) an der Lösung der socialen Frage, der indirekten und der direkten, ein doppeltes sein müssen: ein Studium der geeigneten Mittel zur Wiederbelebung des christlichen Geistes im Volke, und ein Studium der näheren Ursachen des gesellschaftlichen Unfriedens und der wirthschaftlichen Nothlage an sich, wie der Wege zur unmittelbaren Abhilfe derselben.

Das Studium der Wiederbelebungsmittel eines wahrhaft christlichen Volksgewisses ist das Studium der Ziele und Mittel einer ernsten und zeitgemäßen Pastoration. Die sogenannte offizielle Pastoration (die gewöhnliche Predigt in Verbindung mit den hergebrachten Gottesdienstübungen, das Funktioniren und das Versehen der Schreibgeschäfte) reicht nicht aus, wo es sich, wie bei uns, um Wiedergewinnung der breiten Volksschichten für ein lebendiges Christenthum handelt. Außerordentliche Mittel thun noth; Mittel, welche das der Kirche entfremdete Volk allmählig wieder zur Kirche führen, den Klerus also zunächst außerhalb der Kirche wieder in lebensvolle Verbindung mit den Volksschichten bringen und dieselben überzeugen von der echt volksfreundlichen Gesinnung desselben und von der volksbeglückenden Wirksamkeit der Kirche; Mittel, durch welche das von der Kirche noch nicht ganz abwendig gemachte oder sich ihr wieder halb und halb zuwendende Volk in seinen gesammten Lebensverhältnissen wie ebendem mit der Kirche neuerdings verknüpft wird; Mittel, welche namentlich die Jugend des männlichen wie des weiblichen Geschlechtes in Stadt und Land gegen die ganz außerordentlichen Gefahren der Zeit wirksam schützen können. Diese Mittel und deren zweckentsprechende Anwendung ausfindig zu machen, das ist der Gegenstand dieser Seite des Studiums. Sehr förderlich wird demselben die Herbeiziehung der Geschichte der Seelsorge sein, die freilich noch zu wenig Forscher und Darsteller gefunden hat; die Art der Seelsorgeführung in Ländern mit hochentwickeltem katholischen Volksleben, wie in den Rheinlanden, Westphalen, wäre eingehend zu berücksichtigen.

Das Studium der Ursachen der wirthschaftlichen Noth und ihrer Heilmittel wird sich im allgemeinen nicht zum Zwecke zu setzen brauchen die Erwerbung von Detailkenntnissen in der Gesellschafts- und Volkswirtschaftslehre. Es handelt sich hier für den Großtheil des Klerus ledig-

lich um Aneignung fester, allgemeiner Grundzüge ist die Grundlagen des Bestehens und Gedeihens der Gesellschaft überhaupt und der einzelnen Volksstände insbesondere, wie über die Hauptbedingungen einer gesunden Volkswirtschaft; um Kenntniss der näheren und entfernteren Ursachen des Nothstandes in denjenigen Volksklassen, in denen der Einzelne zumeist zu wirken berufen ist; um Kenntniss der hauptsächlichsten Mittel, die zur Beseitigung oder Milderung des Nothstandes vorgeschlagen und mit Erfolg angewendet werden. Doch soll es im Klerus immer wenigstens Einzelne geben, welche die sociale Frage wissenschaftlich gründlich beherrschen und im Stande sind, die Heilungsvorschläge und Lösungsversuche nach allen ihren Beziehungen (besonders auch zur christlichen Glaubens- und Sittenlehre) auf ihren Gehalt zu prüfen.

2. Durch die praktische That. Nach der religiös-sittlichen Seite der socialen Frage besteht dieselbe in einer mit vollster Hingebung geführten zeitgemäßen Pastoration, gemäß den eben gemachten Bemerkungen über eine solche. Neben den ordentlichen und hergebrachten Seelsorgemitteln sind die außerordentlichen Mittel (Missionen, besondere Andachten volkstümlicher Art, Presse, Vereinsweien, besondere Jugendseelsorge u. dgl.) unter selbstverständlicher Berücksichtigung der localen Verhältnisse, mit Umsicht und Energie zur Anwendung zu bringen. Außerordentliche Zeiten fordern eben nothwendig Außerordentliches; daher würde es auch dem österröischen Klerus der Gegenwart vor der Nothwelt zum schweren Vorwurfe gereichen müssen, daß er die außerordentlichen Mittel zur Volksrettung nicht zu gebrauchen verstanden oder nicht den Opfermuth gehabt hätte, um die als nothwendig erkannten wirksam zur Anwendung zu bringen.

Nach der unmittelbar gesellschaftlichen und wirtschaftlichen Seite unserer Frage besteht die vom Klerus zu leistende praktische Bethätigung in der Unterstützung aller Bestrebungen zur Erhaltung und Herstellung des Friedens zwischen den bestehenden Volksklassen und zur Verwirklichung einer allmählichen Reorganisation der atomisirten Gesellschaft, letztere durch die allgemeine Bildung von obligatorischen Berufsgenossenschaften für alle Klassen der Bevölkerung, so daß die Angehörigen der einzelnen Klassen je zu einem Ganzen vereinigt, alle aber durch Genossenschaftsvertretungen erster und zweiter Ordnung einheitlich verbunden werden; in der möglichsten Antheilnahme an jenen Unternehmungen, welche die Beseitigung oder Milderung der Nothstände in den einzelnen Bevölkerungsklassen bezwecken. Besonders diese Theilnahme ist es, die dem Klerus das Volksvertrauen wieder verschaffen hilft, seinen Einfluß auf das Volk stärkt, und dadurch seiner obersten Aufgabe (der religiös-sittlichen) unberechenbaren Vorschub leistet.

Um jedoch die Aufgabe des Klerus für die praktische Bethätigung, namentlich nach der gesellschaftlich-wirtschaftlichen Seite der socialen Frage, möglichst klar zu zeichnen, ist es nothwendig, die einzelnen Volksklassen getrennt in Betracht zu ziehen; es werden deshalb der Bauern-, Handwerker- und Arbeiterstand, endlich die immer zahlreicher werdende Klasse der eigentlich Armen je für sich zu betrachten sein.

IV. Welchen Antheil kann und soll der Klerus insbesondere an der Lösung der Bauern-, Handwerker-, Arbeiter- und Armen-Frage nehmen?

1. Die Bauernfrage ist die Frage um die Erhaltung eines lebenskräftigen christlichen Bauernstandes als eines der Fundamente der gesellschaftlichen Ordnung. Die Schwächung des Bauernstandes macht sich geltend nach einer doppelten Richtung: direkt durch Auskauf und Verstückelung, indirekt durch Ueberlastung und Verschuldung der bäuerlichen Güter. Zur Beseitigung des bäuerlichen Nothstandes werden gewöhnlich als Mittel vorgeschlagen, und zwar gegen das erste: geistliches Verbot des Zusammenlegens von Bauerngütern zu Großgrundcomplexen, Beschränkung der Freiheitbarkeit und Regelung des Erbrechtes in Bezug auf bäuerliche Anwesen; gegen das zweite: gerechtere Verteilung der Steuerlast, Schutz gegen unbedingte Concurrenz, Begünstigung der Naturalwirtschaft, allgemeine bäuerliche Grundentlastung, Feststellung einer Verschuldungsgrenze für Bauerngüter u. dgl.

Dem in Gegenden mit vorwiegend bäuerlicher Bevölkerung wirkenden Klerus muß es zunächst darum zu thun sein, die besonderen Verhältnisse des örtlichen Bauernstandes und die localen Ursachen seines Niederganges kennen zu lernen.

Solche sind häufig Verschwendung und Luxus, zu hohe Ausstattung der Söhne und Töchter, besonders ausgebildete Streitsucht. Hier ist vielfach eine vollkommene Beseitigung der Nothlage durch Beseitigung dieser ihrer besonderen Ursachen möglich, und zu dieser kann der Klerus ganz wesentlich theilhaftig sein. Bezüglich der allgemeinen Ursachen der Bauernfrage (niedrige Produktpreise, hohe Löhne und Steuern, allgemeine Weltwirtschaft, Mangel der Organisation des Bauernstandes u. s. w.) kann es sich für den Klerus im allgemeinen nur um ein Mitwirken zur Eindämmung ihrer verheerenden Folgen und zur Vorbereitung einer besseren Zukunft für den Bauernstand handeln. Unter die Mittel zur Eindämmung der Noth gehören besonders die christlichen (auf christlicher Grundlage stehenden und nach christlichen Grundzügen geleiteten) Bauernvereine, sei es, daß sie alle Aufgaben der gegenseitigen Hilfeleistung, wie: Versicherungen der verschiedensten Art, Spar- und Crediteinrichtungen, Marktgenossenschaften, Rechtschutz, Schiedsgericht u. dgl. verfolgen, sei es, daß sie nur einer oder der anderen derselben sich widmen. Bereits haben die Bauernvereine auf christlicher Basis außerordentlich viel Gutes für die bäuerliche Bevölkerung geschaffen, so in Westphalen, am Rhein, in Hessen, in Oberösterreich (Volksverein); sie werden auch die beste Vorbereitung für eine neue, den ganzen Bauernstand erfassende und ihm den rechten Zusammenhang mit den übrigen Berufsständen vermittelnde Organisation der bäuerlichen Bevölkerung in der Zukunft sein.

Zur Bildung und Lebenserhaltung christlicher Bauernvereine kann der Klerus sehr viel beitragen. Am leichtesten und wirksamsten ist die Organisation derselben von oben nach unten, indem durch einige tüchtige Männer für einen ganzen Landestheil (Land) oder Bezirk der Verein errichtet, und dann in Localvereine gegliedert wird. So kommt ein größerer Zug in die ganze Aktion, die größere Mittel erfordernden Aufgaben der Bauernvereine sind leichter zu lösen, die Vereine selbst erhalten sich leichter in lebendiger Frische, und die Vertretung der bäuerlichen Interessen nach außen geschieht wirksamer. Dem Klerus wird es nun vorzüglich obliegen, die zur Führung geeigneten Männer unter den Bauern bezw. unter dem Adel für die Sache zu gewinnen, durch Rath und That zur Bildung der Landes-, Bezirks- und Localvereine mitzuwirken und dann, ohne formell an die Spitze derselben zu treten, auf ein friedliches und gezieltes, stets frisch bewegtes Arbeiten derselben im christlichen Sinne Einfluß zu nehmen. Die Bedeutung einer derartigen Mitwirkung des Klerus an dem wirtschaftlichen Wohlergehen des Bauernstandes für das kirchliche Leben in Bauerngemeinden, für die Bestellung der Vertreter derselben in den autonomen Verwaltungskörpern und in den gesetzgebenden Körperschaften braucht hier nur angedeutet zu werden.

Es braucht hier auch nicht nochmals darauf hingewiesen zu werden, daß die Pflege einer festen Religiosität im Bauernstande mit besonderer Berücksichtigung der bäuerlichen Jugend beiderlei Geschlechtes und des Dienstpersonales, unter Anwendung der ordentlichen wie der außerordentlichen Seelsorgemittel, Hauptaufgabe des Klerus bleibt; hat ja auch erst durch sie das Wirken desselben nach den oben ausgeführten Richtungen hin auf nachhaltigen Erfolg zu hoffen.

2. Die Handwerkerfrage ist die Frage der Rettung des Handwerkerstandes gegenüber der Aufsaugung desselben durch die Großindustrie und das Kapital; sie wird verhärtet durch die im Handwerkerstande vielfach herrschende Genusssucht und den der Selbstsucht entstammenden Mangel an Gemeingeist und Zusammenhalt unter den Handwerkergenossen selbst. Die gewöhnlichen Vorschläge zur Rettung des Handwerkerstandes sind: weitere Ausbildung des Genossenschaftswesens, selbstständige Interessenvertretung des Handwerkerstandes in Gewerbekammern, Beschränkung der Handwerksverhältnisse überhaupt und namentlich des Hausirhandels, Begünstigung des Kleinwerkes bei staatl. Verträgen, Veranlassung von Massenbestellungen u. dgl.

Der Klerus kann in Orten mit zahlreicher Handwerkerbevölkerung in dieser Frage segensreich einwirken theils durch Förderung des Genossenschaftswesens und Hinleitung desselben auf gemeinsame praktische Ziele, sei es wirtschaftlicher oder humanitärer oder religiös-sittlicher Natur (religiös-sittliche Zucht der Lehrlinge, gemeinsame Bethätigung religiöser Übungen, und dadurch Belebung des genossenschaftlichen Geistes u. dgl.); theils durch Pflege des außer-genossenschaftlichen Vereinswesens auf christlicher Basis und mit wirtschaftlichen Zwecken (gegenseitige Hilfeleistung in Krankheit und Alter, Spar- und Creditanstalten u. dgl.). Hierher gehören vor Allem die christlichen Meister-, Gesellen- und Lehrlingsvereine. Namentlich den letzteren beiden ist die größte Aufmerksamkeit seitens des Klerus zuwenden. Hier gilt es, für die nächste Zukunft in dem religiös-sittlich vielfach sehr verkommenen Handwerkerstande einen Kern

treuer katholischer Männer heranzubilden der zugleich auch die beste Grundlage für eine wirklich lebensvolle Entwicklung des Genossenschaftswesens sein wird; ist ja doch ein wirklich gedeibliches Genossenschaftsleben ohne Eindämmung der Selbstsucht in den Genossenschaftsgliedern, und diese ohne feste Regelmäßigkeit nicht möglich; — anders aber als in enggeschlossener genossenschaftlicher Organisation kann sich der Handwerkerstand gegenüber dem Kapital und der Großindustrie in der Zukunft nicht behaupten. Für die noch besonders wenig gepflegten Lehrvereine, die Noviziate der Gesellenvereine, ist Vorbild und Muster das von H. Schwarz in Wien geleitete Werk zu Gunsten katholischer Lehrlinge (Galasantinum, Fünfhäus, Zellgasse).

3. Die Arbeiterfrage ist in letzter Linie die Frage um die Herstellung einer derartigen Regelung der gewerblichen (Groß-) Produktion und des Verhältnisses der Arbeiter zu den Arbeitgebern, daß den Arbeitern eine sichere Arbeitsgelegenheit und ein gerechter Lohn, sowie ein genügender Schutz ihrer gesamten persönlichen Rechte (durch eine entsprechende Eingliederung der Arbeiter in den Gesellschaftsorganismus) vermittelt werde. Die Momente der Arbeiterfrage sind auf dem wirtschaftlichen Gebiete: die Uebermacht des fortschreitend in immer weniger Händen concentrirten, von der Arbeit getrennten Kapitals über die Arbeit, die Herrschaft des Principes der schrankenlosen Concurrenz in der Produktion, die fortwährend erweiterte Verdrängung des Arbeiters durch die Maschine, daher Unsicherheit des Erwerbes und der Arbeitsgelegenheit für die Arbeiter, Herabdrückung des Lohnes selbst unter das Existenzminimum, ferner bei der Trennung von Produzenten und Consumenten und beim Mangel an Uebersicht des Absatzmarktes Ueberproduktion und Krisen, in Folge von alledem wirtschaftliche Verleumdung der Arbeiter in steigender Progression; auf gesellschaftlichem Gebiete das steigende Wachsen einer stetig fluktuirenden, immer mehr in großen Industriezentren sich häufenden Arbeiterbevölkerung, Auflösung jedes organischen Zusammenhanges derselben mit den anderen Gesellschaftsständen überhaupt und den Unternehmern insbesondere, Auflösung des Familienlebens unter den Arbeitern durch die Fabrikarbeit der Frau und die frühe Selbstständigkeit des Kindes, Unbotmäßigkeit und Haß der Arbeiter gegen die Besitzenden, in sittlich-religiöser Beziehung zunehmende Verwilderung und Religionsgleichgültigkeit, ja Religionshaß in der Arbeiterbevölkerung. Als Mittel zur Lösung der Frage werden besonders bezeichnet: Beseitigung der Herrschaft der schrankenlosen Concurrenz sowohl durch internationale Verträge als durch Regelung der heimischen Produktion, dazu Schaffung einer berufsgenossenschaftlichen Organisation der Großindustrie zugleich mit der Aufgabe eines umfassenden Arbeiterschutzes, bis dahin Erstrebung gesetzlicher Vorkehrungen gegen die äußersten Härten des kapitalistischen Principes in der Produktion und zum Schutze des Rechtes, der Freiheit und der sittlichen Würde des Arbeiters.

Die sociale Arbeit des Klerus in Orten mit zahlreicher Arbeiterbevölkerung wird sich theils gegenüber den Arbeitgebern für sich, theils gegenüber diesen im Verein mit den Arbeitern, theils endlich an den Arbeitern für sich bethätigen können.

Gegenüber den Arbeitgebern kann der Klerus, gewiß viel mehr als es bisher geschieht, durch eine von Wohlwollen für sie wie für die Arbeiter getragene private Einflußnahme darauf hinwirken, daß jene die durch Gesetz und allgemeine Uebung ihnen derzeit zukommenden Rechte gegenüber den Arbeitern mit Maß gebrauchen, und ihr Verhältnis zu den Arbeitern den Grundsätzen der natürlichen Gerechtigkeit und Billigkeit in höherem Maße anpassen, als sie gerade nach den staatsgesetzlichen Bestimmungen verpflichtet werden könnten; daß sie ihren Arbeitern ungeschmälerter Sonn- und Feiertagsruhe, den weiblichen Arbeitskräften wie den jugendlichen Arbeitern ersten Schutz vor Verführung und Mißbrauch zur Unsitlichkeit, den schwangeren Frauen schonende Berücksichtigung zuwenden, und überhaupt auf strenge sittliche Zucht in den Fabriks- und Betriebsräumen hinarbeiten; daß sie sich die Errichtung und Förderung humanitärer, wie Religion und Sittlichkeit lebender Institutionen zu Gunsten der Arbeiter angelegen sein lassen.

Gegenüber den Arbeitgebern und Arbeitern zugleich wird der Klerus besonders wirksam seine Thätigkeit einsetzen können zum Schutze des Familienlebens durch möglichste Fernhaltung der verheirateten Frau von der Fabrik, Wahrung der elterlichen Autorität gegenüber den minderjährigen in den Fabriken arbeitenden Kindern (Auszahlung des Lohnes derselben an die Eltern), Sicherung entsprechender Erziehung und Beaufsichtigung der Kinder (Krippen, Bewahranstalten), solange die Arbeit verheirateter Frauen in der Fabrik nicht abgestellt ist; Errichtung von Haus-

haltungsschulen für Fabrikmädchen, Förderung von Sparinstitutionen sowohl verheiratheter als lediger Fabrikarbeiter und Arbeiterinnen.

Hier sei besonders auf den Verband katholischer Arbeitgeber und Arbeiter hingewiesen, der sich in den Rheinländern unter dem Namen „Arbeiterwohl“ unter Leitung eines katholischen Geistlichen, Dr. Hige, mit ausgezeichnetem Erfolge die Realisirung aller dieser Aufgaben im Vereinsgebiete angelegen sein läßt.

Den Arbeitern für sich gegenüber kann der Klerus viel einwirken auf Hebung derselben und auf Besserung ihrer Lage durch Gründung und Erhaltung christlicher Arbeitervereine mit wirtschaftlichen (Spareinrichtungen überhaupt, oder insbesondere für Miethzins, Schuldzins, Winterbedürfnisse, Aussteuer, Beschaffung entsprechender Wohnungen), geistigen (Fortbildung, Geselligkeit und Erholung) und zu oberst religiös-sittlichen Zwecken (religiöse Belehrung, gemeinsame religiöse Uebungen, Bekämpfung der Vergnügens- und Trunksucht). Der Arbeiterjugend wäre besondere Aufmerksamkeit in diesen Vereinen zuzuwenden, für Fabrikmädchen sind Vereine mit verstärkter religiöser Tendenz, ev. Arbeiterinnenhospize wo möglich unter Leitung von geistlichen Schwestern, in's Auge zu fassen. Gerade durch christliche Arbeitervereine würde erst der unter der österreichischen Arbeitererschaft fürchtbar überhandnehmenden Socialdemokratie ein Gegengewicht unter den Arbeitern selbst geschaffen, ein wichtiger Volkstheil der Kirche wieder näher gebracht, und einer zukünftigen Organisation der Gesellschaft auch in diesem Gesellschaftstheile wirksam vorgearbeitet.

Nirgends in der katholischen Welt sieht es in der Großindustrie, sowohl rücksichtlich der Arbeiter als der Arbeitgeber in sittlich-religiöser Hinsicht so traurig, nirgends geschieht so wenig seitens der Arbeitgeber im Sinne einer christlich gedachten Ausgleichung der Klassengegensätze und Besitzverschiedenheit gegenüber den Arbeitern, als in Oesterreich — ein Zeichen, daß hier ein bisher vernachlässigtes Feld der Thätigkeit des Klerus liegt. Hier muß der Klerus unbedingt eintreten; vielleicht werden die Erfolge seiner Bemühungen nicht allzueinig groß sein, aber ausbleiben werden sie so wenig, als dies in Frankreich und Deutschland geschehen ist.

Zu den gerechten Forderungen der Arbeiter in Bezug auf Beseitigung des sie unterdrückenden kapitalistischen Produktionsystems muß der Klerus eine wohlwollende Stellung einnehmen. Es war ja stets der Ruhm des katholischen Klerus, Anwalt und Hort der Unterdrückten zu sein. Maß und Art des öffentlichen Eintretens für die Arbeiterrechte wird freilich mit Klugheit und Umsicht zu wählen sein, soll wirklich ein Erfolg für die Interessen der Arbeiter erzielt, nicht etwa bloß die Erregung und Erbitterung der Arbeiterkreise vermehrt, und die Abneigung der Besitzenden gegen den Klerus hervorgerrufen werden.

4. Die Armenfrage bedarf gleichfalls eines neuen und zielbewußten Eingreifens des Klerus in Oesterreich. Hier hat der Staat der Kirche die öffentliche Armenpflege aus der Hand genommen, und seither ist die Kirche in Oesterreich bei einer gänzlich unorganisirten Privatarmenpflege stehen geblieben, und sie macht nicht Wiene, ihr königliches Amt der Armenpflege wieder als Amt in organisirter Weise auszuüben, wie es in der katholischen Kirche seit den Apostelzeiten der Fall war. Die Zeitumstände fordern hier dringend ein Wiedereintreten der Kirche in zeitgemäßer Form. Die Verarmung nimmt zu, und die staatliche Armenpflege genügt der wachsenden Armennoth gegenüber nicht; die Kirche allein besitzt das Mittel, die Ader im Menschenherzen anzuschlagen, aus der Gold fließt, die der Liebe zum Nebenmenschen um Gottes und Christi willen; nichts ist geeigneter, ihr die Verehrung und Liebe zumal der bedrängten Klassen wiederzugewinnen, als eine umsichtige und opferbereite Armenpflege.

Das zeitgemäße Mittel der Erneuerung der kirchlichen Armenpflege bieten die St. Vincenzvereine für Männer und die analogen Vereine für Frauen. Der Verbreitung dieser Vereine sollte der Klerus, zumal der Seelsorgeklerus, mit dem ernstesten Eifer sich widemen, ihr Wirken kräftigst unterstützen und so leiten, daß einerseits der Mannigfaltigkeit der zeitlichen und leiblichen Nothstände bei den Armen möglichst Rechnung getragen, andererseits aber doch das Almosen in wahrhaft christlichem Sinne auch auf die geistlichen und sittlichen Gebrechen der Armen ausgedehnt würde. In diesen Vereinen schafft sich der Klerus zugleich ein ausgezeichnet verwendbares Hilfscorps unter den Laien, das nach jeder anderen Richtung hin für die Sache Gottes und der Kirche einzutreten bereit ist.

Подаючи тоє до общої вѣдомости взымаемъ всѣхъ ВЧ. Душпастырей, чтобы каждый поодинокъ розваживъ, що въ того тутъ наведеного для своєї парохіи або и въ дальшѣмъ кружѣ дѣйствія здѣлати бы мавъ и мѣгъ. ВЧ. же Настоятелѣвъ деканата съобязуемъ, чтобы предметъ сей такожъ подѣ образу соборника деканального взяли.

Отъ Митрополитального Ординарія.

Львѣвъ, дня 5 Марта 1890. —

Ч. 23.

Ч. 1375. — Взымаются Вч. Уряды парох., чтобы въ доносахъ своихъ до ц. к. Прокураторіи скарбу не комуньовали рѣжнородныхъ справъ.

По причинѣ внесенного предложенія изъ стороны ц. к. Прокураторіи скарбу до ц. к. Намѣстничества, що уряды парохіальніи помимо отриманыхъ директивъ, въ своихъ доносахъ до ц. к. Прокураторіи скарбу, наводячи рѣжнородніи предметы, скорѣ дѣловодство, если не уможебняють, то по крайній мѣрѣ дуже утрудняють, Митрополитальна Консистерія видится споводована, звернути увагу Ч. урядѣвъ парохіальныхъ на того рода неумѣстности, — и поручити на будучиность, абы въ урядовыхъ кореспонденціяхъ некомульовано рѣжнородныхъ справъ, понеже толькы тогда залагодженъе тыхже може бути прискорене. —

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 10 Марта 1890.

Ч. 24.

Ч. 2110рд. — Препоручается Вч. Духовенству зарядити складки на будову каплицѣ св. словенскихъ АА. Кирилла и Меодія при катедрѣ Львѣтаньской.

Епископъ мѣста Льорето въ Италиі, обновляючи теперъ катедральну церковь свою, вознамѣривъ при ней побудовати каплицу св. Апостолъ Кирилла и Меодія, которой кошта около 10.000 зр. въ нашѣй валютѣ выносити мають. Хотячи, чтобы кошта тіи покрылися складками всѣхъ католическихъ Славянъ, удався днѣ въ тѣй рѣчи до посередничества Преосв. Епископа Дяковарского, Іосифа Георгія Стросмаера, узыскавши попередно до дѣла того одобренъе св. Отца, и заразомъ благословеніе Тогоже для всѣхъ въ складцѣ участвующихъ. Епископъ же Стросмаеръ якъ найохотнѣйше принявся за дѣло тоє, жертвованъ самъ 2000 зр. на цѣль тую и удався заразомъ съ дотычною просьбою до всѣхъ Митрополитальныхъ Ординаріятѣвъ католическихъ Славянъ.

И здѣшний Митроп. Ординаріятъ радостно витає тоє знамените дѣло побожности, чтобы въ Льорето, въ тѣмъ такъ славнѣмъ въ христіаньскѣмъ

свѣтѣ мѣстци, при домѣ Пресв. Дѣвы, где Пресв. Матерь Божя родилася и выхавалася, благовѣщенъе изъ устъ св. Архангела Гавріила приняла и Сынъ Б. ѣтъ Духа св. воплотився, где она съ Сыномъ Божиимъ и своимъ и со св. своимъ обручникомъ Іосифомъ проживала—чтобы тамъ такожъ честь св. нашихъ АА. Кирилла и Меодія процвѣтала—которій суть несомнѣнно особенными заступниками нашими передъ Г. Богомъ, а въ особенности що до соединенія съ Церквою кат., которе они самі такъ свято заховали, и въ котѣрѣмъ вся слава Божя и Христова есть, и наибольше добро и богатство всѣхъ насъ, а оно ще у такъ многихъ братьей славянського племени бракуе.

Тому препоручаемъ ВЧ. Священству АЕпархіи сей, чтобы ѣтъ себе, а евенгуально такожъ и ѣтъ поодинокихъ Вѣрныхъ причинилися хотѣбы лишь малыми жертвами до сего дѣла побожности. Жертвы тіи належитъ до здѣшней Митроп. Консистеріи надсылати.

Отъ Митрополитального Ординарія.

Львѣвъ, дня 28 Марта 1890.

Ч. 25.

Ч. 1988. — Подается до вѣдомости роспорядженъе ц. к. краевой Рады шкѣльной въ справѣ посвѣдченъе власти духовной, маючихся выдавати гр. к. учителямъ религіи въ школахъ народныхъ.

В. ц. к. краева Рада шкѣльна удѣлила Митрополитальной Консистеріи до вѣдомости слѣдующій Обѣжникъ выданный тоуже властію шкѣльною подѣ д. 10. Марта 1890 ч. 4410 до всѣхъ ц. к. окружныхъ Радъ шкѣльных:

„Засягнувши мнѣнія римско — и греческо католическихъ Консистерій Архіепископскихъ и Епископскихъ, постановила ц. к. краева Рада шкѣльна змѣнити уступъ II тутейшого обѣжника зъ дня 30 Студня 1889 ч. 23.157 о стѣлькы, що потребуемъ въ §. 6. устава зъ д. 1. Студня 1889 (В. з. кр. ч. 71) посвѣдченъе власти духовной, мають що до учителей религіи римско-католической, установленныхъ за ремунарацію, выдавати властивій Деканы римско-католическіи или тыхже заступники, що до такихже учителей греч. католической религіи Ординаріятскій Комисари поставленій для надзорванья науки религіи.“

Пѣсля §. 6. выше wspomненой устава, за кожду годину въ тыждни науки, удѣльованой въ высшихъ класахъ публичныхъ шкѣлъ народныхъ, по чавши ѣтъ четвертой, а такожъ въ школахъ выдѣловыхъ, належится учителямъ религіи установленымъ по мысли §. 5. тойже устава, т. е. такимъ, котрій не суть лишь исключительно катихитами но рѣвночасно занимають также душпастырскій посады, ремунарація выносяча 20 зр. рѣчно, если власть шкѣльна ствердитъ, що они дѣйствію удѣльовали науку, а властиво власть духовна посвѣдчитъ, що они тоуже удѣльовали съ добрымъ поступомъ. Однакожь тая ремунарація выплачуема съ концемъ кождого пѣвроку шкѣльного, належится лишь тымъ учителямъ, котрій зъ титуду обовязку душпастырского науку религіи преподавали бесплатно въ трехъ низшихъ класахъ.

Тое удѣляея до вѣдомости Ч. Клиру Архіепархіальному, особливоже помячимъ кромѣ обовязковъ душпастьрскихъ такожь обовязки учителей религіи въ школахъ народныхъ по мысли §. 5. устава зъ дня 1. Студня 1889 (В. з. кр. ч. 71) и которій пѣсля §. 6. тойже устава суть управненій до побиранья ремунаціи; Всѣ же Орд. шкѣльнымъ Комисарямъ поручаея на науку религіи въ тыхъ школахъ, въ которыхъ туюже науку преподае душпастьрске духовенство за ремунаціею, всегда зертати особенну увагу, щобы могли всегда мати належиту вѣдомость о фактичнѣмъ станіи тойже науки и выдавати совѣстно выше реченій посвѣдченья що-до успѣха еи удѣлюванья.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 3. Цвѣтня 1890.

Ч. 26.

Ч. 2662. — Обвѣщаея обвѣжикъ ц. к. краевой Рады шкѣльной въ справѣ книжокъ употребляемыхъ на преміи для молодежи шкѣль народныхъ.

В. ц. к. краева Рада шкѣльна выдала п. д. 19. Марта 1890 Ч. 4519 въ справѣ книжокъ употребляемыхъ на преміи для молодежи шкѣль народныхъ Обвѣжикъ слѣдующого содержанья: „Зъ численныхъ спостереженій и зъ справозданій ц. к. окружныхъ Радъ шкѣльныхъ пересвѣдчуея ц. к. Рада шкѣльна краева, що въ нѣкоторыхъ сторонахъ дѣти бувають надѣленіи книжочками, содержащими въ собѣ рѣчи неотвѣтніи для шкѣльной молодежи и несогласніи съ задачами школы. Во виду того пригадуея всеѣмъ зарядамъ шкѣльнымъ, що не свободно ни до библиотечокъ для шкѣльной молодежи ни на преміи допускати нѣякихъ сочиненій, которыхъ ц. к. краева Рада шкѣльна выразнымъ распорядженьемъ не поручила. Щобы улегчити выбѣръ сочиненій ѣтновѣднихъ укладомъ и содержаньемъ для шкѣльной молодежи, обвѣщаея симъ списъ значѣйшой скѣлькости книжочокъ, написаныхъ въ языкѣ польскѣмъ и рускѣмъ, которій зъ препорученья краевой Рады шкѣльной пересмотрено и узнано отвѣтными для молодежи.

Каждый зарядъ шкѣльный получае сей списъ сочиненій дозволенныхъ до употребленья на преміи для шкѣльной молодежи. Учителѣи должніи тойже списъ дополняти на пѣдставѣ новыхъ обвѣщеній. Въ той дѣли будутъ ц. к. окружніи Рады шкѣльніи дальшіи обвѣщенья о сочиненіяхъ одобреныхъ подавати властивымъ способомъ до вѣдомости всеѣхъ зарядѣвъ шкѣльныхъ, а ц. к. окружніи инспекторы будутъ при визитаціяхъ контролювати, чи тѣ списы удержуются въ порядку.

Книжокъ неодобреныхъ выразно ц. к. краевою Радою шкѣльною, не свободно давати шкѣльнымъ дѣтямъ на преміи. Выятокъ становлять лишь книжки до набожества, для дѣтей назначеніи и одобреніи тукаравыми властями діецазальными, также учебники назначеніи до употребленья въ школахъ публичныхъ, а выразно порученіи краевою Радою шкѣльною.

При тѣмъ примѣчаея, що одобренье ц. к. краевой Рады шкѣльной, удѣлене якѣи книжкѣ, ѣтносится исключительно лишь до того еи выданья, которе получило тое одобренье. Где въ низше подаѣмъ списъ рѣбъ выданья не естъ выразно наведенный, тамъ належитъ розумѣти выданье І. Кожде дальше выданье муситъ поновно получить выразне препорученье зъ стороны ц. к. краевой Рады шкѣльной, если накладця собѣ желае, щобы призволенье даванья его на преміи позѣстало на дальше въ силѣ.

Въ кѣнци пригадуея, що на книжкахъ, которій роздаются шкѣльной молодежи, не могутъ находитися анонсы и оголошенья о книжкахъ немаючихъ одобренья краевой Рады шкѣльной.

Удѣляючи тое Всѣ. Клиру Архіепархіальному до вѣдомости, подаея варазомъ выше згаданныи списъ книжокъ дозволенныхъ в. ц. к. краевою Радою шкѣльною на преміи для молодежи шкѣль народныхъ:

І. Сочиненія польскіи:

а) Книжки, выданіи накладомъ Педагогичного Товарищества въ Львѣвѣ:

- 1) Dzieci i ptaszki przez Władysława Bełzę. Wydanie II.
 - 2) Gawędy dziadunia przez Romualda Starkła. Wydanie II.
 - 3) Pieśń o szkole przez Zdzisława Onyszkiewicza.
 - 4) Ręka Opatrzności przez Franciszka Waligórskiego. Wydanie II.
 - 5) Szanuj ojców spuściznę przez Romualda Starkła. Wydanie II.
 - 6) Obrazki z życia zwierząt. Część I. przez Józefa Bąkowskiego.
 - 7) Obrazki z życia zwierząt. Część II. Ptaki przez Józefa Bąkowskiego.
 - 8) Obrazki z życia zwierząt. Część III. Gady i płazy przez Józefa Bąkowskiego.
 - 9) Opowiadanie o królu Janie Sobieskim przez Romualda Starkła.
 - 10) Czerwony kapturek przez Juliusza Starkła.
 - 11) Na letniem mieszkaniu przez Władysława Nowickiego.
 - 12) Tadeusz Kościuszko przez A. Rogalę.
 - 13) Lacerta i Bufo przez Juliusza Starkła.
 - 14) Po obłokach przez Juliusza Starkła.
 - 15) W tatarskiej niewoli przez Wiktoryę Hibiłową.
 - 16) W szarej godzinie przez Juliusza Starkła.
 - 17) Dwie baśnie przez Szczęsnego Zahajkiewicza.
 - 18) Powiastki dla małej dziatwy przez Szczęsnego Zahajkiewicza.
 - 19) Trzy ziarna grochu i syn dziadowski. Dwa opowiadania przez Szczęsnego Zahajkiewicza.
 - 20) Obłężenie Troi przez Beckera.
 - 21) Powrót Ulissesza przez Beckera.
 - 22) Czterdzieści lat panowania cesarza Franciszka Józefa I. podług Dra Leona Smollego.
 - 23) Ślady króla Jana III w kraju naszym przez Łucyana Tatomira.
 - 24) Apostołowie słowiańscy sw. Cyryl i Metody przez Łucyana Tatomira.
- б) Книжки выданіи накладомъ Macierzy Polskiej въ Львѣвѣ:
- 25) Dobry syn przez Władysława Bełzę.
 - 26) Pielgrzym w Dobromilu czyli Krótka historia Polski.
 - 27) Antek Socha, młody wojak przez Józefa Grajuerta.
 - 28) Żywot św. Wojciecha przez Darosława Janowskiego.
 - 29) Życie sierotki Kasi przez M. Zajączkowską.

- 30) Braterstwo ślubne.
- 31) Chrzest Litwy przez Łucyana Tatomira.
- 32) Święta Kinga, królowa polska przez Zoryana.
- 33) Życie św. Brunona przez Darosława Janowskiego.
- 34) Sąsiedzi przez Fel. Pintowskiego.
- 35) Bodajby wszyscy tacy byli.
- 36) O królu polskim Kazimierzu W. przez Łucyana Tatomira.
- 37) O sławnym pisarzu Józefie Ignacym Kraszewskim przez Darosława Janowskiego.

в) Книжки, выдані накладомъ „Комитета издавництва книжечокъ людовыхъ“ въ Львовѣ:

- 38) Co to we wsi być może przez Czesława Pieniążka.
- 39) Co to jeszcze we wsi być może przez tegoż.
- 40) Pogadanki Wojciecha przez Felicjana Pintowskiego.
- 41) Nauczycielka na wsi przez Sewera.
- 42) Niewola i ciekawe przygody generała polskiego Józefa Kopcia.
- 43) Trzy opowiadania przez Semena Smerekę.
- 44) Na nowych drogach przez Krystynę.
- 45) Żywot św. Jana Kantego przez Szczęsnego Parasiewicza.
- 46) Katechizm obywatelski przez Teofila Merunowicza.
- 47) Książeczka w uroczystość Narodzenia Pańskiego przez Szczęsnego Parasiewicza.
- 48) Jak przyjść do majątku. Złota księga dla rzemieślników przez Seweryna Udziele.
- 49) Z dawnych czasów. Opowiadanie historyczne.
- 50) Floryanka przez Józefa Hopcasa.
- 51) Jak to często bywa na wsi przez Józefa Hopcasa.
- 52) Na przednowku przez Romualda Starkla.
- 53) Lutnia Kochanowskiego przez Semena Smerekę.
- 54) Grażyna, opowiadanie dla ludu przez Krystynę.
- 55) Wojna ze Szwedami przez Zoryana.
- 56) Św. Kinga przez Szczęsnego Parasiewicza.
- 57) Pielęgnujcie drzewka owocowe przez Władysława Boberskiego.
- 58) Miłosierdzie nagrodzone przez Krystynę.
- 59) Opowiadanie Antka o gospodarstwie na Szląsku.
- 60) Kółko rolnicze na Woli.
- 61) Z życia wieśniaków przez Piotra Zbrożka.
- 62) Uczciwość i praca przez Szcz. Parasiewicza.
- 63) Kochaj bliźniego jak siebie samego.
- 64) Podróż po złoto przez Seweryna Udziele.
- 65) Życie św. Elżbiety, królowny węgierskiej, przez Klementynę z Tańskich Hoffmannową.
- 66) Walek Wąsik przez Bronisława Sokalskiego.
- 67) Jaśko Kalinowski przez Wład. Boberskiego.
- 68) Wieś Zarudka przez Bronisława Sokalskiego.
- 69) Jak się brat wywdzięczył bratu przez F. Kozdrasia.
- 70) Betleem z pism ks. Ignacego Hołowińskiego.
- 71) Obrazki historyczne z potopu Sienkiewicza przez Szczęsnego Parasiewicza.
- 72) Trzy powiastki dla młodzieży przez Bolesława Baranowskiego.
- 73) O Adamie Mickiewiczu przez Piotra Parylaka.

г) Книжки выдані накладомъ Розенгайма въ Бродяхъ:

- 74) Ciężka próba z Hoffmana przez Romualda Starkla.
- 75) Jaka praca, taka płaca przez ks. Jul. Topora.

- 76) W pobliżu bieguna przez Dra Dubary'ego.
- 77) Pracuj a Bóg ci dopomoże przez Romualda Starkla.
- 78) W Karro przez Stanisława Kunasiewicza.

д) Книжки выдані накладомъ Цукеркандля въ Золочевѣ:

- 79) O wodzie przez Władysława Satkego.
- 80) Z krzyżackich bojów przez Zoryana.
- 81) Cesarz i król Franciszek Józef I. przez Dra Alberta Zippera.

е) Книжки, выдані розличными накладцами:

- 82) Szopka czyli przedstawienie jasełek przez ks. S. Soleckiego.
- 83) Obrazki geograficzne przez Łucyana Tatomira. Lwów 1878.
- 84) Pogadanki o powszednim chlebie przez Alfreda Szezepańskiego. Kraków 1880.
- 85) Wieczory pod lipą. Wydanie IV. Kraków 1873.
- 86) Przygody prawdziwe żeglarzy i podróżników przez Władysława Anczyca. Warszawa 1870.
- 87) Przygody Robinsona Kruzoe przez Władysława Anczyca. Warszawa 1880.
- 88) Perły przez Wł. Anczyca. Warszawa 1883.
- 89) Bóg nie opuści, kto się nań spuści. Z Hoffmana przez Wł. Anczyca, Warszawa 1880.
- 90) Zagrzebani w śniegu przez Rzętkowskiego, Warszawa 1871.
- 91) Spiewy dla dzieci przez Stanisława Jachowicza. Petersburg 1859.
- 92) Pamiętniki młodej sieroty przez Paulinę Kraków. Warszawa 1881.
- 93) O ks. Stanisławie Staszycu przez Promyka Warszawa 1882.
- 94) Zima pośród lodów, podług Vernego przez St. Rzętkowskiego Warszawa 1880.
- 95) Przygody młodego podróżnika w Tatrach przez M. Zaleską Warszawa 1882.
- 96) Jak sobie dziatwa radziła przez Anastazję Dzieduszycką. Warszawa 1877.
- 97) Wędrowka po niebie i ziemi z Vernego. Warszawa 1873.
- 98) Walka Żulów i Buerów przez Dr. Karola Petelena. Kraków 1881.
- 99) O pracy J. I. Kraszewskiego. Warszawa 1879.
- 100) Przygody Guliwera część I. Kraina Liliputów przez Swifta. Kraków 1882.
- 101) Przygody Guliwera część II. Kraina Olbrzymów przez Swifta Kraków 1882.
- 102) Kasia Szumigłówka przez z Sereżyńskich Kawecką. Tarnów 1887.
- 103) Robinson Kruzoe przez Daniela Defoë. Kraków 1882.
- 104) Marya Klementyna Sobieska. Warszawa 1874.
- 105) Czary w krainie wiedzy przez B. Arabelle Buckley Warszawa 1883.
- 106) Dzień grzecznego Władzia przez Chęcińskiego Warszawa 1867.
- 107) Malowanki przez Chęcińskiego Warszawa.
- 108) Poszukiwacz barci podług Coopera przez Dr. St. Lenartowicza Kraków
- 109) Mały poszukiwacz złota w Kalifornii przez Gerstäckera Przeł. Miłkowski Warszawa 1874.
- 110) Legendy przez Gwiaździca Płock 1880.
- 111) Gabor Hunyad przez Henninga Warszawa.
- 112) Równianka przez Augusta Jeskego Warszawa 1882.
- 113) Niespodzianka przez Paulinę Kraków, Warszawa 1880.
- 114) Wspomnienia wygnanki przez Paulinę Kraków, Warszawa.
- 115) Bajeczki przez J. I. Kraszewskiego Lwów 1882.
- 116) Cztery powiastki dla Wojtka i Marysi przez Maryą H. Warszawa 1877.
- 117) Kazio przez Marennę (Morzkowską) Warszawa 1881.
- 118) Mały ludzie i ich świat przez Nowosielskiego, Warszawa 1868.
- 119) Obrazki zwierząt leśnych i polnych, Kraków 1882. (Himmelblau)
- 120) Czytanie postępowe. Przez L. Siemińskiego, Poznań 1881.
- 121) Księża Kan. Schmidta 90 powiastek przez Chęcińskiego. Warszawa 1868.
- 122) Żywot Jezusa Chrystusa przez ks. Tłoczyńskiego Poznań 1879.

- 123) O wielkim naszym pieśniarzu Karpińskim przez Tarczyńskiego. Warszawa 1880.
 124) Wyprawa Stanleja do środkowej Afryki Kraków 1883 (Himmelblau)
 125) W imię prawdy i dobra Kamockiej. Warszawa.
 126) Z życia małych dzieci Morawskiej. Warszawa.
 127) Król Krak i królowa Wanda Przyborowskiego. Warszawa.
 128) Powieści prawdopodobne dla dzieci Chęcińskiego Warszawa.
 129) Gwiazdka dla grzecznych dzieci Zaleskiej. Warszawa.

II. Сочиненья рускї:

а) Книжки выданї накладомъ Товарищества „Просвѣта“ въ Львовѣ:

- 1) Перекотиполе Григорія Квитки.
- 2) Ластівка.
- 3) Добре роби, добре буде.
- 4) Розказы про силы природы.
- 5) Оповѣданье о житїю св. Бориса и Глѣба.
- 6) Повѣтки для дѣтей.
- 7) Сестра, оповѣданье Марка Вовчка.
- 8) У пропасть дорога ховска.
- 9) Зоря Омелїяна Партицкого.
- 10) Звѣрята шкѣдїи и пожиточнїи въ господарствѣ.
- 11) Исторїя Руси, часть I.
- 12) Исторїя Руси часть II. и III.
- 13) Наша душа въ господарствѣ.
- 14) О користнобѣ ужитїю неужиткобѣ.
- 15) Де що про здоровье.
- 16) Кирилъ и Методїи написавъ Дрѣ. Юл. Целевичъ.
- 17) Ленъ и Конопль.
- 18) Рогата худоба.
- 19) Про живошлоты и лѣсы.
- 20) Беняминъ Франклинъ.
- 21) На доевѣткахъ.
- 22) Чимъ люде живїи.
- 23) Убоге и богате село.
- 24) Родина Морозовичѣвъ.
- 25) Пасѣка.
- 26) Дрѣбна птица господарска, а великї гроши.
- 27) Житье св. Панталеймона.
- 28) Открытье Америки.

б) Книжки выданї накладомъ „Комитета издавництва книжокъ людо-выхъ“ въ Львовѣ:

- 29) На коляду написавъ Иванъ зъ Берлѣгъ.
- 30) Добры рады отця духовного написавъ Ярославъ Ромашчукъ.
- 31) Житье св. Варвары написавъ Михайль Б.
- 32) Мандрѣвки Ивана Войтовича. Списавъ Дякъ зъ Хлѣбнѣвки.
- 33) Война зъ водою. Списавъ дякъ зъ Хлѣбнѣвки.
- 34) Село Комарѣвка на Подѣлю нап. М. Олещукъ.
- 35) Дрѣбнїи повѣтки нап. Сч. Парасевичъ.
- 36) За давныхъ часѣвъ.
- 37) Якъ то доля розсѣдала а недоля поєднала.
- 38) Повѣтки и оповѣданья.

- 39) Надъ сиротою Богъ зъ калитою. нап. Павло М.
- 40) Великї гроши зъ малого заходу написавъ М. Банахъ.
- 41) Зимовї вечера напс. М. Б.
- 42) Житье св. Иосафата Кунцевича написавъ Иванъ зъ Берлѣгъ.
- 43) Провидѣнье Боже написавъ Иванъ зъ Берлѣгъ.
- 44) Пѣдъ Зборовомъ написавъ Иванъ зъ Берлѣгъ.
- 45) Прибуди розумъ, счастье буде написавъ Иванъ зъ Берлѣгъ.
- 46) Если на тебе хто каменемъ, ты на него хлѣбомъ написавъ Титъ Будзыновскїи.
- 47) Повѣтки, якихъ немало.
- 48) Два образки зъ житья.
- 49) Пораженье Татарѣвъ пѣдъ Мартиновомъ въ р. 1624. Написавъ Ив. Ем. Левицкїи.

Львовѣ 1882.

50) Святїи Кирилъ и Методїи. Оповѣданье о ихъ житїю и о тѣмъ, що они для насъ добраго зробили. Написавъ Михайло Покутякъ Львовѣ 1883.

в) Книжки, выданї накладомъ Педагогичного Товарищества въ Львовѣ:

- 51) Якъ дойти до богатства нап. Иванъ зъ Берлѣгъ.
- 52) Пѣдъ Журавномъ написавъ Иванъ зъ Берлѣгъ.
- 53) Семень Сиротюкъ написавъ Иванъ зъ Берлѣгъ.
- 54) Золотый крестикъ написавъ Иванъ зъ Берлѣгъ.
- 55) Слѣваннїи церковнїи уложивъ Анат. Вахняннїи.

г) Книжки, выданї накладомъ Руского Товарищества педагогичного“ въ Львовѣ:

- 56) Малый Робинзонъ. —

Отъ Митрополитальной Консистоїи.

Львовѣ, дня 17. Цвѣтня 1890.

Ч. 27.

Ч. 2950 — О поминальнѣмъ богослуженїю за душу бл. п. Цѣсаревой Марїи Анны.

Якъ вѣдомо Вч. Священству, маеся щорѣчно въ день 4. Мая н. ст. яко въ рѣчницю смерти бл. п. Цѣсаревой Марїи Анны, въ всѣхъ парохїяльныхъ церквахъ ѳтправляти поминальне богослуженїе за еи душу; — понеже однакъ сего року день той на Недѣлю о Разслабленномъ припадае, то распоряджаемъ, щобы всѣ Вч. Душпастырѣ богослуженїе тое дня 3. Мая н. ст. т. е. въ Суботу передъ Недѣлю о Разслабленномъ ѳтправили и на тоеже всѣ въ ихъ парохїяхъ находячыся Власти и Корпорацїи запросили.

Отъ Митрополитального Ординарїята.

Львовѣ, дня 21. Цвѣтня 1890.

Ч. 28.

ОВВѢЩЕНЬЯ КОНКУРСОВИ.

I.

Митрополитальная Консистоїа розписуе на конкурсъ слѣдующїи парохїи:

а) пѣдъ д. 3. Цвѣтня 1890 съ речинцемъ до 29. Мая 1890:

Ч. 2494. У стѣе, деканата Роздольского, наданья фундацїи Станислава графа Скарба.

Ч. 2495. Явче, деканата Ходорбвского, наданья приватного.

б) пѣдъ д. 17. Цвѣтна 1890 съ речинцемъ до 12. Червня 1890:

Ч. 2556. Млыниска, деканата Журавеньского, наданья Капитулы Львѣвской обр. лат.

Ч. 2.679 Ольхѣвку, деканата Перегиньского, наданья фундаціи Станислава графа Скарба.

Ч. 2681. Володимирѣцѣ, деканата Журавеньского, наданья приватного.

Ч. 2705 Ольховець, деканата Бережаньского, наданья приватного.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

II.

Розписуются на конкурсъ слѣдующій посады учителейъ религіи при школахъ выдѣловыхъ и народныхъ.

Ч. 2534. Ц. к. окружна Рада шкѣльна въ Рогатынѣ обвѣщае пѣдъ д. 23. Марта с. р. до Ч. 374 конкурсъ въ цѣли сталого обсадженья посады учителя религіи для молодежи гр. кат. обряда при 4 класовѣй школѣ мужескѣй въ Рогатынѣ съ речинцемъ до дня 15. Мая с. р.

До той посады привязана есть рѣчна плата 500 зр. съ правомъ до побиранья квинквеней по 50 зр. Катихитъ буде обовязанный преподавати науку религіи а) въ школѣ мужескѣй 10 годинъ тыжднево б) въ школѣ женскѣй 8 годинъ тыжднево. в) держати въ тыхъ школахъ по однѣй ескортѣ на тыждень.

Поданья паложито удокументованій до ц. к. окружной Рады шкѣльной стилизованій мають вноситися посредствомъ Орд. шк. Комисарей сюда найдальше до дня 6. Мая с. р.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 3. Цвѣтна 1890 —

Ч. 2777. Ц. к. окружна Рада шкѣльна въ Золочевѣ розписуе пѣдъ днемъ 5. Цвѣтна 1890 Ч. 668 конкурсъ на одну посаду учителя религіи для дѣтей гр. кат. обряда въ двохъ школахъ народныхъ въ Золочевѣ съ платою 500 зр., 10 % додаткомъ на помешканье и правомъ побиранья пятилѣтнихъ додаткѣвъ по 50 зр. а. в. — Поданья о тую посаду, до которыхъ залучити належитъ всѣ документы службовѣй, могутъ вносити лишь канонично ординованій священники, посредствомъ своей настоятельной власти найпѣзвѣйше до кѣнца Мая 1890 до ц. к. окружной Рады шкѣльной въ Золочевѣ, при чѣмъ примѣчаея, що пѣсля § 3. устава въ д. 1. Студня 1889 стало заименованій учитель религіи не може рѣвночасно повнити обовязкѣвъ привязаныхъ до посады душпаствырской.

Тое подаея Ч. Клиру Архіепархіальному до вѣдомости съ заявленьемъ, що выше згаданій поданья стилизованій до ц. к. окружной Рады шкѣльной въ Золочевѣ належитъ посредствомъ своихъ Орд. шк. Комисарей вносити сюда найдальше до д. 20. Мая с. р. —

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 17. Цвѣтна 1890. —

ХРОНИКА.

Архіерейскій грамоты похвальніи съ правомъ употребленья экспозиторій крылошаньскихъ по поводу предпринятого осмотра каноничного деканата Львѣвско-загородского въ 1889 р. получили О. О.:

- Ч. 364/орд. Михаилъ Бачинскій парохъ Запытова,
- Ч. " Даниль Крупка парохъ Подборецъ,
- Ч. " Андрей Матковскій парохъ Ярычова, и
- Ч. " Владиміръ Туркевичъ парохъ Грыбовичъ.

Архіерейскій грамоты похвальніи по тому же поводу получили О. О.:

- Ч. 364/орд. Іоаннъ Юркевичъ Деканъ и парохъ въ Германовѣ,
- Ч. " Владиміръ Брылинскій парохъ Гряды, и
- Ч. " Владиміръ Коновалець завѣд. Малехова.

Декретъ похвальный за ревне и успѣшне преподаванье науки религіи молодежи шкѣльной получивъ:

- Ч. 2118. Іоаннъ Лопачинскій парохъ Николаева.

У М ъ щ е н ь я.

а) Завѣдательства получили О. О.

- Ч. 1741 Владиміръ Сойка завѣд. Долгого, въ Турѣвцѣ,
- Ч. 2003. Михаилъ Гаврылюкъ завѣд. Ивановецъ въ Иловѣ,
- Ч. 2004. Димитрій Склепковичъ, завѣд. Гриньова, въ Вышекахъ,
- Ч. 2218. Іоаннъ Куликъ, завѣд. Гребенова, въ Сопотѣ,
- Ч. 2219. Ярославъ Миговичъ, завѣд. Кигиничъ, въ Явчи,
- Ч. 2258. Витольдъ Билинскій, завѣд. Стратына въ Скоморехахъ,
- Ч. 2259. Іоаннъ Глодзинскій, завѣд. Ясеновецъ, въ Стѣвцѣ,
- Ч. 2260. Теодоръ Мурдзакъ, завѣд. Швайкова, въ Плетеничахъ.

б) Сотрудничества получили О. О.:

- Ч. 1036. Левъ Бачинскій завѣд. Илова, експон. сотр. въ Долинѣ
- Ч. 1903. Григорій Прихитко, сотруд. Доброводъ, сист. сотр. въ Добростанахъ,
- Ч. 2279. Тимотей Бордулякъ, сотр. Утѣховичъ, сист. сотр. въ Голгочи,
- Ч. 2237. Іосифъ Фолисъ, завѣд. Щуровичъ, прив. сотр. въ Станиславчику,
- Ч. 2338. Андрей Пеленьскій, сотр. Велдѣжа, прив. сотр. въ Сѣвцѣ,
- Ч. 2379. Іоаннъ Стрѣльбицкій, завѣд. Курянь, прив. сотр. въ Утѣховичахъ съ правомъ дух. управленья приходомъ,

Введеніи О. О.:

- Ч. 1972. Михаилъ Форысъ въ сотр. Сѣвки,
- Ч. 2030. Александръ Петровичъ въ завѣд. Каменя,
- Ч. 2119. Созонтъ Медвецкій въ завѣд. Ольхѣвки,
- Ч. 2121. Андрей Грыбъ яко парохъ Николаева,
- Ч. 2302. Александръ Бобикевичъ въ сотр. въ Стрю,
- Ч. 2303. Петръ Яцшинъ яко парохъ Олексичъ,

- Ч. 2378. Богданъ Еліяшевскій въ завѣд. Гуменца,
 Ч. 2395. Ярославъ Стеткевичъ яко парохъ Бужка,
 Ч. 2502. Емилианъ Левицкій яко парохъ Ивановець,

Увѣльненій О. О.:

- Ч. 1955. Андрей Грыбъ яко парохъ Ольхѣвки,
 Ч. 2120. Богданъ Еліяшевскій бѣтъ завѣд. въ Николаевѣ,
 Ч. 2122. Алека. Петровичъ бѣтъ завѣд. Грышева,
 Ч. 2369. Іларій Пачовскій бѣтъ сотр. Добростанъ,

Въ пропозиціи принятій О. О.:

- Ч. 1867. На Церковну: 1. Іоаннъ Крыжановскій, 2. Петръ Чекалюкъ, 3. Левъ Горалевичъ. —
 Ч. 1909. на Крушельницю: 1. Романъ Крыжановскій, 2. Евгений Павлушевичъ,
 3. Михаилъ Гаврылюкъ.

Презенты получили О. О.:

- Ч. 1935. Александръ Ганкевичъ на Красне,
 Ч. 2129. Атанасій Юркевичъ на Роздѣль,
 Ч. 2420. Онуфрій Крыницкій на Слободу.

Вставлено до В. Президіи ц. к. Намѣстн. взглядомъ институціи О. О.:

- Ч. 1844. Володимира Кошовальца на Малехѣвъ,
 Ч. 1904. Николая Поджарка на Гаѣ,
 Ч. 1930. Александра Ганкевича на Красне,
 Ч. 1954. Евгений Андроновича на Остапье,
 Ч. 2129. Атанасія Юркевича на Роздѣль.

В. Президія ц. к. Намѣстн. соглашаеся на канон. институціи О. О.:

- Ч. 1932. Іоакима Федюка на Кураны,
 Ч. 1933. Михаила Левицкого на Щуровичи,
 Ч. 2338. Евгений Андроновича на Остапье,
 Ч. 2339. Ігнатій Левицкій на Сушницъ.

До канон. институціи завѣзваній О. О.:

- Ч. 1902. Теодоръ Мурдакъ на Плетеничи,
 Ч. 1931. Емилианъ Левицкій на Иванѣвцѣ,
 Ч. 2042. Михаилъ Венгриновичъ на Ходовичи
 Ч. 2069. Стефанъ Лежогубскій на Скоморохи стар.
 Ч. 2220. Іоакимъ Федюкъ на Кураны,
 Ч. 2339. Ігнатій Левицкій на Сушницъ.

Каноничній институціи получили О. О.:

- Ч. 2003. Емилианъ Левицкій на Иванѣвцѣ,
 Ч. 2004. Теофиль Задорекій на Грыневъ,
 Ч. 2006. Іоаннъ Топольницкій на Соколѣвку,
 Ч. 2007. Валеріанъ Ганкевичъ на Долге,
 Ч. 2008. Димитрій Кебонжекъ на Бережницю.

- Ч. 2218. Стефанъ Крыжановскій на Гребенѣвъ,
 Ч. 2219. Іоаннъ Заревичъ на Кифгиничи,
 Ч. 2258. Емилианъ Рудницкій на Стратынъ,
 Ч. 2259. Теофиль Гутковскій на Ясеиѣвцѣ,
 Ч. 2260. Петръ Гарашокъ на Волю вел.
 Ч. 2261. Іларій Пачовскій на Надѣтчи,
 Ч. 2262. Іоаннъ Венгриновичъ на Ходовичи,
 Ч. 2263. Ромуальдъ Фицаловичъ на Швайкѣвъ.

Митропол. Консисто́рія отнеслась до дотычныхъ ц. к. окр. Радѣ школьныхъ въ цѣли заименованья катихитами за ремунарацію О. О.

- Ч. 1711. въ Щирци — Северина Левицкого тамошного сотрудника,
 Ч. " въ Винникахъ — Григорія Гбрияка тамошного завѣдателя,
 Ч. 1713 въ Болеховѣ — Василия Панчака тамошного сотрудника,
 Ч. 1854. въ Скалатѣ Іоанна Слюзара тамошного пароха,

Митропол. Консисто́рія вставилась до в. ц. к. Намѣстничества:

а) о плату за фонда религ. для прив. сотруди.:

- Ч. 2396. въ Кошлякахъ.

б) о даръ ласки:

- Ч. 2026. для вдовы по б. п. О. Ераетъ Вакулинськѣмъ.

В. ц. к. Намѣстн. завѣдомило Митроп. Консисто́рию, що в. ц. к. Министерство асигно-вало плату для прив. сотрудинокѣвъ:

- Ч. 2267 въ Гшильчу 300 зр. на 1 рѣкъ,
 Ч. 2334 въ Ясеиѣвѣ " " "
 Ч. 2570. въ Вербѣвчю " " "

До Львѣвскои гр. к. духовнои Семинаріи принятый:

- Ч. 1790. Іларій Гучковскій, на 1 рѣкъ св. богословія.

Власть двѣ Службы Божіи отпраляти въ недѣль и свята получили О. О.:

- Ч. 1850. Іоаннъ Гургаль, сотрудникъ въ Золочевѣ—одну въ церквѣ парохіаль-ной а другу въ каплицѣ дому карного.
 Ч. 1910. Василій Фортуна деканъ и парохъ въ Тарнополи и оба тамошніи со-трудники,
 Ч. 2368. Емилианъ Чайковскій, парохъ Глубочка вел. —

Свѣдоцтво квалификаційне на пѣвца церковного получилъ:

- Ч. 2308. Григорій Гаврышь.

Жертвы:

а) для Св. Отца:

- Ч. 125. Вч. Архикатедральный урядъ парохіальный изъ складки въ церквѣ 1 зр. 50 кр.
 Ч. 169. Вч. Михаилъ Винницкій парохъ Марковой бѣтъ себе 1 зр. — а бѣтъ при-хожанъ 3 зр. —

б) на св. гробъ въ Ерусалимъ надосланъ посредствомъ Золочѣвскаго уряда деканальнаго:

Ч. 1807.	Вч. Урядъ парох.	въ Богутынѣ	2 зр.
"	"	"	Скварявѣ 1 зр.
"	"	"	Белзци 6 зр.
"	"	"	Почанахъ 3 зр. 10 кр.
"	"	"	Троетянци 3 зр.
"	"	"	Поморявахъ 1 зр. 78 кр.
"	"	"	Сновичу 2 зр. 92
"	"	"	Махнѣвцяхъ 3 зр. 10 кр.
"	"	"	Ясенѣвцяхъ 2 зр.
"	"	"	Ремезѣвцяхъ 1 зр. 52 кр.
"	"	"	Княжѣмъ 1 зр. 60 кр.
"	"	"	Ляцкомъ 1 зр.

в) на мисіи католическій:

Ч. 409. Впр. крыл. Іосифъ Кобыляньскій 2 зр.
Ч. 528. Вч. о. Димитрій Рубчакъ 2 зр.

г) на двѣоце Воспиталище въ Львовѣ:

Ч. 411. Впр. крыл. Іосифъ Кобыляньскій 2 зр.
Ч. 1722. Вч. Перегнскій Урядъ декан. 4 зр.

д) ка церковь Василіанокъ въ Львовѣ:

Ч. 527. Вч. о. Димитрій Рубчакъ парохъ Стхова 1 зр.
Ч. 1723. Вч. о. Теофиль Царевичъ парохъ Кобыловолокъ 1 зр.

е) на фондъ для неопитѣвъ:

Ч. 2046. Впр. Парохъ Архикатедральный изъ складки въ церквѣ 9 зр. 65 кр.

Некрологія.

Ч. 1803. Іосифъ Хомницкій, парохъ Богданѣвки, померъ дня 13. Марта 1890.

Душа его поручаея молитвамъ ВЧ. Клира.

Отъ Митрополитальнаго Ординаріята.

Сильвестеръ

Митрополитъ.

ЛВѢВСКО-АРХІЕПАРХІЯЛЬНІЙ

ВѢДОМОСТИ

РѢкъ 1890.

Выдано дня 7. Мая

Ч. V.

Ч. 29.

Ч 477/орд. Подается до загалъной вѣдомости декретъ св. Конгрегаціи Индекса зъ дня 6 Марта 1890— въ справѣ заказанныхъ книжокъ.

Св. Конгрегація Индекса выдала пѣдъ днемъ 6 Марта 1890 слѣдующій декретъ:

Decretum

Feria V die 6 Martii 1890.

Sacra Congregatio Eminentissimorum ac Reverendissimorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium a SANCTISSIMO DOMINO NOSTRO LEONE PAPA XIII Sanctae Sede Apostolica Indici librorum pravae doctrinae, eorumdemque proscriptioni, expurgationi ac permissioni in universa christiana Republica praepositorum et delegatorum, habita in Palatio Apostolico Vaticano die 6 Martii 1890, mandavit et mandat, proscripsit proscribitque, vel alias damnata atque proscripta in Indicem librorum prohibitorum referri mandavit et mandat quae sequuntur Opera:

Mélanges sur Quelques Questions agitées de mon temps et dans mon coin de Pays par J.-M. Boillot Curé de la Madeleine de Besançon. — Besançon. Imprimerie et Lithographie Dodivers et Cie Grand-Rue, 87, et Rue Moncey, 8-bis — 1888. — Auctor laudabiliter se subiecit et Opus reprobavit.

Iudas de Keriot — Poema Dramátich de Frederich Soler de la Academia de la llengua catalana, Mestre en gay saber — Barcelona Llibreria de I. López, Editor — Rambla del Mitj, núm. 20 — 1889.

Il Nuovo Rosmini — Periodico Scientifico-Letterario. — Milano, Tipografia Fratelli Rechiedei. — Decr. S. Off. Fer. IV die 26 Februarii 1890.

Itaque nemo cuiuscumque gradus et conditionis praedicta Opera damnata atque proscripta, quocumque loco, et quocumque idiomate, aut in posterum edere, aut edita legere vel retinere audeat, sed locorum Ordinariis, aut haereticae pravitatis Inquisitoribus ea tradere teneatur sub poenis in Indice librorum vetitorum indictis.

Quibus SANCTISSIMO DOMINO NOSTRO LEONI PAPAE XIII per me infrascriptum S. I. C. a Secretis relatis, SANCTITAS SUA Decretum probavit, et promulgari praecepit. In quorum fidem etc.

Datum Romae die 22 Martii 1890.

CAMILLUS Card. MAZZELLA Praef.

Fr. Hyacinthus Frati Ord. Praed. S. Ind. Congreg. a Secretis.

Loco ⊕ Sigilli

Die 24 Martii 1890 ego infrascriptus Mag. Cursorum testor supradictum Decretum affixum et publicatum fuisse in Urbe.

Vincentius Benaglia Mag. Curs.

Тое подаєся до загальної вѣдомості.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 2. Мая 1890. —

Ч. 30.

ОВВѢЩЕНЬЯ КОНКУРСОВИ.

I.

Митрополитальна Консисто́рія розписує на конкурсъ съ речинце́мъ до 19. Червня 1890 слѣдуючи парохіи:

- Ч. 2574. Сервиры, деканата Зборѣвского, наданья приватного, и
Ч. 2967. Гуменецъ, деканата Щирецкого, наданья приватного. —

Отъ Митрополитальной Консисто́рії.

Львѣвъ, дня 24. Цвѣтня 1890.

II.

Розписуєся на конкурсъ посада учителя религи́и при школахъ народныхъ въ Пѣдгайцахъ.

Ц. к. окружна Рада шко́льна въ Пѣдгайцахъ розписує по́дъ д. 18. Цвѣтня с. р. Ч. 191 конкурсъ на посаду учителя религи́и для молодежи гр. кат. обряда въ 4 класовыхъ школахъ мужеско́й и женско́й въ Пѣдгайцахъ съ речинце́мъ до кѣнца Мая с. р. Убѣгате́ль о тую посаду, до которой привязана есть стала рѣчна плата 450 зр. посѣдаючй условия якихъ вымагає §. 3 уста-вы краєвои зъ д. 1. Студня 1889 (В. з. кр. Ч. 71) маю́тъ належито удоку-ментованй и до ц. к. окружнои Рады шко́льной стиллизованй поданья внести

посредствомъ своихъ Ординаріятскихъ шко́льныхъ Комисарей сюда найдалше до д. 20. Мая с. р.

Отъ Митрополитальной Консисто́рії.

Львѣвъ, дня 28. Цвѣтня 1890.

ХРОНИКА.

УМВѢЩЕНЬЯ.

а) Завѣдательства получили О. О.:

- Ч. 2261 Петръ Петрицкій, завѣд. Надѣтичь, въ Межирѣчи.
Ч. 2262. Теофиль Щуровскій, завѣд. Ходовичь, въ Млынескахъ,
Ч. 2379. Левъ Горалевичъ, б. завѣд. Олексиць въ Угерку,
Ч. 2463 Владиміръ Грошницкій, завѣд. Журавна, въ Володимирцахъ,
Ч. 2624. Сильвестеръ Водковскій, завѣд. Воли вел. въ Богданѣвцѣ. —

б) Сотрудничества получили О. О.:

- Ч. 2386. Лука Несторъ, сотр. Побужань, епст. сотр. въ Конохахъ,
Ч. 2399. Евгений Витошинскій, новопост. пресвитеръ, прив. сотр. въ Коплякахъ.
Ч. 2405. Романъ Красицкій, новопост. пресв., прив. сотр. въ Дерновѣ,
Ч. 2469. Михаилъ Гарбачевскій, сотр. Толшева, прив. сотр. въ Вербовчанку, съ правомъ дух. управленья приходомъ.
Ч. 2507. Емиліянъ Брозковскій, завѣд. Плетеничь, прив. сотр. въ Жуковѣ,
Ч. 2557. Григорій Дычковскій, новопост. пресв., прив. сотр. въ Пониковици,
Ч. 2677. Ярославъ Янкевичъ, новопост. пресв., прив. сотр. въ Велдѣжи,

Введеніи О. О.:

- Ч. 2550. Іоаннъ Топольницкій яко парохъ Соколѣвки,
Ч. 2553. Теофиль Задорецкій яко парохъ Грынева,
Ч. 2671. Левъ Горалевичъ яко зав. Угерска,
Ч. 2672. Димитрій Ксьонжекъ яко парохъ Бережницѣ.

Увѣльненіи О. О.:

- Ч. 2412. Емиліянъ Левницкій ътъ сотр. въ Долнѣ,
Ч. 2551. Александръ Бобикевичъ ътъ завѣд. въ Слободѣ,
Ч. 2621. Петръ Гаранюкъ ътъ сотр. въ Конохахъ,
Ч. 2622. Адамъ Витвицкій ътъ завѣд. Бережницѣ,
Ч. 2672. Димитрій Ксьонжекъ ътъ завѣд. Лукавицѣ.

Каноничній институціи получили О. О.:

- Ч. 2337. Мих. Левницкій на Щуровици,
Ч. 2379. Іоахимъ Федюкъ на Куряны,
Ч. 2380. Евгений Андроновичъ на Остапье,
Ч. 2413. Теодоръ Мурдакъ на Плетеничи,
Ч. 2462. Стефанъ Лежогубскій на Скоморохи. —

Митропол. Консисто́рія́ отнеслась до дотычныхъ ц. к. окр. Радъ школьныхъ зъ цѣли заименованья катихитами за ремунарацію О. О.:

- Ч. 1989. въ Збаражи — Іосифа Красноперы тамошного сотрудника,
 Ч. 1894. въ Калущи — Володимира Вахнянина тамошного сотрудника,
 Ч. 2117. въ Бѣбрцѣ — Евгенія Дзеровича, тамошного пароха.

Жертвы:

а) для Св. Отца :

- Ч. 270. Вч. Урядъ парох. въ Солуковѣ изъ складки 1 зр. —
 Ч. 410. Впр. крыл. Іосифъ Кобыляньскій 2 зр.—

б) на церковь Василианокъ въ Львовѣ :

- Ч. 1723 громада Кобыловодоки 3 зр. 40 кр.
 Ч. " " Млыниска 60 кр.
 Ч. " " Вч. о. Григорій Содомора сотр. въ Кобыловодокахъ 1 зр.

в) на бурсу для сибѣвъ-сирѣтъ священническихъ, посредствомъ Перегильского Урада дек.:

- Ч. 1896. О. Левъ Левцкій 1 зр.
 " " Волод. Дорожинскій 1 зр.
 " " Іосифъ Охримовичъ 2 зр.
 " " Хриз. Колянковскій 1 зр.
 " " Волод. Левцкій 1 зр.
 " " Волод. Чепѣль 1 зр.
 " " Іоаннъ Щуровскій 1 зр.
 " " Тома Соболта 1 зр.
 " " Іоаннъ Годовкевичъ 1 зр.
 " " Іоаннъ Макаревичъ 1 зр.
 " " Ігнатій Муликъ 1 зр.
 " " Іоаннъ Яцкевичъ 1 зр.
 " " Емилианъ Бѣлецкій 1 зр.
 " " Левъ Залужный 1 зр.
 " " Василій Небыловець 1 зр.
 " " Іосифъ Заячковскій 1 зр. —

Отъ Митрополитальнаго Ординаріята.

Львовъ, дня 7. Мая 1890

Сильвестеръ
 Митрополитъ.

ЛЬВѢВСКО-АРХІЕПАРХІЯЛЬНІЙ

ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1890.

Выдано дня 17. Мая

Ч. VI.

Ч. 31.

Ч. 3181. — Подается до вѣдомости устава зъ д. 13 Цѣбтня 1890 (В. з. д. Н-рѣ 65) взглядомъ получения конгруи експонированныхъ сотрудниковъ.

Gesetz vom 13. April 1890.

betreffend die Aufbesserung der Congrua der römisch-katholischen und griechisch-katholischen exponierten Hilfspriester.

Mit Zustimmung beider Häuser des Reichsrathes finde Ich anzuordnen, wie folgt:

§. 1.

Das im §. 2. des Gesetzes vom 19. April 1885 (R. G. Bl. Nr. 47) und in dem demselben beige-schlossenen Schema I für Hilfspriester festgesetzte Minimaleinkommen wird rücksichtlich derjenigen systemisirten Hilfspriester, welche mit Seelsorgefunctionen an einer außerhalb des Pfarrortes befindlichen Kirche betraut sind und bei derselben ihren Amtssitz haben, um 100 Gulden erhöht.

Für jene Exposituren, welche erst nach Wirksamkeit dieses Gesetzes errichtet werden, tritt die obige Erhöhung nur dann ein, wenn diese Errichtung mit staatlicher Zustimmung erfolgt ist.

Zu übrigen werden die Bestimmungen des Gesetzes vom 19. April 1885 (R. G. Bl. Nr. 47) rücksichtlich dieser Hilfspriester in ungeschänkter Wirksamkeit erhalten.

§. 2.

Dieses Gesetz tritt mit 1. Juli 1890 in Kraft.

§. 3.

Mit dem Vollzuge desselben sind der Minister für Cultus und Unterricht und der Finanzminister beauftragt.

Wien, am 13. April 1890.

Franz Joseph m. p.

Saaffe m. p.

Dunajewski m. p.

Gautsch m. p.

Устава тая подаєся до вѣдомости Всч. Духовенства особливоже експнованыхъ сотрудничѣвъ. —

Отъ Митрополитальной Консistoriи.

Львѣвъ, дня 1. Мая 1890.

Ч. 32.

Ч. 3244. Препоручаєся Всч. Духовенству собирать по возможности складки на погорѣльцѣвъ Нового Сонча.

Дня 17. Цвѣтня с. р. збѣтало мѣсто Новый Сончъ дѣткене великимъ нещастьемъ: ото згорѣло тамже около 160 домѣвъ и майже 3000 людей остоало безъ даху и хлѣба. Тѣи нещастий звертаются посредствомъ ратункового комитета съ прошеніемъ о матеріяльну помѣчь такожь до Всч. Архіепархіальнаго Духовенства, которе собраніи на рѣчь реченыхъ погорѣльцѣвъ лейты зволить ѣтсылати до комитета ратункового въ Новѣмъ Сончу.

Отъ Митрополитальной Консistoriи.

Львѣвъ, дня 3. Мая 1890.

Ч. 33.

Ч. 3546. Оголошуєся речиньць до конкурсового испята парохіальнаго.

На парохіальный испятъ конкурсовый призначаются дни 24 и 25 Червня 1890 (н. ст.). Желающій тому испытову пѣддатися, мають посредствомъ Уряду деканальнаго внести прошенія до Митропол. Консistoriи и въ вышь реченѣмъ дни передъ 8-ою годиною рано явитися въ сали засѣданій Консistorскихъ и позволенье до приступленья до испыту предложить.

Отъ Митрополитальной Консistoriи.

Львѣвъ, дня 15. Мая 1890.

Ч. 34.

ОВВѢЩЕНЬЯ КОНКУРСОВЫ.

I.

Митропол. Консistoriя розписує на конкурсъ съ речиньць до 10. Липня 1890 слѣдующій парохіи:

Ч. 3533 — Долге, деканата Стрыйского, наданья приватнаго.

Ч. 3603 — Межирѣче, деканата Роздѣльського, наданья приватнаго.

Ч. 3662 — Сухорѣче, деканата Львѣвско — загородского, наданья приватнаго.

Отъ Митрополитальной Консistoriи.

Львѣвъ, дня 15. Мая 1890.

II.

Розписуються на конкурсъ слѣдующій посады учителей религии при школахъ выдѣловыхъ и народныхъ:

Ч. 3448. Ц. к. окружна Рада шкѣльна въ Бережанахъ розписує пѣдъ д. 16. Цвѣтня 1890. Ч. 261 конкурсъ на посаду гр. кат. учителя религии при шестиклассовѣи школѣ женскѣи въ Бережанахъ съ обовязкомъ преподаванья науки религии такожь въ четырехклассовѣи школѣ мужескѣи и въ шволахъ филияльныхъ на Адамовцѣ и Мѣсточку за сталою рѣчною платою 600 зр. а. в. Убѣгатель мающій условия §. 3. устава зъ д. 1. Студня 1889 (В. з. кр. ч. 71) должній свои удокументованій поданья внести до ц. к. окружной Рады шкѣльной Бережаньской посредствомъ своей настоятельной власти найдальше до кѣнця Мая 1890. Выше реченой посады не можна занимати рѣвночасно съ посадою душпаствырскою.

Отъ Митрополитальной Консistoriи.

Львѣвъ, дня 8. Мая 1890.

Ч. 3506. Ц. к. окружна Рада шкѣльна въ Тернополи розписує пѣдъ д. 2 Мая 1890 Ч. 789 конкурсъ на посаду дѣйствительнаго учителя религии гр. к. въ женскѣи школѣ выдѣловѣи въ злученю съ 4-классовою школою мужескою и 2-классовою мѣшаною на Микулинецкѣмъ передмѣстьи въ Тернополи съ платою 860 зр. и съ правомъ до пятилѣтнихъ додаткѣвъ и емеритурѣи Съ посадою учителя религии не можна рѣвночасно занимати посады душпаствырской. Убѣгатель о повышю посаду мающій свои поданья належито удокументованій внести посредствомъ своей настоятельной власти до ц. к. окружной Рады шкѣльной въ Тернополи найдальше до 15. Червня 1890. —

Отъ Митрополитальной Консistoriи.

Львѣвъ, дня 10. Мая 1890.

ХРОНИКА.**УМѢЩЕНЬЯ.****а) Завѣдательства получили О. О.:**

- Ч. 2700. Кароль Бардынь, завѣд. Смержа, въ Жупанью,
 Ч. 2845. Корнелій Малишевскій, завѣд. Роздола въ Сухорѣчу,
 Ч. 2846. Емилианъ Брояковскій, завѣд. Волѣ вел., въ Лукавици нижній.
 Ч. 2882. Михайлъ Форысь, сотр. Сѣвки, въ Смержи.

б) Сотрудничество получивъ:

- Ч. 2827. О. Іосифъ Рыбакъ, сотр. Семигинова, въ Вербилбвцяхъ.

Введеніи О. О.:

- Ч. 2702. Адамъ Витвицкій яко завѣд. Слободы,
 Ч. 2778. Іоаннъ Венгриновичъ яко парохъ Ходовичъ,
 Ч. 2794. Іоаннъ Глодзинскій яко завѣд. Стѣнки,
 Ч. „ Теофиль Гутковскій яко парохъ Ясеновецъ.

Увольненіи О. О.:

- Ч. 2795. Іоаннъ Венгриновичъ яко парохъ Млынискъ,
 Ч. 2829. Андрей Целеньскій отъ сотр. въ Ведѣжи,
 Ч. 2853. Іоаннъ Заревичъ яко парохъ Явча,
 Ч. 2854. Мечиславъ Миговичъ отъ завѣд. Киѣгиничъ.

Презенты получили О. О.:

- Ч. 2783. Іоаннъ Дудыньскій на Отиневичи,
 Ч. 2803. Николай Фольварковъ на Демню.

В. Президія ц. к. Намѣстн. соглашаея на канон. институціи О. О.:

- Ч. 2781. Атаназія Юркевича на Роздблѣ,
 Ч. 2782. Александра Ганкевича на Красне.

До канон. институціи завбзванный:

- Ч. 2420. О. Онуфрій Крыницкій на Слободу.

Канон. институцію получивъ:

- Ч. 2889. О. Атаназій Юркевичъ на Роздблѣ.

Митропол. Консисто́рія отнеслась до ц. к. окруж. Рады школьной въ Каменцѣ струмиловый въ цѣли заименованья катихитами за ремунарацію О. О.:

- Ч. 3376. Для 5-ти класовой школы въ Каменцѣ струмиловый О. Михаила Цегельского тамошного пароха.
 Ч. „ Для 4-класовой школы въ Буеку О. Матвея Поновича тамошного сотрудника.
 Ч. „ Для 4-класовой школы въ Радеховѣ О. Исидора Давидовича тамошного пароха.

Некрологія.

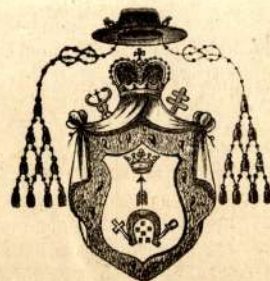
Ч. 2470. Кирилянъ Гарасимовичъ парохъ въ Жупанью, померъ дня 29 Марта 1890. Душа его поручаея молитвамъ Всч. Кліра.

Отъ Митрополитального Ординарія.

Львѣвъ, дня 17. Мая 1890.

Сильвестеръ

Митрополитъ.

ЛЬВѢВСКО-АРХІЕПАРХІЯЛЬНІЙ

ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1890.

Выдано дня 17. Червня

Ч. VII.

Ч. 35.

Ч. 5 2/3 орд. Посланіе Австрійского католического Епископата въ справѣ школы конфесійной.

Подаея сымъ до вѣдомости посланіе всего Австрійского католического Епископата въ справѣ школы конфесійной слѣдующого содержания:

Архіепископы и Епископы Австрійскій засылають вѣсѣмъ вѣрнымъ своимъ Діецезій миръ, поздравленіе и благословеніе о Господѣ нашѣмъ Исусѣ Христѣ!

Якъ Вамъ, Возлюбленній, о Господѣ, певно вѣдомо, высказали мы епископы австрійскій, яко съобязаній до того передъ Богомъ и свѣтомъ дня 28. Лютого и 12 Марта т. р. въ мѣстци призначїемъ на тое державною конституціею, именно въ школьной комисіи палаты вельможъ, конечнѣю змѣны обовязующихъ теперь школьныхъ законѣвъ, и объявилсьмо желаніе, щобы публичнїи народнїи школы для католическихъ дѣтей были такъ урядженїи, якъ се пауцѣ св. нашої вѣры едино отвѣчае. Но заледво зрѣли мы сей крокъ, зачато на насъ нападати и нападаея дотеперь съ цѣлою завязтосгію изъ многихъ сторѣнъ, представляея наше поступованье въ неправдивѣмъ свѣтлѣ, тодкучея о немъ ложно и загемнюея его правдивїи и властивїи

цѣли. Для того чуемса мы съобязанными, передъ Вами, передъ собою и всѣми согражданами въ загалѣ, въ слабѣи́мъ посланію папскѣмъ отверто и безъ всякого вдержанья высказати всю правду, чтобы хоть ѳтъ тыхъ, що слушно и справедливо мыслятъ, нашѣ цѣли и стремленія не зѳтали ложно поняті.

Мы упоминаемса о публичнй католическй народнй школы; мы хотимъ, чтобы съ католическими дѣтми также въ публичнй школѣ поступовано, пѳсля засадъ ихъ св. вѣры; чтобы ихъ въ душѣ католическѣмъ воспитувано и научно чтобы цѣле устроенье и дѣятельность школы мали ѳтповѣдну религійну пѳдставу и були проникнути духомъ нашой св. вѣры. Чи есть се желаніе щось такъ нечуваного, чтобы була оправдана такъ завзята борба яка дѣйстно противъ него точитса? чи есть въ тѣмъ желанію щось нового? чийже не жадали мы того самого завсѣгди ѳтъ многихъ вже лѣтъ и чи не докладали мы къ тому всѣхъ нашихъ усилій, чтобы тое жадање переведено и сповнено и чи предлагали мы черезъ то може тѣлько свои лишь желанія в требоваья? Нѣ! Возлюбленнй о Господѣ! Вы знаете добре, що не тѣлько мы самѣ того жадаемъ але що то суть желанія и вымоги, которѣ кожде правдиво католическе сердце порушають и мусять порушати.

Мы стоимо въ тыхъ желаніяхъ въ повнѣмъ согласію съ науками и указаніями Головы нашой св. церкви, нашого Святого Отца Льва XIII, якъ высказався тойже такъ въ своихъ соборныхъ посланіяхъ, якъ также и своихъ роспорядженіяхъ до епископѣвъ поодинокихъ краѣвъ. Послухайте тѣлько его упѳмненій, которѣ бнѣ на примѣрѣ въ своемъ найновѣйшѣмъ посланію зъ 10. Сѣчня с. р. „о найважнѣйшихъ должностяхъ христіанскыхъ гражданъ“*) звертае до родичей цѣлого христіанского свѣта, и звернѣтъ увагу на указанія, которѣ удѣлявъ бнѣ уже впередъ епископамъ французскимъ, угорскимъ, и баварскимъ.

Въ ономъ округномъ своемъ посланію упоминае св. Отець: „Природа сама надае родичамъ властиве имъ право, дѣти свои воспитувати, а заравомъ и обовязокъ старатися о тое, чтобы воспитанье и наука дѣтей соглашались (годились) съ тою цѣлею, для якои одержали зъ Божои доброты свое потомство. Для того повиннй родитель употребити всеи ревности и усилуванья, чтобы все зло на тѣмъ поли, все що тѣй цѣли не ѳтповѣдае, усунути, они повиннй цѣлковито стояти при своимъ правѣ, чтобы могли свои дѣти пѳсля своего обовязку по христіански выховувати, а особливо тримати ихъ зъ далека ѳтъ тыхъ небезпечныхъ школѣ, гдебы имъ трутина безбожности поданою бути могла. Коли разходитеся о совѣстне образованье молодежи, нема жадного труду ани мозолу, которыйбы можна назвати за великимъ.“ — До епископѣвъ Франціи написавъ Св. Отець пѳдъ дн. 8. Фебр. 1884. помежи виними**): „Що ся касаеть родины, то есть найважнѣйшою рѣчею, чтобы дѣти походячй зъ христіанского супружества завчасу були обученй въ засадахъ вѣры, и чтобы тѣи ѳтрысли вѣдомостей, въ котрыхъ звычайно воспитуея молодежь преподавано имъ въ полученью съ религійнымъ наставленіемъ. Розлучовати одно ѳтъ другого, значитъ по правдѣ хотѣти, чтобы умы дитинячй сталися рѣвнодушными въ своихъ обовязкахъ взглядомъ Г. Бога така метода естѣ фалшива,

*) Sapientiae christianae.

***) Nobilissima Gallorum gens.

и въ пѣжнѣмъ вѣку дитинячѣмъ надовсе шкодлива, понеже веде практично до безбожности и замыкае дорогу для религій. Добрѣй родитель мусять доконче о тое дбати, чтобы ихъ дѣти, скоро приходять до розуму научилися правилъ вѣры, и чтобы не було ничъ такого въ школахъ, чтобы могло нарушити чистоту вѣры або обычаевъ. Захватити тую старанность при нацѣ дѣтей есть наказано черезъ божій и природный законъ, и родитель не можуть бути зъ жадной причины ѳтъ того обовязку увѣльненй. А церковь, котора силою власти удѣленой ей ѳтъ божественного еи Основателя мае призывать всѣ народы до христіанской премудрости и также старанно уважати, якѣ науки преподаются пѳдчиненѣй еи молодежи, осуджала завсѣгди явно такъ званѣ мѣшанѣй або безконфесійнй школы, и упоминала также неустанно отцѣвъ родины до чуйности въ такъ важнѣй справѣ. До епископѣвъ Угорщины звернулося скорбю переняте сердце св. Отца въ р. 1886 съ упѳмненемъ*): „Таке есть стремление часу и способу житья, що многѣ и то дуже усиленно стараются выдерти школьну молодежь зъ пѳдъ опѣки церкви и зъ пѳдъ найспасительнѣйшого вильву религій. Попирають теперъ и часто допминаются о такъ званѣй нейтральнй (безконфесійнй), мѣшанѣй, або свѣтскй школы, и то въ тѣмъ намѣренію, чтобы ученики выросали въ якѣ наибольшѣй несвѣдомости найсвятѣйшихъ рѣчей и безъ всякого плеканья религій. Понеже однакъ се зло есть ширше розпространене больше якъ намаганья противъ оною, то видимо, що повстае поколѣнье, которе не журится о добра душевнй, и есть нерелигійнымъ, а дуже часто и безбожнымъ. Тое велике зло, повдержуйте Всечестнй Братья съ цѣлою ревностию и усильностию ѳтъ вашой Угорщины... Мы мусимъ со взгляду на важность рѣчи желати и хотѣти, чтобы при публичнй нацѣ молодежи не ѳтнято церквѣ возможности выповняти препорученую ей ѳтъ Бога задачу и мусимъ найусильнѣйше просити васъ до того доложити всякого вашего труда. Тымчасомъ неуставайте напоминати отцѣвъ родинѣ, щобъ не казали своимъ дѣтямъ посѣщати тыхъ школѣ, где треба лякаться утраты вѣры христіанской, и старайтесь рѣвночасно чтобы були школы заслугующѣй на препорученье черезъ успѣхъ въ наукахъ и добре поведеніе учителей и чтобы управлялися пѳдъ нашимъ авторитетомъ и при чуйности клира. — А вѣр. 1887 ужалаяся св. Отець въ своемъ письмѣ до епископѣвъ Баваріи**): „Церковь мае теперъ справедливую причину жалѣти, коли муситъ дивитися, якъ вже въ наймолодшихъ лѣтахъ дѣти еи ѳтнимають и змушають до посѣщанія такихъ школѣ, въ котрыхъ або ничъ не говорятъ о пѳзнаванью Бога, або мало лишь о тѣмъ учать, и мѣшають съ фалшивыми науками — и упоминае ихъ до цильнованья и старанья, чтобы молодежь въ тыхъ школахъ, которѣ выповѣдали церквѣ послушенство въ цѣлости або хоть въ части, не утерпѣла шкоды въ своей католическѣй вѣрѣ и обычаяхъ.

Такѣй видите, Возлюбленнй о Господѣ есть судъ, такѣй опасанія, такѣй упѳмненья и вымаганя св. Отца касательно безконфесійной школы; Онъ спостерегае въ нихъ тяжке нещастье для человѣчества и видитъ, що повстае

*) Quod multum diuque, зъ 22. Августа.

***) Officio sanctissimo adducti, зъ 22. Срудня.

въ школахъ тыхъ молодѣжь, котора не значи страха Божого не може стерпѣти повсягненъ моральныхъ и не могуци своимъ похотямъ въ ничѣмъ отказати, даея легко поврати до политичныхъ переворотѣвъ*). А его судъ и его опасанія потверждае цѣлкомъ ко сожалѣнію и оправдае сумне досвѣдчене, — яке мы самі мали случайность набути и протое его убѣдненія относятся и до насъ.

Но мы желаемъ публичныхъ католическихъ народныхъ шкѣлъ также длатого, понеже знаемъ, що наші желанія суть сходны съ Вашими желаніями въ томъ отношенію, чи не дѣткнулобы се Васъ тяжко, еслибы мы допустили, що вы есьте рѣвнодушны на то, чи то воспитанье, яке школа дае Вашимъ дѣтямъ, робить ихъ дочасно щастливими або нещастливими? Або, чи не бувъ то голосъ Вашей совѣсти, що побуждавъ Васъ бѣтъ давныхъ лѣтъ на католическихъ собраніяхъ або черезъ многі часописи и петиціи желати для Вашихъ дѣтей католической школы? Або чи не суть отвѣтны постановленія другого загального австрійского католического вѣча зъ мѣсяцей Цвѣтна и Мая минувшого року вѣрнымъ отгономъ той Вашей потреби совѣсти?

„Зваживши“ — такъ высказали участники сего вѣча при живыхъ одобреніяхъ, одоголосно и при многократно объявленѣмъ согласію тыхъ, который зъ причины перешкодъ явитися не могли — „зваживши що право родителей до воспитанья своихъ дѣтей есть ихъ ненарушимымъ а даже найсвятѣйшимъ правомъ, що родина стоитъ въ найтѣснѣйшій связи съ церковью; що церковь пѣсля своего даного ей бѣтъ Бога назначенія мае задачу научати и воспитувати народы и що тѣлько она мае до того потребній средства и повагу; зваживши дальше, що зъ причинъ нашихъ соціальныхъ отношеній наибольша часть народонаселенія потребуе содѣйствія народной школы, чтобы дати потребіе образованье и воспитанье для дѣтей и що длатого народна школа есть для родины, церкви и державы наибольшого, даже все рѣшающего значенія, а дальше еще зваживши, що заведено уставою примусъ шкѣльный: чуются католики съобязаны въ совѣсти и черезъ то управленными желати бѣтъ державы, яко найсвятѣйшого своего права, такихъ заporученъ для воспитанья религіи своего молодежи, который суть конечны при теперѣшнихъ отношеніяхъ и который черезъ поновне запровадження школы конфесійной дадутся осягнути.“

Якъ видите, Возлюбленны о Господѣ въ томъ объясненію находятся наведенны всѣ причины, который не тѣлько, обязуютъ Вашу совѣсть, але также надаютъ Вамъ право желати конфесійной школы. Вы католическыи родители, будьте властивыми и первыми воспитателями и учителями своихъ дѣтей; Божій приказъ и порядокъ природы надали Вамъ тое становище съ его обязанностями и правами. Жадна сила свѣта не може Васъ увольнити бѣтъ того обязанью, чтобысьте свои дѣти воспитували, и жадна такожъ сила не може Вамъ того права бѣгнати. Вы маєте колісь также за повненье того обязанью передъ судомъ Божиимъ бѣтповѣсти и не можете той отвѣтательно-

*) См. выжше цитоване письмо до епископѣвъ Франціи.

сти на пикого иного здати. Вы самі получите вѣчну надгороду за повненье того обязанью; вы самі мусѣлибысьте поносити вѣчну кару за занедбанье его.

Но школа мае также по своему назначенію уже служить до того, чтобы родителямъ бѣгнати часть зъ ихъ обязанью воспитуванья дѣтей. Слѣдовательно мусятъ родители рѣшительно желати, чтобы ихъ дѣти въ школѣ пѣсля ихъ мысли, отже по католически были воспитуваны, такъ якъ бы мали воспитуватися въ родительскѣмъ домѣ. Коли отже розходитя о католическихъ родителяхъ, то не може и не повинна школа иначе выховувати дѣтей якъ по мысли родичей т. е. по католически.

Не можна также певно, Возлюбленны заперечити, що также держава мае свой интересъ въ воспитанію молодежи и що длатого може установляти отвѣтны права. Мы не хотимъ тыхъ правъ стѣснати, або перечити ихъ; противно застерегаемъся рѣшительно противъ подозрѣній, которыми представлено въ злѣмъ свѣтлѣ наші намѣренія. Мы признаемъ охотно, що для теперѣшнихъ отношеній есть майже неоходимымъ, чтобы державою поваги также на поли школьничества уживано. Але нехай держава мае еще разъ тѣлько правъ до школы, то таки не мае она безсомнѣнно того права, чтобы католическе дитя противъ волѣ и обязаньювъ католическихъ родителей воспитувати; она не зможе николи справедливости такого права довести, а тымъ менше въ практицѣ его перевести безъ ущербу природного права родичей.

А теперь можете осудити самі Возлюбленны о Господѣ! коли право воспитуванья Вашихъ дѣтей есть Вашимъ найвластивымъ правомъ, коли Вы, яко католическыи родители не можете и не повиннысьте иначе выховувати дѣтей якъ по католически. Коли Вы якусь часть своихъ воспитательныхъ правъ и обязаньювъ бѣтступаете школѣ и робите ю своею заступницею, щожь должнысьте бѣтъ школы вымагати? ничъ менше якъ то, чтобы дѣти Вашы въ школѣ пѣсля католической вѣры воспитуваны были, т. е. впроваженны были въ католическыи способъ житья и напроваджуваны до повненья тогоже, т. е. до католического способу мысленья и дѣлъ: однимъ словомъ, чтобы дѣти Вашы по католически воспитувались. А того можете допоминатися тымъ бѣльше, що мусите посылати своихъ дѣтей до шкѣлъ, который пѣсля законѣвъ державныхъ маеете удержувати.

Никто также не може справедливо и слушно закинути, якобы Вамъ не прислужовало право основанья католическихъ частныхъ шкѣлъ? Длатого мали бы Вы бути обязанныи подвѣйный тягаръ на себе брати, которого не може поносити? Чи не есть бѣльше справедливымъ и слушнымъ, чтобы тыи, що желаютъ собѣ школы неконфесійной, также кошта тоиже самы поносили?

Суть то отже и Вашы тыи права, который мы въ нашѣмъ желанію заступаемъ. Въ имени Вашѣмъ, въ имени церкви, до которон дѣти черезъ св. Крещеніе принадлежатъ, въ нашѣмъ власнѣмъ имени, понеже нашему пастьрскому попеченію порученны суть безсмертныи душѣ, домагаемъ мы католическихъ шкѣлъ. Мы исполняемъ черезъ то найважнѣйшу нашу обязанность наложеноу на насъ взглядомъ Васъ и Вашихъ дѣтей бѣтъ Божественно-

ного нашего Спасителя словами: Шедше научите вся языки блюсти вся елика заповѣдахъ вамъ. (Мат. 28. 19. 20.)

Але мы желаемъ католическихъ шкѣлъ не хотѣчи цѣфатися до давныхъ порядкѣвъ, ани голосити потребу нового ладу, бо вѣримо, що можемо домагатися ихъ на подставѣ существующихъ законѣвъ.

Вже причина до нашего выступленья увѣльняе насъ ѳтъ всякой обороны протывъ подозрѣній, якобы мы хотѣли назадъ ввести въ житѣе станъ того періоду часу, до которого средства новочаснѣи не дадутъ приспособитися.

Правительство Его Величества нашего Наймилостивѣйшого Цѣсаря уважало за конечне, предложити Радѣ державнойъ гдѣякй отмѣны существующихъ шкѣльныхъ законѣвъ, понеже поробленій досвѣдченья, суды фаховыхъ людей и желанія всесторонно объявленіи наклонили тоеже до застановленья, чи не потреба пересмотрити шкѣльный законы. Чи не було отже найблизшимъ нашимъ епископскимъ обовязкомъ до того пересмотра приступити? Такожъ и мы маємо двадцятьлѣтне досвѣдченье съ новою школою, также и мы есьмо увѣренными, що на поприщи морально-религійного воспитанья маемъ право фахового суду и щоденно чуемъ голоснѣи и усиленнѣи желанія нашихъ вѣрныхъ, которѣи лучатся съ нашими. Чи не маемъ при тѣи случайности представити также нашѣ досвѣдченья, нашѣ суды, нашѣ, и Вашѣ желанія? А коли користаемъ зъ приключаются случайности, чи заслууемъ на закидъ, що легкодушно пѣдбурюемъ умы? Также Вы въ своихъ собраніяхъ и петиціяхъ и такъ само минувшорочне вѣче католическе выходило въ своихъ обрадахъ и постановленіяхъ зъ той точки зрѣнія, що „всесторонне и основне залагодженье вопроса шкѣльного возможно есть лише въ дорозѣ законодательной.“ Тымъ самымъ поглядомъ руководилися и мы, мы хочемъ лишь зробити употребленье изъ права прислужующаго каждому горожанинови державы, и вступити на дорогу вказану намъ закономъ. Мы застановлялися отже надъ предложенными ѳтъ ц. к. правительства змѣнами законѣвъ шкѣльныхъ и переконалися, що они не вычерпуютъ досвѣдченій и судѣвъ фаховыхъ людей, и не ѳтповѣдаютъ ни Вашимъ ни нашимъ желаніямъ, и протое уважали мы за свою должнѣсть внѣсти, чтобы змѣны тѣи були розширеніи и чтобы при тѣмъ справедливи желанія були увзглядненіи. Чи есть въ тѣмъ щось надавычайного? Або чи суть може нашѣ желанія за далеко сягающѣи, або якъ кажутъ безмѣрнѣи? Чогожь то желаемъ мы съ Вами, Возлюбленнѣи о Господѣ? Мы домагаемся, чтобы для католическихъ дѣтей были установленнѣи католическѣи шкѣлы, въ которыхъ бы вѣрнѣи католическѣи учитель учили, а воспитанье и науку пѣсля ученія нашей св. вѣры подавали и заховували. Также самъ законъ опредѣляе для школы задачу дѣти морально-религійно воспитувати. Коли тѣи слова мають якесь значенье, то не выповѣдаютъ они ничъ инного, якъ то, що цѣле вліянье школы на дѣти мае бути морально-религійне, що самъ учитель мае бути религійно-моральный, и що тойже долженъ уважати свою задачу яко морально-религійну, що слѣдовательно и учебники уживаннѣи въ школѣ мають служити для морально-религійного воспитанья. Выразно также признае планъ шкѣльный долученый до закона шкѣльного, що головною засадою при науцѣ повинно бути удержанье въ единствѣ и стислой звязы поодинокихъ предме-

тѣвъ науки. А то не значить ничъ инного, якъ що также наука религійи мае стояти съ прочими предметами науковыми въ тѣсной и тревалой звязы, що науцѣ религійи не повинно противитися ничъ зъ прочою наукою.

Чи есть же такъ въ дѣйствительности якъ приписуе законъ и планъ шкѣльный? Мы хочемъ дѣйствительне состоянье нашей теперѣшней школы въ немногихъ тѣлько словахъ представити. Религійи не есть головою пѣдставою и головнымъ правиломъ нашей теперѣшней народной школы, але тѣлько однимъ изъ многихъ предметѣвъ науки, а зъверхъ того еще безъ потребного числа годивъ науковыхъ. Прочѣи предметы науковѣи не выкладаются цѣлкомъ въ звязы съ религійею и къ сожалѣнію могутъ они часто практиковатися въ способѣ некорыстнѣи для морально-религійного воспитанья. Религійне воспитанье шкѣльной молодежи есть обмежене на такъ малу мѣру религійныхъ упражненій, що тепле религійне чувство не може взбудитися въ дитинячихъ сердцахъ. Наука религійи и религійнѣи упражненія не суть оставленнѣи свободному управленью власти церковной, але пѣдлагаютъ въ найвыжшій инстанціи свѣтской власти. На воспитанье учителей не мае, що такъ скажемъ, церковъ найменшого вліянія и ѳтъ вліянія на поставленье учителей есть цѣлкомъ выключена; а черезъ то буває, що католическѣи дѣти побираютъ науку и воспитанье ѳтъ осѣбъ чужихъ або противныхъ католической вѣрѣ, не могущихъ отже воспитувати по католически.

Мы моглибьсмо той описъ еще продовжати, но сказане выстарчае совершенно, чтобы выяснити послѣдствія, спроваженнѣи черезъ той станъ шкѣлы. Почтеніе для церкви, любовь для религійи, обявы внѣшнѣи религійного житья цѣзуютъ все больше; заслѣпленье и гордѣсть, легкодушнѣсть и поверховнѣсть, зневага всякой божеской и чловѣческой поваги взмагаются быстро. Чижь можемся дивовати, и чи могутъ бути иннѣи результаты, если вправдѣ катихизъ черезъ двѣ години въ тыждни стараеся дѣтямъ вложити въ сердце страхъ Божій и вѣру въ слово Богомъ намъ огкровенне и вщепити въ нихъ християнскѣи честноты, но если протавно въ больше якъ двадцать годиннѣи тыждневой науцѣ въ такій способъ на дѣти вліяеся, що черезъ тое цѣлкомъ не векрѣпляются ихъ знанія вѣры и житѣе религійне, а борше чи то не умисно чи умисно векодебаются. Ахъ, Возлюбленнѣи о Господѣ, мы не можемъ цѣлкомъ и явно выразити словами тяжкого нашего смутку но причинѣи нынѣшного сумного стану рѣчей; мы не хочемъ твердыхъ слѣвъ, которѣи зъ противной стороны спадаютъ на насъ и на вѣрнѣи намъ клиръ, ѳтплачувати, мы маемъ за много почитанья для Вашихъ дѣтей, чтобысьмо хотѣли въ ихъ дитинныхъ сердцахъ повагу ихъ учителей нарушати. Але пѣзнаете вновь зъ нашихъ слѣвъ, що мы не можемъ дати поруки католическимъ родителямъ, що дѣти ихъ въ теперѣшнѣи школѣ народной воспитуются по католически, также не можемъ сказати, чтобы Вы могли бути заспокоеннѣи взглядомъ тяжкого обовязку Вашей совѣсти и великой ѳтвѣчательности передъ Богомъ. Могутъ насъ всегда обвиняти, якобы мы мали намѣренье вспиняти народне просвѣщеніе, и науку религійи на коштъ прочою науки розширяти, и знаніе и вѣдомости затемнювати.

Мы можем на такі обвиненія легко отвѣсти. Нѣ вы ошибаетесь, заключемъ мы свободно и отверто до нашихъ противниковъ, старайтесь чтобы дѣти були якъ найбільше розсудними, учеными, богатыми въ знанія; но старайтесь такожъ зробити ихъ релігійними, и вѣрными, побожными, и честными. Не ихъ образование и ихъ науки хочемъ мы стѣснити; а то чого мы боимся, есть ихъ недоученье, образование безъ релігійної пѣдстави, которе робить ихъ гордыми, заслѣпленными, вимагающими много и незадоволеними. Для того домагаемся мы католической школы, котора одна лише дае поруку, що дасть молодежи обычайно-релігійне воспитанье и усопособить дѣти до того, що они ужикють своихъ вѣдомостей съ правдивымъ пожиткомъ и отвѣдно ихъ дочасному и вѣчному назначенью.

Но мы желаємъ такожъ католической школы въ имени забезпеченон намъ конституціею свободы совѣсти. Артикулъ XIV. основныхъ законѣвъ державныхъ зъ д. 27. Грудня 1867 звучить: Полна свобода вѣры и совѣсти есть запоручена каждому. Но чи тая запоручена свобода вѣры и совѣсти заховуется и хоронится въ теперѣшній народній школѣ? Родичи католической сущъ змушеній повѣряти свои дѣти такимъ школамъ, въ которыхъ вѣра католическа совершенно, съ изытїемъ кѣлькохъ годинъ для релігїи, не увзгляднається, при тѣмъ заявляясь выразно що прочїи предмети науковїи сущъ изятїи отъ всякого вліянїя церкви и независимїи, що кѣ сожалѣнїю выгледає на розванье, дабы науку такъ трактовати, чтобы черезъ ню и такъ вже мале влієнїе церкви на дѣти еще ослабилось, и чтобы божественнїи откровенїи правды вытиснути изъ сердца и житья. Нѣ безконфесїйна и межиконфесїйна школа не отвѣдає засадѣ свободы релігїи и совѣсти; тая домагається радше того яко послѣдствїи, чтобы конфесїи стояли побѣчъ себе и чтобы правно признано ихъ властивости, а такожъ существованье побѣчъ себе такихъ школъ, которїи бы тѣмъ властивостямъ отвѣчали. Соединенїе всѣхъ въ одной школѣ противится праву всѣхъ вѣроисповѣданїи. Каждїи конфесїи дати то, що до неї принадлежитъ, уможливяє лишь роздѣленье и удержуванье школъ въ розлученью пѣсля конфесїи. Чи не есть то отже несгерпиме насильство изъ стороны политичныхъ партїи примушовати дѣти до науки, котора противится релігїйнымъ засадамъ и переконаньямъ ихъ родичей? Або чи має только невѣрство мати свободу, чтобы поборювати вѣру и релігїю и ихъ вытѣснати? Мы желаємъ лишь правдивой свободы такожъ для вѣры и релігїи, и не можемъ понятїи, якъ тїи, що свободу и свободїи институтїи высоко цѣнятъ и величаютъ ихъ такъ красными бесѣдами, якъ они не можуть звестися до того высокого усопособленья духа, але западають въ область низького фанатизма и рабства, коли р зходится о вѣру и релігїю. Для того кличемъ мы до всѣхъ правдиво свободїи мыслящихъ мужей австрїйскихъ: Не отберайте довше права католическимъ родителямъ, чтобы свои дѣти пѣсля ихъ релігїйного пересвѣдченья воспитувати могли. Не сиропевѣруйтесь свободѣ, хотячи ю звихнути лишь на корысть невѣрства.

Мы желаємъ католической школы для католическихъ дѣтей. Вы чули, — Возлюбленїи о Христѣ, якъ намъ зъ той причины закїнено, якобы мы хотѣли, чтобы всюди заводжено лишь католической школы. Чи потреба намъ

противъ такого закиду боронитися? Мы есьмо католическими епископами; мы заступаемъ права католической церкви, мы высказуемъ желанїя католическихъ родителей; чи есьмо мы такожъ яко католическїи епископы знанїи и управленїи заступати вимаганья и желанїя нашихъ не католическихъ согражданъ? А чи не есть зновъ очевидно, що не могли бы ся установляти конфесїи школы для самыхъ лишь католиковъ, еслибы ихъ не удѣлено такожъ католикамъ.

Можетъ повитали се нѣкоторїи радо, если бы мы увзгляднили такожъ иншіи вопросы стоячіи въ связи съ шкѣльнымъ законодательствомъ. Мы не есьмо рѣвнодушнїи на тїи вопросы, и не хочемъ жадному зъ нихъ отвѣдяти справедливости, але не втягаемъ ихъ въ объемъ нашего требованья стоячи на становищи чисто церковнѣмъ. Мы послѣдуемъ въ тѣмъ пѣсля упомненья нашего божественного Учителя: *„Ищите прежде царствїа Божїа и правды его, а прочая вся приложатся вамъ“* (Мат. 6. 33), и держимось, яко епископы католическїи твердо засады, яку преподає Апостолъ вселеннѣи: *„Ижесть Юдей, ни Еллинъ... вси бо вы едино естє о Христѣ Исусѣ“* (Гал. 3. 28), мы есьмо заступниками церкви и мусимъ политику лишити тѣмъ, до которыхъ знанїя она належитъ. Но мы маемъ до Васъ слѣдующе прошенїе: Хотѣбы якъ Вашїи мнѣнїя въ мірскихъ справахъ рѣжнїлися, хотѣ бы въ нихъ Вашїи погляды, желанїя и стремленїя якъ розходилися: то не наражайте дорогїи катол. Христїане еще черезъ тое на опаснѣсть релігїйного воспитуванья своихъ дѣтей! О тое просимъ мы Васъ, полагаючи на Вашу любовь до своихъ дѣтей, на любовь до своей церкви, на любовь до своего отечества!

Такїи сущъ видите, Возлюбленнїи о Господѣ, изьясненья и упѣмненья, которїи мы Вамъ маемъ теперь дати взглядомъ народной школы. Мы мусимъ се говорити пѣдъ утрату нашего спасенїя. До того съобовязує насъ упѣмненье Апостола: *„Засвѣдїтельствую убо азъ предъ Богомъ и Господемъ нашимъ Исусѣмъ Христомъ хотящимъ судити живымъ и мертвымъ (въ явленїи его и царствїи его). проповѣдуй слово, настой благоврєменїѣ и безврєменїѣ, обличїи, запрети, умоли со всякимъ долготерпѣнїемъ и ученїемъ. Будетъ бо время, егда здраваго ученїя не послушаютъ, но по своимъ похотехъ изберутъ себѣ учителя, чешєми слухомъ: и отъ истинны слухъ отвратятъ и къ баснємъ уклонятся. Ты же, презвїси о всемъ, злопостражди, дѣло сотвори благовѣстника, служенїе твое извѣстїю сотвори.“* (II. Тим. 4. 1—5). Нашъ св. Урядъ требує отъ насъ не мовчати, где есть обовязкомъ говорити, а той обовязокъ накладываютъ на насъ опасности, грозячіи релігїи и вѣрѣ. Мы возносимъ свои руки до неба, и свѣдчимось передъ Богомъ и всѣмъ свѣтомъ: ми не хочемъ и не можемъ спокїбно приглядатися паденїю релігїйного способу мысленья, упадковїи добрыхъ обычаевъ, зниканью найдорожшихъ, найцѣннѣйшихъ добръ межи католическимъ народонаселенїемъ въ Австрїи.

Но такожъ Вы возлюбленнїи о Господѣ, маєте важную повиннѣсть исполнити; Вы мусите содѣйствовати съ нами въ той цѣли, чтобы католической школы для Вашихъ дѣтей получить. „Тое можна осягнути тѣлько въ законодательнѣи дорозѣ,“ заявило минувшорѣчне вѣче и прилучило до того

нагляче упомненє до всѣхъ католическихъ согражданъ, „щобы сповнили свою должність выборчюю, щобы брали участь въ выборахъ до законодательныхъ тѣлъ и наставали на тое, щобы лишь такихъ мужей выбрано, которі бы дали достаточну поруку, що пожертвуютъ всѣ свои силы для конфесійной школы.“

Не потреба ничь бѣльше якъ тѣлько пригадати Вамъ тое упомненє: мы не потребуемъ до него ничь додавати. Слушайте лишь его! Переносѣтъ печаливѣсть о добро своихъ дѣтей надъ всѣ иннї взгляды, и поступайте згѣдно, выбираючи до тѣлъ заступаючихъ Васъ тѣлько такихъ певныхъ католическихъ мужей, которі уважаютъ за свою перву и найсвятѣйшу задачу дѣлати всѣми силами въ тѣмъ направленію, щобы вѣйшло въ житєе релігійно-моральне образованє въ школахъ.

Благодать Господа нашего Исуса Христа, любви Бога Отца и причастиє св. Духа буди со всѣми Вами. Аминь.

Дано въ день Сошествія св. Духа року Божого 1890.

Фридрихъ Кардиналь Фіренбергеръ князь Архієпископъ Оломунецкій.
Францъ Кардиналь Шенборнъ князь Архієпископъ Пражскій,
Петръ Домій Мавраєъ Архієпископъ Зары
Фулгентій Чаревъ Архієпископъ Епископъ Лесины.
Северинъ Моравскій Архієпископъ Львовскій обр. лат.
Алойзій Матѣя Цорнъ Архієпископъ Горцін.
Сильвестеръ Сембратовичъ Архієпископъ Львовскій обр. гр. кат.
Исаакъ Николай Исаковичъ Архієпископъ Львовскій обр. ормен.
Іоаннъ Цвергеръ князь Епископъ зъ Сегау
Матѣей Іосифъ Біндеръ Епископъ зъ Ст. Пелтенъ
Іоаннъ Ев. Гаїєъ Епископъ зъ Кеннгрецъ
Антоній Іосифъ Фоско Епископъ зъ Себеншко
Іоаннъ Неп. Главина Епископъ зъ Трієсту-Капо де Істрия
Альбинъ Дунаевскій князь Епископъ Краковскій
Францъ Феретичъ Епископъ зъ Веглін
Георгій Кошъ князь Епископъ Вроцлавскій
Лука Солецкій Епископъ Перемышльскій обр. лат.
Игнатій Лобосъ Епископъ Тарновскій
Емануэль Шебель Епископъ Літомерицкій
Францъ Бауеръ Епископъ Берненьскій
Матѣей Водошчъ Епископъ Рагузы
Симеонъ Ліхнеръ Епископъ Бріксеньскій
Іаковъ Місєя князь Епископъ Люблянскій
Іоаннъ Крест. Фляннъ Епископъ Наренцо-Пола,
Мартинъ Іосифъ Ржига Епископъ Будевницкій
Евгеній Кароль Вадусєі князь Епископъ Трієнту
Іосифъ Канъ князь Епископъ зъ Гуркъ
Трифонъ Радоничичъ Епископъ зъ Каттаро

Францъ Марія Доинельбауеръ Епископъ зъ Линцу
Михаилъ Папотникъ князь Епископъ зъ Ляванту
Филиппъ Накичъ Епископъ зъ Силіта-Макарека
Іоаннъ Стуніяцкій Епископъ Перемышльскій обр. гр. к.
Юліянъ Целешъ Епископъ Станиславскій обр. гр. к.
Едвардъ Ангереръ титл. Архієпископъ, Викарій капитулярный Вѣденскій.
Іоаннъ Ев. Галлеръ титл. Епископъ, Викарій капит. Салцбургскій.

Предлежаче посланіє мають ВЧ. Душпастырѣ въ наступуючу Недѣлю по полученю обвѣстити, отвѣтнї поясненєя долучити и къ послѣдованю обстоятельствомъ ѣтповѣдаючюму завѣзвати.

Отъ гр. кат. Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 1. Червня 1890.

Ч. 36.

Ч. 2915. — Вызваєся ВСЧ. Духовенство въ корреспонденціяхъ до ц. к. Прокураторіи скарбу подавати всегда мѣстцевѣсть, почту, Судъ повѣт., Староство и Епархію.

Ц. к. Прокураторія скарбу зъ д. 14. Цѣвтя 1890 Ч 19982 заудѣлила слѣдуюче внесеніє: абы уряды парохіальнї въ свѣихъ урядовыхъ письмахъ до ц. к. Прокураторіи скарбу подавали точно 1) назву мѣстцевости, уряду парохіального и остатну почту, 2) властивого ц. к. Суду повѣтвого, 3) властивого ц. к. Староства повѣтвого и 4) имя Епархіи до которой урядъ парохіальный належить, а то зъ той причины, що такимъ способомъ збстануть всякого рода утрудненія въ урядованю усуненї. Узнаючи выжъ поданї точки яко цѣлковито узасадненї — поручаєся Ч. Урядамъ парохіальнымъ на будучибѣсть въ своихъ урядовыхъ письмахъ до Свѣтлой ц. к. Прокураторіи скарбу выполняти докладно выжъ наведенї точки — а то тымъ певнѣйше — що тогда укоротится не тѣлько излишна корреспонденція але такожъ узекшится о много цѣле урядованє.

Отъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 7. Мая 1890.

Ч. 37.

Ч. 3540. — Подается до вѣдомости Всч. Духовенства рескриптъ В. ц. к. Министерства вѣроисповѣданія и просвѣщенія зъ дня 9 Цвѣтня 1890. — Ч. 4484 въ справѣ покрыта контролн системъ сотрудниковъ зъ надвѣжки доходѡвъ приходскихъ.

Выс. ц. к. Намѣстничество заудѣлило тутъ подъ днемъ 29. Цвѣтня 1890. — Ч. 26 621 слѣдующій рескриптъ В. ц. к. Министерства вѣроисповѣданія и просвѣщенія:

К. К. Министерство für Cultus und Unterricht Zl. 4484.

Ан die k. k. Statthalterei für Galizien.

Als eine der wichtigeren Divergenzen, welche die neue Durchführungsverordnung gegenüber der Ministerialverordnung vom 2. Juli 1885, RGBl. Nr. 99, aufweist, stellt sich die Bestimmung des §. 4, II. lit. c. der neuen Verordnung dar, wonach zu den Leistungen an Geld und Geldeswerth aus dem Grunde einer auf dem Einkommen haftenden Verbindlichkeit auf die auf einer langjährigen Übung beruhenden bisherigen, sowie die in einem speciellen Rechtstitel begründeten Leistungen aus dem Pfarreinkommen für die bei der Seelsorgestation systemisirten Hilfspriester gehören.

Hiermit erscheint das im §. 3. lit. c. der Ministerialverordnung vom 2. Juli 1885, RGBl. 99. aufgestellte Prinzip der ausnahmslosen Heranziehung des überschüssigen Pfründeneinkommens zur Deckung des Congrua abganges systemisirter Hilfspriester aufgegeben und diese Heranziehung auf jene Fälle beschränkt, in denen der Pfarrrer auch Grund eines speciellen Rechtstitels zur Erhaltung des Hilfspriesters unbedingt, daher auch zur Leistung der durch das Congruagesetz erhöhten Hilfspriestercongrua verpflichtet ist, oder in welchen bisher, sei es ebenfalls auf Grund eines speciellen Rechtstitels, oder aber lediglich auf Grund langjähriger Übung seitens des Pfarrrers Beiträge für den Unterhalt der Hilfspriester geleistet wurden.

Da nun Billigkeitsmomente dafür sprechen dem Seelsorgeclerus die Vortheile dieser Anordnung nicht erst in dem Falle einer Neubesezung der bezüglichlichen Pfründen zukommen zu lassen, erlaube ich die k. k. Statthalterei, den Ordinariaten des unterstehenden Verwaltungsgebietes mitzuthellen, daß ich mich in Anwendung des §. 9 der Verordnung vom 20. Jänner 1890 RGBl. Nr. 7, veranlaßt finde, jenen selbständigen Seelsorgern, die sich durch die Anwendung des im §. 4. II. c. der citirten Verordnung aufgegebenen Prinzips der ausnahmslosen Ueberwälzung der Hilfspriestererhaltung auf das Pfründeneinkommen beschwert erachten, freizustellen, um die Neufeststellung der ihnen gebührenden Congruaergänzung im Wege der Ordinarate bei der Landesstelle einzuschreiten.

Zu diesem Zwecke sind sowohl seitens der betreffenden selbständigen Seelsorger, als auch seitens der bezüglichlichen Hilfspriester neue Einkennnisse vorzulegen, hiebei die auf die Systemisirung der Hilfspriesterstelle und die Verpflichtung des Pfarrrers gegenüber

dem Hilfspriester bezüglichlichen Belege anzuschließen, hinsichtlich aller übrigen Punkte aber aus der letztadjustirten Fassion sich ergebenden Ziffern einzustellen.

Ueber die betreffenden Fassionen ist seitens der Landesstelle unter Einschränkung auf den aus der Anwendung des oben erwähnten Prinzips sich ergebenden Punkt ein Erkenntnis zu fällen, von welchem die Ordinarate abschriftlich zu verständigen sind und gegen welches der binnen zwei Monaten vom Tage der Zustellung zu ergreifende Ministerialrecurs offensteht.

Die hienach zuerkannte Congruaergänzung ist mit dem Tage der Einbringung der Fassion anzuweisen.

Hiebei wird der hierortige Erlaß vom 9. Juli 1885 Zl. 745/C. U. M. in Erinnerung gebracht, wonach nach dem Congruagesetze lediglich systemisirten Hilfspriestern ein Anspruch auf eine Ergänzung aus dem Religionsfonde zuerkannt werden kann.

Wien, am 9. April 1890.

Тое подается до вѣдомости Всч. Духовенства.

Отъ Митрополитальной Консисторіи.

Львовъ, дня 15. Мая 1890.

Ч. 38.

Ч. 3998. — Подается до вѣдомости Всч. Духовенства рескриптъ В. ц. к. Министерства дѣлъ внутреннихъ зъ дня 25. Лютого 1890. — Ч. 17554 о безплатномъ выдаваніи свѣдѡцтвъ метрическихъ для евиденціи войсковой.

В. ц. к. Намѣстничество заудѣлило тутъ подъ днемъ 16. Мая 1890. Ч. 1622 слѣдующе роспорядженье:

Das hohe k. k. Ministerium des Innern hat mit den im Einvernehmen mit dem k. k. Ministerium für Cultus und Unterricht, dem k. k. Finanzministerium und dem k. k. Ministerium für Landesverteidigung ergangenen Erlässen vom 24. Dezember 1872 Zl. 15.885 und vom 15. Juli 1878 Zl. 9036 eröffnet, daß die Geburts- Trauungs- und Todtenscheine der Uelauer und Reservemänner des k. k. Heeres und der Kriegsmarine, dann der Landwehrmänner (Landeschützen) und deren Familien wenn sie für die militärische Evidenzhaltung ausgestellt werden, nach der L. B. 117 lit. m. des Gesetzes vom 9. April 1850 der Stempelpflicht nicht unterliegen. Bei Ausstellung solcher Matritzenscheine ist aber an jener Stelle, an welcher das Stempelzeichen, angebracht zu sein pflegt, der Zweck der Urkunde mit den Worten: „Ausgefertigt für die militärische Evidenzhaltung“ anzugeben.

Аус Anlass einer vorgekommenen Anfrage und zur Behebung etwaiger Zweifel hat das k. k. Ministerium des Innern einvernehmlich mit dem k. k. Ministerium für Cultus und Unterricht, dann für Landesverteidigung mit dem Erlasse vom 25. Febr. 1890 N. 17.554 auszusprechen gefunden, dass die in den oben bezogenen beiden h. o. Erlässen erwähnten, lediglich für Zwecke der militärischen Evidenzhaltung erforderlichen Matrikenscheine nicht nur stempelfrei, sondern auch gebührenfrei d. h. unentgeltlich auszufolgen sind.

Hierbei hat das k. k. Ministerium hingewiesen, dass, was die Sterbefälle der dem Militär- bez. dem Landwehrstande angehörenden Individuen selbst anbelangt, behufs deren Evidenz bereits mit dem Erlasse vom 12. Februar 1880 Zl. 17.511 ex. 1879 die Matrikenführer angewiesen worden sind, die Todtenscheine für solche Personen gebührenfrei sofort unmittelbar dem Gemeindevorsteher des Ortes, wo das betreffende Individuum gestorben ist, zur weiteren Veranlassung zuzusenden sind.

Hievon wolle das Hochw. Consistorium die mit der Matrikenführung betrauten Organe zur Darnachachtung gefälligt mit dem Bemerkten verständigen, dass inhaltlich des h. Ministerialerlasses vom 25/2 I. J. Zl. 17.554 Matrikenscheine, welche zu dem angegebenen Zwecke gebühren und stempelfrei ausgefertigt wurden und aus letzterem Grunde den Vormerk tragen: „ausgefertigt für die militärische Evidenzhaltung“ unter keinen Umständen einer Amtshandlung der politischen Behörden zu Grunde gelegt werden dürfen, sondern dass die Parteien zur Beibringung der sonst vorgeschriebenen Matrikenscheine zu verhalten sind.

Тое подаєся ВСЧ. Духовенству до вѣдомости и точного захованья.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 29. Мая 1890.

Ч. 39.

Ч. 4206. — Щобы побиранье мвра св. всегда дописевъ Уряда деканального сопровождение будо.

ВСЧ. Настоятельъ деканатѣвъ взываються, щобы побиранье нового мвра св., хотьбы дѣялося тое не въ дорожѣ почтовѣй, але черезъ когось особисто, всегда сопровождали письмомъ урядовымъ до Митроп. Консистеріи вносимымъ.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 3. Червня 1890.

Ч. 40.

Ч. 4303. Розсылаєся ВСЧ. Урядамъ дек. по 1 примѣриковѣ Bericht der Leopoldinen - Stiftung. 1889.

Залученый до сего числа Вѣдомостей примѣринокъ Bericht der Leopoldinen-Stiftung 60 Heft 1889. — сообщать Всч. Настоятельъ деканатѣвъ канцелярному Священству особнымъ обѣзникомъ, который въ поодинокихъ парохіяхъ въ цѣли добуднѣйшого перезрѣнья сошита довше забавитися може.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 5. Червня 1890.

Ч. 41.

Ч. 4287. Дирекція гал. земск. кред. Товариства повѣдомляє, що въ мѣсяци Червню с. р. зѣстануть вѣсь 5% листы заст. тогожъ Товариства зѣ обѣгу стягненій.

Дирекція Галицко-земского кредитового Товариства зѣ 30. Мая с. р. завѣдомвля Митроп. Консистерію, що въ мѣсяцю Червню с. р. зѣстануть вѣсь 5% листы заст. тогожъ Товариства выповѣдженій, и зѣ обѣгу стягненій. За предложеній 5% листы заставній того Товариства съ купономъ платымъ 31 Студня въ протягу мѣсяця Червня с. р. будуть выдаваній 4 1/2% листы заставній съ такимъ самымъ купономъ, и доплатовъ 75 центѣвъ ѳтъ кождою сотки. Понеже пѣсля повзятого рѣшенія доплата 75 ц. тѣлько при переведенью замѣны 5% листѣвъ заст. въ протягу Червня с. р. наступитъ — и зѣ той причины рѣшена конверсія 5% листѣвъ заст. естъ для посѣдателя тыхже користна, длятого уважає Митроп. Консистерія бути вєказанымъ поручити, абы вѣсь Уряды парохіальній посѣдаючій 5% листы заставній предложили таковой съ аркушами платн. найдалше до 24. Червня с. р. въ цѣли переведенья ухваленой перемѣны.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 9. Червня 1890.

Ч. 42.

Обвѣщенья конкурсовѣ.

I.

Митроп. Консистерія розписує на конкурсѣ слѣдуючій парохіи:

а) п. д. 29. Мая 1890. съ речинцемъ до 24. Липня 1890:

Ч. 4141. Могильницю съ прилученою Романѣвка, деканата Теревельского, наданья приватного, — съ тымъ примѣчаніємъ, що прилучена Романѣвка буде ѳтъ парохіи Могильницѣ ѳтлучена;

б) п. д. 12. Червня 1890. съ речинцемъ до 7. Серпня 1890:

- Ч. 4320. Медынью, деканата Калужского, наданья частного,
 Ч. 4395. Витвицю, деканата Болеховского наданья частного,
 Ч. 4398. Вишенку малу, деканата Городецкого, наданья частного,
 Ч. 4400. Кабарбѣвъ, деканата Зборѣвского, наданья частного.

Отъ Митрополитальной Консисторіи.

II.

В. Президія ц. к. краевой Рады шкѣльной розписуе на конкурсъ посаду учителя религіи для учениковъ гр. кат. обряда при ц. к. гимназіи въ Дрогобичи.

Высока Президія ц. к. краевой Рады шкѣльной объявляе подъ д. 31. Мая 1890. Ч. 445. конкурсъ на посаду учителя религіи для учениковъ гр. кат. обряда въ ц. к. гимназіи въ Дрогобичи, евентуально на такуюже посаду въ индѣи школѣ середній спорожнитися могутъ. До той посады привязана есть рѣчна плата и додатки до платы по мысли уставы зъ д. 9. Цвѣтня 1870 (В. з. д. ч. 46) и зъ д. 15. Цвѣтня 1873 (В. з. д. ч. 48). Кандидаты убѣгающійся о тую посаду, должні внести поданья заосмотреній въ потребній документахъ посредствомъ своея настоятельной власти до В. Президія ц. к. краевой Рады шкѣльной найдалше до дня 24. Червня 1890.

Тое подаеся В. Ч. Архіепархіальному Клиру до вѣдомости.

Отъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 5. Червня 1890.

ХРОНИКА.

Именованья.

Почетнымъ Совѣтникомъ Митропол. Консисторіи съ правомъ употреблянья экспозиторій крылошанскихъ именованій:

Ч. 553/орд. — О. Григорій Ярема, катихизъ ц. к. гимназіи въ Бродахъ.

Комисаремъ Ординаріятскимъ въ справахъ сервитутовыхъ для деканата Тербовельского именованій:

Ч. 3124. О. Іоаннъ Токаръ, парохъ Вышневицка.

Архіерейскій грамоты похвальніи съ правомъ употреблянья экспозиторій крылошанскихъ получили ОО.:

Ч. 448/орд. Александръ Батогъ парохъ въ Дроговижи, и
 Ч. 514/орд. Іоаннъ Мойсеевичъ парохъ Ценева.

Умѣщенья.

а) Завѣдательства получили ОО.:

Ч. 3020. Теодоръ Кирчовъ сотрудникъ Лисятичъ, въ Долбѣмъ дек. Страйского,
 Ч. 3717. Евгеній Чубатый, прив. сотр. въ Долбѣмъ дек. Калужского,
 тамже

б) Сотрудничества получили ОО.:

Ч. 3018. Константинъ Целевичъ, повоност. пресвитеръ, въ Побужанахъ съ правомъ управления приходомъ,
 Ч. 3257. Іосифъ Гоцкій, сотр. Ясения, въ Семигиновѣ,
 Ч. 3327. Владиміръ Яцковскій, новооставленный пресвитеръ, въ Остаховѣ ахъ
 Ч. 3644 Іоаннъ Хавалка, сотр. въ Токахъ, въ Семигиновѣ.

Введеніи ОО.:

Ч. 2795. Теофилъ Щуровскій яко завѣд. Млынискъ
 Ч. 2803. Ромуальдъ Фицаловичъ яко парохъ Швайкова.
 Ч. 2825. Левъ Бачинскій яко експ. сотр. Долинь,
 Ч. 2826. Григорій Прихитко яко сотр. Добрастанъ,
 Ч. 2853. Іоаннъ Заревичъ яко парохъ Кисѣиничъ.
 Ч. 2854. Мечиславъ Миговичъ яко завѣд. Явча,
 Ч. 2893. Стефанъ Крыжановскій яко парохъ Гребенова,
 Ч. 2904. Михайлъ Гаврылюкъ яко завѣдатель Илова,
 Ч. 2905. Андрей Целеньскій яко сотрудникъ Сѣвки,
 Ч. 2999. Іоаннъ Стрѣльбицкій яко сотр. Войтѣховичъ,
 Ч. 3001. Теодоръ Мурдакъ яко парохъ Плетеничъ,
 Ч. 3003. Іоакимъ Федюкъ яко парохъ Курянь,
 Ч. 3116. Володиміръ Громницкій яко зав. въ Володимирцахъ,
 Ч. 3139. Тимошей Бордулякъ яко сотр. Голгоць,
 Ч. 3140. Софроній Онышкевичъ яко пар. Мужилова,
 Ч. 3142. Стефанъ Лежѣубскій яко пар. Сколорохъ,
 Ч. 3246. Михайлъ Формьс яко завѣд. Смержа,
 Ч. 3247. Константинъ Целевичъ яко сотр. Побужанъ.

- Ч. 3248. Кароль Бардинъ яко зав. Жуналя,
 Ч. 3250. Михайлъ Левицкій яко пар. Щуровичъ,
 Ч. 3284. Витолдъ Билинскій яко завѣд. Ольховця,
 Ч. 3285. Лука Несторъ яко сотр. Конохъ,
 Ч. 3315. Петръ Гаранюкъ яко парохъ Волъ, вел.
 Ч. 3316. Петръ Петрицкій яко зав. Межирѣча;
 Ч. 3345. Атаназіій Юркевичъ яко парохъ Роздола,
 Ч. 3435. Евгений Андруховичъ яко парохъ Остапя,
 Ч. 3449. Сильвестеръ Вояковскій яко завѣд. Богдановки,
 Ч. 3485. Емилианъ Рудницкій яко парохъ Стратына,
 Ч. 3487. Дмитрій Склековичъ яко завѣд. Вышекъ,
 Ч. 3488. Владиміръ Сойка яко завѣд. Турѣвки,
 Ч. 3507. Іосифъ Фолісъ яко сотр. въ Станиславчюку,
 Ч. 3526. Іосифъ Рыбакъ яко сотр. Вербиловецъ,
 Ч. 3527. Юліанъ Ярымовичъ яко парохъ Ольховця,
 Ч. 3569. Валеріанъ Ганкевичъ яко парохъ въ Долгѣмъ,
 Ч. 3612. Григорій Дычковскій яко сотр. въ Пошковицѣ,
 Ч. 3697. Іосифъ Гоцкій яко сотр. Семигнова,
 Ч. 3738. Владиміръ Яцковскій яко сотр. Осталовичъ,
 Ч. 3805. Корнилій Малишевскій яко завѣд. Сухорѣча,
 Ч. 3907. Іосифъ Яншевичъ яко сотр. Велдѣжа.

Увѣльненіи ОО.:

- Ч. 2894. Михайлъ Левицкій ътъ сотр. въ Вербиловцахъ,
 Ч. 2905. Михайлъ Формисъ ътъ сотр. Сѣвки,
 Ч. 2998. Лука Несторъ ътъ сотр. въ Побужанахъ,
 Ч. 3000. Іоаннъ Стрѣльбицкій ътъ завѣд. Курянь,
 Ч. 3002. Тимошей Бордулякъ ътъ сотр. Войтѣховичъ,
 Ч. 3116. Іларій Гѣшовскій яко парохъ Володимирецъ,
 Ч. 3141. Витолдъ Билинскій ътъ зав. Стратына,
 Ч. 3144. Емилианъ Рудницкій ътъ завѣд. Скоморохъ,
 Ч. 3245. Іосифъ Фолісъ ътъ зав. Щуровичъ,
 Ч. 3284. Стефанъ Лежогубскій ътъ зав. Ольховця,
 Ч. 3345. Корнилій Малишевскій ътъ зав. Роздола,
 Ч. 3436. Климентій Слозаръ ътъ зав. Остапя,
 Ч. 3438. Валеріанъ Ганкевичъ яко парохъ Турѣвки,
 Ч. 3486. Емилианъ Брояковскій ътъ завѣд. Плетеничъ,
 Ч. 3508. Атаназіій Юркевичъ яко парохъ Сухорѣча,
 Ч. 3739. Іосифъ Гоцкій ътъ сотр. въ Ясени,
 Ч. 3742. Сильвестеръ Вояковскій ътъ завѣд. Волъ вел.,
 Ч. 3830. Теодоръ Кирчѣвъ ътъ сотр. въ Лисятичахъ.

Вставленося до В. Президіи ц. к. Намѣстн. взглядомъ институціи:

- Ч. 2807. О. Николая Фольваркова на Демню.

В. Президія ц. к. Намѣстн. соглашаеся на канон. институцію ОО.:

- Ч. 3426. Іоанна Дудыньского на Отыевичъ,
 Ч. 3603. Николая Фольваркова на Демню,
 Ч. 3817. Іоанна Товарицкога на Клецѣвну.

До канон. институціи завѣзваніи ОО.:

- Ч. 2703. Володиміръ Коновалець на Малехѣвъ,
 Ч. 3817. Іоаннъ Товарицкій на Клецѣвну.

Канон. институціи получили ОО.:

- Ч. 3119. Володиміръ Коновалець на Малехѣвъ,
 Ч. 3676. Николай Поджарко на Гаѣ.

Соизволеніе приступити до испыту конкурсового парохіального получили ОО.:

а) въ наиблизшѣмъ речизи:

- Ч. 3082. Михайлъ Студыньскій сотр. въ Бурштынѣ,
 Ч. 3504. Іоаннъ Глодзинскій завѣд. Стѣвки,
 Ч. 3827. Николай Чубатый сотр. въ Настасовѣ,
 Ч. 3828. Николай Коначъ парохъ Бѣбжанъ,
 Ч. 3857. Іосифъ Лѣшинскій завѣд. Бѣлого,
 Ч. 3959. Николай Сенишинъ парохъ Покровецъ,
 Ч. 3961. Николай Кмицкевичъ сотр. въ Гнѣлѣмъ,
 Ч. 3981. Теофиль Яворскій парохъ Насташина.

б) въ мѣсяцъ Жостно 1890:

- Ч. 3227. Іосифъ Мартынецъ завѣд. Перевозця,
 Ч. 3279. Кеенофонтъ Сосенко завѣд. Солонки,
 Ч. 3735. Іосифъ Краснопера сотр. въ Збаражи,
 Ч. 3960. Іоаннъ Мартынюкъ-Лотоцкій сотр. въ Любянкахъ,
 Ч. 3962. Сильвестеръ Вояковскій завѣд. Богдановки,
 Ч. 3979. Левъ Тарнавскій завѣд. Подлѣя,
 Ч. 3980. Юстинъ Гаврысевичъ сотр. въ Бѣлѣмъ Камени.

Испытъ на учителей религиі въ школахъ народныхъ и выдѣловыхъ выдержали:

- Ч. 3167. ОО. Яковъ Вацкѣкъ сотр. въ Островѣ, Іосифъ Гоцкій сотр. въ Ясени, Евгений Громницкій сотр. въ Тейсаровѣ, Іоаннъ Давидовичъ сотр. въ Заболотцахъ, Василій Курдыкъ сотр. при парохіи св. Параскевіи въ Львовѣ, Даміанъ Лопатынскій сотр. въ Роздолѣ, Михайлъ Мосора сотр. въ Рыбникахъ, Іоаннъ Редкевичъ парохъ Зарудя, Амврозій Рыбакъ сотр. въ Бродахъ, Михайлъ Свѣтенскій сотр. въ Ладичинѣ, Георгій Стеткевичъ капеланъ монастыря инокшии Ч. Св. В. В. въ Словитѣ, Константинъ Целевичъ сотр. въ Побужанахъ, Василій Навроцкій сотр. въ Щирци и ГГ.: Іосифъ Терлецкій укѣнченый богословъ и Игнатій Поповичъ богословъ IV р.

Отпустки ътъ приходѣвъ для покрѣпленія слабого здоровья получили ОО.:

- Ч. 2780. Теодоръ Леонтовичъ, парохъ Зашкова, 2-мѣсячну — заступничество поручено О. Володиміру Проскурницкому зъ Зарудецъ,
 Ч. 2925. Карлъ Винтоякъ, парохъ Утѣшкова, 1-мѣсячну — заступн. поручено О. Стефану Высочаньскому зъ Красного,
 Ч. 3425. Гаврилъ Медыцкій, парохъ Слободы, 6-недѣльну-заступн. поручено О. Іоанну Дурбаку зъ Увѣя,
 Ч. 3681. Іосифъ Авдыковскій, парохъ Ясенова, 6 недѣльну-заступн. поручено О. Филемону Тарнавскому тамошному сотрудику,
 Ч. 3887. Дмитрій Рубчакъ, парохъ Сихова, 1-мѣсячну-заступн. поручено О. Михайлу Балькевичу зъ Баличъ подорожныхъ,
 Ч. 2988. Антоній Куниевскій, парохъ Креховичъ, 4-недѣльну-заступн. поручено О. Іоанну Макаровичу пароху Сварычева.

Митропол. Консисторія вставилась до ц. к. Намѣстничества:*а) о плату за фонда религ. для приват. сотруд.*

- Ч. 2552. въ Печеніи,
 Ч. 2941. въ Борынчахъ,
 Ч. 2964. въ Выбудовѣ,
 Ч. 3437. въ Бѣлѣмъ-камени:

б) о даръ ласки:

- Ч. 3925. для свящ. вдовы Текль Мацѣлиньскон.

В. ц. к. Намѣстн. завѣдомило Митроп. Консисторію, що в. ц. к. Министерство асигновало плату для приват. сотрудникѣвъ:

- Ч. 2895. въ Подгородью 300 зр. на 1 рѣкъ,
 Ч. 2942. въ Романовѣ " " " "
 Ч. 3549. въ Жуличахъ " " " "
 Ч. 3860. въ Домажирѣ " " " "

Митроп. Ординаріятъ надавъ стипендію имени Или и Розы Горецкихъ въ высотѣ 110 зр. рѣчно:

- Ч. 2833. Еманулу Подлѣвецкому ученику III. класи школы народ. въ Калуши.

До Львѣвской духовной Семинаріи зѣтали приняті:

- Ч. 3256. Михайль Скроцкій на II. р., и
 Ч. 3650. Юсефъ Левицкій на III р.

До заведенія дякѣвского при Архикатедральной Церквѣ св. ВМ. Георгія приняті:

- Ч. 2983. Лука Козакъ, и
 Ч. 3119. Димитрій Каминьскій.

Некрологія.

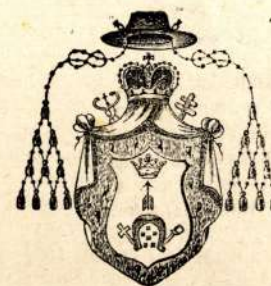
- Ч. 2914. О. Симеонъ Стефановичъ, парохъ Долгого деканата Калушского, номеръ дня 6 Мая 1890.
 Душа его поручаея молитвамъ ВСЧ. Клира.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 17. Червня 1890.

Сильвестеръ

Митрополитъ.

ЛЬВОВСКО-АРХІЕПАРХІЯЛЬНІЙ

ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1890.

Выдано дня 9. Липня

Ч. VIII.

Ч. 613/орд.

Ч. 43.

СИЛЬВЕСТЕРЪ СЕМБРАТОВИЧЪ,

Божію Милостію и св. Апостольского Престола благодатію Митрополитъ Галицій, Архіепископъ Львѣвскій, Епископъ Каменецкій, Членъ Палаты Вельможъ Австрійской Думы Державной, Вице-маршалокъ и Членъ Сейма Королевства Галиціи и Володимиріи съ великимъ Княжествомъ Краковскимъ, Докторъ св. Богословія и пр. и пр.

Всечестному Духовенству и возлюбленнымъ вѣрнымъ нашою Митропол. Архидієцезіи миръ о Господѣ и Наше Архіерейске благословеніе.

Возлюбленный!

Безчисленнй добродѣйства завдячуе нашъ клиръ и народъ славно пануючій Династіи Габсбургѣвъ ѣтъ самого початку своєю приналежности до Австрійской Монархіи; а и нынѣ милостиво надъ нами пануючій Цѣсарь Франць Юсефъ I. не ѣтступивъ ѣтъ слѣдѣвъ своихъ славныхъ пощредникѣвъ. Такъ бо справы нашою св. Церкви и нашого гр. кат. обряда явъ такожъ и нашою рускою народности знаходили всегда въ Его

ц. к. Апост. Величества наилучшего своего покровителя и заступника, а вѣкомными доказательствами сего наилучшего старанья послужать mezi прочими особливо: Народный Домъ съ величавою при тѣмже церковною и великолѣпнымъ монументальнымъ будынокъ нашей духовной семинаріи. А комужь то зѣ насъ невѣдомо, якъ щедрими датками запомагае благодѣтельна Милость найдобротлившого Нашого Цѣсаря и Пана нашій церкви при ихъ будовѣ и внутреннѣмъ украшенью, чтобы свѣтло вѣры и правды Божией наилучшею струею намъ просвѣщало; кѣлькожь то шкѣдъ и благодѣтельныхъ заведеній нашихъ не вѣстало вспоможенныхъ щедрими датками при ихъ здвигненью, вышопаженью и утриманью, кѣлько то слезъ недостатокъ и горести не стерла благодѣтельна рука того Нашого Любезнѣйшого и печаливѣйшого Отца достарчаючи удержанья вдовамъ и сиротамъ по покойныхъ отцахъ, мужахъ, опѣкунахъ, стану войскового, урядничого и священническаго? кѣлькожь то разбѣвъ поспѣшавъ и поспѣшае и нынѣ наилучшѣйшій нашъ Монархъ со щедрою, скорою, и правдиво цѣсарскою помощію, коли то неурожай, грады, повени, огонь и другіи элементарніи несчастія навѣщали цѣлыи родины, села, мѣста, край и народъ нашъ? Где недоля, голодъ, безпритуловице розпростирали уже свои лютии гнетучіи обнятія, тамъ являеся всегда найвыдатнѣйша помѣчь Его цѣсарской и королевской Апостольской Милости и чувае своєю горячою вѣсхъ обнимающею правдиво евангельскою любовію такъ довго надъ тяжкою недугою дѣткенными, ажъ доки таяжь не уступитъ и доки благосостояніе, успѣваніе, спокѣй и добробыть весело, потѣшающе и успокояюще не загоститъ.

Не нашу задачу тутъ начертати хотѣли мимоходомъ и коротко вѣсхъ благодѣнія Нашого Наймилостивѣйшого Цѣсаря, Нашого Найлюбезнѣйшого Отца и Найтеплѣйшого Покровителя и Заступника, исторія всемірна и нашего народа оцѣнить и записать ихъ и передать яко найдорожшій скарбъ будущимъ поколѣньямъ. Но и нынѣ вже вырытїи и записанїи тѣхъ великихъ и бесчисленныхъ добродѣйствъ въ вѣчной памяти и въ щирыхъ сердцахъ у вѣсхъ веретвѣ нашего народа ътъ мала до велика. Вѣсхъ сердца нашїи наповненїи наилучшею, найгорячѣйшею любовію, непоколебимую вѣрностію и на вѣсхъ пожертвованья охочою и готовою преданностію для Наймилостивѣйшого Цѣсаря нашего Франца Іосифа I. и Его Найдостойнѣйшого Дому. Нерозрывный союзъ наилучшею любви соединяе цѣлыи нашъ народъ яко и другїи народы Австрійскїи съ наилучшѣйше надъ нами папуючимъ Монархомъ и Его Династіею. Коли Онѣ и Его родина радуеся, проникае тая радѣсть каждого зѣ насъ зачавши ътъ переднѣйшого ажъ до наибѣднѣйшой стрѣхи сельской. А и теперь коли стоимъ передъ радостнымъ и счастливымъ событіемъ въ Родинѣ Найяснѣйшого Цѣсаря и Пана Нашого, ибо наймладша донька Ихъ Цѣсарскихъ Величества Ея ц. к. Высочество Найдостойнѣйша Архикнягиня Марїа Валерїа пафчеснѣйша лѣторосель сего

Найстаршого Всеславного Папуючого Дому, послѣдовавша по при наилучшѣйшихъ свойствахъ души и сердца ътъ своихъ наилучшихъ Цѣсарскихъ Родителей и тую загальную, щирѣйшую и теплѣйшую любовь, съ якою вѣсхъ Австрійскїи народы для Ихъ палають, намѣряе заключити святыи союзъ любви съ Его Ц. К. Высочествомъ Найдостойнѣйшимъ Архикняземъ Францъ Сальваторомъ передъ лицемъ святой кат. Церкви, до котрой подобно яко и Найдостойнѣйшїи Родителѣ съ наилучшею преданностію, цѣлымъ сердцемъ и душою естъ привязана, и коли вѣсхъ народы нашей славнѣйшой Австрійской Монархїи при тѣбї способности съ похвальною ревностію выпереджають одий другихъ въ оказанью широй любви и вѣрной преданности для Ихъ Ц. К. Величества и вседостойнѣйшихъ Нареченныхъ ожидающихъ Благословенїя Всевышнѣго для предстоящего вѣнчанїя — и нашъ народъ съ самою наилучшею радостію, горячѣйшею любовію — найтвердшою вѣрностію и неповолебимую преданностію лучить свои сердца въ наилучшѣйшій молитвѣ къ Подателю Всевышнѣму вѣсхъ благъ и умилно проситъ Всемилоствѣйшого и Всесвятого Творца о найзобильнѣйше излѣчанїе вѣсхъ Своихъ ласкъ и дарѣвъ къ сей святой связи. И чтобы дати выразъ нашей преданности и вѣрности намѣряемъ Мы ѡтправити на дни 31. Липня нов. числ. въ Нашѣй Архикафедральной церкви торжественне Архїерейске Богослуженїе, и выпереджаючи выше згаданїи щирѣйшїи желанїя и чувства всего Всечестного Священства и Возлюбленныхъ вѣрныхъ Нашой Митрополитальной Архидїецезїи и чтобы дати вѣсхъ способнѣсть къ достойному выраженью тыхъже, распоряджаемъ, чтобы дня 31 лат. Липня с. р. Всечестнїи Душпастырь въ вѣсхъ парохїяхъ по попереднѣмъ оголошенью въ предидучу Недѣлю ѡтправили спѣвану Службу Богу за всякое прошенїе на намѣренїе Найдостойнѣйшихъ Молодыхъ при долученью Многолѣтствїя для Ихъ, Имна народного и Пѣсни похвальной „Тебе Бога хвалимъ“.

На которе Богослуженїе поспѣшатъ Всечестнїи Отцы и Братья по мѣсточкахъ и мѣстахъ запросити и представителей в. Властей а по селахъ молодежь шкѣдльну.

Влагодать Господа нашего Іисуса Христа, и любви Бога и Отца и общенїе святого Духа со вѣсхми вами. Аминь. (2. Коринт. 13—13).

Всечестнїи Душпастырь мають предлежаще Наше посланїе при торжественной Службѣ Божїей въ Недѣлю попереджающе день вѣнчанїя Найдостойнѣйшихъ Ихъ ц. к. Высочества ѡгчитати и по мысли выше указанного препорученья застосоватися.

Дано въ Львовѣ при Нашѣмъ Архикафедральнѣмъ храмѣ св. ВМ. Георгїа въ день Преподобного Отца Нашого Онуфрїа Великого 1890 року.

Сильвестеръ

Митрополитъ.

Ч. 44

Ч. 4537. — Поручаєся Вч. Духовенству собирање даткѣвъ грошевыхъ на рѣчь цѣлебной кольониі въ Рымановѣ.

Прекрасну и весьма поделану задачу поставивъ собѣ зарядъ першой красной цѣлебной кольониі въ Рымановѣ, а то щобы хорой и бѣдой молодежи шкѣльней уможливити курацію въ реченѣмъ мѣстци купелевѣмъ. Дѣйстви кождый датокъ для осуществленія сеи красной цѣли есть весьма богоугодно и заслужительною милостынею, котора есть живымъ образомъ оной горячої любви, яку оказувавъ всегда Господь нашъ Іисусъ Христосъ для дѣтей. Тожь Митропол. Ординаріятъ прихилиючися радо до прошенія дотычного заряда, поручає ВСЧ. Духовенству собирање даткѣвъ грошевыхъ на рѣчь помянутой кольониі, которій належить ѳсылати на руки Г. Вл. Зон-така, Львѣвъ, Музей гр. Дѣдушицкого.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 12. Червня 1890.

Ч. 45.

Ч. 4590. — Предостерегаєся передъ газетою „Народ“.

Понеже выходяча въ Львовѣ газета „Народ“ якъ Митропол. Ординаріятъ увѣрився, пише въ злѣмъ, соціалистичнѣмъ и противнѣмъ св. вѣрѣ направленію, и дотычній згубній засады межи нашимъ народомъ ширити усилуєся: длатого вызываєся все ВСЧ. Священство въ имени обовязку своего передъ Богомъ и властію, щобы старалося и уважало, абы газета тая въ читальняхъ и въ рукахъ народа не находилася.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 25. Червня 1890.

Ч. 46.

Ч. 5292. — Речинець до конверзій завинкульованныхъ 5% листѣвъ заставныхъ Галиц. Товариства кредитного земского на 4½%.

Дирекція галиц. земск. кред. Товариства зъ дня 30. Червня с. р. Ч. 10836 завѣдомила Митропол. Консисторію, що тутейше зголошенє всѣхъ 5% листѣвъ заст. належачихъ духовнымъ институтамъ, церквамъ и парохіямъ Львѣвской Архіепископіи — до конверзій на 4½% листы заст. съ доплатовъ 75 кр. ѳтъ листа заст. на 100 зр. збстало пренотоване въ касѣ Товариства

пѣдъ тымъ условіемъ — абы всѣ завинкульованіи 5% листы заст. съ дотычними аркушами платничими збстали зложеніи въ протягу Липня с. р. — Зъ той причины мають всѣ 5% листы заст. дотеперь незложеніи до ухваленной конверзій, въ означенѣмъ речинци Митропол. Консисторіи до переведенія конверзій на 4½% листы заст. бути надѣсланіи.

Отъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 5. Липня 1890.

Ч. 47.

Обвѣщенія конкурсовъ.

I.

Митропол. Консисторія розписує на конкурсъ съ речинцемъ до д. 26. Серпня 1890 парохію:

Ч. 5306. Стѣнку, деканата Золочѣвского, наданья конвенту Чина св. Доминика въ Подкамени.

Львѣвъ дня 3. Липня 1890.

II.

Розписуєся на конкурсъ посада капеляна войскового II-и класы.

На опорожнене мѣстце войскового капеляна II-ой класы съ рѣчною платнею въ квотѣ 900 зр., съ услугою и помешканьемъ, съ правомъ посуненя до вышней ранги съ вышнюю платнею, розписуєся симъ конкурсъ съ речинцемъ 8. Серпня 1890.

Убѣгателѣ о тую посаду мають выказатися докладнымъ знаньемъ языка руского и нѣмецкого въ словѣ и письмѣ, крѣпкимъ здоровьемъ и що не переступили вѣку 40 лѣтъ; кромѣ того мають бути безженными або бездѣтными вдвѣцями.

Прошенія свои о тую посаду заомотреніи въ шкѣльлѣ свѣдоцтва, якъ такожь и другіи грамоты, мають убѣгателѣ найдальше до выше означеного речинця посредствомъ своеи непосредной власти внести до Митропол. Консисторіи.

Отъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 19. Червня 1890.

III.

В. Президія ц. к. краевой Рады шкільної розписує на конкурс посаду учителя релігії для учеників гр. кат. обряду при ц. к. гимназії в Перемишлі.

Ц. к. краєва Рада шкільна обвіщає п. д. 23. Червня с. р. до Ч. 10 772 конкурс на посаду гр. кат. Катихита в ц. к. гимназії в Перемишлі.

Убѣгателѣ должні внести свої подання, зазначені в потребній документі в предписаній дорозѣ службовій до Президії в. ц. к. краевой Рады шкільної найпізнійше до дня 15. Липня 1890.

Отъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 5. Липня 1890.

ХРОНИКА.

На дни 15. Червня с. р. зѣстали канон. институвані и инстальовані Впр. ОО. Крыл. тугейшой Митропол. Капитулы:

- Ч. 660/орд. **Андрей Бѣлецкій** дотепершій Канцлеръ Митроп. Капитулы — яко Пралать домовый Его Святости Папы Льва XIII. и Схолястикъ.
Іосифъ Кобыляньскій дотепершій Крылошанинъ греміяльний и Парохъ Архикатедральный — яко Канцлеръ, и
Левъ Туркевичъ дотепершій Крылошанинъ Епископской Капитулы Станиславской — яко Крылошанинъ греміяльний тугейшой Митропол. Капитулы и Парохъ Архикатедральный.

Именованья.

- Ч. 661. ВПр. О. Левъ Туркевичъ, Крылошанинъ греміяльний Митропол. Капитулы и Парохъ Архикатедральный, именованый Деканомъ Львѣвско-городскимъ на мѣстце уволеного на власне прешеніе Впр. О. Пралата Іосифа Кобыляньского.

В. Президія ц. к. Рады шкільної краевой повѣдомляе, що в. ц. к. Министерство именовало:

- Ч. 4315. О. Александра Тороньского катихита ц. к. гимназії в Дрогобичи катихитою при ц. к. академической гимназії в Львѣвъ.

Умѣщенья.

Сотрудничества получили ОО.

- Ч. 4327. Теодоръ Стадникъ, завѣд. Сущина, в Тарнополи;
Ч. 4368. Григорій Комарьянскій, новопоставленный пресвитеръ, в Жуличахъ.

Введені ОО.

- Ч. 4065. Евгений Чубатый яко завѣд. Долгого,
Ч. 4263. Іоаннъ Куликъ яко завѣд. Сопога,

- Ч. 4396. Іоаннъ Хавалка яко сотр. Лысятчъ,
Ч. 4544. Михаилъ Гарбачевскій яко сотр. Вербовчика,
Ч. 4680. Ігнатій Левицкій яко парохъ Сущина.

Уволенные ОО:

- Ч. 4196. Іоаннъ Хавалка отъ сотр. в Токахъ,
Ч. 4390. Михаилъ Гарбачевскій отъ сотр. Толцева,
Ч. 4680. Теодоръ Стадникъ отъ завѣд. Сущина.

Презенты получили ОО:

- Ч. 4348. Теофиль Горникевичъ на парохію Гозіевъ,
Ч. 4357. Іоаннъ Крыжановскій на парохію Церковна,
Ч. 4428. Романъ Крыжановскій на парохію Крушельницю.

Вставленося до В. Президії ц. к. Намѣстн. взглядомъ институци:

- Ч. 4428. О. Романа Крыжановского на Крушельницю.

До канон. институци завѣзвані ОО:

- Ч. 4348. Теофиль Горникевичъ на Гозіевъ,
Ч. 4367. Іоаннъ Крыжановскій на Церковну.

Канон. институцию получили:

- Ч. 4327. О. Ігнатій Левицкій на Сущинъ.

Созволенье приступити до испыту конкурсового парохіяльного получили ОО.

а) въ ближайшемъ речении:

- Ч. 4061. Володимиръ Шенкирикъ сотр. Дычкова,
Ч. 4176. Мях. Виняцкій пар. Маркозон.
Ч. 4177. Симеонъ Вянявскій зав. Вишенки,
Ч. 4229. Владимиръ Лотоцкій зав. Кабаровець,
Ч. 4536. Изидоръ Зельскій, заг. Збонекъ,
Ч. 4378. Михаилъ Ваврикъ сотр. Залозецъ,
Ч. 4575. Александръ Здерковскій, сотр. Архикатедральный.

б) въ м. Жовтви 1890.:

- Ч. 4062. Маріявъ Заячковскій, завѣд. Демнъ,
Ч. 4135. Францъ Громадка, завѣд. Смержа,
Ч. 4541. Теодоръ Богачевскій сотр. Тиссова.

Отпустки отъ приходѣвъ для покрѣпленья слабого здоровья получили ОО:

- Ч. 4010. Іоаннъ Черепашинскій, парохъ Керницъ, 2-мѣсячну — заступничество поручено О. Михайлу Цару зъ Малковичъ,
Ч. 4051. Петръ Зухавичъ парохъ в Жеребкахъ, 2-недѣльну — заст. поручено о. Антонію Алискевичу зъ Хмелнекъ.
Ч. 4266. Іоаннъ Сологубъ, парохъ Неслухова, 6-недѣльну — заступн. поручено О. Юліану Зельскому зъ Убинья,
Ч. 4282. Панкратій Билинскій, парохъ в Токахъ, 6-недѣльну — заст. поручено О. Корнелію Слюзару зъ Скалата.
Ч. 4285. Іоаннъ Билинскій, парохъ Ваворова, 6-недѣльну — заступн. поручено О. Виктору Цебровскому зъ Прошовои.

- Ч. 4318. Евстахій Кloseвичъ, парохъ Присовець и деканъ 36 ровекій, 6-недѣльну заст. въ веденію уряда декан. поручено О. Вицедекану Фабіану Жуковскому — а въ парохіи О. Емиліану Мязъ зъ Зборова,
 Ч. 4320. Іоаннъ Чемеринскій, парохъ Яблонова, 6-недѣльну, заст. пп. поручено О. Іоанну Кloseвичу зъ Гнильча.

Митроп. Консисторія предложила дотычнымъ ц. к. окр. Радамъ шкільнымъ слѣдующихъ кандидатѡвъ къ заименованію ихъ дѣйствительными гр. к. катихитами школъ народныхъ и выдѣловыхъ:

- Ч. 4368. на катихитѡвъ въ Львовѣ: 1) Іоаннъ Редкевичъ парохъ Зарудья, 2) Іосифъ Гоцкій, сотр. въ Ясени, 3) Амвросій Рыбакъ, сотр. въ Бродахъ, 4) Іосифъ Терлецкій укѣиченый богословъ, 5) Василій Навроцкій сотр. въ Щирцю 6) Георгій Стеткевичъ, капелянъ монастыря инокинь Ч. Св. В. В. въ Словитѣ, 7) Константинъ Целевичъ, сотр. Побужанъ и 8) Игнатій Поповичъ богословъ IV р. — съ внесеніемъ о заименованіи четырехъ первыхъ;
 Ч. 4151. на катихита въ Бродахъ: О. Іоанна Давидовича,
 Ч. 4232. на катихита въ Бережанахъ О. Георгій Стеткевичъ капелянъ монастыря инокинь Ч. Св. В. В. въ Словитѣ и Г. Игнатій Поповичъ богословъ IV. р.
 Ч. 4657. на катихита въ Стрию ОО.: Амвросій Рыбакъ сотр. въ Бродахъ и Евгений Громницкій сотр. въ Тейсаровѣ.

Митроп. Консисторія вставилась до ц. к. Намѣстничества:

а) о удѣленіи заповоги ОО.:

- Ч. 1815. Іандору Зельскому завѣд. Збоискъ,
 Ч. 1859. Емиліану Дудровичу пароху Таврова,
 Ч. 1860. Юліану Онышкевичу, пароху Кокоухъ,
 Ч. 1986. Юліану Серончковокому пароху въ Бышкахъ,
 Ч. 2023. Теодору Мурдзаку пароху Плетеничъ,
 Ч. 2543. Теодору Дикому пароху Мартинова пов.
 Ч. 3304. Теодору Величковокому пароху Букачовець,
 Ч. 3306. Альвину Раковокому пароху Чагрова,
 Ч. 3737. Михаилу Колесеѣ пароху Струтына.

б) о плату зъ Фонда религ. для прив. сотр.:

- Ч. 4097. въ Остаповичахъ,
 Ч. 4279. въ Березовицѣ.

В. ц. к. Намѣстн. завѣдомило Митр. Консисторію, що в. ц. к. Министерство асигновало плату для прив. сотр.:

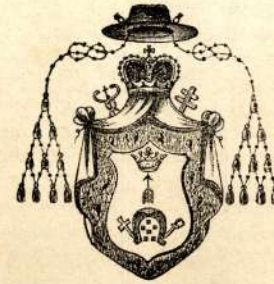
- Ч. 4122. въ Кобыловолокахъ 300 зр. на 1 рѣкъ,
 Ч. 4199. въ Сьвцѣ 300 зр. на 1 рѣкъ.

Отъ Митрополитального Ординаріата.

Львовъ, дня 9. Липня 1890.

Сильвестеръ

Митрополитъ.

ЛВѢВСКО-АРХІЕПАРХІАЛЬНІЙ

ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1890.

Выдано дня 1. Серпня

Ч. IX.

Ч. 48.

СИЛЬВЕСТЕРЪ СЕМБРАТОВИЧЪ,

Ч. 547/орд.

Божію Милостію и св. Апостольского Престола благодатію Митрополитъ Галицій, Архіепископъ Львовскій, Епископъ Каменецкій, Членъ Палаты Вельможъ Австрійской Думы державной, Віцемаршалокъ и Членъ Сойма Королевства Галичины и Володимиріи съ Великимъ Княжествомъ Краковскимъ, Докторъ св. Богословія и пр. и пр.

Всечестному Духовенству Нашой Архіепар. миръ о Господѣ и Наше Архіерейске благословеніе!

Апостолы Христові вѣрній приказови своего небесного Учителя: „Шедше въ міръ весь, проповѣдите Евангеліе всей твари“ (Марк. 16, 15,) сполняли обѣтницю Христову отъговленія цѣлого свѣта въ норовствениомъ и суспѣлномъ отъношеніи съ великою ревностію, самоотверженіемъ и съ удивительнымъ успѣхомъ, а въ ихъ слѣды вступали неустрашимо ихъ наслѣдники, Епископы

и Священники съ Римскими Первосвятыми на челѣ. Исторія посвѣдае, що тымъ вспѣльнѣмъ и ревнымъ трудамъ и неутомимымъ усиліямъ священства христіанско-католической Церкви належитъ завдячити; тое весьма великой допеслости событіе, що зъ посередѣ толпъ варварскихъ и погибелъ напосащихъ переселеній народѣвъ, збѣтали не лише уратованій и выобразованій всякій умѣтности и красній искусства, що всюда повстали школы и розличній, а безчисленній добротинній заведенія, що чоловіккови збѣтала привернена свѣдомѣсть своего утраченного достоинства, при чѣмъ невѣдливость стратило свою пѣдставу и мусѣло уступити мѣстця личной кожного чоловіка свободѣ, що власне на основѣ тои личной свободы и законного порядку устроилися державы, а межы поодинокими народами збѣтали управлений и усталеній взаимній законній ѣтношенія. Всѣ тое дѣлала св. католическа Церковь при помочи своего божого Основателя, не оружіемъ и силою физичною, но наукою своей св. вѣры и поровственности, и своею тихою вытравалою и неутомимою працею, неуспыннымъ тай совѣстнымъ надзоромъ.

Всѣ выше наведеній хорошій успѣхи божественной науки Евангельской стають живо передъ нашими очима, коли споглядаемъ на нашъ край и народѣ. Побѣчь вѣры и побожности нашего народа, побѣчь его трудолюбія и свободного суспѣльного розвоая, находимъ у него особливо въ новѣйшихъ часахъ — такъ по селахъ, якъ и по мѣстахъ — сильнѣйше, якъ колинебудь стремленіе до просвѣщенія. При содѣйствію краевыхъ властей шкѣльных, вепирающихъ сильною и охотною рукою вліянія и усилія св. Церкви, повстають въ нашѣмъ краю всюда, где лишь мѣстцевій ѣтношенія, яко тако спріяють, народній школы. Тому и не дивно, що при старанности и усиліяхъ, такъ нашего ВЧ. Духовенства, якъ и властей шкѣльных, наука и просвѣта загостила днесъ майже до всѣхъ и найдальшихъ закутинъ нашего краю, озаряючи своимъ милымъ свѣтломъ умы и загрѣваючи своимъ оживляющимъ тепломъ сердца нашихъ родимцевъ; що нынѣ уже такъ часто можна видѣти въ церквѣ вѣрныхъ молящихся зъ молитвенниковъ; що темнота и невѣжество попереднихъ временъ начинае вже у насъ щоразъ бѣльше уступати при завитанью до насъ загального шкѣльного просвѣщенія. Однако наибѣльше въ очи впадающимъ и дуже потѣшающимъ явленіемъ у насъ есть, що днесъ по селахъ и мѣсточкахъ нашего краю находятя весьма численній народній Читальнѣ и що не то съ каждымъ рокомъ, но мало що не съ каждымъ днемъ повстають нові. Дѣйстви, кто бы не тѣшився на видъ просвѣщенія, на видъ тои зорѣ, появляющоися на небосклонѣ нашего народа? Есть бо то рѣчею безсомѣнною, що образованье и наука суть конечными условіями добробыта кожного народа а даже многопомощными средствами служачими до его ублагородненія и освященія. Тожъ мы тѣшимся зъ цѣлою сердца зъ того поступа нашего вѣрного народа, стающего нынѣ пѣдъ взглядомъ образованья побѣчь другихъ просвѣщенныхъ народѣвъ и старающося выбороти собѣ достойне въ рядѣ тыхже народѣвъ мѣстце. Мы протое зъ невыповѣжденною радостію витаемъ прошеніе Достохвального Львѣвского Тонарства „Просвѣта“, до насъ, пѣдъ д. 23 Марта (4/4) с. р. звернене, щобысьмо взяли тую неоцѣненной ваги справу, повстающихъ у насъ народныхъ Читальней, пѣдъ Наше покровительство и щобысьмо въ той цѣли

завѣзвали ВЧ. Духовенство Архієпархіальне до основанья новыхъ, а пѣддержуванья уже истнующихъ Читальней народныхъ; пріймаемъ со всею готовостію выше згадане прошеніе и будемо старатись похвальнымъ тогожь жаданьямъ совѣстно задосить учинити, свѣдомѣ, скѣлько то добра и пожитку зможуть добре устроены, належито поведеній и бачно надзорованій читальни нашому народу принести. Однако до чаши тои радости нашей примѣшуеся такожь и не мала часть горести, коли погадаемъ, що народѣ нашъ вепуаючи до святинѣ наукъ подыбати може, особливо въ тыхъ нынѣшнихъ часахъ невѣрства и неморальности, густо часто и зѣпсовану духовну страву, о которой ѣтъ особливо теперъ, умѣючи вже читати, и заводячи у себе такъ многі Читальнѣ, изъ злыхъ, переворотныхъ, вѣрѣ и поровственности противныхъ книжокъ и часописей легко довѣдатись, а тымъ самымъ свою вѣру, свою побожность и моральность, свое дочасне и вѣчне щастье на утрату паразити може. А тая обава наша есть тымъ бѣльша, понеже нынѣ прійшло до того, що якъ въ цѣломъ майже свѣтѣ такъ и въ нашѣмъ краю каждый, кто лишь умѣе писати, а есть ворогомъ нашей св. вѣры и св. католической Церкви, користае зъ теперѣшной свободы мысли и слова и зухвало выступае въ публичныхъ письмахъ противъ тымъ найдорожшимъ сокровищамъ, намъ ѣтъ Господа Бога данымъ, и должными розумованиями стараеся пѣдоконувати повагу Церкви Христовой и откровенній правды вѣры и поровственности. Зъ ѣтти то походить, що нынѣ добрій, религіиій, поучающей и созидающей книжки и часописи щоразъ рѣдшими стаються, а противно множатся въ способъ застрашающей и до читающихъ легкой приступъ находятя злі книжки и часописи, обкидующій зневагами Церковь Христову а именно, ей видимо Голову — Святѣйшого Отца и священниковъ, высмѣваючі найспасительнѣйшій средства, Христомъ Господемъ для вѣчного своихъ вѣрныхъ спасенія установленій, старающося вывернути суспѣльный порядокъ и выкликати борбу однихъ противъ другимъ. Поглядаючи на тое сумне явленіе, мимовольно пригадаемъ собѣ слова св. Ап. Павла: „Суть мнози непокорины, суесловцы и умоумъ прелщени,... ихже подобаетъ уста заграждати, иже вся дома развращають, учаще, яже не подобаетъ, сквернаго ради пребытка“. (Тим. 1, 10, 11.)

Тая зараза, ширена злыми книжками и часописями, сталася въ нынѣшнихъ часахъ такъ загальною и страшною, що Святѣйшій Отецъ Левъ П. XIII. на видъ спустошенія, яже она въ найширихъ кругахъ суспѣльности людской дѣлае, съ бодемъ сердца, въ своей аллокуціи пѣдъ д. 22 Лютого 1879 до редакторѣвъ католическихъ дневниковъ выданѣй, такъ ѣтговзавсея: „Апостолы переворота, узыскавши свободу розширянья писемъ межы народомъ пѣсля уподобанья, розвинули неутомиму дѣятельность около розкидованья неизмѣримого числа дневниковъ, которыхъ головою цѣлею есть пѣдоконуванье засадъ справедливости и правды, очернюванье Церкви и подаванье ей въ ненависть, и вплюванье шкѣдливыхъ понятій въ умы. Зрουμεбли они тое добре, яку корысть и який хосенъ принесе имъ для ихъ цѣлей выдаванье дневниковъ, которой отруею зѣпсованья душу читателей незначно и поволи заражуютъ, а которыхъ сердце заспокоемъ пискихъ похотей и возбужденемъ змысловости затрачуютъ. Всѣ тое пѣйшло имъ щастливо и по мысли, такъ що цѣлковиту

слушность признати належить тому, которыйбы болше половины нещастъ и всѣхъ сумныхъ отношеній нашихъ часовъ безбожности дневникѣвъ приписавъ. И власне однимъ зъ такихъ свѣдѣвъ, приписующихъ злымъ письмамъ якъ наиболше вреда, до котораго то повыши слова Святѣйшого Отца отнести можна, есть не кто инный а самъ безбожный Руссо, который самъ своими безстыдными и нерелигійными письмами дуже много причинився до здеморализованья своихъ ближнихъ. Ото бнѣ, пересвѣдченъ о вредности злыхъ писемъ власнымъ опытомъ, такъ съ горкимъ жалемъ о злыхъ писателяхъ выражаея: „Кобы нашй писатели були переспали свѣй часъ въ безчинности, обычаѣ булыбы тогда лучшй, а суспѣльность спокойнѣйша. Але тн порожнй головы приходять зъ всѣхъ сторѣнъ, вооруженй въ нещастнй орудя ложи и пѣдкопують пѣдставу вѣры и нищать честноту. Они съ погордою высмѣвають старй девизы отечества и религій и посвячуютъ свой дарованя и свою философию на знищене и зневажене того всего, що межи людьми есть святымъ... Щожъ славнѣйшй изъ нихъ кажутъ? Одинъ, що Богомъ есть цѣльнй свѣтъ; другй, що зле и добре въ ничѣмъ не рѣзнятся; иннй, що люди якъ волки могутъ взаимно себе пожирати. Ото розумъ нашего вѣку! Выдаложъ погане язвичество щось такъ мерзкого?... Идѣтъ, вы славнй письма, котрыхъ не розумѣла простота нашихъ отцѣвъ, — и причислѣтся у нашихъ наслѣдникѣвъ до тыхъ еще опаснѣйшихъ писемъ, зъ котрыхъ збѣсутье обычаѣвъ нашего вѣку возносится якъ дымъ ѣдовитый, и передайте будучимъ столѣтямъ вѣрну историю нашихъ поступѣвъ и нашихъ умѣтностей! Коли они васъ читати будутъ, а они не суть болше безмыслными бѣтъ насъ, тогда пѣднесутъ свой руки до неба и скажутъ въ горести своего сердца: „Всемогучй Боже, который держишь духи въ своихъ рукахъ, увѣльни насъ бѣтъ сумного прсвѣщенья нашихъ отцѣвъ и поверни намъ невинность, единственне добро, которе наше щастье намъ забезпечити може и которе въ твоихъ очахъ такъ дороговѣннымъ есть“. — Дѣйстно, суть то слова достойнй найпобожнѣйшого и о спасеніе душъ людскихъ найревнѣйшого священника; тожь есть то тымъ болше замѣчательнымъ и тымъ значительнѣйшимъ, що слова тн высказавъ такй безбожный Руссо а именно въ розправѣ, нагородженѣй бѣтъ академіи въ Дѣжѣ (Выдане въ 4^о Женеве 1782—7. томъ, стор. 44, 55, 56.)

Зарвно знаемъ зъ историі, що Евтихій, который бувъ зъ початку неустрашимымъ оборонителемъ св. кат. вѣры, перечитавши одну книжку манихейску, такъ упавъ въ вѣрѣ, що стався еретикомъ и затроивъ своими письмами велику часть Востока; знаемъ, що Бардесанъ Сирийскй, который бувъ примѣромъ побожности и ревности для вѣрныхъ, бѣтдавшися читанью писемъ еретикѣвъ, стався горячимъ ширителемъ ересей Валентіана; знаемъ, що побожный и мудрый Bullinger, который мавъ уже вступити до монастыря, перечитавши одну книжку Меланхтона, стався въ одной хвили бѣтступникомъ, безбожникомъ и ересіархомъ. Кто почислитъ того рода премногй примѣры, якй намъ подае историа церковна? А если такй сумнй послѣдства отнositъ читанье злыхъ, вѣрѣ або поровствениости противныхъ, книжокъ, даже и для душъ повныхъ вѣры и любви ко Богу, — то якыжъ то страшнй наслѣдки муситъ безсомнѣнно потягнути за собою читанье того рода книжокъ и писемъ,

для тыхъ, которй не суть еще достаточно облученй и утверженй въ вѣрѣ! Щоденне досвѣдчене дае намъ въ томъ взглядѣ дуже много сумныхъ доказѣвъ. Чижъ бо не видимъ, що тн, который читаютъ вѣрѣ и религійности противнй письма, бѣтчужуются бѣтъ вѣры, тратять невинность, впадають въ розличнй пороки и налоги, знеохочуются до працѣ, и кончатъ неразъ дуже сумно свое повне горести житье! Иначе бути не може. Св. Василій В. (о чит. книж. поганьскихъ) называе книжку щоденнымъ хлѣбомъ, поживленемъ души, понеже мнѣнйя книжки вникають въ душу читателя, якъ трава въ тѣло и кровь; еслиже книжка есть зла, вѣрѣ противна або неморальна, то заблуждене, ложъ або похоть тѣлесна съ часомъ сильно приляжутъ до сердца читателя и спровадять на него тн нещастнй послѣдства, который суть нерозлучнй бѣтъ невѣрства и неморальности. Зла книжка стаея для него тымъ усилиющимъ напоемъ, котрымъ бѣтъ ошоломленый замыкае очи на найяснѣйшй доказы Божой правды и на сіяючу красоту честнотъ християнскихъ. Въ такѣй книжцѣ найде бнѣ выгодне вѣронсповѣданье, цѣлкомъ инше бѣтъ того, котре пѣзнавъ зъ науки св. кат. Церкви. Церковь учила его, що цѣлею его есть, себе освятити черезъ добрй дѣла хотябй противнй смысловости и удержувати въ собѣ яко въ образѣ Божѣмъ житье надприродне; зла книжка попровадитъ его на иншу дорогу, она бо представивши ему свѣтовй и змысловй утѣхи и розкоши въ найкрасѣмъ свѣтѣ, мало-помалу закрѣе въ нѣмъ той образъ Божй земнымъ, змысловымъ румовискомъ такъ, що зъ его памяти выйде зъ часомъ всяка поважна мысль о его высѣмъ назначенью, и бнѣ вмовитъ въ кѣнци въ себе, що досытъ есть бути на виѣ честнымъ чоловѣкомъ, менша о тое, въ якѣмъ состоянью душа его находится буде. Найдивачнѣйшй ложи о Церквѣ, о священникахъ, о свѣвѣди и о другихъ св. Тайнахъ, о обрядахъ и наукахъ церковныхъ узнать его помраченый розумъ за неоспоримй правды, назве ихъ плодами умѣтного и свѣбѣдного изслѣдованья. Для него не буде уже пекла, не буде суда, не буде безсмертйя души, не буде потреба Церкви, священникѣвъ, слова Божого, молитвы ни св. Тайнъ. Однимъ словомъ все, що должно бути для вѣрного християнина-католика найсвятѣйшимъ и найдорожшымъ, утрачуе въ его души свою вартѣсть. А если и пѣйде коли такй чоловѣкъ до церкви на богослуженье, на проповѣдь, або найдѣся коли въ товариствѣ побожныхъ людей, — то всюда тамъ буде ему скучно.

А понеже съ невѣрствомъ иде часто густо въ парѣ, якъ учитъ досвѣдъ, розвязлѣсть обычаѣвъ, то не тяжко бѣтгадати, яка буде поровствениость того, который въ злыхъ и неморальныхъ книжкахъ находить не тѣлько причину до утраты вѣры, але и найсилнѣйшй побуднй до розпустного житья. Въ тыхъ книжкахъ находятъ его пристрасти и пожадливости, вродженй каждому чоловѣку, найбогатше поживлене; ту украшеннымъ стилѣмъ поданй нечистй и змысловй оповѣданья глубоко вбѣгаются въ его память. Тожъ власне найповажнѣйшй педагоги, который цѣле свое житье посвягили выхованью молодежи, посвѣдчають, що читанье злыхъ книжокъ наиболше причиняея до ширенья тайныхъ пороковъ межи молодежю; а и въ загалѣ заперечити не дасться, що читанье злыхъ книжокъ наноситъ найбѣршй послѣдства не лише для молодшихъ лѣтъ, но и для цѣлого дальшого житья чоловѣка, и тымъ са-

мымъ дѣлае такого чловѣка небезпечнымъ и вредливымъ для суспбности, злымъ сыномъ на супротивъ своихъ родичей и лихимъ отцемъ насупротивъ своей родины, якъ тое учить досвѣдъ и исторія.

Не бтъ рѣчи буде навести тутъ два стверженья повыше сказаного одно сумне событіе, которе сталося въ Ст. Галленъ около р. 1842. Тамъ за-суджено тогда одного розбійника на смерть, которого дѣйстно можна було назвати нещастною жертвою нерелигійныхъ писемъ. Такъ бо вызнавъ бнзъ сокрушеный передъ судомъ: „Якъ довго я мавъ мою св. христіянську вѣру въ сер-дцѣ моємъ николи не подумавъ-емъ о такъ страшній збродни; однако пере-читавъ-емъ богохульне дѣльце о житю Іисуса, безбожного Штрауса, утративъ-емъ цѣлкомъ мою св. вѣру и такъ прійшовъ-емъ въ тоє нещастливє положенье, въ которѣмъ теперъ нахождуся.“

Зъ того, щосьмо доси сказали о вредливости злыхъ книжокъ и писемъ для поодинокихъ людей, слушно заключаемъ, що такі книжки и письма му-сятъ бути зарвню вредливыми и для цѣлого народа: нарбдъ бо состоитъ власне зъ поодинокихъ людей, и въ мѣру того, якими суть тіи поодинокі люди, такими будутъ родины и громады, такимъ буде и цѣлый нарбдъ. Оттакъ представмо собѣ здеморализованыхъ многихъ людей, здеморализованій численній родины и громады, — а тогда стане передъ очима души вашої сумный и за-страшающій образъ морально упавшого народа. Нехай лишъ межи народомъ ложній науки, ширеній злыми письмами, закорѣнятся и вытиснуть зъ души его св. Евангельскій законы, заповѣди Божіи и церковній — а тогда очевидно всѣ пристрасти, подѣсчуваній самолюбіемъ и жаждою утѣхъ и свободногo житья, выбухнуть межи народомъ съ великою силою, и годѣ буде ихъ вздержати наилучшими и найстрогшими цивильными законами, тогда взаимна ненависть, сваріи, розбои, обманы, кривды и крадежи, чужоложства и всяка розпуста огорнуть цѣлу суспблнсть и знищать всякій супокдй и порядокъ; тогда збстануть збрваній найсвятѣйшій союзы крови, любви пріязни, закона и власти.

Заперечити же не дасться, що выдаются нынѣ такі книжки и часо-писи, въ которыхъ не лише чисто науковій предметы обговорюются, але дуже важній вопросы, бтносячіяся до вѣры и поровствєнности, а рвно дотичающіся щоденногo житья и цѣлого суспбльного порядка ложно поясняются; въ кото-рыхъ найголовнѣйшій члены св. катол. вѣры и поровствєнности яко дитинній сказки, а наилучшіи и найпотребнѣйшій установы Іисуса Христа и его св. Церкви, яко людскій вымыселъ представляются; въ которыхъ загробовє вѣчне житье, нагорода и кара по смерти яко щось непевного и непотрѣбногo подаєся, а щас-тьє земске чловѣка яко его послѣдна и найвысша цѣль вєказуєся, до ко-торої бнзъ всѣми силами и способами стремити має; въ которыхъ наука Божья о всякѣй законнѣй, церковнѣй и мірскѣй власти, о должностяхъ панѣвъ и под-чинєнныхъ, хлѣбодавцѣвъ и робѣтниківъ, о взаимнѣмъ бтношенью межи вы-шними а нисшими сословіями, межи богатыми и убогими ложно перекручуєся; въ которыхъ наконецъ ложна свобода мысли, слова, совѣсти и науки пропо-вѣдаєся такъ, що днесъ на основѣ тої свободы вороги Церкви безкарно и зухвало обидують болотомъ ложи и клеветы слугъ св. Церкви, всѣ ихъ

добрїи забѣги и старанья, пбєля евоєн дѣвольскєй засады: „Лжѣтъ неустанно всегда щось зъ того позбстане!“ Чогожь протое, пытаєся, не докажутъ злї книжки и часописє, которїи особливо въ нынѣшнихъ часахъ такї опаснїи за-сады ширять и охотныхъ а численныхъ находятъ читателей?

На тоє пытанье маємъ бтповѣдъ самого Святѣйшого Отца нашего Льва П. XIII, которїи въ своей найновѣйшѣй Енциклїцѣ „Sapientiae christia-nae“ зъ д. 10 Сѣчня 1890. р. выступаючи противъ „розличнымъ нападамъ и зневагамъ, якими власне въ нашихъ часахъ обидують всѣ, що єсть католи-ческе, а якихъ давнѣйшїи, духомъ христіянської религїи перенатїи часєй не знали и не булибы знали,“ такъ дальше бтзывается: „Спасєнію души многихъ грозитъ вслѣдствїє того наибблшєа опасность: однако черезъ тоє суть такожь державы и власти загроженїи и не могутъ позбстати ненарушенїи; где бо обычаї и ладъ перестали бути христїянскими, тамъ колибаються всѣ подставы всякого суспбльного порядка. До обороны и запєвнєнья публичного порядку и супокоя су-спблности позбтаєє тѣлько физична сила. Але комужь не вѣдомо, якъ она єсть слаба, коли религїя не дасть ей помочи, якъ она єсть способна до вытворєнья работнїи а не свободногo послужа, и якъ въ своемъ власнѣмъ пѣдрѣ крыє зарод-ишь найгоршїихъ переоротѣвъ? Много судныхъ рѣчей въ тѣмъ взглядѣ дѣзнало намє столѣтіє и не знаємъ, чи насъ не ожидає щось еще гѣршого.“

Мы маємъ бесомѣнній свѣдоцтва на тоє, що передовѣмъ злї книжки и часописє спрєвадили на наше столѣтіє тіи многїи а сумнїи рѣчи, о которыхъ Святѣйшїи Отецъ въ высше наведеныхъ словахъ згадує и що передовєсємъ злї книжки и часописє кажутъ намъ на будучє єще гѣршихъ рѣчей обавлятися.

Тое бо ясно высказує межи иншими и самъ безбожнїи Руссѣ, въ ко-торого высше помянутѣй росправѣ такъ читаемъ: „Зваживши дѣтєливїи бѣды, якїи наноситъ Европѣ писменництво, а судячи о будучности изъ того лиха, котрє щоденно побблшаєся, смѣло сказати можемъ, що владѣтелѣ свѣта вскорѣ сєго пожалують, що тоє такъ страшнє ремесло збстало до ихъ дер-жавъ впрєваджєне.“

Если же злї книжки и часописє суть въ такъ высокѣмъ стєпени вре-дливыми для поодинокихъ народѣвъ и краѣвъ въ соцїальнѣмъ бтношенью, то тымъ вредлившими мусятъ они бути для Церкви Христової въ духовнѣмъ взглядѣ. И дѣйстно Церковь Христова пбдъ напоромъ лютыхъ ворогѣвъ и тыхъ безбожныхъ засадъ, якїи они въ розличныхъ своихъ книжкахъ и часо-писяхъ розширяють, и пбдъ напоромъ численныхъ беззаконїи, якїи они межи си членами производять, тратить тысячѣ изъ своихъ даже не до послѣднихъ палежащихъ вѣрныхъ, которїи потерявши вѣру и поровствєннѣсть, потеряли небо, свое спасєніє, а стягнули на себе вѣчне осуждєньє. Уста нашїи пѣмѣ-ють, мы дрожимо коли съ болємъ сердца споглянемъ въ оный ужаснїи грбѣъ ада, въ которѣмъ погруженїи на вѣки такъ многїи души, бткупленїи найдо-рожшою кровїю Сына Божьго, зъ причины овзычєньєя зъ дороги правды и святости черезъ злї книжки и письма. А если и ревнїи Христїяне бувають часто читанємъ злыхъ книгъ и писемъ пбрванїи въ погибєльну пропасть то

щожь подумати о тыхъ многыхъ, которіи суть слабовѣрніи? О, такимъ вже не много поможе и наибблѣша ревнѣсть и запобѣдливѣсть душпаствра, бо хотябы бнѣ яко бѣт Бога поставленый свѣвачь съ всею прилѣжностію розсѣваеъ сѣмя Божого слова, то не можна надѣятися жатвы, скоро многіи зъ такихъ христіанъ слуханья науки церковной цѣлкомъ заедбуютъ, або скоро заразы по проповѣди приходитъ ворогъ и особливо посредствомъ злыхъ книжокъ и часописей розсѣваеъ ѣдовите зѣлье невѣрства и неморальности въ умы и сердца слушателей и такъ по за церковною псуе и нищить тое, що душпаствръ въ церквѣ съ великимъ трудомъ исправивъ.

Познавши найсумнѣйшіи послѣдства, які читанье злыхъ книжокъ и часописей приносятъ, такъ для поодинокихъ людей що до ихъ дочасного и вѣчного щастя, якъ народѣвъ, такъ для краю, якъ и для Церкви Христовой, — не будемъ дивовалися, що самъ нашъ Господь Исусъ Христосъ и его св. Апостолы съ всею силою слова выступаютъ противъ злобныхъ людей, старающихся своими переворотными бесѣдами и ложами выдерти христіанамъ ихъ вѣру и честноту; не будемъ дивовалися, що нашъ Спаситель и его св. Апостолы такъ усиленно перестерѣгаютъ вѣрныхъ, чтобы стороныли бѣтъ злыхъ, соблазняющихъ людей и саміи даванья всякой соблазни выстерѣгалися. Ото кличе Христосъ Господь до своихъ вѣрныхъ: „Внемлите собѣ отъ кваса фарисейска“ (Лук. 12, 1.); „внемлите отъ лживыхъ пророкъ, иже приходятъ къ вамъ во одеждахъ овчихъ, внутрь же суть волцы хищницы“. (Мат. 7, 15.) А св. Ап. Яковъ, остерѣгаючи вѣрныхъ Христовыхъ передъ злыми бесѣдами, такъ представляе ужасну вредливѣсть бесѣды соблазняющей: „Языкъ малъ удъ есть и вельми хвалится: се малъ огонь и колъ велики вещи сожигаетъ. И языкъ огонь, лѣпота неправды, сице и языкъ водворяется въ удѣхъ нашихъ, скверня все тѣло и паля коло рожденія нашего а опалаяся бѣтъ геенны... не удержимо бо зло, исподнь яда смертоносна“ (Як. 3, 5, 6.) Рѣвно и великій Апостолъ народѣвъ, св. Павелъ, порѣвнуе злосливый и соблазняющей языкъ до гангрены, котора точить тѣло чоловіка и ширить збокутъе въ цѣлѣмъ его организмѣ и такъ напоминаетъ своего ученика Тимофея: „Скверныхъ тщегласій отмайся, найпаче бо преслѣбуютъ въ нечестіе“ (2. Тим. 16, 17.); на другѣмъ же мѣстци цѣлу громаду церкви Коринтійскои остерѣгае: „Не летитесь: тлятъ обычаи блага бесѣды злы“ (1. Кор. 15, 33.)

Вправдѣ выступае св. Писаніе выше наведенными словами противъ устнымъ бесѣдамъ, однако мы можемъ все тѣи перестороги св. Писанія съ тымъ бблшимъ правомъ бѣтнести до бесѣды писаной, до злыхъ книжокъ и часописей. Если бо уже зла устна бесѣда есть такъ небезпечна для св. вѣры и норевствениости, то тымъ бблше небезпечною въ тѣмъ взглядѣ буде зла книжка або часопись, бо коли соблазнитель не найде перазъ такъ скоро вымовныхъ слѣвъ, котрымибы мѣгъ кого увести, то перебѣдливый писатель при попередній розвазѣ съ вырахованьемъ и обдуманьемъ своихъ мыслей и слѣвъ здобудеся на сильній и переконуючій, хоть ложній доказы, на прельщающей и порывающей описи найбезстыднѣйшихъ рѣчей. Притомный писатель стыдавъ-бы ся може своихъ за смѣлыхъ слѣвъ, але письмо закрывае его мѣдяне чело и осмѣлюе до наибблѣшихъ безстыдностей до найвишѣйшихъ ложей

которій мимо возможныхъ початковыхъ опорѣвъ зъ стороны читателя, стаются постепенно его власнымъ пересвѣдченьемъ, его власными засадами, входятъ въ его сердце, въ его, житѣ, чѣпаются его душѣ якъ хищный птахъ своей добычи.

Но и Церковь св. тоже дае намъ свѣдоцтво о вредливости не тѣлкомъ самыхъ злыхъ устныхъ бесѣдъ, но такожь и злыхъ, вѣрѣ и норевствениости противныхъ книжокъ и писемъ, на которіи уже въ першихъ часахъ христіанства за для ихъ ведукой вредливости особлившу увагу звертала и тѣнке зъ помежи христіанъ устороняти якъ найуспѣльнѣйше старалася. Ото читаемъ въ Дѣянїяхъ Апостольскихъ о слѣдующѣмъ важнѣмъ событію. Въ Ефезѣ, мѣстѣ люднѣмъ, и славнѣмъ сватынею и почитаньемъ поганьскои богинѣ Діаны, премногій, славнй бесѣдники, философы, писателѣ, ворожбиты и знахоры (магики), всякого рода ремесла и штуки — пѣдсучували розличнй тамъ находячійся забобоны, идолослуженіе и розпусту. Тамъ отже — до той крѣпости поганьства входитъ св. Ап. Павелъ; черезъ два роки, въ день и въ ноци, явно и тайно, съ слезами учитъ Божои правды несчастныхъ жителей Ефеза, терпитъ всякій приврости и гоненія, а Богъ удивительными чудесами подтверждаючи его науку, помагае ему въ его апостольскихъ трудахъ и вничае тѣнке прекраснымъ успѣхомъ. Уже жителѣ Ефеза вырѣкаются заблудженій и визнають свою вѣру въ Христа Господа, но еще находятся у нихъ весьма многіи забобоннй и переворотнй книжки. Тожъ св. Апостолъ, сомнѣваючися о ихъ тревалѣмъ наivenessю, якъ долго тая зараза зъ ихъ домѣвъ не збѣстане усунена, приказуе, чтобы все тѣи книги знесено на одно мѣстце и публично спалено. Приказъ той св. Апостола збѣставъ безъ взгляду на дуже велику грошеву вартѣсть оныхъ книгъ выконаный, и ажъ бѣтъ того часу — додае св. Писаніе — „крѣпко слово Господне растяше и крѣпчалася.“ (Дѣ. Ап. 19, 19—20.)

Той примѣръ Апостольскои ревности въ безопащнѣмъ нищенью книжокъ вѣрѣ и норевствениости противныхъ наслѣдовала Церковь Христова въ всехъ дальшихъ столѣтїяхъ. Знаемъ бо зъ исторїи церковной, що по всехъ часы мусѣли еретики, желаючій примиренья съ Церквою, на взѣръ Ефессеѣвъ палити публично свой еретическй книжки, которіи у себе переховували. Въ тѣмъ взглядѣ не знала св. Церковь нїякого изьятїя. Даже св. Кипріанъ, славный бесѣдникъ поганьскій, а пѣзнѣйшій Епископъ и Мученикъ, мусѣвъ передъ своимъ крещеніемъ спалити все свой давнѣйшій поганьскй письма. Особливо же бѣтъ часу, коли по вынайденью книгопечатнѣ въ легкой способѣ и въ бблшихъ размѣрахъ начали розширяться для вѣры и норевствениости небезпечнй книжки, було однимъ зъ найголовнѣйшихъ занятій св. Церкви, устороняти тѣи книжки зъ помежи своихъ вѣрныхъ, находячи въ выконуванью той важной задачи успѣшну помѣчь зъ стороны побожныхъ и совѣстныхъ князей свѣта. Коли на первѣмъ Соборѣ Нивейскѣмъ, на которѣмъ находилося выше 300 Епископѣвъ, Аріи и его безбожнй письма збѣтали осужденій, заказавъ Константиъ В. пѣдъ карою смерти читати тѣнке письма и велѣвъ ихъ палити и нищити. Такъ само поступивъ собѣ Теодоръ В. взглядомъ писемъ Фотина, Аполинарія, Македонія, осужденыхъ на первѣмъ Соборѣ Царгородскѣмъ. Таяже практика Церкви Христовой продовжаеся ажъ до нынѣш-

ного дня. Св. Церковь установила особну конгрегацию Индекса, котра выказувала и выказуе поименно всѣ для вѣрныхъ своихъ небеспечны книжки, забороныючи имъ подъ карою клятвы выключеня тѣже читати, а кромѣ того неустанно перестерѣгае приказы, щобы никто зъ ей вѣрныхъ не вжився читати, не лишь письма забобоной, вѣрѣ и поровственности противнѣй, но и всѣ тѣх, которѣ нарушаютъ добрый обычаѣ, побожнѣсть, стыдливѣсть, власть церковну и мірску, хотябы они впрочемъ не содержали въ собѣ жадной ереси, що до св. вѣры, знаючи, що злѣй обычаѣ и непослухъ для властей суть насѣньемъ, коренемъ а по крайнѣй мѣрѣ справленою ролею пѣдъ засѣвъ ереси, ѳтступничества и тыхъ всѣхъ гѣркихъ овочей, якѣ они для поодинокихъ людей и родинѣ, для Церкви и краю съ собою приносять.

Така строгѣсть св. Церкви и Христїаньскои державы въ выступованю противъ злымъ книжкамъ и письмамъ выдасться намъ болѣе всказаною и конечною, коли поглянемъ даже на поганьску державу, котра глубоко пересвѣдчена о великѣй вредливости злыхъ книжокъ не только для поодинокихъ людей но и для загалу, весьма строго осуждовала злѣй, переворотнѣй книжки и безвзглядно карала навѣтъ ихъ авторѣвъ. Такъ пише философъ греческій Плато: „Доки книжки дойдуть до рукъ народа, мають перше бути ѳтъ мудрецьвъ испытанѣ; розпустнѣй же книги треба доконче зъ мѣстъ устороняти“. (de Republ.) Цицеро же, славный Римскїй философъ и рыторъ, такъ ѳтзывается; „Знаешь ты, яку-то шкоду намъ поеты наносятъ? Ото вслѣдствїе ихъ читаня люди невѣстуютъ; всяка честнота и мужество въ нихъ притуплюется“. (Quaest. Tusc. l. 2.) Щобы вздержати въ Римскѣй державѣ ширенѣе соблазняющихъ книжокъ, не только Римскїй Первосвященникъ мавъ право и обовязокъ переглядати всѣ книги, закїмъ дѣстались до рукъ читающихъ (Liv. Hist. l. 10.), но и самъ кодексъ Римского права содержавъ въ собѣ много благоразумныхъ обостренїй дотычно выдаваня книгъ а рѣвно много строгихъ розпорядженїй противъ злымъ, соблазняющимъ книгамъ и ихъ авторамъ. — Коли въ часѣ вѣйны Пуницкихъ спроваджено зъ Картагины до Рима много книгъ безрелигїйныхъ, Сенатъ Римскїй завѣзавъ всѣхъ, которѣ були въ посѣданю такихъ книгъ, щобы ихъ въ означенѣмъ часѣ знесли на одно мѣстце и спалили. Самъ цѣсарь Августъ, хотяй бувъ наибольшимъ прїятелемъ ученыхъ и сильною пѣдпорю умѣтностей и красныхъ штукъ, казавъ выше 2000 соблазняющихъ сочиненїй зничити огнемъ. (Suet in Aug.; Niceph. Hist. l. 13.) Той самъ Августъ приказавъ Овидїя, славного тогдашного поету Римского, за одинъ неморальный поематъ выгнати въ дику краину Скїтѣвъ, письма же его строго заказавъ читати. (Libr. Trist. Ovid.) — Таке саме безвзглядне поступоване взглядомъ злыхъ книжокъ и ихъ авторѣвъ видимъ зарѣвно въ Грециї. Тутъ зоставъ Архилохъ, мерзенный, хотяй впрочемъ даровитый поеть, зъ Спарты выгнанный, егоже письма строго читати заказано (Plut. de viris illustr.); а Валерїй Максимъ такъ що до того событїя примѣчае: „Не хотѣли Спартане давати своимъ дѣтямъ тѣи письма до читаня, щобы ихъ правомъ болѣе вреда, якъ ихъ умамъ свѣтла не принесли.“ (Exempl. Memor. l. 6, c. 3.) — Подѣбно сталося съ писателями: Левкинпомъ, Люкреціемъ, Дїагономъ, Протагоромъ и многими другими; що болѣе, були случаи у Ри-

млянѣ и Грековѣ, що соблазняющихъ писателей навѣтъ смертю карано. (Dic-tion Boelke T. 5, 7.) — А и стариннѣй Егїптяне, которѣ ѳтличалися великимъ пресвѣщенемъ и искусствами, рѣвно строгїй посѣдали законы, маючи служить къ вздержаню соблазняющихъ, вѣру и моральнѣсть пѣдпокующихъ книжокъ. — Примѣръ такой печальности о чистоту вѣры и поровственности находимъ зарѣвно у Иералїтянѣ, которѣ не только не збзвали на ширенѣе злыхъ книжокъ, котрѣбы тѣи чистотѣ вѣры и поровственности небезпечными стати ся могли, но посували тую свою печальнѣсть такъ далеко, що пѣсля ихъ закона не було вѣльно никому передъ 30 рокомъ жїтїя читати Пѣни пѣсеней, пророчества Езекинїи и гдєякїй другїй св. книги, а то зъ обы-вы, щобы ихъ кто ошибочно не зрозумѣвъ и не соблазнївся.

Зъ того, щосьмо доси сказали о превеликѣй вредливости злыхъ книжокъ и писемъ, можемъ заключити, що если злѣй, неморальный и вѣрѣ противнѣй книжки и письма причїнаются до утраты вѣры и моральности, щастя и супокѣю поодинокихъ людей и цѣлыхъ родинѣ, до заведбаня практикъ религїйныхъ и должностей званїя, до безсовѣстности и всякого рода беззаконїй въ краю, а тымъ самымъ до наибольшого вреда для св. Церкви и державы: — то зновъ добрый, моральный, духовнѣй книжки и письма, кромѣ загального образованя ума и розличныхъ потребныхъ и пожиточныхъ вѣдомостей а зарамомъ честного розвеселеня въ своей мѣрѣ, мусятъ мати цѣломъ противнѣй послѣдствїя, именно они скрѣпляють вѣру и поровственнѣсть своихъ читателей, побуждаютъ ихъ до совѣстного полненя своихъ христїаньскихъ и гражданьскихъ должностей, дѣлаючи ихъ добрыми и полезными членами Церкви и державы, дѣлають ихъ такожъ щастливими членами своихъ родинѣ и забезпечаютъ имъ вѣчне спасенїе. Прекрасно описуе св. Иоаннъ Златоустнѣй тїи пожелательнѣй послѣдствїя добрыхъ, духовныхъ книжокъ, кажучи: „Читане духовне — то сестра молитвы; оно впроваджае насъ до святнѣй честнѣтъ Божїихъ, оно ублагородняе нашу душу, оно возбуждае въ насъ высшїи чувства и постановленья;“ и додае: „Кто любитъ духовнѣй книжки, той любить Христа“. (О ложн. пророкахъ). Рѣвно красно выражаея о великѣй полезности добрыхъ книжокъ св. Григорїй: „Коли читаемъ письма св. Отцѣвъ Церкви, тогда кормимся наукою тыхъ непорочныхъ Отцѣвъ, живимся ихъ грудью до жїтїя вѣчного“ (К 1. Князѣ царствѣ гл. 6.) Св. Августинъ вкладае науки, якѣ находимъ въ добрыхъ книжкахъ, въ уста самого Бога, котрѣй ѳттакъ по средствомъ доброй книжки стаея самъ найвысшимъ Учителемъ нашимъ. „Коли молимся, — каже сей св. Отець, — мы розмавляемъ съ Богомъ; коли читаемъ (духовнѣй книжки), Богъ съ нами розмавляе“. Прекраснѣй же послѣдки читаня такихъ добрыхъ книжокъ сей великїй Учитель Церкви такъ описуе: „Въ божественныхъ писанїяхъ може чоловікъ видѣти себе мовъ въ зеркалѣ, може пѣзнати, якїмъ есть и куда стремитъ. Постоянне читане воѣ очищае, оно вкорѣнное въ насъ боязнѣ передъ пекломъ и возбуждае въ сердцю читающего желанїе вѣчного радостї.. Трудъ читаня есть честнымъ трудомъ и причїнаея многимъ къ исправленю духа; якъ бо тѣлесными стравами поживляея тѣло, такъ само и божественными словами внутреннѣй чоловікъ кормитя и живитя.“ (Бес. о страст.) А и самъ св. Августинъ духовному читаню по

Божѣ завдячує своє наверненє. Но такожъ въ св. Писанію находимъ такъ часто одобренія и упомненія до прилѣжного читанья духовныхъ книжокъ. Выстарчить навести тутъ слова св. Ап. Павла, котрыми захоує свого ученика Тимофея до духовного читанья, кажучи: „Всякое писаніе богодуховно и полезно есть къ ученію, къ обличенію, къ наказанію, еже вправдѣ: за совершенъ будетъ Божій человекъ, на всякое дѣло благое уготованъ“ (2. Тим. 3, 16.)

Весьма перекопуюче свѣдоцтво о великѣй полезности добрыхъ книжокъ и о силѣ вліянія, яке тіжже мають на умъ и сердце человекъ, находимъ уже въ древній исторіи народа Израильского, зъ которой довідуємся, що Антиохъ Сирійскій выдавъ приказъ, щобы палити св. книги Израилитянъ, понеже они въ тыхъ найсумнѣйшихъ для себе часахъ черпали единственно зъ тыхъ св. книгъ заохоту до мужества и вытревалости въ оборонѣ своего отечества (Иос. Фл. старин. жидов. кн. 12. гл. 7.) — Таке само свѣдоцтво о удивительній успѣшности духовного читанья подають намъ и Дѣянія Апостольскія, оповѣдаючи о наверненію казенника царицы Муринской Кандакин.

Тому не дивно, що у св. Угодникѣвъ Божіихъ, а рѣвно у всѣхъ побожныхъ людей находимъ всегда велике уподобанье въ добрыхъ книжкахъ; не дивно, що такі книжки, будучи ихъ щоденнымъ поживленіемъ духовнымъ, удержують ихъ на дорогѣ совершенности и святости. Читаемъ о св. Фульгентію, що бнѣ прилѣжно бѣдавався духовному читанью, що бнѣ перечитавши коментаръ св. Августина до псалма 36., такою возгорѣвъ любовію къ Богу и вѣчности, що посвятився цѣлковито Богу и въ монашескѣмъ уединенію поступаючи бѣтъ честноты до честноты, стався гдѣнымъ вѣнца небесной славы (Сурій жит. свят. гл. 3.) Рѣвно знаемъ о св. Кароліу Б., що духовне читанье було для него наймилѣйшимъ занятіемъ, такъ що бнѣ даже при столѣ казавъ собѣ всегда читати щось духовного, особливо же письма св. Августина (Болянд. 28. сѣчня). — Якъ дуже любивъ и якъ высоко цѣнивъ добрі книжки св. Папа Пій V., видимъ зъ его власныхъ слѣвъ. Ото коли ктось передъ тымъ Намѣстникомъ Христовымъ дуже выхвалявавъ велику вартѣсть дорогихъ каменей, бнѣ всказавши рукою на духовні книжки сказавъ: „Ту находимъ правдивый дорогой камень“ (Шлятина житье Пія V.) — Наконецъ Исторія Церкви и житья Святыхъ дають намъ премного такихъ перекопуючихъ свѣдоцтвъ о полезности духовныхъ, вѣру и норовственисть удержуючихъ и пдносячихъ книжокъ.

Возлюбленный во Христѣ Братья! Не безъ важной причины задержались-мося довше при выказанью великой вредливости злыхъ книжокъ и часописей для св. вѣры и норовствениости такъ поодинокихъ людей якъ и родинъ, для св. Церкви и цѣлыхъ народѣвъ. Тою важною причиною же есть обава наша, що власне въ нынѣшнихъ часахъ, коли у насъ оказуєся незвычайке стремленье и охота до просвѣщенья въ школахъ, до читанья до завязуванья щоразъ новыхъ читальнь, — моглабы вѣра и норовствениость нашего народа, наша св. Церковь и весь нашъ народъ досвѣдчити оной великой вредливости злыхъ

книжокъ и часописей, если бы тіжже дѣставшися до рукъ нашего народа, до его читальнь и домѣвъ, сталися его щоденнымъ кормомъ. А тая обава наша окажеся тымъ слушнѣйшою, коли зважимъ, що у насъ появились въ новѣйшихъ часахъ такі часописи, межѣ тыми именно: „Народъ“, который прибираючи привлекательній назвы, выступаютъ передъ недосвѣдченнымъ народомъ, яко щирі его други, желаючі ему счастья, морального и матеріального розвою, а межѣ тымъ тенденційно его вѣру и повагу св. Церкви пдкполюють, научаючи своихъ читателейъ межѣ иншими, що просвѣщенный люди прійшли уже теперь до того пзнанья, що кожда вѣра, хотябы и нехристиянска есть рѣвнодушною, що ходитъ лишь о тоє, щобы честно жити; що они мусять еще тримати съ священниками, бо нашъ народъ не есть еще приспособленный до бткненья вѣры и священства; що народъ може перейти на иншу вѣру, а именно на шунду и т. д. котра уже и такъ межѣ Русинами на Украинѣ есть розширена и при которой народъ обходится безъ священникѣвъ и безъ церкви. Такой и тымъ подбѣй ложной науки, вымѣреній противъ св. кат. вѣрѣ и Церквѣ або такожъ противъ отвѣчнымъ правиламъ суспѣльного порядка, встрѣчаемъ дуже часто въ антикатолическихъ а навѣтъ антихристиянскихъ часописяхъ русскихъ, а часомъ и въ книжочкахъ, для народа назначеныхъ, который въ тысячахъ примѣрникѣвъ по краю розходится. Если зважимъ, що уже и такъ вѣра и побожнѣсть нашего народа въ декотрыхъ сторонахъ начинає малѣти; що нынѣ можемъ досыть часто чути о такихъ беззаконьяхъ межѣ сельскимъ народомъ, на котрыбы давнѣйше никто зъ селянъ не бтвжився; що нынѣ уже и по селахъ есть много тѣлько зъ имени християнъ, занедбующихъ свои должности християнскія а бтдающихся пьянству и всякимъ другимъ, тѣло и душу убивающимъ порокамъ; — то страшно и погадати, що станєся съ тымъ добрымъ нашимъ народомъ, коли засады противъ вѣрѣ и норовствениости, голошені злыми часописями и иными письмами, найдуть приступъ до его сердца и станутелъ проводниками въ его щоденнымъ житю! Безъ правдивой вѣры, безъ вѣры сильной нема счастья ни въ семъ житю, ни въ будучѣмъ; безъ вѣры нема Божого благословенія! „Безъ вѣры не возможно угодити Богу“, учитъ св. Ап. Павелъ (Евр. 11, 6.). Безъ вѣры нема добрыхъ, праведныхъ дѣлъ, нема любви правдивой, нема взаимной згоды и супокою, тыхъ найпотребнѣйшихъ условий даже и до земского добробыта суспѣльности людской. Уже св. Кипріянь примѣчає: „Чимъ есть страва для тѣла, тымъ есть вѣра для душѣ. (О вечер. Господ.) А св. Іоаннъ Злат. выясняючи тоє порѣванье точнѣйше каже: „Въ яблѣмъ бтношенью стѣтъ страва до тѣла, въ такѣмъ бтношенью стѣтъ праведне житье до вѣры; а якъ не може удержатися природа нашего тѣла безъ стравы, такъ не може и вѣра бути безъ добрыхъ дѣлъ.“ (Т. 6. о Слов. Апост.) а св. Бернардъ говоритъ: „Вѣра есть подбѣна лучамъ и теплотѣ солнца, котре дѣлає, що всё, рослины, зѣля и дерева зеленѣются: подбѣна есть кореню, который дає житье цѣлому дереву, такъ що если корѣнь усхне и заумре, то и цѣла сила дерева погибає; подбѣна есть сердцю, котре всё въ тѣлѣ оживляє.“ (Св. Верн. въ бесѣд. 4. Дѣян. II.) А великій Учитель Церкви св. Августинъ пише: „Если вѣра колибаєся, то и любовь стєся безсильною; если кто бтпаде бтѣ вѣры,

той мусить ѳпасти такожь ѳтъ любви, понеже ѳтъ не може любити того, чога не вѣритъ.“ (Кн. 1. о науцѣ Христ. гл. — 37.) Правдивѣсть тыхъ тверженій наибѣльшихъ мудрецовъ христiанскихъ доказуе щоденне досвѣдчене, и учитъ исторiя, якъ тое высше обширнѣйше выложилисьмо. Тожъ тiи, которi стараются выдерти вѣру нашому народу, суть его наибѣльшими и найопаснѣйшими ворогами, бо разомъ съ вѣрою позабавляютъ они его всѣхъ тыхъ небесныхъ дарѳвъ, якии Божя вѣра чоловѣкови уже тутъ подае, а въ другѳмъ житью въ еще въ первѳно бѣльшой мѣрѣ подати ѳбщѳе. Най при помочи св. вѣры буде нашъ народъ побожный, тверезый, трудолюбивый и оцадный, а тогда и его матерiальный бытъ буде совсѣмъ забезпеченый: тогда ѳтъ и въ подитичнѣмъ ѳтношенью щоразъ бѣльше розвиватися буде. На христ. катол. вѣрѣ повстали и утвердилися наибѣльшi державы: на тѳй самѳй вѣрѣ поднесся и скрѣпился и еще поднесся и утвердился бѣльше нашъ рускiй народъ, безъ тойже вѣры ѳтъ загине и лишитъ по собѣ лишь сумнi згадки. Звернѣмъ бо лишь очи нашi въ тiи стороны, где знищено св. Соединенiе, чи вѣльно тамъ Русинамъ ѳтзыватися въ церквѣ або въ школѣ своимъ матернымъ языкомъ? Где дѣлася тая славна провинцiя церковна, котора въ половинѣ 18. столѣтiя мала 9 великихъ Архiепископствъ и Епископствъ, до котрыхъ належало бѣльше якъ 13 милiонѳвъ вѣрныхъ? Нчиѣ ей нема: она упала разомъ съ уступленьемъ католичества; якъ красной бувъ станъ нашої св. Церкви и народности, коли она въ першихъ вѣкахъ своего существованья до кѳнца 12 столѣтiя была еще католическою! ѳтъ початку 13 столѣтiя, коли кинено зерно незгоды церковной межи Русинѳвъ, начавъ тяжити мовъ палець Божiй надъ нашою ѳтчиною. Въ 16. столѣтiю прiйшлисьмо до того, що на Руси не було майже одного мужа, которыйбы не оплакувавъ нужды и страшного упадку Руской Церкви а тымъ самымъ и Руской народности. Въ такихъ сумныхъ ѳбстоятельствахъ повстала щастлива гадка о соединенiю Русинѳвъ съ св. Апостольскимъ Престоломъ Римскимъ, котра тогда не выйшла ани ѳтъ Короля, ани ѳтъ Рима, ани ѳтъ Законѳвъ, але котору выкликала внутренна потреба и внутрений ѳбстоятельства въ сердцю каждого здорового и правосмыслячого Русина, а каждый щирый патриѳтъ Рускiй мусить уважати тое за наибѣльше щастье своего народа, що тойже досе вызнае католическу вѣру. (Исторiя Унiи Церкви руск. съ Римомъ Дрѣ Юл. Пелешъ Т. I. ст. 498 и слѣд.)

Щобы же тая св. катол. вѣра въ нашѳмъ народѣ удержувалася и укрѣплялася, щобы она могла народъ убагородити и до добрыхъ дѣлъ заохувати, а тымъ самымъ до его дочастного и вѣчного ушастливленья причипатися, — до того есьте Вы, Всечестнi Братья, ѳтъ Бога покликанi и поставленi на Вашѳмъ высокомъ душпастврѣкомъ становищу. До каждого зъ Васъ ѳтзываеся Иисусъ Христосъ словами Пророка: „Стража дахъ ты дому Израилеву, да слышиши слово ѳтъ устъ моихъ и воспретиши имъ ѳтъ мене“ (Езек. 3, 17.); въ твои руки я вложивъ неѳцѣненне сокровище моеи св. вѣры, котору припѣсь емъ зъ неба на землю, принявши „знакъ раба“, перетерпѣвши для твоего и твоихъ вѣрныхъ спасенiя попену и болестну смерть крестну; ѳтъ тебе я жажаю колiсь ѳтвѣта, якъ

ты стерѣгъ того сокровища, якъ ты провадивъ своихъ вѣрныхъ до мого царства; а если ты не упоминавъ беззаконного, который вѣривъ радше безумнымъ наукамъ злобныхъ людей, якъ мому св. Евангелию; если праведный зѳршений тыми науками — зъ твоеи вини загинувъ: „крове его ѳтъ руки твоея взыщу“ (Тамже). Ты есь пастыремъ мого стада, которе я ѳткупивъ моею власною смертию посередѣ найлютѣйшихъ мукъ; твоей ѳпѣцѣ повѣривъ я тое мое найдорожше стадо, будже добрымъ его пастыремъ, якъ я нимъ бувъ; веди его лишь на добру, здорову пашу а вздержуй ѳтъ пашѣ вредливой, ѳдовитой, котору подкидуютъ ему ложнi пророки, противники моеи св. вѣры и моихъ Божихъ законѳвъ. „Внемли ѳтъ дживыхъ пророкъ, иже приходять къ вамъ въ одеждахъ овчихъ, внутрь же суть волцы хищницы“ (Мат. 7, 15.) Яко добрый пастырь на видѣ такого волка хищного не утѣкай, не укрывайся, бо такъ дѣлае наемникъ; ты же борони твоего стада, а если хоть одна ѳвца згине зъ твоеи недбалости, „крове ея ѳтъ руки твоея взыщу.“

Щожъ маеете ѳтже, ВЧ. Братья, дѣлати, щобы совѣстно выповнити тiи святi и важнi приказы божественного нашего Спасителя, котрыми ѳнъ безпрестанно ѳтзываеся до Вашего сердца? Якъ маеете Вы успѣшно ослабляти и ѳтбивати затроенi стрѣлы, котрыми злi писателѣ стараются зранити и убити души Вамъ повѣренѣй? — ѳго передовсемъ учѣтъ Вашихъ вѣрныхъ ѳ основномъ Божомъ науки Христовой. Проповѣдь павернула свѣтъ, проповѣдь побѣдила ереси, — тая проповѣдь при Божой помочи и нынѣ докаже свои силы, она и нынѣ утвердитъ вѣрныхъ Христовыхъ въ правѳй вѣрѣ и въ смовнѣмъ привязанью до св. катол. Церкви и до нашего св. обряда. Упомяните вѣрныхъ Вашихъ зъ амвона и въ сповѣдальници, щобы и самi злыхъ перелигiйныхъ книжокъ и часописей не читали и другимъ ихъ до читанья не давали, если не хотять статися участниками чужихъ грѣхѳвъ и чиновниками погибели своихъ ближнихъ.

ѳднако задача Ваша не кѳчится въ Церквѣ; она мае продовжатися и поза Церквою; а въ особенности въ читальняхъ и школахъ. — У насъ, якъ на початку поднеслисьмо, есьтъ вже много народныхъ Читальнѣ, а новi нехай повстають щоразъ численнѣйше. Кто не увидитъ, якъ много зла мусить принести тiи Читальнѣ, если ихъ члены будутъ кормитися такими вредливыми ложными, св. катол. вѣрѣ и Церквѣ противными справами, якъ то вже высше пѳзналисьмо? Но зъ другой стороны нема найменшого сомнѣнiя, що народнi Читальнѣ, еслибы були належито устроены, еслибы посѣдали самi тѳлько добры, въ католическомъ и строго религiйномъ дуѣв писанi, а такожь до житья щоденного, до господарства и всѣхъ тогоже отраслей ѳтносяйся, поучаючi книжки и часописи, былибы могучими пособiями для душпаствра въ его святыхъ трудахъ околѳ убагороденья, освященья и ушастливленья своихъ вѣрныхъ. — Зъ уваги прѳтого на велику важнѳсть тыхъ Читальнѣ звертаемъ до Васъ, ВЧ. Братья, съ усиленнымъ возваньемъ, щобысте, свѣдомѣй задачѣ, яку маеете до сповнення Читальнѣ, въ правдѣ щиро о устроюванья тыхже старалися но при ихъ устроюванью передъ всемъ на ѳтповѣдне уложенье дотычныхъ статутѳвъ уважали въ

тѣмъ направленію, щобы выражено було въ тыхже, що ніяка книжка або часопись вѣрѣ св. катол. и Церкви противна або неприхильна не може въ тѣйже знаходитися, а такъ устроеными читальнями щобыте якъ найстараннѣйше занималися. Понеже зде урядженій або Вами заведеній Читальнѣ стануться перешкодою великою для Вашего душестаровництва, а съ часомъ усилившия, могутъ стати для Васъ непоборимыми. Тожъ бувайте въ тыхъ Читальняхъ хотябы навѣтъ щоденными гостями; пильно переглядайте всѣ тамъ находячія книжки и часописи, а если найдете тамъ яку вѣрѣ, або поровствениности противну книжку або часопись, на взѣръ св. Ап. Павла въ Ефезѣ, безпощадно ю усувайте мовъ тую рослину, котора чоловіка життя позбавити може. Най ніяка книжка, жадна часопись не появиться въ Читальни, котрабы Вамъ не була извѣстна, яко полезна, созидача, въ дусѣ Христовѣмъ написана, котрабы не перейшла черезъ Ваші руки. А щобы же комнать назначеній на читальню надати, по примѣру и звичаю нашихъ побожныхъ предковъ настроій и видѣ духовный, желаніемъ Нашимъ есть, щобы въ Читальняхъ находилися о скѣлько можливо буде на мѣстцахъ ѡтповѣдныхъ знамя св. креста, образы Святыхъ и. т. п. а такожъ людей, заслужившихся около св. катол. вѣры и Церкви и около добра, и просвѣщенія нашего народа, по вѣрныхъ сынѣвъ св. кат. церкви; дальше порадно есть, щобы передъ завязаньемъ кождой новой Читальнѣ бувъ завѣдомленъ Нашъ Ординаріать, котрый и своимъ благословеніемъ и потребными всказѣвками буде мѣгъ посѣщити съ помочію для тымъ успѣшнѣйшого розвою и дѣланія такихъ Читальней. Въ кѣнци припоручаемъ ВЧ. Чинамъ деканальнымъ, щобы при своихъ деканальныхъ осмотрахъ звертали свою особливщу увагу такожъ на тѣ Читальнѣ, а именно, якъ они суть устроены и чи посѣдають условія, якы суть необходимо потребны до успѣшнаго выповнення задачи тыхъ такъ много важныхъ заведеній.

Инымъ весьма важнымъ предметомъ Вашего чванья, ВЧ. Братья, нехай буде школа, котора не безъ причины, называея донькою церкви. Якои неоцѣненной ваги есть школа, кто того не знае? Вѣдомій суть намъ забѣги противниковъ, св. Церкви, котры хотѣлибы ѡторвати школу ѡтъ Церкви и здѣлати ю орудіемъ до осягненія своихъ либеральныхъ цѣлей; вѣдома есть намъ ихъ девиза, котру они въ борбѣ о посѣданіе школы такъ часто повтѣряють, девиза: „Чія школа, того будучность.“ Дѣйстно, правдивы то слова; въ школѣ бо выховуея цѣле будуче поколѣнне, а такъ ѡтъ школы — можна сказати — зависитъ добро цѣлого будучого життя дѣтей, зависитъ добро цѣлой парохіи, а въ дальшѣмъ смыслѣ добро цѣлого народа. Якъ же усиленно самъ нашъ божественный Спаситель напоминае, щобы никто не важивея соблазнити дѣтей, „Ангелы бо ихъ на небесѣхъ выну видять лице Отца моего небеснаго“ (Мат. 18, 10.); самъ божественный Спаситель грозить соблазнителямъ дѣтей вѣчнымъ осужденьемъ и додае: „Унее ему было бы, аще жерновъ оселскій обдежалъ бы о выи его и вверженъ въ море, неже да соблазнитъ ѡтъ малыхъ сихъ единого“ (Дук. 17, 2.) Мы зрозумѣемъ тѣ усиленный перестороги нашего Спасителя тымъ лучше, скоро розважимъ, що впечатлѣнія, якы люди въ дитинныхъ лѣтахъ ѡтирають, суть найсильнѣйшими, най-

довше въ ихъ памяти и сердцю задержуются и майже николи цѣлковито не затираются. Щобы ѡтже тѣ дѣти ѡтбирали въ школѣ самы лишь добры впечатлѣнія, отримували самы тѣлько побожнѣй наставленія, щобы тѣже уже зъ самого початку въ ихъ молоденькихъ умахъ и сердцахъ закорѣнились и колисъ пожеланный плодъ выдали, — о тое Вамъ, ВЧ. Братья, особливо днесъ при оастныхъ усиліяхъ противниковъ св. кат. вѣры, старатися потреба. А знаочи, якъ дуже вредливыми суть для кождого, а передовсѣмъ для недосвѣдченого молодого чоловіка, злы, неморальный и соблазняючі книжки и письма, а якъ зъ другой стороны спасительне вліяніе на ихъ релігійне и поровственне образованье мають книжки добры и созидачы, — доложѣтъ всякого старанья, щобы до рукъ шкѣльной молодежи не дѣсталася николи жадна така ала, вѣрѣ и поровствениности противна книжка; щобы о ей душу не ѡтбилася николи яка соблазняюча наука, ѡтъ когонебудь она бы походити могла; — противно старайтеся о тое, щобы дѣти шкѣльной радо и часто читали книжки поучаючі и будуючі и самы имъ такихъ по возможности доставляйте.

Однако тутъ заходитъ вопросъ: ѡтки взяти ѡтповѣднѣй книжки и письма для нашего народа, котрыми бы днѣ мѣгъ созидатися и поучатися въ свободныхъ хвиляхъ дома и въ читальняхъ? Желаете розвязанье того важного вопроса зависить ѡтъ тыхъ литературныхъ Обществъ, якы у насъ уже существуютъ, — оно зависить и ѡтъ Васъ самыхъ, ВЧ. Братья. Ѳгъ давнѣйшого часу занимаються у насъ особливо два Общества, а то им. Качковского и Товариство Просвѣты издаваньемъ книжочокъ популярныхъ розличного содержания для нашего народа. Тѣ Общества могли бы дѣйстно стати для нашихъ народныхъ читальнѣ неоцѣненнымъ добродѣйствомъ, если бы въ тыхъ своихъ книжочкахъ, котры щороку тысячами примѣрниковъ по нашѣмъ краю розходятся, хотѣли руководитися духомъ св. кат. вѣры и чистымъ, побожнѣмъ намѣреньемъ, причинитися тыми книжочками до славы Божой, до поученія и до наставленія читателей въ рѣчахъ ѡтносячихся до ихъ такъ морального якъ и матеріального пѣднесенія. Однако съ болемъ сердца сказати мусимъ, що тое не всегда до теперъ дѣялося; неразъ бо въ одной або другой такѣй книжочкѣ встрѣтити можна було щось такого, що або цѣлковито духови св. кат. вѣры спротивляея або незручнымъ представленьемъ рѣчи до небезпечныхъ непорозумѣній и поглядѣвъ читателя привести може. Тожъ съ цѣлымъ усилениемъ взываемъ Васъ ВЧ. Братья, котры есьте членами выше реченыхъ Обществъ, щобыте пильно уважали на издаванія ими книжочки, щобыте самы перше кожду книжочку перечитали, а ажъ тогда, коли ю найдете доброю, подавали до читальнѣ або до рукъ шкѣльной молодежи и прочихъ вѣрныхъ Вашихъ; щобыте такожъ употребили всякого своего вліянія и правъ Вамъ яко членамъ тыхъ Товариствъ и Обществъ прислугуючихъ, щобы они стисло держалися того найвысшого правила, ведля которого трудитися должны, а которе имъ приказуе причинитися до скрѣпленія св. кат. вѣры и поровствениности, до пѣднесенія правдивого просвѣщенія и добробыта нашего народа.

Однако тымъ способомъ бувъ бы выше поставленный вопросъ лишь зъ одной стороны рѣшенъ. До его цѣлковитого рѣшенія потреба еще большою

Вашою соучасти, а то щобы Вы самі піднялися доставляти реченимъ Товариствамъ и Обществамъ ѳтповѣдній выробы, такъ зъ становиска духовного и религіино-норовственного, якъ такожъ зъ становиска матеріальнаго, господарскаго и экономичнаго. Многіи зъ Васъ посѣдають знаменитій богословскій и вишій фаховій вѣдомости; многіи зъ Васъ суть ѳтъ Бога обдареніи великими способностями ума; нехайже тѣи вѣдомости и способности не будутъ закопанымъ талантомъ, нехай стануться загальнымъ добромъ для вѣрныхъ Христовыхъ, нехай въ ихъ сердцахъ и житью складають богату лихву для Бога, ѳтъ которого походять. Були часы, коли духовенство стояло на чолѣ религійнаго, норовственного и умственного просвѣщенія вѣрныхъ; днесъ всюда а и у насъ стараются люди часто-густо безъ вѣры и доброй волѣ вытиснути духовенство изъ того его давнѣйшого становиска; ѳтъ Васъ самыхъ, ВЧ. Братья, зависить, удержатися на тѣмъ Вамъ зъ природнаго, Божого и церковнаго закона вполнѣ належачѣмъ ґрунтѣ. Тожъ на всяку похвалу заслугують тѣи ВЧ. братья священники, которіи доси занимались и еще занимаются выдаваньемъ полезныхъ и созидачихъ сочиненій и писемъ, межи котрыми передовсемъ съ радостію піднести намъ приходять: „Житія Святыхъ“ выдаваніи Ч. О. Евґ. Гузаромъ, такожъ „Посланника“ и „Книжочки миссіѣи“ ВЧ. о. Льва Джулинскаго и инші подобніи сочиненія. Дай Боже, щобы такихъ сочиненій и часописей у насъ було якъ найбільше! Того бо рода сочиненія и письма наилучше показываютъ вѣрнымъ цѣль, до котрой суть сотвореніи и до котрой всѣми силами стремити мають; они выявляють имъ такожъ небезпеченства и сѣти заставленіи ворогами душъ людскихъ и подають имъ весьма успѣшніи средства къ ихъ избѣженію; они просвѣчають розумъ, а заґрѣваючи волю до повнѣнъ дѣлъ побожности и праведности христіянскои, утверждаютъ своихъ читателей въ честнотахъ, и провѣдаютъ ѳтъ пороковъ и злыхъ налогѣвъ и тымъ способомъ владуть сильну основу до ихъ дочастнаго и вѣчнаго щастья. Тожъ Вашимъ, ВЧ. Братья, стараньемъ нехай буде, своимъ вліяніемъ попірати тѣи такъ благородніи намѣренія выше наведенныхъ и другихъ имъ подобныхъ писателей, щобы ихъ такіи полезніи сочиненія и письма при Вашѣи щирѣи, моральнѣи и матеріальнѣи піддержкѣ чимъ разъ бѣльше межи рускимъ народомъ розпространялися, щобы они въ всѣхъ Читальняхъ народныхъ находилися и щобы имъ такожъ по хатахъ давано всюда гостинный пріютъ.

Дальшой менше ревною соучасти Вашою домагаеся вѣра, Церковь и добро нашего народа особливо що до парализованья згубныхъ вліяній, які у насъ неразъ политичніи дневники на народъ мати мусятъ, скоробы сталися щоденнымъ его вѣдовитымъ кормомъ. Во виду досытъ численныхъ русскихъ политичныхъ часописей, голосячихъ такіи вредливи науки, якихъ примѣры выше пѣзналисьмо, можна и до нашего ВЧ. Духовенства ѳгнести слова Св. О. Льва XIII, котрыми въ своемъ Посланію зъ д. 25. Сѣчня 1882. зываетъ Епископѣвъ Медіолянскои провинціи, щобы якъ найревнѣйше попірали тыхъ всѣхъ, которіи въ дневникахъ выстунають въ оборонѣ правды и справедливости и такъ ѳтзываются: „Належить старатися о помноженъе католическихъ писемъ, котрыбы вспыняли усилія злыхъ людей и борожили обычаѣвъ

и религіи передъ нечестивостію такъ численнои толпы писакѣвъ.“ Рѣвно и до нашего ВЧ. Духовенства можна ѳгнести такожъ и тѣи слова, которіи Св. О. Левъ XIII высказавъ въ выше наведенѣи аллокуціи до катол. редакторѣвъ: „Есьмо глубоко о тѣмъ пересвѣдченіи, що вѣкъ нашъ wymagaе такихъ средствъ охоронительныхъ (т. е. катол. дневникѣвъ) и такихъ энергичныхъ оборонителей.“

Однако доки будемъ могли повитати такую политичну, въ дусѣ католическѣмъ выдавану часопись, не можемъ Вамъ, ВЧ. Братья, не указати на иншіи способъ, котрымъ бы Вамъ доконче потреба ослабляти и устороняти вредливе вліяніе такъ злыхъ книжокъ, якъ и противныхъ св. вѣрѣ часописей. Маемиъ тутъ на мысли тое, щосьмо Вамъ уже давнѣйше въ обѣзнику Нашѣмъ зъ д. 25. Цвѣтня 1889 Ч. 317 припоручили, а то щобы Вы, ВЧ. Братья, заґороджували всякимъ антицерковнымъ, либеральнымъ и соблазняющимъ книжкамъ и часописямъ приступъ до хатъ Вашихъ; щобысьте церковными грѣшми не оплачували тыхъ зневагъ, які оніи книжки и часописи и Вамъ самымъ и Вашѣи св. Церквѣ, котрой слугами есьте, такъ часто наносятъ. Не можемъ же замовчати и того, що и саміи священники, якъ того много доказѣвъ въ исторіи церковнѣи находимъ, читаючи книжки и часописи св. вѣрѣ и еи законамъ або противніи або хотъ неприхильніи, могутъ утерпѣти на своемъ религіинѣмъ переконанью. Таже св. Ап. Павелъ уважавъ за потребне въ тѣмъ взглядѣ перестереґчи навѣтъ такъ сильного въ вѣрѣ мужа, якимъ бувъ св. Епископъ Тимоѣей, влючучи до него: „О Тимоѣе, преданіе сохрани, уклоняся скверныхъ суесловій и прекословій лжеименнаго разума: о немже и вѣрѣи хвалящася о вѣрѣ погрѣшиша“ (1. Тим. 6, 20.) Кромѣ того такъ Вашѣи вѣрѣи, якъ и саміи писателѣ находятъ соблазнъ и утверждаютъ въ ложахъ, особливо въ злыхъ дневникахъ подаваныхъ, видячи, що саміи душпаствѣрѣ тѣиже предплачуютъ и читають и тымъ способомъ ніяко ложній мнѣніи, які тамъ находятъся, подѣляти здаются. — Не даючи же приступа злымъ книжкамъ и часописямъ до власнои хаты, тымъ бѣльше Вамъ о тое старатися потреба, щобы — якъ тое уже выше піднеслисьмо и Читальнѣи, находячыся въ Вашихъ парохіяхъ, були затвореніи передъ тыми явными ворогами нашої св. вѣры и Церкви, щобы и вѣрѣи Вашѣи ихъ до своихъ хатъ не припускали. Тую должнѣсть налагаемъ на Васъ якъ найусильнѣйше, уважаючи ю за весьма важну, за головну должнѣсть душпаствѣрску, и надѣмся, що Вы памятіи на здѣлану при Вашѣмъ рукополаганію присягу почитанія и послуха для Вашои церковнои Власти, схочете вполнѣ удовлетворити выраженѣму ту Нашому желанію. И буде тое найбільшою радостію для Насъ, коли при Нашихъ Осмотрахъ каноничныхъ лично пересвѣдчимося о тѣмъ, що Вы, ВЧ. Братья въ Христвѣ, такъ въ тѣи многоважнѣи тоцѣ, якъ и въ всѣхъ другихъ точкахъ, въ нынѣшнѣмъ Посланію піднесеныхъ, оную надѣю Нашу оправдалисьте.

Въ имя отже св. катол. вѣры и Церкви, котрой паствѣрами и исповѣдниками есьте; въ имя спасенія душъ, Сыномъ Божиимъ ѳкупленыхъ, котрымъ такъ многи оспастности зъ стороны злыхъ книжокъ и часописей погібѣлю грожать, якъ тое выше обширно выложилисьмо; въ имя правдивоу просвѣщенія, дочастнаго добробыта и желасмого соціального и политичнаго розвоия и по-

ступа нашего намъ любезного руского народа, который позбавлений вѣры и покровственности, тыхъ великихъ даровъ Божихъ участникомъ бути не може; — зываемъ Васъ, ВЧ. Братя, станьте всплылыми соединенными силами до красной праць, которой програму въ вышшидмъ Нашмъ Посланію Вамъ выложилисмо. А скоро силы и способности Вашой широ посвятите той высокій праць, до которой впрочемъ, принимаючи на себе задачу душпастврей, одолжилестея, тогда певно при Божій помочи побѣдять правда, св. Церковь и вѣра; тогда ѳтновитя лице дорогой ѳтчины нашої, тогда засіея для неѣ лучша доля, она бо буде забезпечена ѳтъ тыхъ сумныхъ послѣдствій, якы злы книжки и письма такъ для поодинокыхъ людей, якъ и для родинъ, такъ для Церкви, якъ и для народа съ собою приносять. Вы же яко добры и ревны подвижники, оборонителы и пастыры вѣрныхъ Христовыхъ, Вашой духовной ѳпѣцѣ повѣренныхъ, сподобитяся нагороды, ѳбщаной ѳтъ самого Найвышого Учителя и Пастыря нашего Исуса Христа и учуете въ день Суда зъ божественныхъ устъ Его ти солодкы слова: „Добры, рабе благий и вѣрный, о маты быты еси вѣрны, надъ многими ты поставлю; вниди въ радость Господа твоего“ (Мат. 25, 21).

„Благодать Господа нашего Исуса Христа и любви Бога и Отца и общеніе святаго Духа со всеми Вами, аминь“ (2. Кор. 13, 13).

Дано во Львовѣ при Церквѣ Нашой Архікатедраальной св. В. М. Георгія, дня 26 Червня 1890.

Сильвестеръ

Митрополитъ.

Ч. 49.

Ч. 4910. — Взываея Веч. Духовенство до вспомогающаго Общества „Червоного креста“.

Зарядъ Австрійского Общества „Червоного креста“ въ Вѣднѣ выдавъ за часъ ѳтъ 1. марта 1889 до 28 Лютого 1890 загальне зъ ряду одинадцате справозданье своей дѣятельности, якъ такожь дѣятельности и осягненныхъ въ реченѣмъ часѣ успѣховъ всѣхъ патриотичныхъ краевыхъ и женскихъ обществъ вспомогательныхъ. Изъ того вычерпуючого справозданья, которе получить можна зъ Вѣднѣ за оплатою 70 кр., пересвѣдаемя ажь падто, що реченый Зарядъ при помочи своихъ филий розвинувъ въ тѣмъ послѣднѣмъ рѣчнѣмъ періодѣ прехорошу дѣятельность и въ полнѣ удовлетворивъ своей высокій и гуманной задачи. Задача же тая Общества „Червоного креста“ есть явъ извѣстно тая, щобы подавати въ часѣ покоя рѣчны и одноразовы запомоги для ц. к. офицѣровъ и воиновъ а такожь для ихъ вдовъ и сирѣтъ а потѣмъ, щобы дѣлати всякы можливый приспособленья на случай войны. Треба мати яке таке понятіе о страшливости войны и еи тысячныхъ несчастныхъ жертвахъ, до которыхъ слушно зачисляемъ въ першой линіи раненныхъ жолитѣровъ, всякой старанной ѳпѣцки потребующихъ, а певно признати будемъ мусѣли, що хотѣбы найдалше идучи приспособленья въ несеенью когдашней помочи раненымъ оборонителямъ нашої дорогой ѳтчины николи не будутъ за великы. Зъ уваги протое на многочисленность Австрійского войска

и на велику просторонь нашої Австрійской Монархіи заключити можемъ, що издержки на потребности статутами Общества „Червоного креста“ опредѣленій мусѣть быти великанскы. Они за часъ теперѣшного справозданья доходять до значительной суммы 200 000 зр. Съ пріятностью подаемъ до вѣдомости ВЧ. Духовенства сердечну подяку Заряда Общ. Черв. креста выражену въ его справозданью ВЧ. Клиру. По вычисленью всего, чимъ ВЧ. Духовенство до возраста того Общества причинилося, Зарядъ такъ выражаея: „Die Bundesleitung sieht sich verpflichtet, für diese patriotischen Anerbietungen der hochwürdigen Geistlichkeit den verbindlichsten Dank auszudrücken“ (Стр. 24).

Тутъ хочемъ еще поднести слѣдуючы слова Заряда, высказаній въ теперѣшнѣмъ его справозданью: „Zweifelsohne werden auch in der Zukunft noch weitere wichtige Aufgaben zur Förderung des Hilfsvereinswesens für den Kriegsfall aber auch für Friedenszeiten an uns herantreten, sie werden stets dieselbe patriotische Bereitwilligkeit, dieselbe opferwillige Hingebung bei uns finden, und es kann wohl in Uebereinstimmung mit allen Bundesmitgliedern an dieser Stelle die Versicherung ausgesprochen werden, dass die Osterreichische Gesellschaft vom Rothen Kreuze nach Massgabe ihrer Kräfte jederzeit bemüht sein wird, denselben gerecht zu werden. Diese Kräfte zu vermehren, das Gesammelte zu sichern, im Bedarfsfalle ausgiebig aber umsichtig zu verwenden, muss und wird immer das zielbewusste Streben der Bundesleitung sein.“ (Стр. 31.) Въ кбци Зарядъ такъ ѳзываетъ (стр. 32.): „Die Bundesleitung schliesst den XI. Generalbericht mit dem warm empfundenen Wunsche, es möge die Thätigkeit unserer Mitglieder unermüdlich dahin gerichtet bleiben, dass die grossen Ziele der Gesellschaft stets voll und ganz zur Durchführung gelangen mögen.“

Щобы тое красне, гуманной цѣли посвящене желаніе, которе есть заравомъ желаніемъ нашего Августѣйшого Монарха яко особлившого и найвышого Протектора Австрійского Общества „Червоного креста“, могло быти зреализоване въ способъ якъ наибѣльше желаемый, въ тѣмъ може а и должно быти помѣчнымъ наше патриотичне ВЧ. Духовенство. Тую помѣчь легко намъ подати, скоро есьмо перенятіи чувствомъ милосердія и вдячности для жертвуючогося для нашего добра воинства а рѣвно чувствомъ патриотизма, въ которѣмъ не хочемъ другимъ дати выпередитися. Несѣмъ отже тую помѣчь чи то вступаючи въ члены краевыхъ обществъ „Червоного креста“, чи то купуючи лосы того Общества, чи то даючи на рѣчь его хотѣбы маліи лепты. Буде то и дѣломъ милосердія христіанского и доказомъ нашего неоспоримого австрійского патриотизма. ВЧ. Душпаствыри желаючи въ высше поданный способъ нести свою помѣчь Австр. Обществу „Червоного креста“, зводять ѳтноситя до его филии, находячоися при Выс. ц. к. Намѣстничествѣ во Львовѣ.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львовѣ, дня 10 Липня 1890.

Ч. 50.

Ч. 5670. — Обвѣщеніе конкурсове для кандидатѣвъ стану духовного о принятіе до Вѣдѣнской Семинаріи.

Кандидаты стану духовного желающіи быти до Вѣдѣнской Семинаріи изъ Архіепархіи Львѣвской мають до дня 1 Вересня 1890 свои прошенія Митропол. Консисторіи предложити и до нихъ слѣдующій свѣдоцтва долучити:

1) Свѣдоцтво взгляднаго уряду парохіяльнаго, що проситель есть сыномъ законно вѣнчанныхъ родителейъ гр. к. обряду и въ тѣмъ же обрядѣ окрещеный и миропомазанный.

2) Свѣдоцтво убожества ътъ взгляднаго уряду парохіяльнаго выдане, а ц. к. Староствомъ подтверждено.

3) Свѣдоцтва зъ всѣхъ пѣвочій наукъ гимназіяльныхъ съ залученіемъ свѣдоцтва зрѣлости, а если проситель про слаббсть, або яку иншу причину въ теченіи наукъ пѣвочье або довше школы бувъ залишивъ, то мае свѣдоцтвомъ ътъ дотычнаго уряду деканальнаго и ътъ ц. к. Староства выданнымъ доказати, где въ тѣмъ часѣ перебувавъ и чимъ занимався.

4) Свѣдоцтво нравственности ътъ взгляднаго уряду деканальнаго стверджено, въ которѣмъ кромѣ поведенія просителя и то выраженымъ бути мае, чи тойже есть безженнымъ.

5) Свѣдоцтво лѣкарске о здоровью просителя и о ѡтбутѣй природній или щепленѣй осипѣ посвѣдчаюче.

6) Посвѣдченіе дотычно звязи войсковою.

Прошенія и свѣдоцтва мають бути приписанными марками штемплевыми заосмотреній. Такожъ увѣдомляються кандидаты стану духовного, що дня 8 Вересня 1890 мають передъ 8ою годиною рано въ Архикатедральній церквѣ св. Георгія явитися, тамже выслуhati съ набожностію св. Литургію, котора о 8ой годинѣ для нихъ ѡтправитися, а по Литургіи въ сали до того назначитися мающій поѡддатися испытови изъ пѣнія церковнаго и началъ вѣры христіянской. При тѣмъ примѣчаея, що знающій пѣніе гармонійне при рѣвныхъ прочихъ условіяхъ будутъ скорше увзглядненій при принятіи до заведенія, но за тое будутъ обовязаніи дальше въ гармонійномъ пѣніи упражнятися, и на кожде завѣзанье ВСЧ. Ректорату Семинаріи въ тѣмъ же пѣніи безусловно участь брати. Дальше въ дни ѡтъ ВСЧ. Ректората Семинаріи выначенѣмъ мають назначеній къ принятіи поѡддатися осмотру лѣкаря заведенія що до стану здоровья.

Наконецъ мае каждый кандидатъ стану духовного при принятіи до Семинаріи выказатися власнымъ молитв.словомъ іерейскимъ и изборникомъ службъ церковныхъ. Сія послѣдна точка обовязуе такожъ тыхъ кандидатѣвъ стану духовного, котори уже суть питомцами Семинаріи.

Отъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 25. Липня 1890.

Ч. 51.

Ч. 5795. — Обвѣщеніе конкурсове о принятіе до Львѣвской духовной Семинаріи кандидатѣвъ стану духовного.

Кандидаты стану духовного желающіи до тугейшой гр. к. ген. Семинаріи зъ Львѣвской Митроп. Архіепархіи быти принятыми, мають до 20го Вересня 1890 свои прошенія Митроп. Консисторіи предложити, и до нихъ слѣдующій свѣдоцтва долучити:

1) Свѣдоцтво взгляднаго уряду парохіяльнаго, що проситель есть сыномъ законно вѣнчанныхъ родителейъ гр. к. обряду и въ тѣмъ же обрядѣ окрещеный и миропомазанный.

2) Свѣдоцтво убожества ътъ взгляднаго уряду парохіяльнаго выдане, а ц. к. Староствомъ подтверждено.

3) Свѣдоцтва зъ всѣхъ пѣвочій наукъ гимназіяльныхъ съ залученіемъ свѣдоцтва зрѣлости, а если проситель про слаббсть або яку иншу причину въ теченіи наукъ пѣвочье або довше школы бувъ залишивъ, то мае свѣдоцтвомъ ътъ дотычнаго уряду деканальнаго и ътъ ц. к. Староства выданнымъ доказати, где въ тѣмъ часѣ перебувавъ, и чимъ занимався.

4) Свѣдоцтво нравственности ътъ взгляднаго уряду деканальнаго стверджено въ которѣмъ кромѣ поведенія просителя и то выраженымъ бути мае, чи тойже есть безженнымъ.

5) Свѣдоцтво лѣкарске о здоровью просителя и о ѡтбутѣй природній или щепленѣй осипѣ посвѣдчаюче.

6) Посвѣдченіе дотычно звязи войсковою.

Прошенія и свѣдоцтва мають бути приписанными марками штемплевыми заосмотреній. Такожъ увѣдомляються кандидаты стану духовного, що дня 29о Вересня 1890 мають передъ 8ою годиною рано къ Архикатедральній церквѣ св. Георгія явитися, тамже выслуhati съ набожностію съ Литургію, котора о 8ой годинѣ для нихъ ѡтправитися, а по св. Литургіи въ сали до того назначитися мающій поѡддатися испытови изъ пѣнія церковнаго и началъ вѣры христіянской. При тѣмъ примѣчаея, що знающій пѣніе гармонійне при рѣвныхъ прочихъ условіяхъ будутъ скорше увзглядненій при принятіи до заведенія, но за тое будутъ обовязаніи дальше въ гармонійномъ пѣніи упражнятися, и на кожде завѣзанье ВСЧ. Ректорату Семинаріи въ тѣмъ же пѣніи безусловно участь брати. Дальше въ дни ѡтъ ВСЧ. Ректората Семинаріи выначенѣмъ мають назначеній къ принятіи поѡддатися осмотру лѣкаря заведенія що до стану здоровья.

Наконецъ мае каждый кандидатъ стану духовного при принятіи до Семинаріи выказатися власнымъ Молитвословомъ іерейскимъ и изборникомъ службъ церковныхъ. Сія послѣдна точка обовязуе такожъ тыхъ кандидатѣвъ стану духовного, котори уже суть питомцами Семинаріи.

Отъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 25. Липня 1890.

Ч. 52.

Обвѣщенія конкурсовъ.

Митропол. Консенсторія розписує на конкурсъ съ речинцемъ до
д. 24. Вересня 1890 слѣдующій парохіи:

- Ч. 6110. Дытятинъ, деканата Подгаецкого, наданья приватного;
Ч. 6111. Берездѣвць, деканата Ходорѣвского, наданья приватного;
Ч. 6112. Илѣвъ, деканата Роздѣльского, наданья приватного.

Львѣвъ, дня 30. Липня 1890.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 1. Серпня 1890.

Сильвестеръ

Митрополитъ.

ЛЬВѢВСКО-АРХІЕПАРХІЯЛЬНІЙ

ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1890.

Выдано дня 25. Серпня

Ч. X.

Ч. 53.

СИЛЬВЕСТЕРЪ СЕМБРАТОВИЧЪ,

Ч. 741/орд.

Божію Милостію и св. Апостольского Престола благодатію Митрополитъ Галицкій, Архієпископъ Львѣвскій, Епископъ Каменецкій, Его ц. и к. Апостольского Величества дѣйствительный тайный Совѣтникъ, Членъ Палаты Вельможъ Австрійской Думы державной, Віцемаршалокъ и Членъ Сейма Королевства Галичины и Володимиріи съ Великимъ Княжествомъ Краковскимъ, Докторъ св. Богословія и пр. и пр.

Всему Вч. Священству и вѣрнымъ Нашой Митропол. Архидієцезіи миръ о Господѣ и Наше Архієрейске благословеніе!

Утворенъе новой Епархіи Станиславѣвской, тоє вѣкопомное дѣло любви милости и ѡтцѣвской печаливости Святѣйшого Отца Папы Льва XIII и Его ц. к. Апостольского Величества Наймилостивѣйшого нашего Цѣсаря и Пана Францъ Іосифа I. для нашой гр. к. церкви и для нашой руской народности удостоилось теперъ власне поновной найпечалившой и найлюбезнѣйшой опѣки

1

такъ съ стороны Его Святости Архіерея вселенского Папы Льва XIII якъ и съ стороны Его ц. к. Апостольского Величества Цѣсаря и Папа Нашого Францъ Іосифа I. черезъ тое, що Его Святѣсть и Его Величество благоволили прихилитися до смиреннѣйшого въ согласію съ Пресвящ. Епископомъ Станиславѣвскимъ киръ Юліяномъ предложенного прошенія Нашого и позволить на точнѣйше потребности мѣстцевъ и преимущество Митрополіи узглядяюще розграниченъе обохъ Епархій. Наполненій ширѣйшою радостію и найглубшою вдячністю съ чувствомъ любви, непоколебимой вѣрности и искреннѣйшой преданности, въ сильнѣмъ переконанью що и Вч. Священство и возлюбленній вѣрий Нашій въ той радости и невзрушеннѣй вдячности любви, вѣрности и преданности для Святѣйшого Отца Папы Льва XIII и для Его ц. к. Апостольского Величества Найлюбезнѣйшого Нашого Цѣсаря и Папа Францъ Іосифа I. съ Нами якъ всегда такъ и теперь якъ найживѣйше участвуютъ, подаемъ въ наступующихъ такъ въ первописаніи якъ и въ толкованью грамоты, тое розграниченъе опредѣляючи, котрі звучать.

Leopoliensis et Stanislaopoliensis

Ritus Graeci Rutheni

Novae circumscriptionis finium.

Universalis Catholicae Ecclesiae Pastor Romanus Antistes, cui totius Christi gregis salus et utilitas spiritualis coelitus demandata fuit, sicuti in constituendis Dioecesium et Paroeciarum finibus eo praesertim spectat, ut unicuique populi consociationi catholicae expeditior pateat ad proprium cuiuscumque Pastorem via, sic immutatis a vicissitudine temporum rebus, animus inclinatus ad novas finium definitiones inducendas ac probandas, quas peculiare ipsi Pastores, iustis de causis, prudentiores existimant, et veluti aptiores assequendae animarum utilitatis proposito fini, proponunt et probari postulant, potissimum cum in rei opportunitate designanda concors habuerit ecclesiasticae civilisque auctoritatis iudicium.

Quam ob rem cum in novissima erectione Stanislaopoliensis Episcopatus ritus graeci rutheni avulsi et

Новій описъ границъ

Львѣвской и Станиславѣвской діецезіи

обр. греко-рускогo.

Пастырь всеи католической Церкви, римскій Архіерей, котрому спасеніе и духовне добро цѣлого стада Христоваго повѣреній збегали якъ при установленью границъ діецезіи и парохій особливо на тое глядять, чтобы каждому католическому стоваришню людей выгѣднѣйша до своего власного пастыря стояла дорога, такъ коли по обстоятельствамъ часу змѣнятся рѣчи, прихилаяся до нового опредѣленья и затверженья границъ, яки саміи дотычій пастыри съ слушныхъ причинъ уважають за благо-розсуднѣйшій, и яко отповѣднѣйшій до помянутой цѣли осягенья пожитку душъ, предлагаютъ и затвердiti домогаются, особенно коли въ означенью заходячей потребности власть свѣтска и духовна на то годится.

Тому то коли при найновѣйшомъ воздвигенью Епископства Станиславѣвского обряда греко-рускогo вы-

disgregati fuissent a Leopoliensi Metropoli ritus item graeci rutheni, viginti Decanatus, quibus memoratus Episcopatus erat erigendus, evenit, ut non tantum reliquae paroeciae novae Dioecesi Stanislaopoliensi incorporarentur, quibus iam constabat Halicensis Decanatus, sed a iurisdictione ordinaria Leopoliensi Archidioecesi, iuxta litteras Apostolicas, omnino exemptae, solutae et liberatae fuerint, sed ipsa urbs Halicz (titulus Metropolitae Rutheni) et paroeciae Krylos et Załukiew.

At cum ista dismembratio, sepositis gravioris momenti rationibus, exacta fuerit ad civilem ordinem districtum, seu circulatorum; eas genuit difficultates, quae nunc cogunt Archiepiscopum Silvestrum Sembratovicz Metropolitam Halicensem, assentiente R. P. D. Episcopo Juliano Pelesz Episcopo Stanislaopoliensi, et Gubernio Austro-Hungarico, ad implorandam ab hac Sancta Sede novam, iuxta Praesulum vota, terminorum rectificationem, et confinium designationem inter Archidioecesim Leopoliensem et Dioecesim Stanislaopoliensem.

Itaque Ssmus D. N. Leo XIII ex certa scientia et motu veluti proprio ratum habens et firmum consensum Apostolici Gubernii et memoratorum utriusque Antistitis, aliorumque omnium interesse habentium, vel quomodo habere praesumentium, supplendo etiam, si opus sit, huiusmodi consensum; singulosque, quos praesens provisio respicit, a quibusvis censuris, poenis ecclesiasticis, cum a iure tum ab homine latis, hanc tantum ob rem absolvens et absolutos fore declarans, sua Apostolica Auctoritate, de-

лучено и выдѣлено съ Митрополіи Львѣвской такожь обряду греко-рускогo, двадцать деканатѣвъ: съ котрыхъ згадане Епископство мало бути воздвигнено, сталося, що не тѣлько прочіи парохіи, котрі становили деканатъ Галицкій прилучено до діецезіи Станиславѣвской и съ подѣ порядочного судовластія Архідіецезіи Львѣвской, на основѣ грамоты Апостольской цѣлковито вынятї, освобожденїи и збѣдненїи збѣдали, але и самъ городъ Галичь (титулъ Митрополіи Руской) и парохіи Крылосъ и Залукѣвъ.

Але коли той подѣлъ, поминувши причины важнѣйшїи, збѣднѣ доконанный на ладь цивильный областей або округѣвъ, вытворилася тѣ трудности, котрі теперь споводувють Архіепископа Сильвестра Сембратовича, Митрополита Галицкого за згодою Епископа Юліяна Пелеша, Епископа Станиславѣвского и австрійско-угорского правительства просити у святого Престола о исправленье границъ и розмеженье Архідіецезіи Львѣвской ътъ діецезіи Станиславѣвской пѣсля желаній Архіереевъ.

Длятого то Его Святѣсть Господинъ Нашъ Левъ XIII пѣсля своего наилучшого пересвѣдченья и неако съ власной инициативы удобряючи рѣшительнаго согласіе Апостольского Правительства и згаданныхъ обохъ Архіереевъ и всѣхъ иншихъ, котрі до того право мають, або тоеже мати гадають, доповняючи такожь если бы того було потреба тоеже согласіе и всѣхъ съ особна, котрыхъ настояще зарядженъе дотычить, ътъ всякихъ цензуръ, каръ церковныхъ, такъ правомъ якъ и людьми нало-

crevit, sanxitque petita fieri, modo et legibus, quae sequuntur.

I.

Paroeciae.

1. Urbis Halicz cum filiali Ecclesia S. Nicolai Thaumaturgi,
2. Pagi Załukiew, quondam suburbii Haliciensis trans fluvium Lukiew, cum pago S. Stanislaus,
3. pagi Kryłos cum filiabus Podgrodzie, Kozina, Pitrycz et Sokół,
4. pagi Nimszyn cum filiabus Rozdwiany et Demeszkowce,
5. pagi Demianow,
6. pagi Bouszow cum filia Słobudka,
7. pagi Tustań cum filiabus Sema-kowce et Chorostkow, atque
8. pagi Dubowci cum filiabus De-howa et Wodniki Quae Dioecesi Stanislao poliensis ordinariae iurisdictioni iure subsunt spirituali, ab ea exemptae et dismembratae Archidioecesi Leopoliensi iterum uniantur et incorporantur, ab eo Antistite regendae et gubernandae, cui in posterum prono animo parebunt.

II.

Ex adverso Paroeciae.

1. Pagi Międzyhorce cum filiali Ecclesia in pago Meducha,
2. pagi Horożanka,

женыхъ только по той причинѣ розрѣшаючи и за розрѣшенныхъ оголошаючи Своею Апостольскою властію предложене прошеніе рѣшивъ и затвердивъ, пбеля слѣдующого способу и правилъ.

I.

Парохіи.

1. городъ Галичь съ дочерною Церквою св. Николая чудотворца,
2. села Залуковѣ, колишняго передмѣстя Галицкаго, за рѣкою Луква съ селомъ св. Станислава,
3. села Крылосъ съ дочерными Подгородье, Козина, Пѣтричь и Сокѣль,
4. села Нѣвшинь съ дочерными Рѣдвяны и Демешкѣвцѣ,
5. село Демянѣвѣ,
6. села Бовшѣвѣ съ дочерною Слобѣдка,
7. села Тустањъ съ дочерными Семѣвцѣ и Хоросткѣвѣ,
8. села Дубѣвцѣ съ дочерными Дегова и Водники;

котрѣй порядочному судовластію въ рѣчахъ духовныхъ діецезіи Станиславѣвской въ дѣйствиности на теперъ подчиненъ суть зѣ подѣ тойже выняты и ѳтлученъ до Архидіецезіи Львѣвской поновно присоединяются и сполучаются и ѳтъ теперъ має Настоятель діецезіи ними рядити и управляти, и тому на будуще мають доброохотно повиноватися.

II.

На ѳтворѣтъ Парохіи :

1. села Межигѣрцѣ съ дочерною церквою въ селѣ Медуха,
2. село Горожанка,

3. pagi Towstobaby cum filiabus Korzowa et Zawodka.
4. pagi Szwałkow cum filiabus Dobrowody et Czeremchow.
5. Pagi (iuxta preces Antistitis Stanislao poliensis) Dryszczow.
6. Pagi Hnileze.

Quae Archiepiscopi Leopoliensis iurisdictionem subeunt ordinariam, ab ipsa seiunctae et dismembratae Dioecesi Stanislao poliensi incorporantur, eique subiiciantur ab eius ordinario regendae, cui in posterum, reverenti animo, dicto erunt obedientes.

III.

Iisdem iuribus praerogativis, privilegiis novi Curiones et Curiales, additi vel Archidioecesi Leopoliensi, aut Dioecesi Stanislao poliensi gaudent, ant atque fruuntur, quibus ceteri in eadem Dioecesi aut Archidioecesi iure ordinario gaudent et fruuntur.

IV.

Monumenta omnia iura et documenta, quae vel Archidioecesi Leopoliensi incorporandos respiciunt, ac in Tabulario unius aut alterius Ecclesiae asservantur, inde extracta quam primum Praefecto uniuscuiusque tradantur ibi pro opportunitate custodienda.

V.

Quod si Archidioecesis Leopoliensis aut Dioecesis Stanislao poliensis bonum aut publica utilitas novam

3. села Товстобабы съ дочерными Коржова и Завѣдка,
4. села Шваикѣвѣ съ дочерными Доброводы и Черемхѣвѣ,
5. село (на прошеніе Настоятеля Станиславѣвского) Дрыщѣвѣ,
6. село Гнильче,

котрѣй порядочному судовладству Архiepiscopa Львѣвского подпадаютъ, ѳтъ тойже ѳтлученъ и ѳтдѣленъ діецезіи Станиславѣвскѣй присовокупляются и тойже подчиняются, котрыми Ординарїи має управляти и ему на будуще съ всякимъ почитаньемъ мають повиноватися.

III.

Духовнѣй досгоннства и уряды занимаючи особы прубувши чи то до Архидіецезіи Львѣвской чи до Діецезіи Станиславѣвской набувають и уживають тѣ самы права, прерогативы и привилеи, якѣ прочѣ въ тойже Діецезіи або Архидіецезіи правомъ звичайнымъ мають и уживають.

IV.

Всѣ памятники, права и документа, котрѣй дотычатъ мѣстцевостей въ связь до Архидіецезіи Львѣвской або Діецезіи Станиславѣвской вѣйти маючихъ и дотеперъ въ Архивѣ одной або другой церкви переховуются, зѣ ѳтги выняты и якъ найскорше Настоятеливи каждый зѣ тыхъ же мають передатися где для ѳтповѣдного употребленья мають бути перехованы.

V.

Еслибы добро або публичнѣй пожитокъ Архидіецезіи Львѣвской або Діецезіи Станиславѣвской вымгали

expostulent circumscriptionem aut aliquam detractionem, nulla etiam adjecta territoriali compensatione, id collatis cum imperiali et regio Gubernio consiliis liberum manebit Apostolicae Sedi.

VI.

Quoad res et personas ecclesiasticas, quorum nulla expressa mentio in praesenti facta est, omnia iuxta statuta rata item et firma manebunt, si qua vero difficultas supervenerit, ea secundum canonicas leges deferenda erit ad Apostolicam Sedem, cuius erit declarare expendere aut cum civili auctoritate componere.

VII.

Haec consistoriales litterae perinde habeantur plane valiturae, ac si litterae Apostolicae formales et solemniter modo sive sub Plumbo, sive in forma Brevis expeditae fuissent.

VIII.

Contraria quaeque nihil obstant, ac nemini liceat hoc Sacrae Congregationis Consistorialis Decretum vel obreptionis vel subreptionis aliove quolibet vitio notare, impugnare aut infringere.

IX.

Harum litterarum mandata exequatur R. P. D. Aloisius Galimberti Archiepiscopus Nicaenus et Nuntius Apostolicus apud I. et R. Gubernium

нового обмеження або якого обмеження, навіть і без територіального винагороження, то се оставляється по порозумленню ся з ц. к. Правительствомъ свободно Апостольскому Престолу.

VI.

Що до річей і осіб церковнихъ о котрихъ тутъ на теперъ виразно не згадується, все позбстане въ тѣмъ самѣмъ стані і безъ зміни а еслибы зайшла яка трудність, то має бути після законівъ каноничнихъ донесена Апостольскому Престолу а Тогожъ річею буде пояснити, розслідити або туюже зъ властею свѣтскою полагодити.

VII.

Тая консисторіальна грамота має таке саме значення якъ колибы грамоты Апостольскій формальній и торжественнымъ способомъ чи то яко Буля чи въ формѣ Бреше були выслані.

VIII.

Не може ничъ противного стояти въ дорозѣ и никому не вольно той декретъ св. Конгрегаціи Консторіальной чи то черезъ доданье або обтягити въ який пибудь спосібъ парувати, противъ нему замѣти дѣлати, або его уничтожати.

IX.

Приказъ сей грамоты выконае Веч. О. Г. Алойзіи Галимберти, Архієпископъ Никейскій и Нунцій Апостольскій при ц. к. Правитель-

der se, vel per subdelegendam personam in ecclesiastica dignitate constitutam, quae ut Ipse possit decernere declarare et constituere, omni appellatione amota, quae necessaria videantur ad rem perficiendam.

X.

Decretorum singulorum, quae hac in re fieri oporteat authenticum exemplar intra tres menses a confecta nova circumscriptione ad Consilium mittatur a rebus consistorialibus decernendis.

XI.

Huiusce vero sic lati Decreti exemplar in sacro item Tabulario consistoriali sedula cura asservetur.

Datum Romae hac die 20 Junii a reparata hominum salute 1890.

Sacri Principatus Anno XIII.

J. Mercurelli

secretarius m. p.

Concordat cum Originali

L. S.

A. Archiepiscopus Nicensis,
Nuntius Apostolus

ствѣ самъ або черезъ субделеговану въ достоинствѣ церковнѣмъ поставлену личнѣсть, котра такъ само якъ тойже може рѣшати, пояснити и установляти безъ всякого обтягити що до цѣлковитого полагодження справи здавалобся потрібнымъ.

X.

Автентичный примѣрникъ всѣхъ тыхъ постановлений, котрихъ въ тѣмъ дѣлѣ объ дотычныхъ настоятелей выданій бути мають належитъ переслати до Конгрегаціи Консторіальной въ протягу трехъ мѣсяцевъ объ довершеного нового опису границъ.

XI.

Одинъ же примѣрникъ того такъ выданого декрету має такожъ старанно бути перехованый въ архивѣ консисторіальномъ.

Дано въ Римѣ сегодня 20. Червня року объ искупления роду людского 1890.

Св. Нашого понтификату року XIII

I. Меркुरелли

secretarius v. p.

Згідно съ оригиналомъ

M. P.

A. Архієпископъ Никейскій
Нунцій Апостольскій.

II. Декретъ переведеня.

№ 3194.

NOS ALOISIUS GALIMBERTI
Dei et Apostolicae Sedis Gratia Archiepiscopus Nicaenus apud Sacram Caesaream et Regiam Majestatem Apostolicam cum potestate legati de latere Nuntius Ordinarius etc etc etc.

Utentes facultate Apostolica Nobis delegata, Decretum Sacrae Congregationis Consistorialis editum die V Julii hujus anni et a Summo Pontifice approbatum, debitae executioni mandantes, decernimus ut fines Archidioeceseos Leopolitanae r. g. c. respective ad Dioeceseos Stanislapolitanae illi definitive describantur et statuatur, qui in eodem Decreto adsignantur.

Nova proinde utriusque Dioeceseos circumscriptione, ac paroeciarum attributis praefixis inibi limitibus omnino contineantur necesse est.

Hac de causa exemplar authenticum ejusdem Decreti ad Archiepiscopum Leopopolitanum r. g. c. atque Episcopum Stanislapolitanum transmittimus, quod ab praesenti die regulam certam et supremam respectivae inter eos iurisdictionis constituet.

Viennae ex aedibus Nuntiaturae Apostolicae die 15. Julii 1890.

Aloysius Archiepiscopus Nicaenus
Nuntius Apostolicus.

МЫ АЛОЙЗИЙ ГАЛИМБЕРТИ
Божією и Апостольского Престола благодатію Архієпископъ Никейскій, при в. ц. и к. Апостольскѣмъ Величествѣ Нунціи порядочный съ властію ѡтпоручника зъ рамени и пр. и пр.

На основѣ власти Апостольской Намѣ удѣленой декретъ св. Конгрегациі Консистоіальной выданный дня 5. липня с. р. и ѡтъ вселенского Архієрея одобренный достожджно переводячи постановляемъ, щобы границѣ Архидієцезіи Львѡвской обр. гр. кат. взглядно и дієцезіи Станиславѡвской тїи яко окончательное описанїи и установленїи, зѡстали, котрїи въ тѡмже декретѣ вызначаються.

Протое нужно щобы нове обохъ дієцезіи ѡтграниченье и придѣленье парохій пѡсле назначенныхъ тамже предѣловъ докладно заховано.

По той причинѣ пересылаемо автентичный примѣрникъ тогожь декрету Архієпископу Львѡвскому обр. гр. к. и Епископу Станиславѡвскому котрый то ѡтъ настоящего дня буде становити певне и найвыше правило взглядного що до нихъ судовластія.

Дано въ Вѣднїи въ Нунціатурѣ Апостольскѣй дня 15. Липня 1890.

м. п. Алойзій Архієпископъ Никейскій,
Нунціи Апостольскій.

Nunziatura Apostolica. № 3193,
Vienna 17 Luglio 1890.

Eccellenza Reverendissima,

Sopra la nuova delimitazione delle due diocesi Leopoli r. g. e Stanislapoli.

Ho l'onore di compiegare alla presente il Decreto della S. Congregazione Concistoriale col quale si stabiliscono definitivamente, i rispettivi confini fra l' Archidiocesi di Leopoli r. g. c. e la Diocesi di Stanislapoli.

Unisco poi il Decreto esecutivo che dalla Santa Sede mi è stato commesso di compilare in conformità dell' articolo IX del nominato Decreto.

Nell' interessare Vostra Eccellenza Reverendissima perché le disposizioni medesime siano tradotte in pratica ho l' onore di raffermarmi con ogni venerazione ed ossequio,

di Vostra Eccellenza Reverendissima,

Devotissimo servo.

A. L. Arcivescovo di Nicoa
Nunzio Apostolico.

A sua Eccellenza Rmma

Monsgnor Silvestro Sembratowicz

Arcivescovo di Lemberg r. g. c. Metropolita della Galizia
LEMBERG.

Исполняючи отримане препорученье подаемъ до вѣдомости В. Ч. Священства и возлюбленныхъ вѣрныхъ Христовыхъ повышїи высокїи рѣшенїя устанавлиючи нове розпредѣленье границъ такъ Нашої Митропол. Архидієцезіи якъ и Епископской Дієцезіи Станиславѡвской; не можемъ не сгадати тутъ съ всею прїятностію, повною признательностію и вдячностію о тѡй щирѡй любви, охочѡмъ и готовѡмъ повиновенью, якого такъ зъ стороны В. Ч. Священства якъ и возлюбленныхъ вѣрныхъ зъ Парохій ѡтъ Насѣ ѡтлученныхъ дѡзнавалисьмо, протое возносимъ теперъ сердце Наше въ горячїи молитвѣ къ

Nunziatura Apostolica. № 3193,
Vienna 17 Luglio 1890.

О новыхъ границяхъ обохъ дієцезіи Львѡвской и Станиславѡвской обр. гр. к.

Ваше Превосходительство!

Маю честь залучити до нынѣшняго письма декретъ св. Конгрегациі консистоіальной, котрымъ устанавлиються окончательное взглядно границѣ межїи Архидієцезією Львѡвскою обр. гр. к. и дієцезією Станиславѡвскою.

Долучаю при тѡмъ декретъ переведеня, котрый ѡтъ св. Престола менѣ зѡставъ порученый составити згѡдно съ артикуломъ IX помянутого декрету.

Зѡбязуючи Ваше Превосходительство щобы тїи распорядженья были введенїи въ дѣйствіе маю честь освѣдчитися

съ всякою честїю и почитаньемъ

Вашого Превосходительства прихильнѣйшїи слуга
Алойзій Архієпископъ Никейскій
Нунціи Апостольскій.

Его Превосходительству

Господину Сильвестру Сембратовичу

Архієпископу Львѡвскому обр. гр. к.
Митрополиту Галицкому
ЛЪВѡВЪ.

найдобротлившому Отцу Небесному, просячи о излѣніе на нихъ якъ найщедрѣйшихъ благодатныхъ даровъ, при томъ зъобовязуемъ ихъ о Господѣ, щобы тую саму любовь, послушаніе и щирѣсть на Преосвященного Епископа Станиславѣвскаго киръ Юліана яко на своего теперѣшного любезнѣйшого и печаливѣйшого Отца переляли, приходячихъ же къ Намъ Вч. Душпастврей и вѣрныхъ въ парохій Галичъ, Бовшѣвъ съ дочери. Слободка, Демянѣвъ, Дубовѣвъ съ дочери. Дегова и Водники, Залуковъ съ мѣстностію св. Станиславъ Крылось съ дочери. Пѣдгородѣ, Козина, Пѣтричъ и Соколъ, Нѣмшинъ съ дочери. Роздяны и Демешкѣвѣвъ и Тустанъ съ дочери. Семакѣвѣвъ и Хоросткѣвѣвъ витаемъ якъ добре Намъ знакомыхъ, возлюбленнѣйшихъ дорогихъ нашему сердцю, привѣтствуячи ихъ о Господѣ поздоровленьемъ святымъ любви и мира и завѣдомляемъ зарозомъ, що они пѣдъ Наше управленіе посредствомъ ново отвореного Деканата Галицкаго, якъ о томъ пѣдъ однимъ зарядженъе выдаемъ принадлежати будутъ. Прочее же, возлюбленны братіе Богъ любви и мира да будетъ съ вами. Аминь.

Предлежаче посланіе Наше мають Вч. Душпастври въ вѣсѣхъ церквахъ Парохій новоприсоединенныхъ ѣтчитати и пояснити, въ прочихъ же обвѣстити и до опредѣлений тутъ помѣщенныхъ точно застосоватися.

Дано во Львовѣ при Нашѣмъ Архікатедральнѣмъ храмѣ св. В. М. Георгія, дня 25. Серпня 1890.

Сильвестеръ

Митрополитъ.

Ч. 54.

Ч. 692/орд. Поручаея къ вспомоганью ВСЧ. Духовенству ново завизане „Австрійске стоваришенъе им. св. Рафаила въ Вѣднѣ“ для охорони катол. емигрантѣвъ.

Щоденне досвѣдченъе поучае насъ, що условія житія щоразъ труднѣйшими стаються не тѣлько въ сферахъ интеллигенціи, но и межъ мѣщанами и селянами. Тѣи послѣдній при щоразъ бѣльшѣмъ убытку заробку, при щоразъ частѣйшѣмъ подѣлѣ грунтѣвъ межъ членѣвъ поодинокихъ родинъ, при щоразъ бѣльшой дорожнѣ всякихъ до удержанья житія необходимыхъ потребъ — стаються щоразъ бѣднѣйшими, пѣдупадають матеріяльно, а не находячи въ власнѣмъ краю средствъ до полѣпшенья своего быту, хоть съ болемъ сердця, приневоленіи нуждою, рѣшаються ити въ далекій свѣтъ и тамъ шукати лучшой для себе и своихъ родинъ долѣ. Додаймо до того, що суть всюда а и въ нашѣмъ краю безсовѣстнѣи люди, которіи користаючи зъ бѣды недосвѣдченыхъ нашихъ землякѣвъ, для свого власного хѣсна неразъ намавляють ихъ до опущенья рѣднои землѣ, а они вѣруючи пересаднымъ описамъ, якъ легко въ чужинѣ дѣйти можна до грошей и добробыта, позбуваются легкомышленно своей батькѣвщины за марнѣи гроши, выходятъ въ свѣтъ далекій и незнаный, и тамъ працюючи гѣрко а не дорабляючися густо часто — но противно утративши послѣдній свой грѣш, впадають въ розуку и крайню нужду, а кромѣ того

зпосаячися съ людьми безъ вѣры и совѣсти, упадають норовственно, тратять вѣру, котора бы одна могла ихъ пѣддерживати въ ихъ гѣркій печали. Такъ отже стаються они сумными и нещастными жертвами своего чи то нуждою чи то хитрыми намовами злобныхъ людей споводованого выходства: они пропадаютъ марно на тѣлѣ и души. Такихъ жертвъ доставляе щороку въ великѣмъ числѣ каждый край нашей монархіи, и якъ свѣдчитъ статистика, особливо наша Галичина. Тожъ съ радостію повиталисьмо новоутворене Австрійске Товариство пѣдъ именемъ св. Рафаила, которе, маючи свое головне мѣстопробуванъе въ Вѣднѣ, намѣряе свою спасительну дѣятельнѣсть розвинути въ корнисть эмигруючихъ людей и на взрѣ св. Архангела Рафаила товаришити каждому зъ нихъ мовѣ оному библійному Товіи зъ далекой и незнаной дорожѣ и хоронити его передъ опасностями тѣла и души. Въ якій то способъ мае статися, тое пѣзнаемъ зъ статута реченого Товариства, который тутъ въ цѣлости подамо; теперъ же лишь тое пѣднести хочемъ, що речене Стоваришенъе не мае на цѣли ширити выходство (эмиграцію) але оно, числячися единственно съ фактомъ, що такому выходству запобѣгчи годѣ, хоче лишь прійти въ помѣчь поодинокимъ эмигруючимъ такъ пѣдъ взглядомъ религіи якъ и норовственности, а такожъ пѣдъ взглядомъ матеріяльнымъ. Тую благородну цѣль, яку собѣ поставило Австр. стоваришенъе св. Рафаила, а зарозомъ благороднѣи и практичнѣи средства и способы, за помѣчь которыхъ оно до своей правдиво христіаньской и на любѣ Бога и ближного опираючися цѣли дѣйти намѣряе, выражае точно Статутъ реченого Товариства. Статутъ сей, потвержденный в. ц. к. Намѣстничествомъ въ Вѣднѣ д. 13 Мая с. р. Ч. 28437, есть слѣдующій:

§. 1. Австрійске Товариство св. Рафаила мае цѣль поученіями и средствами охоронительными стеречи католическихъ эмигрантѣвъ зъ королествъ и краѣвъ въ Думѣ державнѣи заступленыхъ ѣтъ численныхъ имъ грозячихъ опасностей:

- а) зъ взгляду на религію и норовственнѣсть,
- б) зъ взгляду на ихъ маетокъ, а то начавши ѣтъ часу, коли рѣшились выемигровати ажъ до отриманья якои платнои работы на мѣстци ихъ нового поселенія.

Товариство не мае протое цѣли причинятися до ширенья эмиграции, а тѣлько тыхъ, который остаточно выемигровати рѣшилися, охороняти по можности ѣтъ вызыскванья.

§. 2. До осягенья тои цѣли служатъ слѣдующіи средства:

1. Печатанъе и розширянье писемъ къ поученію эмигруючихъ;
2. Замовленъе совѣстныхъ, свѣдомыхъ розличнѣи въ Монархіи уживаннѣи языки особѣ, въ пристанищахъ, до котрыхъ эмигранты доходятъ;
3. Припорученъе эмигрантѣвъ совѣстнымъ лицамъ на важныхъ мѣстцахъ подорожи.

§. 3. Гроши, потребнѣи на цѣли стоваришенья, узыскуются рѣчными вкладками членѣвъ, добровѣльными датками, даровизнами, записами и другими того рода доходами.

§. 4. Членами товариства можуть бути ненаганні католики обоєго пола, котрі зобов'язуються платити щонайменше пятьдесятъ крейцарівъ рѣчною вкладки.

Управлене товариства має право, членівъ приймаєти и выключати.

§. 5. Кождый членъ, который щонайменше одинъ рѣкъ належавъ до общества, має право участвовати на загальныхъ собраніяхъ товариства, забирати на тыхже голосъ, ставити внесеня, содѣйствовати черезъ голосоване въ рѣшеніяхъ и выборахъ.

Самостоятельнй внесеня мусять по крайній мѣрѣ на ъсемъ дней передъ собраніемъ управленю товариства на письмѣ бути предложены.

Въ своемъ мѣстопробуваню дає товариство щорѣчно въ день св. Рафаила (24 Октября) читати Службу Богу за членівъ общества и эмигрантѣвъ.

§. 6. Кождый членъ товариства зобов'язуєся:

1. Попирати цѣли стоваришеня словомъ и дѣломъ,

2. Уплачовати найменше 50 крейцарѣвъ рѣчною вкладки.

Уплаченй вкладки пѣдъ ніякимъ условіемъ не звертаются. Члены, который послѣ отриманого завѣзваня черезъ два роки не уплатили вкладки, уважаются яко выступившій.

§. 7. Мѣстопробуванемъ товариства єсть Вѣдень.

Зарядъ товариства складаєся зъ выдѣла пятнайцяти членѣвъ (зъ котрыхъ що найменше пятѣхъ обитають въ Вѣднѣ и окрестности, прочй же мають по можности принадлежати до рѣжныхъ королевствъ и краѣвъ) и зъ пяти заступникѣвъ. Въ случаю устуупленя яког члена зъ выдѣла, приходитъ на его мѣстце заступникъ, черезъ зарядъ товариства до того покликаный.

Выдѣлъ выбирає зъ помежи себе предсѣдателя, мѣстопредсѣдателя и прочихъ функціонерѣвъ товариства.

Предсѣдатель заступає товариство на внѣ, скликає загальнй и выдѣловй собранія, предсѣдає на нихъ, провадить и закрыває тїже.

Выготовленя и оголошеня стоваришеня потребують до своей правосильности пѣдпису предсѣдателя и одного члена выдѣлового.

Выдѣлъ стараєся о выконаньє рѣшеній загального собранія, управляє и орудує маєткомъ товариства ѡтповѣдно цѣлямъ тогоже. Онъ предкладає щорѣчно дотычне справозданье.

Рѣшеня выдѣла западають абсолютною бѣльшостію голосѣвъ; въ случаю рѣвности голосѣвъ рѣшає предсѣдатель. До правосильности рѣшеній потреба присутствія щонайменше седми членѣвъ выдѣловыхъ разомъ съ предсѣдателемъ.

Зарядови товариства помагають комитеты вспомагательнй епархіяльнй въ престольнѣмъ мѣстѣ кождой епархїи, котрыхъ членѣвъ поставляє зарядъ товариства въ порозумѣнню съ Епископами.

§. 8. Товариство ѡтбуває щорѣчно а то по можности въ праздникъ святого Рафаила (24 Октября) загальне собраніє. День ѡтбуваня тогоже оголошуєся щонайменше на 14 дней напередъ въ публичныхъ часописяхъ.

Загальному собранію назначаются особливо слѣдующій дѣла:

а) Выбѣръ выдѣла и заступникѣвъ; пятнайцять членѣвъ выдѣловыхъ рѣвно якъ заступники выбираются на три лѣта, однако такъ, що кождого року выступає пять выдѣловыхъ членѣвъ выдѣловыхъ. Выдѣлованье тыхже ѡтбуваєся пѣдчасъ загального сбору, а потѣмъ слѣдує новый выбѣръ въ цѣли дополненя выдѣла, при котрѣмъ выдѣлованй могутъ бути зновъ выбранными, на прочее время его дѣйствованя;

б) выбѣръ двоухъ ревидентѣвъ для провѣриваня рѣчныхъ рахункѣвъ;

в) удобрєнє рѣчного справозданя и рѣчныхъ рахункѣвъ;

г) змѣна статута;

д) можлива змѣна рѣчною владки;

е) розвязанье товариства.

Рѣшеня загального собранія западають абсолютною бѣльшостію голосѣвъ членѣвъ на немъ явившихся.

Въ случаю потреби могутъ надзвычайнй собранія бути скликаны. Тїи мають такъ само щонайменше на 14 дней напередъ публичными часописями бути оголошенй.

Допущєнє гостей до загальныхъ собраній задержуєся зарядови общества.

§. 9. Въ случаю спорѣвъ возникшихъ въ дѣлахъ внутрь товариства рѣшає судъ полюбовный. Кожда зъ спорячихъ сторѣвъ выбирає зъ помежи членѣвъ двоухъ судієвъ полюбовныхъ. Тїи чотыри выбирають пятого яко предводителя. Если тїже не могутъ погодитися що до предводителя, то выбирає его предсѣдатель общества. Судъ полюбовный єсть ѡбязанный въ протягу 14 дней начавши ѡтъ дня своего выбора выдати свѣй засудъ, противъ котрому ѡтеликоватися не вѣльно.

§. 10. На случай розвязаня товариства має послѣдне загальне собраніє рѣшити, якъ оставшійся маєтокъ товариства ужитымъ бути має; однако маєтокъ може бути опредѣлений тѣлько на католическй благодѣтельный цѣли.

§. 11. Выдавцѣ того статута основують яко першй члены товариство и выбирають выдѣлъ, который однако остає въ своемъ урядованю тѣлько до первого загального собранія.

Такой єсть статутъ того весьма полезного и потребями часу выкликаемого Австрійского Товариства св. Рафаила для охороны кат. выходцѣвъ. Однако прекрасна цѣль того Общества може бути вполнѣ осягнена лишь при помочи якъ наибѣльшого числа членѣвъ. Якъ зъ §. 6. выше наведеного статута видимъ, выноситъ найменша рѣчна владка приступающего до сего общества члена лишь 50 кр. Дѣйстно єсть то такъ мала а майже незначна квота, що ю даже наибѣднѣйшій сложити може. Тожъ єсть надѣя, що всѣ, котрымъ лежить на сердцю тѣлесне и душевне добро ближнихъ а особливо такихъ, котрй принужденнй сумными обстоятельствами яког нибудь рода, рѣшилися въ далекѣмъ свѣтѣ шукати лучшой долѣ, посилѣшатъ имъ въ помѣчь, вступаючи въ члены сего стоваришеня. Дятого Митр. Ординаріятъ ѡтзывается до ВЧ. Духовенства, щобы тоеже по силамъ старалося захожувати

своихъ вѣрныхъ до приступованья до оного товариства, до вѣранья его по мысли §. 3. статута своими рѣчными вкладками, добровѣльными лептами а по можноти такожь якими записами. Буде то милостыня, котора даючому, не буде тяжкою а злучена съ многими другими станесе неоцѣненнымъ добродѣйствомъ для терпячихъ и скитающихся братьей и сестръ нашихъ. Однако на сповненіе выраженой тутъ надѣи нашої можемъ на певно числити лишь тогда, коли ВЧ. Духовенство буде заохочувати вѣрныхъ до участи въ працяхъ сего товариства не тѣлько словомъ, но если такожь дѣломъ, добрымъ примѣромъ свое слово попре, записуючися громадно вразъ съ своими вѣрными въ члены того товариства, и такъ утворяючи §. 7. статута обнятыи вспомогательный комитетъ епархіальный съ мѣстопробуваніемъ въ Львовѣ. Памятаймо на тое, що спасаючи подорожныхъ ѳт матеріальной и духовной погибели, вспомогаючи ихъ нашими лептами; мы въ нихъ служимъ самому Іисусу Христу и будемъ могли надѣяться небесной нагороды ѳт Него, который скаже до насъ: „Страненъ бѣхъ, и введосте мя“ (Матѣ. 25, 35). ВЧ. Урядамъ деканальнымъ поручаеся на найблишѣмъ соборчику деканальномъ обговорити тое дѣло реченого товариства и безотвѣлочно предложити свой справозданья Митр. Ординаріату въ цѣли завязанья епархіального вспомогательного комитета.

Отъ Митрополитального Ординарія.

Львѣвъ, дня 20. Липня 1890.

Ч. 55.

Ч. 5712. — Знижена цѣна „Проповѣдій“ Юліана Ганкевича.

Книгарня Ставропигійского Института подала тутъ до вѣдомости, що Проповѣди б. п. Юліана Ганкевича въ 5 томахъ (недѣльный 2 томы, празничный 2 томы и случайный 1 томъ), который впередъ стояли разомъ 7 зр., збѣтали бѣльше якъ о половину въ цѣнѣхъ сниженъ, и можъ теперь все 5 томы за 3 зр. получить. Що ВЧ. Священству сообщаеся.

Отъ Митрополитальной Консistorіи.

Львѣвъ, дня 2. Серпя 1890.

Ч. 56.

Ч. 6132. О подышенью конгруальной дотаціи експонованыхъ сотрудниковъ.

Ц. к. Намѣстничество зъ д. 25 Липня б. р. Ч. 51959 заудѣляючи въ ѳтписи розпорядженье ц. к. Министерства Культу и Просвѣты: Nr. 13919. An Seine Excellenz, den Herrn k. und k. wirklichen geheimen Rath Statthalter für Galizien, Lodomerien und des Großherzogthum Krakau etc. Dr. Kasimir Grafen Badeni. Hochgeborener Graf!

Бѣхушъ Ausführung des Gesetzes vom 13. April l. J. R. G. E. Nr. 65, betreffend die Aufbesserung der Congrua der römisch-katholischen und griechisch-katholischen exponirten Hilfspriester, welches zufolge §. 2. ebendort am 1. I. Mts in Wirksamkeit getreten ist, beehre ich mich Eurer Excellenz zu eröffnen, daß denjenigen exponirten Hilfspriester, welche sich bereits im Genusse einer Congruaergänzung aus dem Religionsfonde befinden, die aus dem bezogenen Gesetze resultirende höhere Congruaergänzung vom Amtswegen vom 1. Juli l. J. an anzuweisen, beziehungsweise flüßig zu machen ist.

Neue exponirten Hilfspriester aber, welchen mit Rücksicht auf ihr ausreichendes Lokaleinkommen nach dem Gesetze vom 19. April 1885. R. G. E. Nr. 47, kein Anspruch auf eine Congruaergänzung aus dem Religionsfonde zu stand und die erst infolge der mit dem Gesetze vom 13. April 1890. R. G. E. Nr. 65, erhöhten Expositen-Congrua in den Genuss einer Ergänzung aus dem Religionsfonde zu treten haben, sind mittelst einer allgemein gehaltenen Aufforderung der Ordinariate zu veranlassen, die nach dem Gesetze vom 19. April 1885, R. G. E. Nr. 47 und der Durchführung-Verordnung zu diesem Gesetze vom 20. Jänner 1890, R. G. E. Nr. 7, eingerichteten Einbehaltenntnisse ihres Lokaleinkommens im Wege der Ordinariate zur vorschriftsmäßigen Nichtigstellung und Flüssigmachung der hienach sich ergebenden Congruaergänzungsbeträge binnen einer angemessenen festzusetzenden Frist einzubringen.

Ich ersuche Eure Excellenz, auf die besondere Beschleunigung der bezüglichlichen Amtshandlungen fördernden Einfluß zu nehmen, damit die Expositen sobald als möglich in den effectiven Genuss des ihnen gesetzlich gebührenden höheren Bezuges treten. Wien am 12. Juli 1890. — Относяеся до переведенія уставы зъ 13. Цѣвтя 1890 У. Д. Ч. 65, розпоряджае, абы експонованый сотрудники, котрымъ изъ взгляду на мѣстцевыи доходы по уставу зъ 19. Цѣвтя 1885 У. Д. Ч. 47, не-прислужовало право побору конгруального дополненія изъ фонду религіиного; предложили по мысли повликаной уставы, и министеріальной розпорядженья зъ 21. Сѣчня 1890. У. Д. Ч. фасии доходѣвъ посредствомъ Митроп. Консistorіи въ непереступимѣхъ речинци до 15. Вересня 1890. — Подаючи о томъ в. розпорядженью до вѣдомости ВЧ. ур. дек. — поручаеся возвати взглядныхъ експонованыхъ сотрудниковѣвъ — абы зарядженъ фасии доходѣвъ предложили въ означенѣмъ речинци до Митроп. Консistorіи.

Отъ Митрополитальной Консistorіи.

Львѣвъ, дня 6. Серпя 1890.

Ч. 57.

Ч. 4798. Препоручаюся „книжочки мисійныи“, выдаванъ черезъ О. Льва Джулинского, и зываюся поновню ВЧ. Священники, чтобы противудѣствовали розширенью шельмъ и газетъ недоброго духа, а пообстовавали розширенью добрыхъ шельмъ, ямъ газеты „Посланникъ“, тымже Авторомъ редактованой.

ВЧ. О. Левъ Джулинскій парохъ въ Лапшинѣ (п. Бережаны), выдаючий препоручену зъ ѳтси газету для народа „Посланникъ“ — приняеся кромѣ того за трудъ выдаванья „книжочокъ мисійныхъ“ съ образками, котры, Митр.

Ординаріатомъ апробовані, вийшли досі двѣ, Ч. 1. и 2. — Цѣна одной книжочки есть 3 кр.; при чѣмъ авторъ оплачуе почту, и такожъ высылае на жадање даромъ по 1 примѣрникови на оказъ, а замовлені на роспродажъ и нероспродані книжочки назадъ пріймае.

А понеже книжочки тіи могутъ весьма добрый впливъ мати ко піднесеню релігійного духа и поровственности въ народѣ, и про низьку цѣну свою до великого розширеня годятся: длятого Митр. Ординаріатъ препоручае издавництво тое ВЧ. АЕпархіальному Священству ко моральній и матеріальній піддержцѣ.

При сей способности Митр. Ординаріатъ, споводованій превеликою важностію той рѣчи, завязуе поновно, съ покликомъ на Вѣдомости зъ р. 1889 ч. 29, якъ найусильнѣйше всѣхъ ВЧ. Священникѣвъ, щобы по всей возможности противодѣйствовали розширеню межи народомъ писемъ, а особливо газетъ, вѣрѣ або Церквѣ Христовій католической противныхъ або неприклонныхъ. И най натомиѣтъ піддержують роспространеніе добрыхъ писемъ и газетъ, помагаючи тымъ послѣднимъ по можности дописями и предплатавъ, бо майже лишь тымъ способомъ можъ skutочно усунути зъ рукъ народа злія газеты, если ся на ихъ мѣстце доброй поставитъ; якъ есть имъ „Посланикъ“ бѣтъ тогожь ВЧ. О. Льва Джулинського издаванній, котрый есть натеперь майже одинокъ у насъ газетовъ для народа, въ дусѣ християнско-католическомъ редактованъ (выходитъ 2 разы въ мѣсяць, цѣна рѣчна 2 р., квартална 50 кр.). Най памятають ВЧ. Священники, що въ обохъ разяхъ — въ противодѣйствованю злымъ и въ пособствованю добрымъ писемамъ — есть справа Божя и Христова, есть и наибольшій интересъ повѣреного имъ народа, такъ якъ вѣра св. есть единымъ фундаментомъ ласки Божой и спасенія нашего, и навѣтъ всего правдивого земного добра для поодинокихъ людей и ос. для оспѣльности людской.

Отъ Митрополитального Ординаріата.

Львѣвъ, дня 15. Серпня 1890.

Ч. 58.

Ч. 781 орд. — Повѣдомляея ВЧ. Кларъ о утворенію нового Галицкого Деканата.

Въ слѣдствіе теперъ що ино введенного нового розграниченія Митропол. Нашой Архіепископаліи Митропол. Ординаріатъ видится споводованымъ утворити новый Галицкій деканатъ и предѣлѣти до того же парохіи:

I) изъ давного Галицкого деканата:

- 1) Бовшѣвъ съ дочерн. Слобѣдка,
- 2) Галичъ,
- 3) Демянѣвъ,
- 4) Дубовцѣ съ дочерн. Дегова и Водники,

- 5) Залуковъ съ мѣстностію св. Станиславъ,
- 6) Крылосъ съ дочерн. Подгородье, Козина, Пѣтричъ и Соколь,
- 7) Нѣмшинъ съ дочерн. Роздвяны, и Демешковцѣ,
- 8) Тустанъ съ дочерн. Семаковцѣ и Хоростковъ;

II) изъ Калушского деканата:

- 9) Войнилѣвъ съ дочерн. Долпотѣвъ, Сѣльце и Слобѣдка,
- 10) Медыня,
- 11) Перевозецъ;

III) изъ Журавеньского деканата:

- 12) Дубовица съ дочерн. Середне и Должка.
- 13) Мартыновъ новый съ дочерн. Мартыновъ старый и Тенетники,
- 14) Сѣвка съ дочерн. Мошковцѣ, Перловцѣ и Соботѣвъ;

IV) изъ Рогатыньского деканата:

- 15) Болшовецъ,
- 16) Гановцѣ съ дочерн. Поплавники,
- 17) Кунашѣвъ съ дочерн. Желиборы,
- 18) Скоморохи нові съ дочерн. Гербутѣвъ,
- 19) Скоморохи старі съ дочерн. Подшумлянцѣ, и
- 20) Яблонѣвъ съ дочерн. Конкольникы, Загбрье и Слобода.

Що симъ Веч. Священству Архіепископальному до вѣдомости подаея.

Отъ Митрополитального Ординаріата.

Львѣвъ, дня 25. Серпня 1890.

Ч. 59.

Обвѣщенія конкурсовъ.

Митропол. Консисторія розписуе на конкурсъ съ речинцемъ до д. 16. Жовтня 1890. слѣдуючій парохіи:

Ч. 6211. Бродки, деканата Щирецкого, наданя приватного;

Ч. 6212. Бѣле, деканата Нараевского, наданя Преосв. Архіепископа Львѣвского обр. лат.,

Ч. 6618. Межи рѣче, деканата Роздѣльского, наданя приватного.

Львѣвъ, дня 21. Серпня 1890.

ХРОНИКА.**Умѣщенья.****Сотрудничества получили 00.**

Ч. 6575. О. Іосифъ Терлецкій, новопост. пресвитеръ, приват. сотрудн. въ Рогатынѣ.

Введеніи 00:

Ч. 4971. Теодоръ Стадникъ яко сотр. въ Тернополи,
Ч. 5053. Николай Поджарко яко парохъ Гаввъ,
Ч. 5084. Володиміръ Коновалець яко парохъ Малехова,
Ч. 5415. Григорій Комарявскій яко сотр. въ Жуличахъ.

Увѣльненіи 00:

Ч. 4971. Игнатій Левицкій ътъ сотр. въ Тернополи.

Въ пропозиціи умѣщеніи 00:

Ч. 5120. на Солонку: въ тернѣ: 1. Іосифъ Бандыра, 2. Іоаннъ Кулицкій, 3. Андрей Обрѣзковъ — а въ списѣ: Михаилъ Гаврилюкъ;
Ч. 5189. на Поняки: Іосифъ Бабѣй, самъ одинъ,
Ч. 5190. на Вышеки: Димитрій Склековичъ самъ одинъ,
Ч. 5193. на Кадлубиска: въ тернѣ: 1. Николай Фольварковъ, 2. Лука Войтовичъ, 3. Юліанъ Дорожинскій; — въ списѣ: Владиміръ Павликовскій, Орестъ Коновалець, Георгій Куницкій и Владиміръ Ганицкій;
Ч. 5194. на Ольхѣвку: Іосифъ Бандыра, Созонтъ Медвецкій и Теодоръ Кирчовъ;
Ч. 5196. на Новошны: Іосифъ Бандыра, Іосифъ Бабѣй и Владиміръ Ганицкій;
Ч. 5197. на Журбвѣ: Теодоръ Кирчовъ самъ одинъ;
Ч. 5198. на Турѣвку: Іоаннъ Гегейчукъ, Владиміръ Сойка и Іоаннъ Сендецкій;
Ч. 5741. на Гуменецъ: Богданъ Еліашевскій, самъ одинъ.

Презенты получили 00:

Ч. 6260. Владиміръ Павликовскій на Кадлубиска,
Ч. 6478. Іоаннъ Сендецкій на Турѣвку,
Ч. 6479. Іосифъ Бабѣй на Пеняки.

Испытъ конкурсовый парохіальный выдержали 00:

Ч. 5114. Іоаннъ Божейко, Симеонъ Виняскій, Михаилъ Ваврикъ, Александръ Здерковскій, Изидоръ Зельскій, Николай Курбасъ, Іоаннъ Куликъ, Іосифъ Лѣщивскій, Владиміръ Лотоцкій, Корнелій Мандычевскій, Николай Сенишинъ, Михаилъ Форысъ, Николай Чубатый и Володиміръ Шенкирикъ.

Вставленося до В. Президіи ц. к. Намѣстн. взглядомъ институціи 00:

Ч. 6260. Владиміра Павликовскаго на Кадлубиска,
Ч. 6478. Іоанна Сендецкого на Турѣвку,
Ч. 6479. Іосифа Бабѣя на Пеняки.

В. Президія ц. к. Намѣстн. соглашаеся на канон. институціи 00:

Ч. 5408. Романа Крыжановскаго на Крушельницю,
Ч. 6555. Владиміра Павликовскаго на Кадлубиска.

До канон. институціи въ мѣсяци Вересни 1890, завѣзваніи 00:

Ч. 54008. Романъ Крыжановскій на Крушельницю,
Ч. 6103. Іоаннъ Дудыньскій на Отыневичи,
Ч. 6555. Владиміръ Павликовскій на Кадлубиска.

Увѣльненіе ътъ испытана конкурсового на протягъ шести лѣтъ получили 00:

Ч. 5615. Фаветь Гавришъ, парохъ Лонѣ,
Ч. 5772. Теофилъ Петровичъ, парохъ Рыкова,
Ч. 6023. Іосифъ Недвецкій, парохъ Нишева,
Ч. 6024. Романъ Ляндеръ, парохъ Городаща.

Ѡпустки ътъ приходѣвъ для покрѣпленья слабого здоровья получили 00:

Ч. 4345. Николай Ковшевичъ, парохъ Ляховичъ подорожныхъ, 5-недѣльну — заступничество поручено О. Якову Мандзѣю зъ Яйковецъ,
Ч. 4346. Теофилъ Петровскій, парохъ Рыкова, 1-мѣсячну — заст. поручено О. Петру Гуляю зъ Славной,
Ч. 4347. Александръ Стоцкій, парохъ Богутына, 6-недѣльну — заст. поручено О. Юліану Габрусевичу зъ Махновецъ,
Ч. 4429. Іоаннъ Юзычынскій, парохъ Бориничъ, 2-мѣсячну — заст. поручено мѣтцеговому сотруднику,
Ч. 4585. Григорій Бѣлевичъ, парохъ Фирлевки, 2-мѣсячну — заст. поручено О. Атанасію Чермеринскому зъ Скнилова,
Ч. 4705. Іоаннъ Кмицикевичъ, парохъ Банюяна, 6-недѣльну — заст. поручено О. Теодору Бѣлевичу зъ Вырова,
Ч. 4710. Іосифъ Панасинскій, капелянъ при заведеніи умалишенныхъ въ Кульпарковѣ, 2-мѣсячну — заст. поручено О. Андрею Обрѣзкови зъ Львова,
Ч. 4781. Володиміръ Вахнянинъ, сотр. въ Калуши, 1-мѣсячну,
Ч. 4857. Лука Бобровичъ, капелянъ при головной больници во Львовѣ, 1-мѣсячну — заст. поручено О. Петру Крыпякевичу зъ Львова,
Ч. 4058. Теодоръ Пюрко, духовникъ Семинаріи Вѣдньской, 1-мѣсячну,
Ч. 5074. Теодоръ Цегельскій, парохъ Стусова, 1-мѣсячну — заст. поручено тамошному сотруднику,
Ч. 5076. Созонтъ Медвецкій, завѣд. Ольхѣвки, 14-дневну — заст. поручено Іоанну Говшовскому зъ Перегнѣска,
Ч. 5121. Григорій Словицкій, парохъ Козлова и деканъ Бускій, 6-недѣльну — заст. въ веденіи уряда парох. поручено О. Емиліану Дольницкому зъ Рѣшнева, въ веденіи же уряда декан. О. Вицедекану Іларію Квасницкому,
Ч. 5303. Евгенийъ Гузаръ, сотр. Нараева, 2-мѣсячну,
Ч. 5352. Іосифъ Бабѣй, сотр. Городка, 2-недѣльну,
Ч. 5463. Болодиміръ Колянковскій, парохъ Луки малой, 6-недѣльну — заст. поручено О. Володиміру Сойцѣ зъ Турѣвки,
Ч. 5776. Василій Небыловецъ, парохъ Перегнѣска, 6-недѣльну — заст. поручено тамошному сотруднику,
Ч. 5778. Адольфъ Василевскій, парохъ церкви св. Параскеви во Львовѣ, 6-недѣльну — заст. поручено мѣтцеговому сотруднику,
Ч. 5837. Корнелій Дудыкевичъ, сотр. въ Подгайцахъ, 4-недѣльну,

- Ч. 6081. Дръ Теофилъ Сембратовичъ, Ректоръ Вѣдньской Семинаріи и парохъ церкви св. Варвары въ Вѣднѣ, 6-недѣльну — заст. поручено О. Теодору Шокови духовнику тамошней Семинаріи.
 Ч. 6097. Корнялій Бачинскій, сотрудникъ Архикатедральный, 4-недѣльну.

Митропол. Консисторія удѣлила декретъ на катихиту:

- Ч. 5167. О. Адаму Марковскому, сотруднику въ Тернополи на катехиту въ Семинаріи учит. и школъ реальній въ Тернополи.

В. ц. к. Намѣстничество удѣлило титулъ стола слѣдующимъ окѣнченымъ богословамъ:

- Ч. 4741. Петру Зубрицкому, Емилиану Яросевичу, Казимѣру Савицкому и Мах. Сосенцѣ.

В. ц. к. Намѣстн. завѣдомило Митр. Консисторію, що в. ц. к. Министерство асигновало плату для прив. сотр.:

- Ч. 5551. въ Токахъ 300 зр. на 1 рѣкъ.
 Ч. 5671. въ Вербовчику 300 зр. на 1 рѣкъ.
 Ч. 5082. въ Ольшаницѣ 300 зр. на часть жизни теперѣшняго пароха.

Митропол. Ординаріатъ надѣливъ похвальными грамотами:

- Ч. 4990. слѣдующихъ парохіянъ Деннеова за значѣвшій жертвы на украшеніе тамошней церкви: Андрея Семицю, Прокопія Стиловича, Стефана и Іоанна Овчара, Ілію Дусановского и Іоанна Семицю.

Митропол. Ординаріатъ соглашаея на принятіе въ новиціатъ чина св. Василя В. въ Добромилі:

- Ч. 6056 Вячеслава Францишка (дв. им.) Волиця.

До заведенія дяковскаго при Архикатедральной церкви св. ВМ. Георгія во Львовѣ принятый:

- Ч. 4452. Петръ Ковальчукъ.

Некрологія.

- Ч. 5896. Іоаннъ Купчинскій парохъ въ Оглядовѣ, померъ дня 27 Липця 1890.

Душа его поручаея молитвамъ Веч. Кляра.

Отъ Митрополитального Ординаріата.

Львовѣ, дня 25. Серпня 1890.

Сильвестеръ

Митрополитъ.

ЛЬВѢВСКО-АРХІЕПАРХІАЛЬНІЙ

ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1890.

Выдано дня 18. Вересня.

Ч. XI.

Ч. 60.

Ч. 6776. — Взываются всѣ Веч. Уряды деканальніи до исправленія залученныхъ оттискѣвъ Шематизма и до предложенія тыхже въ речниці до 10. Жовтня 1890, въ дѣли уложенія Шематизма на 1891 р.

Въ залученію пересылаются каждому Веч. Урядови деканальному листы Шематизма относящіяся до тамошняго деканата съ препорученьемъ, исправити тѣмже и подати въ нихъ имена Совѣтниківъ консисторскихъ и бт-значеныхъ экспозиторіями крылошаньскими, Деканѣвъ и Вицедеканѣвъ, ординаріатскихъ Комисарѣвъ сервитутовыхъ и шкѣльныхъ, властителѣвъ и патронѣвъ поодинокихъ мѣстностей, Душпастырѣвъ рѣкъ рожденія и рукополаганія, кѣлько орного поля, сѣножатей, огородѣвъ, лѣса, пасовиска, опалу и инныхъ сервитутѣвъ, якъ высока конгруа и податокъ, або кѣлько доплачуея до религійного фонда. Особлившу увагу звернути належить на число душъ парохій и дочерныхъ церквей, котре дуже неточно подаея, — якъ такожь выказати катехитѣвъ и капелянѣвъ войсковыхъ, а ц. к. Староство и почту съ всею точностію исправити и такъ исправленій листы Шематизма найдальше до 10. Жовтня 1890 Митрополитальной Консисторіи предложити.

Отъ Митрополитальной Консисторіи.

Львовѣ, дня 4. Вересня 1890.

Ч. 61.

Ч. 654. — Обвѣщаея речивецъ до испыту конкурсового парохіального.

На парохіальный испытъ конкурсовый признаются дни 30. Вересня и 1. Жовтня 1890 (н. ст.)

Желающій тому испытову поддаться мають посредствомъ ураду деканального внести прошенія до Митроп. Консисто́риі, а въ вышь реченбѣмъ дни передъ 8-ою годиною рано явитися въ сали засѣданій консисторскихъ и позволенье до приступленья къ испыту конкурсовому предложить.

Отъ Митрополитальной Консисто́риі.

Львѣвъ, дня 7. Вересня 1890.

Ч. 62.

Ч. 6565. — Подаетея до вѣдомости Вч. Духовенства распорядженъе В. ц. к. Министерства вѣроисповѣданія и просвѣщенія взглядомъ камертона, якого при музакѣ и пѣнію уживати належать.

Высоке ц. к. Министерство вѣроисповѣданія и просвѣщенія заудѣлило Митрополитальному Ординаріатови п. д. 25. Юлія с. р. Ч. 15.090 слѣдующе распорядженъе:

„Mit meinem Schreiben vom 13. Jänner 1886. Z. 679, habe ich mich beehrt, Eurer Excellenz ein Exemplar der die Ergebnisse der internationalen Stimmton-Conferenz zusammenfassenden Publikation zur Verfügung zu stellen.

Ich erlasse nunmehr einvernehmlich mit den k. k. Ministerien des Innern und des Handels eine Verordnung, mittels welcher die von dieser Konferenz empfohlene Normalstimmung, welche einem eingestrichenen A von 870 einfachen Schwingungen in der Sekunde entspricht, für alle dem staatlichen Einfluß direct unterliegenden Musikschulen, dann für alle in die Kategorie der allgemeinen Volksschulen und der Bürgerschulen, der Lehrverbildungsanstalten und der Mittelschulen gehörigen Lehranstalten vorgeschrieben wird.

Auf die Musik-, Gesangs- und Concertvereine und Theater, sowie auf die Instrumenten- und Stimmgabelfabrikation wird durch die Ministerien des Innern und des Handels ebenfalls in diesem Sinne Einfluß genommen.

Ich beehre mich nun, an Eure Excellenz das angelegentliche Ersuchen zu richten, nach Zulaß der Umstände in geeigneter Würdigung der in der Einführung des einheitlichen Stimmtones gelegenen musikalischen und musikalisch-technischen, sowie auch hygienischen Vortheile darauf hinwirken zu wollen, daß die Normal-Stimmung bei den kirchlichen Gesangs- und Musikaufführungen eingehalten werde und speciell die in den Kirchen in Verwendung stehenden Orgeln sobald als möglich, spätestens aber gelegentlich der nächsten Erneuerung oder umfassenden Reparatur der Orgelwerke nach dem Normaltone aestimmt werden.

Ich füge hiezu noch bei, daß die internationale Conferenz mit Rücksicht auf die verhältnißmäßig bedeutenden Schwankungen der Stimmung, welche die äußere Temperatur bei Orgelwerken zu verursachen pflegt, empfohlen hat, die Orgeln für jene mittlere Temperatur einzustimmen, welche den besonderen Verhältnissen ihrer Verwendung entspricht.

Mittels der oben erwähnten, gleichzeitig ersließenden hierämtlichen Verordnung werden die Statthalter und Landespräsidenten unter einem aufgefordert, die Patronatscommissäre bei den öffentlichen Patronaten in dieser Richtung besonders zu verständigen, damit dieselben bei sich bietender Gelegenheit von Fall zu Fall ihren Einfluß im Sinne obiger Andeutungen geltend machen.“

Тое подаетея Вч. Духовенству до вѣдомости и застосованьяся.

Отъ Митрополитального Ординаріата.

Львѣвъ, дня 11. Вересня 1890.

Ч. 63.

Обвѣщенъя конкурсови.

Митропол. Консисто́рија розписуе на конкурсъ слѣдующий парохіи:

а) п. д. 30. Серпня 1890 съ речинцемъ до 25. Жовтня 1890:

Ч. 6.711 — Кутыще, деканата Залозецкого, наданья приватного;

б) п. д. 6. Вересня 1890 съ речинцемъ до 1. Листопада 1890:

Ч. 6.820 — Гологоры, деканата Уневского, наданья конвента ОО. Доминиканѣвъ въ Подкамени;

Ч. 6.823 — Смержевъ, деканата Холовского, наданья приватного.

Отъ Митрополитальной Консисто́риі.

ХРОНИКА.**ИМЕНОВАНЫЯ.**

Деканомъ новооснованаго Галицкаго деканата именованый:

Ч. 781/орд. — О. Симеонъ Ткачуникъ парохъ Бовшова.

Вицедеканами Галицкаго деканата именованый 00.:

Ч. 784/орд. Юліанъ Кошыстанскій парохъ Галича — первымъ, а
В. 785/орд. Іоаннъ Гургула парохъ Гановець — вторымъ.

Львѣвско-замѣст. окружна Рада школьна удѣлила похвальный декретъ за ревне
и успѣшне преподаванье науки религіи:

Ч. 6688. О. Николаю Кукурудзѣ приват. сотруднику въ Пустомытахъ.

Умѣщенья.

Завѣдательства получили 00.:

Ч. 6398. Василій Молчко, завѣд. Пѣснянъ въ Урлеві,
Ч. 6918. Аполлоній Крохмалюкъ завѣд. Кадлубискъ, въ Синьковѣ.

Введеный

Ч. 6754. О. Іосифъ Терлецкій въ приват. сотр. въ Рогатынѣ.

Презенты получили 00.:

Ч. 6667. Богданъ Еліашевскій на Гуменецъ,
Ч. 6690. Влад. Ганицкій на Новошины,
Ч. 6797. Юліанъ Бачинскій на Володиміръцѣ,
Ч. 6802. Созонтъ Медвецкій на Ольхѣвку,
Ч. 6857. Владиміръ Сойка на Уетье,
Ч. 6921. Давіиль Крупка на Винники,
Ч. 6973. Теофилъ Горникевичъ на Витвицѣ.

Въ пропозиціи умѣщеній 00:

Ч. 5187. на Винники: 1. Евстахій Клосевичъ, 2. Іоаннъ Сабать, 3. Давіиль Крупка,
Ч. 5188. на Уетье: 1. Володиміръ Сойка, 2. Василій Молчко и 3. Володиміръ
Ганицкій.
Ч. 5192. на Камень: 1. Діонизій Діаковскій, 2. Іларій Курбаецъ и 3. Алексе.
Петровичъ.
Ч. 5728. на Володиміръцѣ: 1. Юліанъ Бачинскій и 2. Василій Молчко.

Канон. институцію получивъ:

Ч. 6918. О. Владиміръ Павликовскій на Кадлубиска.

Отъ Митрополитальнаго Ординаріята.

Львѣвъ, дня 18. Вересня 1890.

Сильвестеръ

Митрополитъ.

ЛЬВѢВСКО-АРХІЕПАРХІЯЛЬНІЙ

ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1890.

Выдано дня 7. Жовтня.

Ч. XII.

Ч. 64.

Ч. 7224. Поновляея распорядженье щорѣчного особнаго набоженства въ мѣсяці Жовтня и въ два
дни Рождественныхъ святъ.

Поновляючи распорядженье щорѣчного особнаго набоженства въ мѣсяці
Жовтня и въ два дни Рождественныхъ святъ (Вѣдомости р. 1889 Ч. 59), Ми-
тропол. Ординаріятъ покликуюея на ти устуны изъ дотычнаго окружнаго Посла-
нія Его Святости Папы Льва XIII, въ котрыхъ св. Отець выкладае причины,
для котрыхъ розписуюея особніи молитвы, а имъ къ Пресв. Дѣвѣ и къ св.
Обручнику Іосифу, поучаючи заразомъ о причинахъ особенной къ св. Іосифу
набожности (зри Вѣдомости р. 1889 ст. 94—96: „Хотай... Христову“),
и взываючи всѣхъ, якого будь стану и положенья, до тоижъ особенной на-
божности (тамже ст. 97: „Сутьже... недостатокъ“). Потому постановляе
св. Отець, щобы щороку черезъ мѣсяць Жовтень отпралялося особне набо-
женство до Пресв. Дѣвы съ долученьемъ розсланои вже минушого року
зъ ѳтеи молитвы къ св. Іосифу: „Къ Тебѣ блаженный Іосифе“; и взывае
вѣрныхъ такожь и до инныхъ упражненій набожности къ св. Обручнику
Іосифу.

Послѣдуючи сему постановленію и завозванію Намѣстника Христоваго и непогрѣшимого Первоначальника Церкви Божой, Митроп. Ординаріята поновле дотычне росприрядженіе минувшего року на сей и каждый дальшій рѣкъ, въ слѣдующій спосбъ:

1) Щороку въ урочисте свято Покрова Пресв. Богородицѣ (чи тоежь где въ свѣй день обходится, чи, якъ звичайно на слѣдуючу недѣлю переносится) мають ВСЧ. Душпастьрѣ вѣрному народови зрозумѣло обвѣстити (дословно или своими словами) выше наведеній уступы изъ Писанія Его Святости, разомъ съ цитоваными постановленьями св. Отца.

2) Мають вѣрнымъ въ память привести, що Мы всю Архіепархію Нашу, себе самыхъ, священство и вѣрныхъ ѡдали подѣ особну ѡпѣку и покровительство св. Обручника Іосифа. Въ тѣй отже цѣли отвѣтно завозванію св. Отца признаемъ щорѣчно цѣлый мѣсяць Жовтень послѣ нашего церковного численія къ пѣднесенію и розпространенію набожности къ Пресв. Дѣвѣ и св. Іосифу и приказуемъ, щобы при каждой св. Литургіи въ тѣмъ мѣсяци, такъ въ недѣлѣ и свята якъ и въ будній дни, ѡчиталася по заамвонній молитвѣ съ колѣноприклоненіемъ выше wspomнена молитва къ св. Іосифу; а по вечерни въ все недѣлѣ и свята того мѣсяца щобы ѡтправився акафистъ къ Пресв. Богородицѣ, по можности Еи Покрову, заключаючи тойже вмѣсто звичайной молитвы, наведеною молитвою къ св. Іосифу. За побожне ѡтмовленіе той молитвы есть ѡтъ св. Отца наданій ѡтпустъ 300 дней, разъ на день (черезъ цѣлый рѣкъ); и ѡтпустъ той можъ и за помершихъ ѡфрѡвати.

3) Въ праздникъ Собора Пресв. Богородицѣ и св. Обручника Іосифа (на другій день Рождества Христоваго, где на св. Литургіи такожъ тропарь и кондакъ св. Іосифу маеса брати) и такъ само въ недѣлю по Рождествѣ Хр. належить при каждой Службѣ Б. по заамвонній молитвѣ ѡтмовити туюжь колѣнопреклонну молитву къ св. Іосифу и 3 Отче нашъ и 3 Богородице Д. въ честь тогожь Святого; по вечерни же въ оба тѣи дни святочній маеса ѡтправити акафистъ къ Пресв. Дѣвѣ, закнченый вмѣсто звичайной молитвы указаною молитвою колѣнопреклонною къ св. Іосифу разомъ съ 3 Отче нашъ и 3 Богородице Дѣво, а потому супликація съ благословеніемъ найсв. Тайнами. Если котрого року праздникъ Рождества Христоваго выпаде въ субботу або въ недѣлю, то понеже тогды оба ту выражений святочній дни сходятся въ одно, текожь и отправа ту приписана лишъ въ той одинъ день (на другій день Рождества Хр.) буде мѣстце мати.

4) Що же дотычить давнѣйше ще приписаныхъ молитовъ колѣнопреклонныхъ при каждой св. Литургіи черезъ цѣлый рѣкъ передъ „Буди имя Господне“, то тѣиже молитвы мають черезъ мѣсяць Жовтень и въ wspomненій два праздники Рождественныхъ святъ опускаться, но въ прочій все дни черезъ цѣлый рѣкъ всегда на своемъ мѣстци ѡтправлятися. Заразомъ взываея ВСЧ. Священство, щобы по возможности, такъ при способности наведеныхъ особныхъ набоженствъ, якъ и при иныхъ случающихся способностяхъ, споспѣшествовали пѣднесенію набожности межи вѣрными къ св. Іосифу, яко по Пресв. Матери Божій першому межи всеми Сятыми, и особному Патрону

всей Церкви св. и спеціально Архіепархіи Нашой. Тое несомнѣнно и Пресв. Дѣвѣ и Господеви самому всема угоднымъ буде; и явновъ есть рѣчевъ, що честь св. Іосифа выходитъ на честь и славу Пресв. Матери Божой и Сына Божого, где мы власне длятого св. Іосифу особну честь ѡдаемъ, понеже дѣвъ бувъ мужемъ Матери Божой и на мѣстци отца для Сына Божого вочеловѣчившогося. Къ цѣли той особной чести межи инными послужить особливо тое, абы постаратися для каждой церкви о образъ того Святого, и тойже на найѡтвѣтнѣйшѣмъ для набожности народа мѣстци (н. пр. въ боцнѣмъ котрѣмъ престолѣ) умѣстити. Такожъ абы вѣрныхъ захоочувати, щобы и они, каждый себе и свѣй дѡмъ подѣ ѡпѣку св. Обручника Іосифа ѡдавали, и щобы старалися образъ Его въ своихъ домахъ мати.

При сей нагодѣ додаемъ тутъ еще 3 молитовки, зъ котрыхъ каждая надѣлена ѡтпустомъ 100 дней за каждый, разъ и ѡтпустъ той можъ и за помершихъ ѡфрѡвати:

Іисусе, Маріе, Іосифе! Вамъ дарую сердце мое и душу мою.

Іисусе, Маріе, Іосифе! предстаньте менѣ въ послѣднѣмъ конанью.

Іисусе, Маріе, Іосифе! най душа моя съ Вами въ мирѣ избѣде.

Добре буде, если нарѡдъ и молодѣжь такій ѡтпустовій молитовки на память научатся.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львѡвъ, дня 22. Вересня 1890.

Ч. 65.

Ч. 851/орд. — Комунікаты ц. к. генеральной команды взглядомъ контроль войсковыхъ въ недѣлѣ и свята.

Выс. ц. к. генеральна команда заудѣлила на вставленьеса ѡтси взглядомъ контроль войсковыхъ въ недѣлѣ и свята слѣдуюче:

K. und k. 11. Corps-Commando. M. A. N. 5943. Lemberg am 24. September 1890.

Das Corps-Commando bedauert dem dortigen Ansuchen vom 12. d. Mts. Nr. 824/Ord., — daß an Sonn- und Feiertagen keine Controlls-Versammlungen stattfinden sollen, nicht entsprechen zu können, weil nach der in Kraft stehenden und allgemein gültigen Evidenz-Vorschrift für das k. und k. Heer l. Theil §. 45, Punkt 4 die Controlls-Versammlungen auch an Sonn- und Feiertagen abgehalten werden können.

Die weiters hierin enthaltene Verfügung, daß hiebei Störungen des öffentlichen Gottesdienstes unbedingt zu vermeiden sind, wird den Ergänzungs-Bezirks-Commanden — welchen die Durchführung dieser Amtshandlung obliegt — gleichzeitig zur strengsten Darachtung in Erinnerung gebracht.

Еслибы отже си контрольній собранія гдесъ такъ розписовалися или ѡтбувалися, щобы присутствие вѣрныхъ на св. Литургіи черезъ тое терпѣло, то мають ВСЧ. Душпастьрѣ о тѣмъ сюда донести.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львѡвъ, дня 3. Жовтня 1890. итд.

Обвѣщенія конкурсовъ.

I.

Митропол. Консисторія розписує на конкурсъ слѣдующій парохіи:

- а) пѣдъ д. 18. Вересня 1890 съ речинцемъ до дня 13. Листопада 1890:
Ч. 7129. Вербилѣвцѣ, деканата Рогатыньского, наданья приватного.
- б) пѣдъ д. 3. Жовтня 1890 съ речинцемъ до дня 28. Листопада 1890:
Ч. 7463. Пѣдлѣсьє, деканата Одесского, наданья приватного.

Отъ Митрополитальной Консисторіи.

II.

Ч. 7075. Ц. к. окружна Рада шкѣльна въ Рогатынѣ розписує на конкурсъ посаду учителя религіи для молодежи гр. к. обряда въ народныхъ школахъ въ Рогатынѣ:

Ц. к. окружна Рада шкѣльна въ Рогатынѣ обвѣщає пѣдъ д. 9. Вересня с. р. Ч. 1139 конкурсъ въ цѣли обсаженья посады учителя религіи для молодежи гр. кат. обряда въ школахъ народныхъ мужескѣй и женскѣй въ Рогатынѣ, съ рѣчною платою 500 зр. и 10% додаткомъ на помещканье. Убѣгателѣ о тую посаду мають свои поданья заосмотреній въ свѣдоцтва выказуючи ихъ квалификацію и дотеперѣшну службу, посредствомъ своихъ настоятельныхъ властей внести до ц. к. окружной Рады шкѣльной въ Рогатынѣ въ терминѣ шести тыждневѣмъ числячи ѳтъ дня обвѣщенья конкурсу. Тое подася ВСЧ. Клиру АЕпархіальному до вѣдомости.

Отъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 18. Вересня 1890.

III.

Ч. 4739. Розписуєся конкурсъ на двѣ стипендіи имени Михаила Бѣлецкого по 150 зр. — съ речинцемъ до 1. Листопада 1890.

Въ цѣли наданья двохъ стипендій фундаціи бл. п. Михаила Бѣлецкого, бувшого пароха въ Городку для учениковъ гимназіальныхъ гр. к. обряда назначенныхъ, кожда зъ нихъ въ рѣчній квѣтѣ по 150 зр. розписуєся конкурсъ съ речинцемъ до 1. Листопада 1890. При наданью сихъ стипендій мають пѣсля воли фундатора увзглядитися передъ всѣмъ наслѣдники Іоанна Бѣлецкого бувшого гр. к. пароха въ Завадцѣ и Василя Бѣлецкого б. гр. к. пароха въ Дубѣвцяхъ.

Убѣгателѣ должніи свои прошенія заосмотреній въ свѣдоцтво крещенія и свѣдоцтво шкѣльне зъ послѣдного курсу а възглядно также въ документы, доказуючіи сродство съ реченымъ Іоанномъ Бѣлецкимъ и Василиемъ Бѣлецкимъ, управляюче до первенства при наданью стипендіи, посредствомъ дѣтчной дирекціи гимназіальной въ высше сказанѣмъ речинци подати до тутешной гр. к. Митроп. Консисторіи.

Отъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 18. Вересня 1890.

ХРОНИКА.

ИМЕНОВАНЫЯ.

Ординаріатскимъ шкѣльнымъ Комисаремъ для шкѣлъ деканата Галицкого именованій:
Ч. 7001. О. Семеонъ Ткачунякъ парохъ Бовшова и деканъ Галицкій.

Вицедеканами именованіи 00:

Ч. 353/орд. Теодоръ Велчковскій, парохъ Букачовець, для деканата Журавеньского;
Ч. 6182. Михайлъ Скородянскій, парохъ Подмихайля, для деканата Калужского.

Ц. к. краєва Рада шкѣльна заименовала дѣйствительнымъ учителемъ религіи для молодежи гр. кат. обряда въ 4-класовой школѣ етатовѣй въ Стрию:

Ч. 7159. О. Евгенія Громницкого сотрудника въ Тейсаровѣ.

УМѢЩЕНЬЯ.

а) Завѣдательства получили 00:

- Ч. 6807. Юліянъ Бачинскій, завѣд. Журова, въ Володимірячахъ,
Ч. 6847. Іоаннъ Колянковскій, парохъ Тухольки, (арезигнованній зъ тою посады) въ Ходачковѣ великомъ,
Ч. 6875. Михайлъ Тындюкъ, завѣд. Пенякъ, въ Тухольцѣ,
Ч. 6995. Володиміръ Ганицкій, завѣд. Отыневичъ, въ Новошанахъ.
Ч. 7062. Іосифъ Рыбакъ, сотрудникъ Вербилловець, — тамже,
Ч. 7070. Володиміръ Шенкиракъ, експон. сотрудникъ Дычкова въ Пльєнахахъ.
Ч. 7137. Іполитъ Погорецкій, зав. Новошинъ, на Журовѣ.

б) Сотрудничества получили 00:

- Ч. 6496. Теодоръ Стадникъ, сотруд. Тернополя, експон. сотр. въ Дычковѣ,
Ч. 6801. Ілія Лагола, сотр. Рыманова, въ Городку,
Ч. 6807. Володиміръ Громницкій завѣд. Володимірець, въ Тернополи,
Ч. 6908. Григорій Купчинскій, сотруд. Бережанъ, въ Поморянахъ,
Ч. 6992. Лаврентій Дьяковскій, сотр. Поморянъ, въ Бережанахъ.

Введені 00:

- Ч. 7134. Лука Несторъ въ сотруднячество въ Конохахъ,
Ч. 7277. Василій Молчко въ завѣд. Урлева.

Увѣльнені 00:

- Ч. 7277. Юліанъ Курмановичъ отъ завѣд. Урлева,
Ч. 7278. Владиміръ Павликовскій отъ пар-хн Сяньковъ.

Въ пропозиціи умѣщені 00:

- Ч. 6635. на Могильницю: въ терія: 1. Іоаннъ Залуцкій, 2. Александръ Танчаковскій, 3. Петръ Савчинскій; и въ списѣ: Владиміръ Брылинскій,
Ч. 6725. на Витвицю: 1. Николай Курбасъ и 2. Теофилъ Горнякевичъ,
Ч. 6878. на Кабаровцѣ: въ терія: 1. Владиміръ Лотоцкій, 2. Іоаннъ Колянковскій, 3. Іоаннъ Кулицкій — а въ списѣ: Мих. Вавръкъ и Іоаннъ Глодзинскій;
Ч. 6993. на Млынска: 1. Николай Любинецкій, 2. Василій Молчко, 3. Влад. Ганицкій;
Ч. 6999. на Долге дек. Стрыйского: въ терія: 1. Іоаннъ Товарицкій, 2. Петръ Петрицкій, 3. Ігнатій Юхновичъ, а въ списѣ: Теодоръ Кячовъ,
Ч. 7000. на Медяно: въ терія: 1. Петръ Жолевичъ, 2. Петръ Чекалюкъ, 3. Левъ Горалевичъ, — а въ списѣ: Несторъ Коржинскій;
Ч. 7002. на Сухорѣче: въ терія: 1. Іоаннъ Юркевичъ, 2. Корн. Мажешевскій, 3. Николай Левчикій. — а въ списѣ: Іоаннъ Божейко и Изидоръ Зельскій;
Ч. 7172. на Сервиры: 1. Сильвестеръ Богачевскій и 2. Василій Молчко.

Митропол. Консисторія предложила Всесв. ц. и к. апостольск. польному Викаріату въ Вѣднн на посаду гр. к. капеляна войскового III класы въ пропозиціи 00:

- Ч. 7211. 1. Александра Темницкого, и 2. Александра Соб-левского.

Презенты получивъ:

- Ч. 7261. О. Петръ Савчинскій, парохъ Фраги, на Могильницю.

Вставленося до В. Президіи ц. к. Намѣстн. взглядомъ институціи 00:

- Ч. 6067. Богдана Еліашевского на Гуменецъ,
Ч. 6670. Володиміра Гавицкого на Новошину,
Ч. 6797. Юліана Бачиньского на Володимірецѣ,
Ч. 6802. Созонта Медвецкого на Ольховку,
Ч. 6857. Владиміра Сойки на Уетье.

В. Президія ц. к. Намѣстн. соглашаеся на канон. институціи 00:

- Ч. 6780. Іоанна Сеидецкого на Турбовку,
Ч. 6785. Іосифа Бабѣя на Пеняки,
Ч. 7144. Богдана Еліашевского на Гуменецъ,
Ч. 7145. Владиміра Ганицкого на Новошину,
Ч. 7260. Володиміра Сойки на Уетье.

До канон. институціи завѣзвані 00:

- Ч. 3605. Николай Фольварковъ на Демню,
Ч. 6785. Іосифъ Бабѣя на Пеняки,
Ч. 7145. Владиміръ Ганицкій на Новошину,
Ч. 6786. Іоаннъ Сеидецкій на Турбовку,
Ч. 7144. Богданъ Еліашевскій на Гуменецъ.

Канон. институціи получили 00:

- Ч. 6995. Іоаннъ Дудынскій на Отыневичи,
Ч. 6996. Іосифъ Бабѣя на Пеняки.

Соизволенье приступити до испыту конкурсового парохіального получили 00:

- Ч. 4992. Теодоръ Ковальскій завѣд. Березовець,
Ч. 6764. Михаилъ Мосора сотр. въ Рыбникахъ,
Ч. 6855. Іосифъ Фодясъ сотр. въ Станиславчику,
Ч. 6856. Дмитрій Бахтадовскій сотр. въ Сасовѣ,
Ч. 6900. Іосифъ Ганкевичъ, завѣд. Красного,
Ч. 6901. Владиміръ Громницкій завѣд. Володимірецѣ,
Ч. 6983. Мечиславъ Миг-вичъ завѣд. Явча,
Ч. 6984. Іоаннъ Палѣвъ завѣд. Кутыць,
Ч. 7016. Николай Копачъ парохъ Бѣбчанъ,
Ч. 7044. Емиліанъ Бр-яковскій завѣд. Лукавцѣ,
Ч. 7156. Амвросій Рыбакъ, сотр. въ Бродахъ.

Увѣльненье отъ испыта конкурсового на протягъ шести лѣтъ получили 00:

- Ч. 6327. Теофилъ Телиховскій, парохъ Колоколина,
Ч. 6851. Тома Соболта завѣд. Лиовидцѣ,
Ч. 6930. Михаилъ Авдыковскій парохъ Добрянъ,
Ч. 7039. Іоаннъ Величковскій, парохъ Потока.

Отпущени отъ приходѣвъ для покрѣпленья слабого здоровья получили 00:

- Ч. 6367. Емиліанъ Петровичъ, парохъ Оравчика, 2-мѣсячну, заступн. поручено О. Юстину Лучаковскому зъ Плавъя,
Ч. 6385. Петръ Крайковскій, парохъ Литвинова, 1 мѣсячну, заст. поручено О. Иларіону Стеткевичу зъ Божикова.
Ч. 6520. Антоній Калѣчинскій, парохъ Гнѣздячова, 2-мѣсячну — заступн. поручено О. Іоанну Савюку зъ Заболотовецъ,
Ч. 6544. Корвилій Воеводка, парохъ Серюкъ середныхъ, 6-недѣльну — заст. поручено О. Іоанну Маркевичу зъ Ювашкова,
Ч. 6657. Иларій Поновичъ, парохъ Стрыя, 4-недѣльну — заст. поручено тамошному первому сотрудинку.

Митропол. Консисторія вставилася до в. ц. к. Намѣстничества:

а) о плату за фонда религ. для приват. сотрудинковъ:

- Ч. 6867. въ Ушнѣ ад Сасовъ,
Ч. 6868. въ Жуковѣ.

б) о удѣленье титула стола для слѣдующихъ окбиченныхъ богословѣвъ:

- а) окбичившихъ богословіе на ц. к. университетѣ Вѣденскѣмъ:*
Ч. 5653. Николая Гриневого и Епифанія Роздольского.

б) окбичившихъ богословіе на ц. к. университетѣ Львовскѣмъ:

- Ч. 6363. Іоанна Баковича, Іоанна Барановского, Емиліана Боберского, Теофила Боби-кевича, Евгенія Гошовского, Григорія Дякона, Любоміра Константина (2 им.) Зарицкого, Якова Зробекъ, Изидора Копертиньского, Владиміра Кошутчака, Льва Кордасевича, Іоанна Кордубы, Емиліана Корѣя, Евгенія Купчиньского,

Юліяна Левицкого, Маріяна Литвина, Евгенія Лопатыньского, Алекс. Любинецкого, Николая Малый, Людвика Подгородецкого, Николая Пасецкого, Антонія Рудницького, Іоанна Сухаровского и Корнелія Яцикевича.

В. ц. к. Намѣстн. завѣдомило Митр. Консисторію, що в. ц. к. Министерство асигновало плату для прив. сотр.:

Ч. 6703. въ Пониковиць 300 зр. на 1 рѣкъ,
 Ч. 6766. въ Кошлякахъ " " " "
 Ч. 6784. въ Выбудовѣ " " " "
 Ч. 6904. въ Пустомытахъ " " " "
 Ч. 7029. въ Войтѣховичахъ " " " "
 Ч. 7071. въ Побужанахъ " " " "

До гр. к. центр. Семинаріи въ Вѣдні на 1-й рѣкъ богословія приняті:

Ч. 7007. Іосифъ Дикій, Вас. Дубицкій и Евгений Лотоцкій.

Ч. 824/орд. — Митрополитальный Ординаріятъ вставився до выс. Президіи высшого Суда краевого, ц. к. Намѣстничества и Выдѣла краевого и до выс. ц. и к. генеральной команды:

Щобъ гр. к. Вѣрній не були цитовані въ свята нашего обряда до ц. к. Судовъ повѣтовыхъ и Урядовъ правительственныхъ и автономичныхъ, и щобы контролѣ войсковій не бтбувалися въ недѣлѣ або урочастві свята.

Благословеніе новосозданой церкви бтбулось:

Ч. 6742. въ Магдалѣвцѣ ад Прѣшова — при чѣмъ примѣчаеся, що въ той мѣстцевости доси церкви не було.

Некрологія.

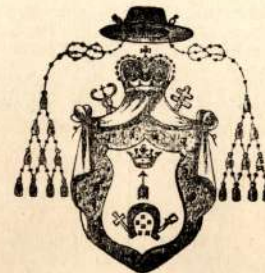
Ч. 7129. О. Антоній Медвецкій, парохъ Вербиловець, померъ дня 11. Вересня 1890.
 Душа его поручаеся молитвамъ ВЧ. Клира.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 7. Жовтня 1890.

Сильвестеръ

Митрополитъ.

ЛЬВѢВСКО-АРХІЕПАРХІАЛЬНІЙ

ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1890.

Выдано дня 21. Жовтня.

Ч. XIII.

Ч. 67.

Ч. 6601. — Оголошаеся речинець къ рукополаганью Пресвитерѣвъ.

Для рукоположенья въ пресвитеры кандидатѣвъ стану духовного признаеся речинець на 3. лат. Листопада, въ которѣмъ то дни убѣгателѣ къ воспріятію св. Тайны священства успособленій, въ домѣ пресвитеріальномъ явитися мають. Въ той цѣли належитъ внести поданье о припущенье къ воспріятію рукополаганья въ терминѣ до 30. Жовтня с. р. посредствомъ дотычныхъ урядѣвъ деканальныхъ, котре мае бути заосмотрене слѣдующими прилогами:

- 1) Свѣдоцтвомъ поведенія выставленнымъ бтвъ взглядного уряда декан. въ запечатанѣй ковертѣ,
- 2) Свѣдоцтвомъ убожества подтвержденнымъ бтвъ дотычного ц. к. Староства,
- 3) Свѣдоцтвомъ бракосочетанія у кандидатѣвъ оженившихся,

4) Урядовимъ повѣдченемъ взгляднаго ц. к. Староства повѣтового, що проситель або цѣлкомъ не належить до связи войсковои, або що ему увагляденне §. 25 закона о общій оборонѣ краевѣи прислуге.

Поданья незаосмотренѣи пѣсля сего зарядженья не збстануть увагляденѣи.

Отъ Митрополитальнаго Ординаріята.

Львѣвъ, дня 9. Жовтня 1890.

Ч. 68.

Ч. 7694. — Пригада и завовање къ безъотлагательному собранью и отвѣвленью датковъ къ фонду свящ. вдовъ и сирѣтъ.

Не многіи мѣсяцѣи уже зближають насъ къ кѣнцю тек. року, а тогда зачатяся счеты касовѣи фонда запомоги нашихъ вдовъ и сирѣтъ священническихъ. Скѣлько собереса, тѣлько такожь можъ буде и роздавати, а нескриваючи истинны, съ многимъ прискорбѣемъ Консисторія сконстатовати мусятъ сумне тое спостереженье, що изъ рубрики властивои собранья по деканатамъ датковъ звичайныхъ къ выше сказаному фонду, дотеперь много меньше вышнуло до касы головной фонда, нежели въ будъ которѣмъ изъ лѣтъ попереднихъ. Еслибы еще въ послѣднѣмъ часѣ не дописала доставка грошей собранныхъ изъ деканатѣвъ, прѣйшло бы тогда по всей вѣроятности къ тому, що заледво удержатися дала бы за той рѣкъ, дотеперь въ высотѣ по 54 зр. роздавана запомога. При великѣи нуждѣи и крайнѣи недоли мусѣлибы убитокъ хоть и пару зр. съ плачомъ и нарѣканьемъ почувствовати вдовы и сироты нашѣи а чого подобнаго допустити не позволить намъ и милѣсть христѣянська и бѣльше всего еще сама близша связь наша съ нещастными теми лицами, которѣи запомагати належить намъ конечно. Вызваемо протое, съ покликомъ на подобне послѣдне представленье зъ д. 25 Жовтня 1889 Ч. 7306 (См. Вѣд. А.Еп. рѣчн. 1889 Ч. 66). всѣхъ почтенныхъ Душпастврей въ Митрополитальнѣи Львѣвскѣи Архіепархіи, щобы долше не бѣтгалися съ приносимаи датковъ должныхъ, и за лѣта попереднѣи и за часъ текучѣи къ фонду свящ. вдовъ и сирѣтъ, такъ якъ много щастливѣишѣи дають, нежели принимають, и такой стократно лекше намъ дати, нежели нуждаючимся вдовамъ и сиротамъ выдержати и переживати гѣрки дни нужды и тяженькой недоли. — Вызваемо такожь и всѣ В.С.Ч. Уряды декан., щобы упоминали, наставляли, и усердно занималися собраньемъ реченыхъ лептъ милосердіа, а собранѣи немедленно, на кѣждый случай, еще хоть на тыждень передъ кѣнцемъ року, поотставлявали тутъ, для дальшой передачи фондови. В.С.Ч. ОО. Настоятелей деканатѣвъ робимо особенно отвѣчательными за всякѣи неотраднѣи послѣдствѣи въ собранью сихъ часто помянутыхъ датковъ, понеже вѣдомо Консисторія якъ наилучше, що много вини спочивае такожь и на Насто-

ителяхъ деканатѣвъ тамъ, где непорядочно складають и на лѣта затыгають вносы предписанѣи къ фонду архіепархіальному вдовъ и сирѣтъ священническихъ, а то такъ, що наконецъ стягненье высокои квоты долга, стаеса утяжливимъ а часто уже цѣло невозможнымъ, и страта для фонда неповоротна.

Отъ Митрополитальнаи Консисторіїи.

Львѣвъ, дня 17. Жовтня 1890.

Ч. 69.

Обвѣщенья конкурсовѣи.

I.

Митрополитальна Консисторія розписуе на конкурсъ съ речинцемъ до 11. Студня 1890 слѣдуючѣи парохіи:

Ч. 7621. Ходачкѣвъ великѣи, деканата Тернопѣльскаго, наданья приватнаго, Ч. 7733. Труханѣвъ, деканата Болехѣвскаго, наданья ординаріятскаго.

Львѣвъ, дня 16. Жовтня 1890.

II.

Ч. 7571. Розписуеся на конкурсъ посада учителя религіи при школахъ народныхъ въ Городку.

Ц. к. окружна Рада шкѣльна въ Городку обвѣщае пѣдъ д. 15. Вересня с. р. Ч. 882 конкурсъ въ цѣли сталого обсажденья посады учителя религіи для молодежи гр. кат. обряда въ 4 класовѣи школѣ мужескѣи въ Городку, съ рѣчною платою 600 зр. и 10% на помешканье, и съ обовязкомъ преподаванья науки религіи: 1) въ выше реченѣи школѣ мужескѣи 9 годинъ тыжднево, 2) въ 4-класовѣи школѣ женскѣи 9 годинъ тыжднево, 3) держанья 2 експортъ тыжднево.

До повышной посады привязанѣи суть пятилѣтнѣи додатки по 50 зр. рѣчно.

Убѣгателѣи мають выказатися, що суть священныками свѣтскими или іеромонахами, и свѣи належито удокументованѣи просьбы внести посредствомъ своеи настоятельной власти до ц. к. окружной Рады шкѣльной въ Городку найдалше до кѣнця Жовтня с. р. —

Тое удѣляеся Веч. Клиру архіепархіальному до вѣдомости.

Отъ Митрополитальнаи Консисторіїи.

Львѣвъ, дня 17. Жовтня 1890.

ХРОНИКА.

Митрополит. Ординаріятъ удѣливъ грамоту Архіерейскаго благословенія :

Ч. 832/орд. О. Иоанну Балтаровичу тит. Совѣтнику Митроп. Консисторіи и пароху въ Ладычинѣ.

Умѣщенья.

а) Завѣдательство получили :

Ч. 7472. О. Геронъ Кмицикевичъ, завѣд. Могильницѣ, въ Фразѣ.

б) Сотрудничества получили 00.:

Ч. 7085. Петръ Соловѣй въ Тейсаровѣ,

Ч. 7388. Володиміръ Дорошъ, завѣд. Лютовичѣ въ Золотникахъ.

Въ пропозиціи умѣщеніи 00.:

Ч. 7150. на Фирлеевъ — въ терія: 1. Симеонъ Коношка, 2. Іосифъ Бандыра, 3. Корнелій Дудыкевичъ; а въ списѣ: Созонтъ Медвецкій, Матей Поповичъ и Іоаннъ Кулицкій.

Презенты получили :

Ч. 7487. О. Созонтъ Медвецкій на Ольховецѣ.

Вставлено до В. Президіи ц. к. Намѣстн. взглядомъ институціи :

Ч. 7261. О. Петра Савчиньскаго на Могильницю.

В. Президіи ц. к. Намѣстн. соглашаеся на канон. институціи 00.:

Ч. 7311. Созонта Медвецкаго на Ольхѣвку,

Ч. 7393. Теофила Горнякевича на Витвицю,

Ч. 7394. Данила Крупки на Винники,

Ч. 7472. Петра Савчиньскаго на Могильницю.

До канон. институціи завѣзваніи 00.:

Ч. 7260. Владиміръ Сойка на Устѣ,

Ч. 7433. Онуфрій Крыничкій на Слободу,

Ч. 7436. Александръ Ганкевичъ на Красне,

Ч. 7591. Леонтій Шеферъ на Войнилѣвъ.

Канон. институціи получили 00.:

Ч. 7376. Влад. Сойка на Устѣ,

Ч. 7387. Евгений Ляховичъ на Лютовиче,

Ч. 7388. Іоаннъ Сендецкій на Турѣвку,

Ч. 7472. Петръ Савчиньскій на Могильницю,

Ч. 7644. Богданъ Еліашевскій на Гуменецѣ.

Отъ Митрополитальнаго Ординаріята.

Львѣвъ, дня 21. Жовтня 1890.

Сильвестеръ

Митрополитъ.

ЛЬВѢВСКО-АРХІЕПАРХІАЛЬНИЙ

ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1890.

Выдано дня 29. Листопада.

Ч. XIV.

Ч. 70.

СИЛЬВЕСТЕРЪ СЕМБРАТОВИЧЪ.

Ч. 623/орд.

Божію Милостію и св. Апостольскаго Престола благодатію Митрополитъ Галицій. Архіепископъ Львѣвскій, Епископъ Каменецкій, Его ц. и к. Апостольскаго Величества дѣйствительный тайный Совѣтникъ, Членъ Палаты Вельможъ Австрійской Думы державной, Вице-маршалокъ и Членъ Сойма Королевства Галичины и Володимиріи съ великимъ Княжествомъ Краковскимъ, Докторъ св. Богословія и пр. и пр.

Всему Вч. Священству Архиепархїи Нашой миръ о Господѣ и Наше Архіерейске благословеніе.

Всечестнѣй Отци и возлюбленѣ въ Христѣ Братья!

Любовь становитъ житье и добро Г. Бога Самого въ Собѣ отъ вѣка и во вѣки: *Богъ любви есть* (1. Іоа. 4, 16); любовь Г. Бога надъ все и ближнего для Бога, и насъ творитъ участниками тогожь житья и добра Божого,

тутъ на земли початково, а совершенно въ житію вѣчнѣмъ въ небѣ: *пребывай въ любви, въ Божѣ пребываетъ, и Богъ въ немъ пребываетъ* (1. Иоа. 4, 16). Любовь тая есть *единимъ* добромъ нашимъ, *безъ* неѣ нѣчо правдивого добраго не маемъ: *Аще любве не имамъ, ничтоже есмь, никака польза ми есть* (1. Кор. 13, 2—3). *Мы всѣмы, яко преидохомъ отъ смерти въ живото, яко любимъ братію; не любяи бо брата, пребываетъ въ смерти* (1. Иоа. 3, 14). Въ тѣй любви, Г. Бога надъ всё и ближнѣго для Бога, мѣстится вся воля Г. Бога для насъ: *Во сію обою заповѣдію весь законъ и пророци висятъ* (Мат. 22, 39); и до того стремятъ всё дѣла Божіи отъ початку до кѣнця свѣта, а передовѣмъ наибльше дѣло Г. Бога, въ вѣрѣ Христовѣй намъ явене. Щожъ бо есть дѣло откупленя нашего, и слѣдовательно вся вѣра Христова, если не явлене наибльшой, нескѣнченой любви Г. Бога къ намъ? *Тако бо возлюбилъ Богъ міръ, яко и Сына Своего Единороднаго далъ есть* (Иоа. 3, 16); а Сынъ Божій „возлюбивъ насъ, и Себе передавъ за насъ“ (Гал. 2, 20.) и офѣровавъ Себе для насъ въ цѣлѣмъ житію Своемъ на наибльше убожество, и муку и ганьбу наибльшу ажъ до смерти крестной — и не досить того, але ще и неустанно такъ Себе совершенно жертвуе для насъ и Самъ стаеся поживлѣнемъ нашимъ въ найсв. Тайнѣ Евхаристіи. А то всё на тое, абы такой вже и насъ побудити до любви, въ котрѣй единѣй всё добро и спасеніе наше есть, по словамъ св. Апостола: *Мы любимъ Его, яко Той переже возлюбилъ есть насъ* (1. Иоа. 4, 19).

Любовь тая относится насампередъ ко Господу Богу, Котрого маемъ любити „цѣлымъ сердцемъ нашимъ, цѣловъ душевъ, всѣми мыслями и всѣми силами“ (Мат. 22, 37). Однакожь въ семъ житію земнѣмъ мае тая любовь Божя наибльше оказватися и упражнятися въ любви ближнѣго, якъ тую Самъ Господъ препоручивъ всѣмъ намъ: *Ся есть заповѣдь Моя, да любите другъ друга, якоже возлюбилъ вы* (Иоа. 15 12); и всё, въ чѣмъ для другихъ любовь окажемъ або не окажемъ, Господъ ихъ на мѣсци Своемъ клаетъ: *Аминь глаголю вамъ: понеже сотвористе или не сотвористе единому сизъ братій Моихъ меншихъ, Мнѣ сотвористе или не сотвористе* (Мат. 25, 40. 45). А особеннымъ способомъ мають обовязокъ сей любви ближнѣго о имени любви Христовой Душпастырѣ для врученыхъ собѣ Вѣрныхъ, такъ якъ они заступають для нихъ Самого Сына Божого, возлюбившого насъ и предавшего Себе за насъ, пѣсля слѣвъ Господнихъ: *Якоже посла Мя Отець, и Азъ посылаю вы* (Иоа. 20, 21) — они мають вѣру Христову, вѣру въ тое наибльше дѣло любви Божой, людемъ голосити, и дѣло тое любви отъ Господа розпочате, для нихъ продовжати.

Изъ любви походитъ милосердіе для нихъ, не лишъ въ бѣдахъ и потребѣхъ ихъ духовныхъ, але и тѣлесныхъ; такъ якъ въ наибльшій части парохіане нашъ суть убожествомъ, всякими данинами и тяжковъ працѣвъ притисненіи, до чого неразъ ще хвороба або сирѣтство прилучаеся. И любовь тую и милосердіе мае Священникъ для парохіанъ своихъ постоянно въ собѣ заховувати, помимо тыхъ трудностей и прикростей, котрѣ ему съ ними и отъ нихъ неразъ въ рѣзныхъ сношеніяхъ знести прійде, и котрѣ въ семъ житію николи и нигде обминути не дадутся, при чѣмъ годится увагу

звернути и на тое, що пѣсля одноголосного заявленя тыхъ, котрѣ различніи народы европейскіи знаютъ, нашъ рускій народъ есть зъ природы найлѣпшого межі всѣми ними успособленя. Въ особенности перестерѣгаемъ ВСЧ. Священникѣвъ, щобы николи зъ причины належитостей за требы духовній або зъ причины добровѣльныхъ prestaцій своихъ парохіанъ при работахъ господарскихъ и т. п. жадныхъ трудностей межі собовъ и ними не допускали; увзглядняючи такожь тое, якъ злѣ суть часы нашѣ для вѣры и Церкви Христовой. Най ВЧ. Душпастырѣ всегда готовѣ будутъ, не лишъ Тайны св., але и иншіи для парохіанъ необходимѣ требы, якъ есть именно похоронъ окрѣмъ неконечныхъ при нѣмъ додаткѣвъ, въ данѣмъ разѣ бесплатно совершити. За отправу же св. Литургіи и иншіи неконечніи требы можна жадати датки пѣсля не надто вытягненого мѣсцевого звывачя; но най Душпастырѣ стережесе, щобы такѣ отправки нѣякъ парохіанамъ не накидавъ, якъ н. пр. слибы не хотѣвъ инакше вѣнчати або ховати, якъ лишъ со Службовъ Б. А що до помочи при господарствѣ и т. п. добровѣльныхъ prestaцій, най ВЧ. Душпастырѣ благословятъ тыхъ, котрѣ имъ тое удѣляютъ, але най нѣякъ не берутъ за зле тымъ, котрѣ отъ того ухилиются.

Душпастырѣ мае отже наибльшою любовію обнимати всѣхъ врученыхъ собѣ Вѣрныхъ; мае имъ желати зъ сердца всякого добра тѣлесного, а особливо неарвнанаго добра духовного, ласки и любви Божой въ вѣрѣ Христовѣй; и мае о тое добро для нихъ, такъ по можности тѣлесне, якъ и передовѣмъ духовне, со всякою ревностію и усиленемъ старатися. А если тое всегда дѣятися повинно, тожь певне цѣлкомъ особенно **въ небезпечныхъ хворобахъ и при смерти** своихъ парохіанъ, где зъ одной стороны човѣкъ въ хворобѣ и при смерти дуже тяжко терпитъ, зъ другою же стороны есть то чѣсть послѣдній, въ котрѣмъ вся вѣчнѣсть наша рѣшаеся. Не лишъ отже човѣкъ потребуе тогды потѣхи и укрѣпленя духовного, котре ему вѣра св. и Тайны св. (а особливо для хорыхъ св. Елеопомазаніе) и иншіи средства благодатніи подають; але передовѣмъ есть то той чѣсть, въ котрѣмъ праведникъ мае праведность свою и ласку божу остаточно доховати (котру въ семъ житію всегда ще утратити може), задосытучиненя за грѣхи житя свого доповнити, и заслуги на всю вѣчнѣсть свою усовершити; грѣшникови же, послѣдніи даются хвилѣ, въ котрыхъ ще существуе для него можливѣсть, щобы бнѣ отъ вѣчнои погибели выратовався и житѣе вѣчне въ небѣ получивъ! Но якъ часто случается, що и межі тыми, котрѣ поверховно совѣмъ честно жиють, находятяся такѣ, котрѣ такой не суть въ ласцѣ божѣй, понеже н. пр. постоянно затають на словѣди давній грѣхи свои, або и пѣзнѣйше впали въ грѣхъ тяжкій и ветыдалися вызнати его, або и зъ иншой якои причины. Якъ отже любовь Христова и ближнѣго для Христа, и такожь память на страшну отвѣчательность свою на судѣ Божѣмъ, мусятъ побудити Душпастыря до наибльшой совѣтности и старанности въ своихъ обовязкахъ що до хорыхъ и умирающихъ!

Длятого мае Душпастырѣ счастья упоминати парохіанъ своихъ, щобы въ небезпечныхъ хворобахъ завчасу давали знати ему; поучаючи ихъ, якій то

великій обовязокъ въ тѣмъ взглядѣ мае и хорый самъ для себе, и яку велику отвѣчательность передъ Богомъ мають такожъ сродники и домовники для хорого. Мають Душпастырѣ додавати и тое, щобы парохіане и до дѣтей небезпечно хорыхъ ихъ кликали, хотьбы ще и дитина при здоровью не заразъ до св. Тайнъ припускалася — якъ скоро лишь розумѣе она вже рѣжницю межи добрымъ и злымъ, або если есть сомнѣніе въ тѣй рѣчи, понеже дитина, скоро лишь розличае добре и зло, може вже согрѣшити (въ письмахъ св. Отцѣвъ наводятся межи иншими примѣръ 5-лѣтнего хлопця, за одинъ смертній грѣхъ до некла осужденого); и сказати парохіанамъ, що въ непевности Душпастырѣ самъ при посѣщенію хорои дитини розсудить, чи належить ей Тайны св. удѣлити або нѣ, и самъ въ данѣмъ разѣ научить ю, що бы ще до спасенія вѣчного и до св. Тайнъ конечно знати потребовала. Въ загалѣ можъ прийняти, що ѳтъ 5-го року дитини вже въ небезпечныхъ хворобахъ треба розсужденія того; хибавы изъ донесенія родичей була достаточна певность о цѣлковитѣй ей неспособности, же она що до розуму ще цѣлкомъ нерозвита, не знае за Г. Бога, и не розумѣе що добре а що зло. При сомнѣтельной способности хорои дитини удѣлитъ ей розрѣшеніе, елеопомазаніе и ѳтпустъ пѣдъ условіемъ; и до такои хорои дитини, котрой способности ще не есть вѣдома, Священникъ правильно не пѣйде ѳтразу съ Дарами св.; однакожь если ей даеся розрѣшеніе хоть условне, то належить ей звыкло и св. Причастіе удѣлити, абы лишь дитина умѣла по крайнѣй мѣрѣ тую найсв. Тайну ѳтъ звыкло фды розрѣжнити и побожно прийняти. Впрочемъ дѣти, хотъ въ хворобѣ по найконечнѣйшѣмъ приспособленью Тайнами св. заосмотреній, выздоровѣвши, если ще про свѣй вѣкъ и свои вѣдомости не суть довольно способными, зновъ ѳтъ приняты тыхже св. Тайнъ ажъ до своего часу выдержатся.

Належить такожъ Вѣрныхъ упоминати, щобы по можности въ седмичный дни до хорыхъ вызвали. Однакожь треба заравомъ выразно додати, що въ наглыхъ випадкахъ не лишь могутъ, но и мають обовязокъ колинебудь, въ день або въ ноци, въ будный день або въ недѣлю или свято, до хорого вызвати. И Душпастырѣ буде въ кождѣмъ часѣ готовый, безъ всякого ѳттяганья и трудностей до недужного спѣшити; и если треба, въ тѣйже хвили.

Въ тѣмъ такъ важнѣмъ дѣлѣ спасенія повѣренныхъ собѣ душъ и въ такъ тяжкѣй ихъ потребѣ, якъ есть для чловека хвороба и смерть, не залишитъ Священникъ передовсѣмъ просити о помѣчъ Богу для нихъ черезъ молитву. Часъ до такои молитвы особливо есть за кождымъ разомъ, коли ся иде до хорого; але и окрѣмъ того буде Священникъ часто въ шоденныхъ молитвахъ своихъ и при св. Литургіи вспоминати хорыхъ и умирающихъ парохіи своеи.

Недужныхъ треба 1) Тайнами св. заосмотрити; 2) имъ ѳтпустъ повный въ часъ смерти подати, о чѣмъ низше особно говорити будемъ; 3) помагати имъ молитвами и благословеніями церковными.

Що до св. Тайнъ особенну увагу звертаемъ на тое, щобы всѣмъ небезпечно хорымъ окрѣмъ св. сповѣди и причастія удѣлити всегда такожъ св. Елеопомазаніе. Правильно порадо есть Тайну сію заразъ за першимъ разомъ,

коли недужній заосмотрюются, долучити: изьятіе лишь тогда можъ або выпадае допустити, если недугъ ще неконче оказуеся тяжкѣй, им. если хорый самъ ще нечувствуеся небезпечно хорымъ, и бѣльше зъ прозорливости на всякѣй случай, нѣжь зъ конечности Священника до себе проситъ, и если Священникъ безъ трудности въ разѣ погбршенія хорѣбы може бути зновъ призванный. А то тымъ бѣльше належить спѣшити съ товѣ Тайновъ св., понеже скутокъ ей що до здоровья тѣла зависить не лишь ѳтъ того, чи здоровье добре есть для насъ на спасеніе наше, але такожъ ѳтъ того, чи Тайна сія пріймаеся завчасу тогда, коли ще чловекъ якобы природнымъ способомъ безъ властивого чуда (черезъ вспоможеніе св. Елеопомазаніемъ силъ природныхъ и дѣйствія лѣковъ) выздоровѣти може. — Въ цѣли улегшенія подаванья сев Тайны св. всѣмъ хорымъ, дозволяеся удѣляти ю пѣсля припису Требника „въ кратцѣ“; понеже употребленіе звичайне великого Елеосвященія моглобы для Душпастыря при множествѣ прочихъ занятій уряда его за труднымъ, а часомъ и хорому утяжливимъ бути.

Якъ але важне есть св. Елеопомазаніе для хорыхъ, тое можъ вносити вже зъ того одного, що есть то власне Тайна особно для нихъ ѳтъ Господа и Спасителя нашего установлена. Явствуе тое такожъ изъ дѣйствія св. Елеопомазанія, котре двояке розличити можъ: порядочне, и надпорядочне. Що до первого, Тайна сія установлена на исцѣленіе души, и (если то добре для насъ) такъжь и тѣла. О исцѣленію тѣла вже выше вспомнено; взглядомъ душъ же, не лишь ѳтпускаются намъ грѣхи меншій и кары дочасній за грѣхи ѳтпущеній, но и устороняеся немѣчъ душъ изъ минувшихъ грѣхѣвъ походяча, слабѣсть до доброго и склонность до злого, и усмиряеся страхъ за грѣхи свои и боязнь смерти, и тымъ способомъ успокоеся и укрѣпляеся недужный въ цѣлѣй тѣй хворобѣ и въ смерти; то все въ бѣльшѣй або меншѣй мѣрѣ, пѣсля усопленья недужного. Якъ важновъ есть ѳтже Тайна сія для хорого и що до душъ и що до тѣла!

Но ще много важнѣйше може бути въ данѣмъ разѣ надпорядочне дѣйствіе св. Елеопомазанія, котре состоитъ въ тѣмъ, що Тайна сія, *если есть невозможна сповѣдъ*, ѳтпускае такожъ грѣхи тяжкѣй, если лишь долучится до неи жаль за грѣхи хотьбы лишь недосконалый. Еслижь при тѣмъ зъ одной стороны розважится, що св. Елеопомазаніе дѣлае на цѣлѣй часъ той самой хворобы, такъ що хотьбы було принято безъ притомности або безъ жалю за грѣхи, однакожь колибудь пѣзнѣйше, хотьбы ажъ въ хвили смерти, производитъ все дѣйствія свои, абы лишь долучидся жаль за грѣхи; а зъ другой стороны возьмеся зновъ на увагу тое, що неразъ сповѣдъ хорого грѣшника може бути неважновъ або про бракъ належитой притомности, або про жаль тогда недостаточный, або про затаюванье грѣхѣвъ (якъ досвѣдченья душпастырскіе показуютъ, що ажъ при повторительнѣмъ посѣщенію Священника близько смерти давній грѣхи буваютьъ визнаваній), а въ конецъ ще и по сповѣди може хорый зновъ въ грѣхъ тяжкѣй власти — и при тѣмъ посѣщеніе Священника тогда, колибы недостатки тѣи мали бути усуненій, есть непевне а може и неправдоподобне: еслижь тое все узгляднится, якежь безмѣрне значенье може мати св. Елеопомазаніе хорому удѣлене, где грѣшникъ звъ-

кло не такъ легко побудитися може до жалю досконалого, а далеко скорше до недосконалого. И такъ Тайна св. Елеопомазанія може спасти того, котрый бы иначе безъ нея погибати мусѣвъ!

Явножь отже рѣчевъ есть, такъ изъ порядочныхъ якъ изъ надпорядочныхъ дѣйствій сей Тайны св., що Душпастырь, если належыто хоче старатися о добро и спасеніе недужныхъ, николи не залишитъ окрѣмъ сповѣди и причастія удѣлити имъ такожь и св. Елеопомазаніе; тымъ ббльше, понеже Тайна сія всегда хорому подана бути може, бо и непригодному удѣлена важна есть, и при послѣдуючѣмъ жалю дѣйствуе.

Зауважаеся, що въ данѣмъ разѣ не лишь помазанье погъ н. пр. при положницяхъ опустити можъ, но и въ загалѣ помазанье грудей у женьщинъ, яко неконечне до подаванья Тайны сей. И пригадуеся ВЧ. Священству, що нѣякъ не есть дозволено, щонебудь ѳтъ Вѣрныхъ впростъ або учбно жадати за удѣленье св. Елеопомазанія.

Душпастырь буде окрѣмъ завѣзанья такожь и самъ хорыхъ парохіанъ своихъ ѳтвѣждовати: такъ першій разъ, еслибы довѣдався о небезпечно хорѣмъ и не буде до него завѣзванный, якъ и потому частѣйше по заосмотренью вже недужного Тайнами св. Посѣщаніе хорыхъ, хотъ вже Тайнами св. заосмотренныхъ, а при тѣмъ по можности и матеріальна помѣчь для хорыхъ убогихъ, або склоненье другихъ до такой помочи — числится межы найважнѣйшій дѣйствія душпастырскій; и слушно, если розважимъ, въ якѣй наиббольшій потребѣ духовной и тѣлесной хорій и умираючій находятяся, и если додасться, що сповѣдь при першѣмъ подаванью св. Тайнъ може було неважновъ, та и потому недужный зновъ въ тяжкій грѣхъ впасти може. Вправдѣ въ тыхъ випадкахъ може, якъ сказано, св. Елеопомазаніе помочи; але то лишь тогда, если поновна сповѣдь есть вже невозможна, если же есть возможна, то хорый, хотъ и елей св. приймивъ вже, муситъ мати волю и старатися о тое, щобы высповѣдатися; та и въ разѣ неможности сповѣди непевновъ есть рѣчевъ, чи недужный самъ безъ помочи Священника повозьме надѣю на милосердіе Боже и взбудитъ въ собѣ жаль хотъ недосконалый. Длятого позбѣтае и въ тѣмъ взглядѣ весьма важнымъ посѣщеніе Священника; а *всегда* треба по поданю св. Тайнъ и недужному и его домовникамъ освѣдчити, що еслибы хорый колибудь того жадавъ, може зновъ Священника до себе призвати и можеся зновъ сповѣдати и причащати; если же при першѣмъ заосмотренью св. Тайнами хорый не есть добре при памяти, то потому, если прійде до себе и ще существуете небезпеченство житья, буде поновне завѣзанье Священника конечнымъ. Такожь най домовники по можности дадутъ знати въ тѣмъ разѣ, еслибы Г. Богъ давъ, що буде видѣтися смерть приходити. Огвѣтно буде списъ хорыхъ парохіанъ мати, и значити дни, коли они будутъ ѳтвѣдженій. —

Найважнѣйшовъ и найпершовъ рѣчевъ есть для Вѣрныхъ спасеніе вѣчне и умноженье славы вѣчнои въ небѣ. И до того стремитъ вся дѣлательность душпастырская; щобы грѣшникѣвъ до покаанія и ласки божои привести, а праведныхъ въ ласкѣ божѣй удержовати и умножати. И то не ино ажъ въ хорѣбѣ и при смерти, але черезъ цѣлый часъ житья земного, и во

время силы и здоровья, понеже звыкло яке житье, така есть смерть; при смерти не знати чи буде часъ на покааніе а хотъ буде часъ, то пбсла слбвъ св. Августина дуже обавлятися треба, що покааніе слабого буде слабе, а умираючого мертве.

То отже найперша рѣчь есть, и рѣчь ваги незрѣванной и непонятой, цѣна оѳеры Божои: спасеніе наше, и умноженье славы небесной. По тѣмъ але нѣчо важнѣйшого не найдеса для насъ, якъ выбавленье или хотъ уменьшенье тыхъ каръ, котрѣ ще по смерти въ чистилици ѳтбувати маемъ, нѣмъ до славы божои въ небѣ принятій будемъ. Тоe легко поняти можемъ, если зауважимо изъ одной стороны зло, зъ которого выбавляемя, а зъ другой стороны добро, до которого вводимся. Если вже на семъ свѣтѣ терпѣнія такъ дуже тяжкій намъ бувають, и длятого дуже то для насъ важновъ есть рѣчевъ, щобы и. пр. ѳтъ довгои и тяжкои хоробы и болѣвъ увблѣнитися и здоровье совершенне одержати; або ѳтъ тяжкого недостатку и нужды до великого маетку и сполученои съ нимъ всякой выгоды прійти; або житье смутку и грызоты тяжкои на житье спокою и радости замѣнити: то щожъ маемъ сказати о выбавленью изъ чистилица и введенью въ житье небесне, где наименша мука чистилица (а им. само вже задержанье ѳтъ славы небесной) пбсла звыклого мѣняя переходить наиббольшій терпѣнія сего свѣта; а зновъ наименшій степень славы небесной незрѣвано перевышае всѣ можливій сотвореній добра природній. И при тѣмъ ще тое узглядити треба, що, якъ грѣхъ есть нескбичено злый передъ Богомъ, такъ вже и за простительній грѣхи им. цѣлкомъ самовблѣній, може насъ чекати покута въ чистилици *дуже* велика, где и само за-мале желаніе неба въ семъ житью безъ кары не останеся; а щожъ доперва сказати о такъ великѣмъ и незрахованѣмъ, яке неразъ въ житью нашѣмъ найдется, числѣ грѣхѣвъ смертныхъ, хотъ и въ сповѣди намъ ѳтпущеныхъ — и ще до того, слобы кто ажъ при смерти каявся.

Зъ того отже видно, що для недужныхъ и умираючихъ по св. Тайнахъ, черезъ котрѣ они одержуютъ або умножуются имъ ласка божя, нема нѣчо такъ важного и пожаданого, якъ позысканье повного ѳтпуста въ часъ смерти, т. е. прощенія всѣхъ дочасныхъ каръ, що по ѳтпущеныхъ вже грѣхахъ ще на нихъ лишилися — удѣляемого ѳтъ Церкви св. а именно ѳтъ св. Отца на пѣдставѣ найвысшой власти, ѳтъ Бога и Спасителя нашего св. Апостолу Петру наданой словами: *И дамъ ти ключи царства небеснаго: и еже аще свяжешъ на земли, будетъ связано на небесахъ; и еже аще разрѣшиши на земли, будетъ разрѣшено на небесахъ* (Мат. 16. 19).

И Папы римскій, яко отци и пастырь всѣхъ Вѣрныхъ Христовыхъ, въ старанности о всѣ можливѣ добро для нихъ передовѣмъ въ той для кожного чоловічка такъ тяжкій и важный часъ смерти, надали и надають много рѣжныхъ ѳтпустѣвъ, котрѣ розличными способами въ той часъ позыскати можна. Наводимъ тутъ слѣдуючій:

а) За побожне возванье имени *Иисуса* есть наданный за каждый разъ ѳтпустъ 25 дней (зъ той причины акцифистъ къ сладчайшому Иисусу, если не есть надѣленный ббльшимъ ѳтпустомъ и если не ѳтправляеся зъ обовязку, мае оволо 12 лѣтъ ѳтпусту); за поздоровленье християнске *Слава Иисусу Христу*

наданный отпустъ 50 дней за каждый разъ, если лишь поздоровленный отповѣсть *Слава* або *На свѣки* або *Аминь* (оба, и поздоровляющей и отповѣдающей, мають по 50 дней отпусту). А кто въ житію счаста звыкъ зывати найсв. имя Спасителя нашего; або звыкъ поздоровлятися наведеннымъ христіанскимъ поздоровленьемъ: той має такожъ повный отпустъ въ часъ смерти абы лишь тогда въ сердцю, если не може устами, имя Исуса зывавъ. — Кто возбужде въ собѣ побожно и зъ сердца *свѣру, надѣю и любовь*, яковбудь формуловъ, абы лишь въ ней побудительный причины тыхъ 3 божихъ честнотъ выраженіи были, доступае за каждый разъ 7 лѣтъ и 7 четыредсятицъ отпусту; а повный отпустъ пѣдъ звыклими условіями (сповѣдъ, причастіе, и молитва на приписаній интенціи) разъ въ мѣсяци въ довольный день, если тое черезъ цѣлый мѣсяць дѣлае; но має ще и повный отпустъ въ часъ смерти той, кто тѣи честноты, такъ якъ наведено, часто въ житію возбуждавъ (безъ дальшихъ условий). Кромѣ сихъ наведенныхъ суть и инші упражненія побожности, при котрыхъ, сли часто въ житію дѣются, наданный есть повный отпустъ въ часъ смерти.

б) Кто має крестикъ или крестъ, медаликъ, або инный якій побожный предметъ, отъ св. Отца або отъ Священника власть тую отримавшого, посвященный: доступае въ житію различный отпусты пѣдъ различными условіями, и доступае такожъ повный отпустъ въ часъ смерти, если выповѣдавшися и запричащавшися або сли тое невозможно, хоть сокрушеннымъ сердцемъ душу свою побожно Богу вручае, готовый есть смерть съ пѣдданьемъ зъ рукъ Божихъ пріймти, и въ сердцю, если не може устами, имя Исуса зывае. Щобы отпусты сіи позыскати, треба посвященный предметъ або при собѣ носити, або въ своемъ мешчанью (н. пр. на стѣнѣ своен свѣтлицѣ) мати, и при немъ приписаній условія сповнати (отже не есть конечнымъ, предметъ той на шифъ або въ рукахъ мати). Священники апробованій до сповѣди, дѣстають, сли о то просятъ, на означеный часъ власть такого посвящанья съ семи папскими отпустами. Окрѣмъ того може кто для себе и для своихъ сродникѣвъ н. пр. до 3. степени особно (безъ такихъ посвященныхъ предметѣвъ) упросити у св. Отца повный отпустъ на часъ смерти, пѣдъ условіями, котры тогда особно выражаются.

в) Дальше майже всѣ братства отпустами надѣлены, мають для своихъ членѣвъ такожъ отпустъ повный въ часъ смерти; звыкло пѣдъ условіемъ, абы выповѣдавшися и запричащавшися, а сли тое невозможно, хоть сокрушеннымъ сердцемъ побожно имя Исуса въ сердцю, сли неможъ устами, зывати. — Выраженье: „сокрушеннымъ сердцемъ“ значить при наданныхъ отпустовыхъ тое, що треба бути въ ласцѣ божій, затѣмъ *въ разѣ грѣха смертного* або сповѣдатися або безъ сповѣди правдивый жаль досконалый за грѣхи въ собѣ возбудити; розумѣея, що сли хочемъ и за простительный нашъ грѣхи отпустъ доступити, то и за нихъ каятися мусимъ. Порядокъ наведенныхъ условий есть довольный; если н. пр. сповѣдъ и причастіе приписуея, то прочій условія можъ або передъ тымъ або потому выповнити (хоть и кажеса: „выповѣдавшися и запричащавшися“).

Всѣ доси наведеній отпусты може каждый, кто дотычній условія доповнитъ, самъ безъ посередничества Священника позыскати; але залезитъ рѣчь та, якъ видно, отъ ревности и старанья поодинокихъ Вѣрныхъ. Но щобы той великій и такъ пожаданный даръ повного отпуста въ часъ смерти для всѣхъ безъ различія Вѣрныхъ безъ взгляду на особній ихъ старанья въ житію своемъ бувъ доступный: тому зарадили Папы римскій черезъ установленье *Благословенія Апостольского съ повнымъ отпустомъ въ часъ смерти*, удѣляючи власть тогоже благословенія Епископамъ, и уповажняючи ихъ заравномъ до надаванья той власти другимъ Священникамъ. Отпустъ той есть найзначимѣйшій межъ всѣми въ часъ смерти наданными, не лишь про загалнѣсть свою, але такожъ ддятого, понеже злученый есть съ благословеніемъ св. Отца для умирающего, и подаея молитвами Церкви св. отъ Служителей церковныхъ.

Уживана теперь и приписана формула до удѣлянья сего отпуста походить отъ Папы Венедикта XIV; формулу тую приноровили Мы до нашего св. обряда, и подаемъ ю, апробовану пѣсля дописи св. Конгрегации ко розширенью вѣры для обрядѣвъ восточныхъ пѣдъ 11. лист. 1889 Ч. 1537/14, въ приложѣ до сего посланія Нашого. Употребленіе приписаной сеи формулы есть *конечне* до подаванья сего отпуста; и еслибы н. пр. про бракъ дотычной книжки она не употребилася, то и отпустъ не позыскуея.

Прочій условія зъ стороны недужного суть (пѣсля дотычного рескрипта св. Отца ко Намъ): щобы недужный правдиво каючися, выповѣдавшися и запричащавшися, або сли тое здѣлати не може, хоть сокрушеннымъ сердцемъ и имя Исуса устами, сли може, сли же нѣ, въ сердцю побожно зывавъ и смерть яко кару грѣха изъ рукъ Господнихъ терпеливо пріймивъ. Порадно буде, сіи условія (а им. послѣднѣе що до терпеливого пріянія смерти) недужному предложить и его до того побудити, не непосредно передъ удѣленьемъ Благословенія въ притомности другихъ; але вже напередъ при сповѣди, или вообще коли Священникъ съ недужнымъ самъ есть. — Если же Благословеніе сіи удѣлюея недужному безпритомному, и такой недужный по одержанію Благословенію зновъ до притомности прійде, то належитъ тогда условія сіи доповнити.

Благословеніе сіе маея удѣляти всѣмъ безъ изыятія (отже и дѣтемъ) тымъ, котрымъ удѣлюея розрѣшеніе, хотьбы лишь пѣдъ условіемъ, въ небезпечной хоробѣ або въ якѣмнебудь небезпечествѣ смерти (н. пр. такожъ на смерть осужденнымъ, если каются). И порадно есть въ хоробахъ подавати тое правильно за однимъ разомъ по сповѣди, причастію и елеопомазанію; а откладати ино въ такихъ случаяхъ, коли, якъ выше сказано, можъ або выпадае и. св. Елеопомазаніе отложить.

Дозволено есть, бѣльше недужныхъ разомъ упѣднуги о условіяхъ сего отпуста, и имъ разомъ удѣлити Благословеніе Апостольское, амѣняючи формулу приписану отвѣтно що до числа и рода. Но слова: „*Господь нашъ Исусъ Христосъ*“ и. пр. ажъ до „*тебѣ удѣляю во имя Отца и Сына и святаго Духа. аминь*“ мають надъ каждымъ недужнымъ особно произноситися.

Въ одной и той самой хоробѣ, т. е. въ тѣмъ самымъ небезпечествѣ смерти, Благословеніе сіе нѣколи не має повтарятися; хотбы и. пр. недужный

тое въ грѣху смертнѣмъ принявъ, або потому наново въ грѣхъ смертныи впавъ. Причина тому есть та, понеже Благословеніемъ симъ надаея отпустъ, не заравъ тогда, але ажъ въ самой хвили смерти получаеый. Приписаніи условия могутъ вже впередъ доповнитися и звыкло такъ дѣся; отпустъ же самъ доступись недужный ажъ въ самой хвили смерти, если тогда належито усопобленый буде. — Если же небезпеченство смерти, въ котрѣмъ Благословеніе сіе удѣлено було, мине и нове настане, тогда, якъ всѣ Тайны св., такъ и Благословеніе сіе наново податися мае.

Примѣчаея тутъ, що и прочіи отпусты на часъ смерти наданіи (зри выше) получаютъ ажъ въ самой хвили смерти; и хотѣбы умирающей въ кѣлькохъ розличныхъ причинъ мавъ позыскати отпустъ тогда, однакожь всегда лишь одинъ повный отпустъ доступае; отпусты на часъ смерти надаея не можъ за уеопшихъ офѣровати. Но прото ніякъ не есть безпожиточнымъ, если кто стараея изъ розличныхъ титуловъ отпустъ той мати: то бо умножуе въ насъ вѣру и упованіе, умножуе и прочіи усопобленья, котріи до, по можности повного позысканья сего отпуста потребний суть, и може такожь бути, що условия одного отпуста не цѣлкомъ пѣсля припису выповнимъ, а выповнимъ тѣже другого отпуста; и окрѣмъ того суть то всѣ дѣла добрыи котріи саміи въ собѣ утверждуютъ насъ въ ласцѣ и любви Бождей и поблѣщаютъ задосытучиненья и заслуги нашіи.

А чи той, кто позыскае отпустъ такий въ часъ смерти, буде вже вѣльнымъ отъ всякой муки въ чистилицѣ? Буде вѣльнымъ, если за всѣ и наименшіи грѣхи свои правдиво надъ всѣ каеся; если отже жадного не порядного (бѣльше або менше добровѣльного) привязанья до себе и до рѣчей земныхъ въ собѣ не лишае, и дѣйстно готовъ есть скорше все терпѣти и все, хотѣбы и жите стратити, нѣжь наименшимъ грѣхомъ Г. Бога образити (н. пр. наименшу неправду сказати). Може бути, що таке усопобленье при такъ глубоко въ природѣ нашой вкорененѣмъ не поряднѣмъ самолюбію и злыхъ склонностяхъ весьма рѣдке есть и лишь при довѣмъ упражненію въ самоотверженію и любви Бождей можливе; однакожь по крайній мѣрѣ будемъ вѣлныи отъ кары, если не за всѣ, то хоть за тѣи грѣхи нашіи, за котріи правдиво надъ всѣ каеся, и маемъ крѣпке постановленье, въ жаднѣмъ разѣ ихъ не допускатися.

И такъ на подставѣ уповаженья, котре одержалисьмо отъ св. Отца Льва XIII подъ днемъ 16. марта с. р. сообщеного Намъ письмомъ св. Конгрегациі ко розширенію вѣры для обрядѣвъ восточныхъ тогоже дня подъ Ч. 739 — надаемъ симъ однимъ заявленіемъ Нашимъ всѣмъ тѣмъ Священникамъ такъ мірскимъ якъ и монашескимъ, котріи въ службѣ душпастьерскій теперь поставленіи суть або въ будучности черезъ цѣлый часъ правленья Нашого въ сей АЕпархіи поставленіи будутъ т. е. Парохамъ, Завѣдателямъ парохій, Сотрудникамъ, и Душстаровникамъ такихъ закладѣвъ, котріи особній метрики помершихъ провадятъ, доти, доки будутъ въ такій службѣ, власть, удѣляти Вѣрнымъ Благословеніе Апостольске съ повнымъ отпустомъ

въ часъ смерти. Власть сія отъ Епископа дана, не перестаетъ въ разѣ уступленья або съ смертѣвъ Епископа; розумѣея але, що тѣи, котріи ажъ потому въ службу душпастьерску войдутъ, вже отъ нового Управителя АЕпархіи власть такую отримати мусятъ.

Разомъ съ симъ Нашимъ посланіемъ розсылаемъ особно выпечатану прилогу, въ котрой находятъя коротко найважнѣйшіи рѣчи що до душпастьерской старанности взглядомъ недужныхъ и умирающихъ, и заравомъ формула сего Благословенія Апостольского въ часъ смерти, съ додаткомъ молитвъ и благословеній церковныхъ для хорыхъ и умирающихъ. До тыхъ молитвъ и благословеній надаемъ властію Намъ прислужуючою отпусты 40-дневныи, для тыхъ особъ и подъ тѣми условиями, якѣ тамже на мѣсци выраженіи суть; но отпусты тѣи не можъ за помершихъ офѣровати. — Прилога сія, выпечатана въ форматѣ нового Требника Львѣвского, розсылаея насампередъ для каждой церкви, и мае въ Требникъ вправлена бути; а если церковь Требника того формата не мае, то належитъ ю особно оправити и разомъ съ Требникомъ до хорыхъ брати. А окрѣмъ того выслаея прилога сія ще и до каждой парохіи въ тѣлько примѣрникахъ, кѣлько Священникѣвъ при тѣйже парохіи находится; тѣи примѣрники маютъ особно оправитися, и яко власнѣсть церкви у каждой Священника дома бути на припадокъ наглыхъ случаѣвъ, коли треба въ тѣи хвили спѣшити и нема часу до церкви ити; и на такій наглыи выпадки треба такожь сосудецъ съ елеемъ у себе готовый мати. Еслибы парохія яка не одержала тѣлько примѣрникѣвъ, якъ тутъ наведено, то належитъ въ урядовій дорозѣ бракуючихъ зажадати; такъ само, еслибы церковь яка бѣльше нѣжь 1 примѣрникъ потребовала, може о тое особно просити.

Наконецъ упоминаемъ всѣхъ ВЧ. Душпастьерей о имени любви Христовой и любви ко душамъ, св. кровію Христовою откупленымъ и отъ Господа имъ врученымъ, а такожь о имени того страшного отвѣта, котрый на судѣ Бождемъ за всѣхъ имъ врученыхъ Вѣрныхъ зложити мусятъ: чтобы съ якъ наибольшою старанностию и совѣстностию свои обовязки около хорыхъ и умирающихъ выповняли. Иншіи хобы въ душпастьерствѣ дадутъ ще поправити; но хоба при смерти поповнена вже не дасться поправити — а може ту ходити о цѣлу вѣчнѣсть умирающего! якъ вновь насупротивъ за совѣстне выповненне повинностей своихъ въ той найтяжнѣй и найстрашнѣйшей для чоловіка часъ, могутъ наибольше ласки и благословенія отъ Г. Бога надѣятися въ житію своемъ и во время своей смерти. Дятого най ВЧ. Душпастьерѣ обучуютъ и упоминаютъ парохіянъ, такъ якъ выше сказано, чтобы ихъ завчасу до хорыхъ зывано; и най будутъ готови до той послуги въ каждый часъ, а въ данѣмъ разѣ въ тѣи самой хвили; и най такожь сами пѣсля можности и обстоятельствъ отвѣдуютъ хорыхъ, хоть вже Тайнами св. заосмотреныхъ. А особливо най уважаютъ, чтобы, о скѣлько лишь тое отъ нихъ залежитъ, нѣкто изъ парохіянъ ихъ (чи то дѣти пѣсля выше сказаного, чи дорослы) не умиравъ безъ сповѣди, причастія и елеопомазанія и такожь безъ отпуста Благословенія Апостольского. Упоминаемъ отже, чтобы и Благословеніе тое Священники одержавшіи

власть сію, не залишали всѣмъ небезпечно хорымъ и умирающимъ удѣляти; и то безъ взгляду на тое, чи они могутъ зъ иного якого титулу отпнуть повный въ часъ смерти позыскати или нѣ, понеже такъ есть для хорыхъ наибезпечнѣйше и найлѣйше.

Благодать Господа нашего Исуса Христа и любви Бога Отца, и причастіе святаго Духа, буди, ВСЧ. Отци и возлюбленій въ Христъ Братья, со естми вами Аминь.

Дано во Львовѣ при Нашей Архикатедральной церкви св. ВМ. Георгія, дня 12. Жовтня 1890.

Сильвестеръ

Митрополитъ.

Ч. 71.

Ч. 7531. — Комуникатъ выс. Выдѣла краевого въ справѣ шанованья святѣмъ обряду гр. кат.

Выс. Выдѣлъ краевой заудѣливъ тутъ въ справѣ шанованья святѣмъ обряду гр. к. слѣдующе:

Wydział krajowy l. 40.073. — Lwów 24. września 1890. — Okólnik wydany do 57 Wydziałów Rad powiatowych, w których znajduje się ludność obrz. gr. kat. — Najprzewielebniejszy Konsystorz metropolitalny obrz. gr. kat. we Lwowie oznajmił Wydziałowi krajowemu pismem z dnia 12. września 1890. l. 6824, że jeden z Wydziałów powiatowych rozpiisał licytację propinacji na dzień w którym przypadało uroczyste święto obrz. gr. kat., drugi zaś zawezwał na takiż dzień do siebie wójta jednej z gmin swego powiatu.

Ponieważ zdaniem rzeczonego Konsystorza w ten sposób obraża się religijne uczucia ludności i powoduje się u ludu lekceważenie religijnych obowiązków i indyferentyzm przeto Wydział krajowy wzywa niniejszem Wydział Rady powiatowej, ażeby dolożył wszelkich starań, iżby wypadki tego rodzaju, które niewątpliwie tylko w skutek nieuwagi zająć mogły, w przyszłości się nie zdarzały.

Тоѣ подаеся до вѣдомости Вч. Кліра АЕпархіального.

Отъ Митрополитальной Консистоіи.

Львовѣ, дня 9. Жовтня 1890.

Ч 72.

Ч. 7645. — Поновляеся завѣзванье Урядовъ деканальныхъ, щобы предложили мнѣніе Кліра взглядомъ выдаванья щорочного урядового тяника.

Понеже ббольша часть ВСЧ. Настоятелей деканатовъ доси ще не удовлетворили роспорядженью оголошеному въ Вѣдомостяхъ зъ 15. Червня 1889 Ч. 36 (стор. 58), о предложенью сюда мнѣнія кондеканального Кліра взглядомъ выдаванья щорочного урядового тяника: длятого взываются тѣйже поновно, щобы въ найкоротшбмъ часѣ, взглядно заразы по найблизшбмъ соборчику, тоѣ здѣлали.

Отъ Митрополитальной Консистоіи.

Львовѣ, дня 9. Жовтня 1890.

Ч. 73.

Ч. 7601. Поручаеся вспомошествованье будовы костела въ Ниску.

Комитетъ будовы костела въ Ниску отнесся до Митропол. Ординаріята съ прошеніемъ, щобы препоручити вспомошествованье сеи будовы ВЧ. Архипархіальному Духовенству, которе бы въ той цѣли и само отъ себе подавало грошеві дати на руки высланиковъ для собиранья тыхъ датковъ отъ того комитета выправитися маючихъ и своихъ вѣрныхъ до такижде датковъ хотьбы найменшихъ захоуило. Митроп. Ординаріятъ удовлетворяе тому прошенію тымъ охотнѣйше, понеже Ниску числитъ 2000 вѣрныхъ, которіи не маючи власного костела мусятъ предпринимати на богослуженья церковній далеку дорогу ажъ до Рацлавиць, що для многихъ зъ нихъ есть крайно невозможнымъ, въ самбмъ же Ниску маюць маленьку каплицу зъ звычайного дома мешкального утворену, въ которой лишь дуже мало вѣрныхъ помѣститися може. Въ слѣдствіе тыхъ недостатковъ терпѣть дуже много религіинне и матеріальне добро тамошчыхъ христіянъ, такъ що скорѣйша будова костела въ Ниску есть необходимо потребна.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львовѣ, дня 16. Жовтня 1890.

Ч. 74.

Ч. 7514. — Завязався Вч. Священство до поспішествованья розвоєня Общества взаимной помочи Дяківъ церковныхъ гр. к. АЕпархіи Львівскої.

Подаєся до вѣдомости ВЧ. Клира, що завязалося вже Общество взаимной помочи Дяківъ церковныхъ гр. к. Архіепархіи Львівскої и числять теперь 32 членѣвъ дѣйствительныхъ а 3 вспомогательныхъ. Предсѣдателемъ Общества именованъ Митроп. Ординаріатомъ ВПр. Брылошанинъ и Парохъ Архикафедральный Левъ Туркевичъ, мѣстопредсѣдателемъ ВЧ. Парохъ Рогатыня и выслуженный Деканъ Иполитъ Дзеровичъ; секретаремъ выбранный Ілія Бойкевичъ, дякъ въ Рогатынѣ; касіеромъ Іуліянъ Мосора дякъ въ Бабицяхъ дольнихъ; а контрольоромъ ВЧ. Іосифъ Яворскій, парохъ въ Путятинцахъ.

А понеже зъ одной стороны знана есть ВЧ. Священству незавидна доля дяківъ нашихъ; зъ другой же стороны вѣра Христова наказыує намъ для любви Божой любити ближнихъ нашихъ и дбати о ихъ добро, а передовѣсь тыхъ, котры ѳтъ Г. Бога ближе съ нами полученъ суть, якъ власне дяки въ службѣ своей злученъ суть съ службовъ нашовъ священническихъ: длятого вызває Митроп. Ординаріатъ ВЧ. Священникѣвъ АЕпархіальныхъ, щобы по возможности вєспирали розвѣй Общества того въ користь Дяківъ АЕпархіи сей им. черезъ повысканье для Общества численныхъ Членѣвъ, або такожь вспомоганье его датками одноразовыми или постоянными. И въ тѣй цѣли подаются тутъ головній рѣчи изъ статута Общества, съ наведеньемъ дотычныхъ §-ѣвъ.

1) Цѣль Общества есть, соединеными силами нести членамъ своимъ такъ моральну, якъ и матеріальну помѣчь (§. 1); именно черезъ удѣленье постоянной або одноразовой запомѣги, такъ членамъ дѣйствительнымъ, якъ и ихъ вдовамъ и сиротамъ (§. 3.) — що до постоянной запомѣги тогда, если кто щонайменше черезъ пять лѣтъ бувъ дѣйствительнымъ членомъ Общества (§§. 20, 22—3).

2) Членомъ дѣйствительнымъ може бути каждый гр. к. Дякъ, постоянно при певной церквѣ въ АЕпархіи затрудненный, котрый власноручно пѣдписанымъ письмомъ вступленье до Общества заявить, и черезъ Выдѣль принятымъ збстане (противъ ѳтмовного рѣшенія Выдѣла може рекуровати до Общого собранія). Отъ р. 1893 почавши такъ, котрымъ вже 50 лѣтъ минуло, не будутъ приняты (§. 6.). Той не тратитъ правъ своихъ, кто безъ своей вини на якійсь часъ службу утративъ, або до войскової службы есть покликаный. (§. 7.)

3) Перестаетъ бути членомъ дѣйствительнымъ, кто або самъ добровѣльно вступаете, або черезъ Выдѣль (за чинъ карыдостойной, или за неуплачованье належитости черезъ цѣлый рѣкъ, помимо писемного упѣмченья и наданья термину уплаты) выключенный збстане (противъ такого выключенья може рекуровати до Общого собранія) (§. 8).

4) Члены дѣйствительный складають при вписѣ вписового 1 зр., и щороку вносятъ по 2 зр.; або наразъ або въ кварталныхъ ратахъ (вписове по 25 кр., рѣчний вносъ по 50 кр.) зъ горы (§. 12).

5) Ктонебудь слововажесе до щорѣчныхъ вносѣвъ по 3 зр., есть членомъ вспомогательнымъ Общества; та и членови вспомогательному вѣльно колибуда изъ Общества выступити (§. 14).

6) Если есть въ однімъ деканатѣ найменше 10 членѣвъ то творится тамъ агентура; а если въ котрѣмъ деканатѣ нѣтъ только членѣвъ, то могутъ 2 або и бѣльше деканатѣвъ на 1 агентуру злучоватися (§. 27). Члены агентуры выбираютъ зпомежи себе агента, котрый посередничить межи ними и Выдѣломъ Общества, и скликуює щорѣчне собраніе агентуры, котре (кромъ инныхъ дѣлъ) выбирає делегата на Обще собраніе, и пріймає отчеты ѳтъ агента и тогожь делегата (§§. 29 и 32).

7) Головне управление Общества спочиваетъ на Выдѣлѣ общества, и скликаніемъ ѳтъ тогожь правильно що 3 роки Общѣмъ собранію (§§. 34 и 43). Выдѣль состоитъ изъ Предсѣдателя и Мѣстопредсѣдателя, именованныхъ черезъ Митроп. Ординаріатъ, и изъ 8 членѣвъ, выбранныхъ черезъ Обще собраніе, котры зновъ зпомежи себе выбираютъ секретаря, касіера и контрольора (§§. 34—5). На Общѣмъ собранію голосують делегаты агентуръ; по такожь и каждый другій дѣйствительный членъ, котрый тамъ явится (§. 43).

8) Кто въ текучѣмъ 1890 роцѣ колинебудь (хотьбы и при кѣнци року) вступаете, платитъ цѣлѣрѣчну владку; но и права его рахуются такъ, якбы ѳтъ 1 Сѣчня 1890 до Общества вступивъ. Додаєся тутъ, що мѣсячный Священникъ має надзоръ надъ агентомъ (§. 29); и одобрає рѣшенія деканального Собранія.

ВЧ. Парохи зываютъ повысшій точки сообщити вѣмъ дякамъ своихъ парохій, и заохотити ихъ до вступленья въ Общество, предлагая имъ тѣ великій користи, котры соединити силы для вѣсхъ соединяемыхъ приносятъ; щобы передовѣсь черезъ умноженье членѣвъ причинитися до блага Общества и вѣсхъ членѣвъ его. Въ вѣсхъ дѣлахъ Общества палежить удаватися або до секретаря (Ч. Ілія Бойкевичъ, пѣвецъ церковный въ Рогатынѣ), або до Мѣстопредсѣдателя (ВЧ. Иполитъ Дзеровичъ, выслуженный Деканъ, Совѣтникъ Митроп. Консистоїи и Парохъ въ Рогатынѣ).

Отъ Митрополитального Ординаріата.

Львѣвъ, дня 24 Жовтня 1890.

Ч. 75.

Ч. 8728. — Поповляєся роспѣрадженье Митропол. Ординаріата зъ д. 25. Сѣчня 1889 Ч. 9151 дотычно предлаганья „Листѣвъ платничыхъ“ и „Запискѣвъ грошевыхъ.“

Многы уряды деканальны а тоже и душпастируючы Священники не придержуются точно предписаній Обѣжника Митр. Ординаріата зъ д. 25 Сѣчня 1889 Ч. 9151 (1888) о Листахъ платничыхъ и Запискахъ

грошей получаемых по деканатах (См. Вѣд. АЕларх. р. 1889 роспор. Ч. 11). И такъ въ первыхъ, съ кѣндемъ мин. року не предложено, помимо вторичного възванья, въ почтавленбѣмъ речияци (Объжн. п. 5.) отъ кѣлканайцятъ Урядвѣв декан. выше сказанъ „Записники“ къ пересмотру и оцѣненію проважденья тыхже, а тѣмъ которъ предложили, въ бѣлшій части, не примѣнили поступованье свое по дѣлу вписованья и отсылаанья грошевыхъ вносѣв, до точкѣ ясно поставленыхъ въ помянутѣмъ Ординаріатскѣмъ Объжнйку, еще и иллюстрованыхъ въ подавѣмъ формуляри.

А що до „Листѣвъ платничихъ“ то дуже мало которъ изъ Душпастврей прилучаютъ таковъ къ прошеніямъ всѣлякого рода, частѣйше тутъ вношаемымъ, и многократно должна Консисторія доперва упоминатися и замытовати о тое, що проявляти бы повиненъ взглядыи кожого прошенія Листъ платничій.

Митропол. Ординаріатъ видится протое споводованымъ такъ ВСЧ. Уряды деканальнй, якъ таковы и почтенне Священство въ Душпастврствѣ, здѣлати уважными на вступно наведеный и въ Архіепарх. Вѣдомост. (Ч. II. изъ р. 1889 а роспор. Ч. 11) обвѣщенный, справу пормуючій своій Объжнйкъ и строго приказати предлежащимъ, щобы до него всегда и точно за-тосованося обусторонно.

Отъ Митрополитального Ординаріата.

Львѣвъ, дня 24. Листопада 1890.

Ч. 76.

Ч. 7650. Роспорядженье В. ц. к. Намѣстничества взглядомъ съ початкомъ 1890 р. перевестися маючого народочисленья.

Высоке ц. к. Намѣстничество заудѣлило тутъ пѣдъ днемъ 7. Жовтня 190. Ч. 73.157 слѣдуюче роспорядженье:

Зи Gemäßheit des Gesetzes vom 29. März 1869 Nr. 67 R. G. B. und der Minist. Verdg. vom 9. August 1890 Nr. 162 R. G. B. wird mit dem Beginne des Jahres 1891 in allen im Reichsrathe vertretenen Königreichen und Ländern die Volkszählung nach dem Stande vom 31. Dezember 1890 vorgenommen werden.

Nach §. 14. des genannten Gesetzes ist in jeder Ortschaft sowohl die gesammte anwesende einheimische und fremde als auch abgefordert hievon die abwesende einheimische Bevölkerung zu zählen und die Zählung derart vorzunehmen, daß die anwesende Bevölkerung nach Geschlecht, Alter, Religion, Stand, Heimat, Beruf und Beschäftigung dagegen die abwesende nach Geschlecht und Aufenthalt unterschieden dargestellt werde.

Zu den Landeshauptstädten Lemberg und Krakau, sowie in den größeren Städten Galiziens wird die Bevölkerung mittelst Anzeigzetteln gezählt werden, welche die Hauseigentümer jeder Wohnpartei behufs entsprechender Ausfüllung zu behändigen haben. In allen übrigen Ortschaften wird die Zählung mittelst Aufnahmebögen vorgenommen, deren Ausfüllung dem Zählungskommissär nach den mündlichen Angaben der Parteien und den vorgewiesenen Dokumenten obliegt.

Nach §. 19. und 23. des Gesetzes ist in Betreff jener männlichen Einheimischen, welche in den Jahren 1871 bis incl. 1881 geboren sind, jedem Anzeigzettel, oder Aufnahmebogen ein stempelfreier unentgeltlich zu erfolgender und nach dem in der an-

fangserwähnten Ministerialverordnung vorgeschriebenen Formulare III. ausgestellter Auszug aus dem Geburtsbuche über diese Einheimischen beizufügen. Die hierzu erforderlichen Drucksorten werden demnachst sämmtlichen Pfarrämtern von Seite der politischen Bezirksbehörde zugemittelt werden.

Mit Rücksicht auf die obigen aefeglichen Bestimmungen ist die genaue Durchführung der Volkszählung namentlich mit Rücksicht auf die niedrige Bildungsstufe der Landesbevölkerung vorzugsweise von der thätigen Mithilfe der Pfarrämter abhängig.

Um sonach eine zweckentsprechende Durchführung der Volkszählung in jeder Beziehung zu sichern, beehrt sich die k. k. Statthalterei das Hochwürdigste Konsistorium zu erfuchen die Pfarrämter anweisen zu wollen, damit sie über Aufforderung der k. k. Bezirkshauptmannschaften, beziehungsweise der Zählungskommissäre und dort wo die Zählung mittelst Anzeigzetteln erfolgt über Anmelden der Parteien Auszüge aus den Geburtsbüchern ohne Verzug ausfolgen, den Zählungskommissären mit aller Bereitwilligkeit an die Hand geben und denselben überhaupt die auf die Volkszählung Bezug habenden Aufforderungen und Auskünfte möglichst vollständig und rasch erteilen.

Подаючи повыше роспорядженье до загальнои вѣдомости, взываются Вч. Уряды парохіяльнй, щобы точно пѣсля тогоже поступали и съ всею готовостію дотычнымъ комисарямъ своен помочи, а парохіанамъ ѳтповѣднои информации — удѣляли, и при сей случайности книгу: „списъ парохіанъ“ (status animarum) належито исправити и доповнити. — Заразомъ поручаеся ВЧ. Настоятелямъ деканатѣв, щобы при осмотрѣ деканальнѣмъ перевѣдчилися, чи книга спису парохіанъ есть точно исправлена и доповнена, и щобы донесли о тѣмъ тутъ въ своемъ справозданью зъ осмотра.

Отъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 26. Листопада 1890.

Ч. 77.

Обвѣщенья конкурсовъ.

Митроп. Консисторія розписуе на конкурсъ слѣдуючій парохіи:

- а) пѣдъ д. 23. Жовтня 1890 съ речинцемъ до 17. Студня 1890: Фрагу, деканата Ходорѣвского, наданья приватного;
- б) п. д. 30. Жовгня 1890 съ речинцемъ до 25. Студня 1890: Солонку, деканата Щирецкого, наданья приватного;
- в) п. д. 6. Листопада 1890 съ речинцемъ до 1. Сѣчня 1891: Тухольку, деканата Скольского, наданья приватного;
- г) п. д. 13. Листопада 1890 съ речинцемъ до 9. Сѣчня 1891: Красне, деканата Скалатского, наданья приватного.

Отъ Митрополитальной Консисторіи.

ХРОНИКА.**ИМЕНОВАНЫЯ.**

Почетными Совѣтниками Митропол. Консисто́риі съ правомъ употреблянья экспозиторій крылошанскихъ именованій **ОО.**:

- Ч. 883/орд. Иларій Квасницкій, Вицедеканъ Бускій и парохъ Незнанова,
Ч. 905/орд. Іоаннъ Яблоновскій, парохъ Любачева, (Еп. Черем.)

Архіерейску грамоту похвальну получить:

- Ч. 883/орд. О. Емиліянъ Дольницкій, парохъ Рвинева.

Бобрэцка ц. к. окружна Рада школьна удѣлила похвальный декретъ за равне и успѣшне преподаванье науки религіи:

- Ч. 7766. О. Теодору Стуницкому, Декацу Ходорѣвскому и пароху Молотова.

Ц. к. краева Рада школьна заименовала дѣйствительными учителями религіи **ОО.:**

- Ч. 7923. Георгія Стеткевича, капеляна монастыря инокинь Ч. Св. Василія В. въ Сло-
вѣтъ, при 6-классовой школѣ женской въ Бережаняхъ,
Ч. 7954. Якова Вацика, сотрудника въ Островѣ, при выдѣловой школѣ женской въ
Тернополи.

**Ц. к. Городецка окружна Рада школьна заименовала заступникомъ учителя религіи для
молодежи обр. гр. к. при 4-классовой школѣ мужской въ Городку:**

- Ч. 8242. О. Юстина Сухаровского, сотрудника въ Городку, съ 60% стагон платн, —
на часъ доки посада та сталымъ учителемъ религіи не буде обсаджена.

УМѢЩЕНЬЯ.

Завѣдательство получить:

- Ч. 8170. О. Михаилъ Формъ, завѣд. Смержа, въ Журовѣ.

Презенты получили **ОО.:**

- Ч. 7990. Николай Любѣнецкій на Млынска,
Ч. 8058. Теодоръ Карчовъ на Долге,
Ч. 8110. Дмитрій Склепкевичъ на Вышески,
Ч. 8116. Діонзій Дьяковскій на Камень,
Ч. 8128. Несторъ Коржинскій на Медыню,
Ч. 8153. Іоаннъ Глодзинскій на Кабарѣвцѣ,
Ч. 8347. Іоаннъ Юркевичъ на Сухорѣче.

Зрезигновали **ОО.:**

- Ч. 7958. Александръ Ганкевичъ, парохъ Грималова, зъ полученной презенты на па-
рохию Красне,
Ч. 7988. Созонтъ Медвецкій, завѣд. Ольховки зъ полученной презенты на парохію
Ольховець,
Ч. 8403. Александръ Темницкій, парохъ при ц. к. каріѣмъ домѣ для мужчинъ во
Львовѣ, зъ наданой ему посады капеляна войскового II кл. въ активной
службѣ.

Митропол. Консисто́рија предложила Всев. ц. и к. апостольск. польному Викаріату въ
Вѣдни на посаду гр. к. капеляна войскового II-и класъ:

- О. Евгенія Грабовича, докторанда св. Богословія.

Вставленося до В. Президіи ц. к. Намѣстн. взглядомъ институціи **ОО.:**

- Ч. 7980. Николая Любѣнецкого на Млынска,
Ч. 8058. Теодора Карчова на Долге,
Ч. 8110. Дмитрія Склепкевича на Вышески,
Ч. 8128. Нестора Коржинского на Медыню,
Ч. 8133. Іоанна Глодзинского на Кабарѣвцѣ.

В. Президія ц. к. Намѣстн. соглашаеся на канон. институцію:

- Ч. 8346. О. Юліяна Бачиньского на Володимірдѣ.

Канон. институцію получить:

- Ч. 8178. О. Владиміръ Ганицкій на Новошны

Уволенье отъ испита конкурсового на протягъ шести лѣтъ получили **ОО.:**

- Ч. 7217. Емиліянъ Дольницкій парохъ Рвинева,
Ч. 7318. Викторъ Гарухъ парохъ Грабовой,
Ч. 7584. Іоаннъ Галдревичъ парохъ Заланава.

Испытъ конкурсовый парохіальный выдержали **ОО.:**

Дмитрій Бахталовскій, Теодоръ Богачевскій, Михаилъ Винницкій, Сильвестеръ
Вояковскій, Юстинъ Гаврисевичъ, Іосифъ Ганкевичъ, Францъ Громадка, Володиміръ
Громницкій Маріянъ Запачковскій, Николай Кмицкевичъ, Александръ Кобринскій,
Теодоръ Ковальскій, Іосифъ Краснопера, Іоаннъ Мартынюкъ Лотоцкій, Іосифъ Мартинець,
Мечиславъ Миговичъ, Амвросій Рыбакъ, Іоаннъ Палѣвъ, Ксенофонъ Сосенко, Левъ
Тарнавскій, Кирилль Фацевичъ, Іосифъ Фодисъ и Теофилъ Яворовскій.

Митропол. Консисто́рија вставилася до в. ц. к. Намѣстничества:

а) о плату зъ фонда религ. для приват. сотрудников:

- Ч. 7308. въ Кутахъ,
Ч. 7458. въ Цевевѣ,
Ч. 7456. въ Романовѣ,
Ч. 7460. въ Боринчахъ:

*б) о удѣлене запомоги **ОО.**:*

- Ч. 5507. Іоанну Палѣви завѣд. Кутышъ,
Ч. 5848. Іосифу Кернякевичу пароху Чернева,
Ч. 5950. Альбину Раковскому пароху Чагрова,
Ч. 6051. Теодору Величковскому пароху Букачовець,
Ч. 6502. Михаилу Гаврилюку завѣд. Илова,
Ч. 6503. Теофилю Телишевскому пароху Колоколина,
Ч. 6747. Дмитрію Гузару пароху Завалова,
Ч. 7185. Луцъ Яримовичу пароху Новосѣлки Куть.

**В. ц. к. Намѣстн. завѣдомило Митр. Консисто́рию, що в. ц. к. Министерство асигновало
плату для прив. сотр.:**

- Ч. 7528. въ Лдѣнѣмъ 300 зр. на 2 роки,
Ч. 7642. въ Заболотцяхъ 300 зр. на 1 рокъ,
Ч. 7774. въ Березовицѣ 300 зр. на 1 рокъ.

В. ц. к. Намѣстничество удѣлило титулъ стола слѣдующимъ укѣнченнымъ богословамъ:

Ч. 8229. Иоанну Баковичу, Иоанну Барановскому, Емиліану Боберскому, Теофілю Бобикевичу, Емиліану Вавьови, Евгенію Гомшовскому, Григорію Діякону, Людомиру Зарицкому Якову Зробекъ, Изидору Коцартынскому, Володиміру Копытчаку, Льву Кордасевичу, Иоанну Кордубъ, Емилію Королю, Евгенію Купчиньскому, Юліану Левицкому, Маріану Литвину, Евгенію Лопатынскому, Алекс. Любѣнскому, Николаю Малый, Людвигу Подгородецкому, Иоанну, Сухоровскому, Антонію Рудницкому, Николаю Пясецкому и Корнелію Яцикевичу.

Митропол. Ординаріятъ удѣливъ Архіерейскій грамоты похвальныя:

Ч. 7088. Стефану Бернацкому, Якову Сидораку, Софій Завадской, Екатерיןъ Коварской, Якову Кизику, Іосифу Пясецкому, Евстахію Бернацкому и Маріи Кметъ прихожанамъ въ Ярычевѣ за значаѣншія жертвы на будову тамошней церкви.

Митроп. Консисторія удѣлила власть ВЧ. Декану Городецкому по благословити церковь:

Ч. 8666. въ Козичехъ ад Домажиръ.

До гр. к. центр. Семинаріи приняті:

Ч. 7377. на IV. р. св. Богословія: Тома Бородайкевичъ и Евгеній Рудницкій;
на III. р. св. Богословія: Володиміръ Глѣбовицкій, Иоаннъ Илевичъ, Онуфрій Кунчевичъ, Теодоръ Кузьмѣвъ, Павелъ Куляницкій и Евстахій Радкевичъ;
на II. р. св. Богословія: Михайлъ Губчакъ и Клявдіи Сяѣжинскій;
на I. р. св. Богословія: Климентій Базилевичъ, Володиміръ Була, Юліанъ Бурачокъ, Василій Владычынъ, Григорій Городницкій, Юліанъ Гутковскій, Дмитрій Добротворъ, Киприанъ Дурбакъ, Иоаннъ Иванчукъ, Маріанъ Клюдзинскій, Антоній Котецкій, Михайлъ Кмецъ, Володиміръ Лишневекій, Василій Ляско, Ярославъ Луцкы, Иоаннъ Маркевичъ, Иоаннъ Микитко, Викторъ Несторовичъ, Зеновій Перфецкій, Александръ Пясецкій, Іосифъ Роздольскій, Александръ Руденьскій, Николай Стефановичъ, Иоаннъ Туркевичъ и Маркіанъ Чемеринскій.

Ч. 7639. на III. р. св. Богословія: Володиміръ Богачевскій. Изидоръ Свистунъ и Григорій Стецевъ;
на I. р. св. Богословія: Несторъ Дмитровъ, Ярославъ Мандычевскій, Іосифъ Рейтаровскій и Василій Бережанскій.

Зъ еврейского вѣроисповѣданья приступила до Церкви катол. въ обр. греч.:

Ч. 7530. Гелька Ерляхъ получивша при св. крещенію имя: Михалина.

Свѣдоцтво квалификаціне на пѣвцѣвъ церковныхъ получили:

Ч. 7760. Стефанъ Садовый,
Ч. 7761. Левъ Коцанъ.

Отъ Митрополитальнаго Ординаріята.

Львѣвъ, дня 29. Листопада 1890.

Сильвестеръ

Митрополитъ.

ЛЬВѢВСКО-АРХІЕПАРХІЯЛЬНІЙ

ВѢДОМОСТИ

Рѣвъ 1890.

Выдано дня 30. Студня.

Ч. XV.

Ч. 78.

Ч. 1050. орд. — Поеданіе св. Отца Папы Льва XIII въ справѣ щорѣчного собранья складокъ въ праздникъ св. Богоявленія Господня на цѣли миссій и знесенія невѣдливца въ Ариадъ.

Святѣйшій Отець Папа Левъ XIII розбславъ слѣдующе посланіе до Епископѣвъ цѣлого свѣта:

Почтенный Брате!

Поздоровленье и Апостольске благословеніе.

Церковь католическа, котора обнимае матернію любовію всѣхъ людей, не мала майже ѣтъ самого початку ничъ важнѣйшого, що знаешь, почтенный брате, явъ видѣти, щобы невѣдливство, которе дусило огіднымъ ярмомъ премногихъ людей, було усунене и совершенно знесене. Печалива бо хоронителька науки Основателя своего, который Самъ черезъ себе и голосомъ Апостоловъ учивъ людей о братнѣй необходимости, котора лучить всѣхъ, яко походящихъ ѣтъ того самого начала, искупленныхъ тою самою цѣною, призванныхъ до той самой вѣчной щастливости приняла справу залишену невѣдлив-

бѣвъ и сталася сильною боронителькою свободы, хотяи, якъ то приносили обстоятельства и времена, провадила справу помалу и умѣрковано. Именно дѣлала то съ благоуміемъ и розвагою безустанно жадаючи того, що намѣрала, въ имени религіи, справедливости и людскости; и тымъ чиномъ наилучше заслужилася около щастья народѣвъ, и гражданскаго образованья. А такожъ съ бѣгомъ часу не остигала тая ревнѣсть церкви въ освобожденю невѣдливѣвъ; а що болше чѣмъ бувъ плодородившимъ той успѣхъ зъ дня на день, тѣмъ она сильнѣйше пламенѣла. А тое посвѣдчають найневѣйшии памятники исторіи, котора тымъ именемъ поручила потомству многихъ Нашыхъ Предшественникѣвъ, межи которыми отличаются св. Григорій Великій, Адрианъ I, Александеръ III, Иннокентій III, Григорій IX, Пій II, Левъ X, Павель III, Урбанъ VIII, Венедиктъ XIV, Пій VII, Григорій XVI, которіи не щадили ни старанности ни трудѣвъ, чтобы заведенне невѣдливѣвъ, где оно существовало, упало, и перестерегали, чтобы въ мѣстцахъ, где вѣстало знесеннымъ, его зародки не бѣжили.

Такъ похвальнымъ наслѣдіемъ переданнымъ Предшественниками Мы презирати не могли; длятого не опустили Мы ніякоу случайности, чтобы явно опровергати и осудити тую сумну джуму невѣдливѣвъ; и при даній случайности бесѣдовалисьмо о тѣй справѣ въ листѣ, который выдалисьмо 10-о Мая 1888 до Епископѣвъ Бразиліи, и въ которомъ выразилисьмо свою радѣсть о тѣмъ, що для свободы невѣдливѣвъ въ тѣй окрестности здѣлано похвальнымъ примѣромъ приватно и публично, а заравомъ показалисьмо, якъ дуже противитесь невѣдливѣвъ вѣрѣ и людскому достоинству. Вправдѣ, коли то писалисьмо, булисьмо сильно взрушеній положеньемъ тыхъ, которіи були пѣдданіи пѣдѣ чужоу власности; однако далеко прикрѣйше повліяло на насъ оповѣданне тыхъ нещастя, якими мученіи бують вѣсь мешканцѣ нѣкоторыхъ окрестностей середной Африки. Дѣйстно нужденнымъ, и помыслити страшнымъ есть, що бѣтъ певныхъ послѣвъ довѣдалисьмося, майже 40000 Африканѣвъ безъ розличія вѣку и пола, рокрочно отриваніи бують насильно бѣтъ своихъ поселеній, зъ бѣтки окованіи кайданами и битіи нагайками въ далекій стороны бують тягненіи на торговлю, где якъ скотина доставляються на торгъ и продаються. Коли то бѣтъ наочныхъ свѣдѣвъ було высказано, и новѣйшими изслѣдователями пѣвнѣчнои Африки подтверждено, воспламенѣла у насъ жажда тымъ нужденнымъ по силамъ помогчи, и ихъ нещастью зарадити. Длятого не проволѣкаючи, поручилисьмо возлюбленному сынови Нашому Кардиналови Каролу Мартіалу Лявизері, которого готовѣсть и Апостольска ревнѣсть есть намъ знана, чтобы обійшовъ головнѣйшій державы Европы, показавъ мерзѣсть той найогиднѣйшой торговлѣ, и навлонивъ умы князѣвъ и народѣвъ до несенія помощи тому пожалованья гѣдному народови. Протое належитъ Намъ благодарити Христу Господу, Наймилостивѣйшому Искупителю вѣсьхъ народѣвъ, который въ благодти своей не позволитъ, абы Нашіи старанья були безуспѣшными, но хотѣвъ, чтобы они сталися нѣяко сѣменемъ кипеннымъ на плодородну землю, що запоручае веселе жниво. Во и управителѣ народѣвъ и католики зъ цѣлоу вселенной, въ кѣнци вѣсь, которымъ суть святіи права народѣвъ и природы убѣгалися изслѣдити, якимъ особенно способомъ и трудомъ належитъ старатися, чтобы не-

людску тую торговлю выкорѣвити. Торжественный Соборъ недавно бѣтбувшійся въ Брусселѣ, на которомъ послы князѣвъ Европейскихъ зѣйшлися, и новѣйше собранне приватныхъ людей которіи въ тѣмъ самѣмъ намѣренію зѣйшлися въ Лѣоди, явно возвѣстили, що належитъ такую силою и постоянностию боронити справу Негрѣвъ, якоу, есть той тягаръ нещастя, который ихъ утискае. Протое знова не хочемо залишити поданой случайности, чтобы выразити заслуженій похвалы и благодаренія Князямъ Европы и прочимъ доброу волѣ людямъ, и усердно молимъ Всевышнѣго Бога, чтобы зволитъ ихъ намѣреніямъ и предпринятіямъ такъ великаго дѣла подати щастливаго успѣху.

Но кромѣ старанности хоронити свободу тяжитъ на Нашѣмъ Апостольскѣмъ служенію щось важнѣйшого, которе приказуе Намъ старатися, абы въ окрестностяхъ Африки розширлася наука Евангелія, которабы тыхже мѣшканцѣвъ сѣдчачихъ въ темнѣ и омраченыхъ слѣбнымъ суевѣріемъ, освѣтила свѣтломъ божои правды, черезъ котору сталибися съ нами участниками наслѣдія царства Божого. А о тое стараемся тѣмъ усиленнѣе, що они принявши се свѣтло отрясутъ бѣтъ себе такожъ ярмо чоловѣческаго невѣдливѣва. Гдѣбо процвитають обычаи и законы христіанскій, где религія такъ насталяе людей, що они заховують справедливѣсть и въ почести мають чоловѣческе достоинство, тамъ широко розливаеся духъ братнѣи любви, якои научивъ насъ Христосъ, тамъ не може существовати ни невѣдливѣва ни дикѣсть, ни варварство, но процвитае лагоднѣсть обычаевъ, и христіанска свобода украшена гражданскимъ образованьемъ. Многіи уже Апостольскійи мужи, якобы войны Христовіи заходили до выше сказанныхъ окрестностей, и тамъ для спасенія братьевъ проляли не тѣлько пѣтъ но такожъ и кровь свою. Но жатва убо многа, дѣлателей же мало: протое потреба, чтобы другіи якъ наиболше веденіи тымже духомъ божимъ не обавляючися ніякихъ прикростей невыгоды и трудѣвъ, удавались въ тѣи окрестности, где ведеся тая огидна торговля, и принесли тыхже мешканцямъ науку Христову получену съ правдивоу свободоу. Но предпринятіе такъ великаго дѣла вымагае бѣтповѣднихъ своей великости средствъ. Не може бо заведенне Миссіонарѣвъ обійтиса безъ огромныхъ коштѣвъ за дѣя далекои подорожи, для будованья домѣвъ, для занесенія и устроенья церквей, и для иншихъ сего рода потребъ, который то выдатки черезъ кѣлька лѣтъ треба буде поносити, доки въ мѣсцевостяхъ где поселяться проповѣдники Евангелія не будутъ могли удержати себе своимъ коштомъ. Кобы то Намъ выстарчали силы, чтобысьмо могли принять той тягаръ. Но понеже Нашимъ намѣреніямъ стоять на перешкодѣ великій недостатокъ въ якихъ находимся, завываемъ Тебе, Почтенный Брате, и другихъ Епископѣвъ и вѣсьхъ католикѣвъ отеческимъ голосомъ, и поручаемъ Вашѣи и ихъ любви такъ святе и такъ спасителне дѣло. Желаемъ бо чтобы вѣсь сталися участниками того, хотѣбысьмо и малымъ даткомъ причинилися, чтобы на многихъ подѣленихъ тягаръ легшій бувъ до ношенія и чтобы на вѣсьхъ изліялася благодать Христа, о которого розширенне царства то дѣсея, и тая подала вѣсьмъ миръ, бѣтпущенне грѣхѣвъ, избранній всякій дары.

Длятого постановилисьмо, чтобы рокрочно въ день въ котрѣмъ въ кождей мѣсцевости обходится таинство Богоявленія Господня собиравлися

гроши въ користь згаданого дѣла въ способъ складки. Тойже торжественный день предъ иными выбралисьмо для того, якъ то докладно порозумѣшь Почтенный Брате, понеже въ той день Сынъ Божій въ первый разъ объявися народамъ, позволивши, чтобы узрѣли его Царѣ, который протое Св. Львомъ великимъ Нашимъ предшественникомъ прилично названъ суть званія и вѣры нашої первенцями. Дятого маемо добру надѣю, що Христось Господь споводованый любовію и молитвами сынбѣвъ, который получили свѣтло правды, объявленемъ своего Божества просвѣтитъ такожъ тую найнещастлившу часть рода людского и вырве ю изъ калужи суевѣрія и печального положенья, въ якомъ такъ довго отвержена и занедбана находится.

Желаемъ же, чтобы гроши въ згаданомъ дни собраны въ церквахъ и каплицяхъ подчиненныхъ Твому судовладству пересланы були до Риму до святого Собранія для розширенья Христіаньского имени. Тогоже дальше буде обовязкомъ роздѣлити тѣ гроши межю миссіи, который существуютъ або заведенъ будутъ въ окрестностяхъ Африки для знесенья особенно невѣднцтва: въ томъ подѣлѣ буде захватися сей способъ, що гроши походячій отъ народбѣвъ маючихъ свои католическы миссіи для позысканья свободы невѣдникамъ, якъ згадалисьмо, переданы будутъ для удержанья и вспоможенья тыхъ миссій. Прочіе же складки роздѣлитъ тоеже святое Собраніе, которому знаніи суть потребности тыхъ миссій, поспля благоразумного розсудженья межю бѣднѣйшій.

Не сомнѣваемся вправдѣ, що богатый въ милосердію Богъ милостиво прийме тѣ предпріятыя Наші повзяті для нещастныхъ Африканбѣвъ, а и Ты Почтенный Брате, доложивъ до того старанья и труда своего, чтобы они обильно исполнилися. Кромѣ того маемо повну надѣю, що тая отъ часу до часу особенно помбѣ, котору вѣрнй складати будутъ для знесенья того порока чоловіческой торговлѣ и для удержанья посланникбѣвъ Евангелія въ мѣстцахъ, где тая процвитае, въ ничѣмъ не уменьшитъ щедрости якою звичайно вспомогають католическы миссіи збиранемъ складокъ на заведенье, которе въ Люгдуні основане отъ розширенья вѣры имя приняло. Спасительне се дѣло, которе перше поручилисьмо старанности вѣрныхъ, и теперъ при даній случайности новымъ свѣдоцтвомъ похвалы украшаемо, желаючи чтобы свое добродѣянне широко розпространяло, и процвитаю веселымъ успѣхомъ. При томъ удѣляемъ въ любви Тобѣ, почтенный Брате, духовенству и вѣрнымъ, порученымъ твоей пастыркѣ печальности, Апостольске благословеніе.

Дано въ Римѣ у св. Петра, дня 20-о Листопада 1890 року. Папства Нашого тринацатого року.

Левъ, III. XIII.

Поручаея Всечестнымъ Душпастырямъ выше наведено посланіе вѣрнымъ въ церквѣ въ Недѣлю передъ Просвѣщеніемъ перечитати, пояснити, и нужденне положенье ближнихъ нашихъ замешкалыхъ въ Африкѣ середній, збѣгаючихъ въ поганьствѣ ясно представити, потребу миссій для голошенья науки Христовой, а тымъ самымъ для вываденья ихъ отъ невѣднцтва, якъ такожъ для цѣлковитого знесенья торговлѣ съ невѣдниками въ тыхъ сторонахъ выка-

зати, до складокъ въ день Праздника Богоявленія Господня на користь тыхъ миссій къ знесеню невѣднцтва завзвати и заохотити, и собраны гроши сейчасъ Митрополитальній Консисторіи одослати. Еслибы же случилось, що кто зъ Вч. ОО. Душпастырей тое посланіе не получивъ въ часть такъ, що не моглабы бути тава складка въ день Богоявленія Господня, або где суть прелученъ церкви, то поручаея для збиранья складокъ vybrати який отповѣдний день праздничный, однако передъ Праздникомъ Воскресенія Христового.

Благодать Господа нашего Іисуса Христа, любви Бога Отца и причастіе св. Духа буди со всѣми Вами.

Отъ Митрополитального Ординарія.

Львѣвъ, дня 23. Студня 1890.

Ч. 79.

Ч. 8079. — Инструкція взглядомъ розрѣшеній отъ препятствій супружескихъ и вѣчаній на ложи смертнѣвъ.

ВЧ. Парохамъ АЕпархіи подаея слѣдующа инструкція взглядомъ розрѣшеній отъ препятствій супружескихъ и вѣчаній на ложи смертнѣвъ:

I. Якъ въ Вѣдомостяхъ р. 1889 — Ч. 64 (ст. 103) оголошено, св. Отецъ удѣливъ всѣмъ Ординаріямъ далеко сягаючу власть, розрѣшати въ небезпеченствѣ смерти отъ препятствій супружескихъ уничтожаючихъ (impedimenta dirimentia) для такихъ особбъ, котры вже заключили супружество цивильне або и безъ цивильного сльбу въ грѣшнѣмъ союзѣ жють, если нѣтъ часу, удаватися до престола Апостольского; чтобы особы такы передъ смертѣвъ, где ходитъ о ихъ спасеніе вѣчне, могли ще совѣсти своей зарадити. И на пбдставѣ дальшого всѣмъ Ординаріямъ даного дозволенья, Мы власть сію сообчили всѣмъ ВЧ. Парохамъ Нашой АЕпархіи, однакожь лишь въ тыхъ випадкахъ, въ которыхъ нѣтъ часу до Насъ удатися и есть небезпеченство въ оттяганью. Теперъ же наводимъ близшій опредѣленія що до такихъ розрѣшеній.

Розумѣются тутъ препятствія важности супружества походячій изъ закона церковного, а не переноны закона Божого положительного и природного, якы суть межю иными особливо переноны существующого вже союза супружеского, и сродства въ прямой линіи и въ першѣмъ степені бочной линіи. Окромѣ того есть выразно вынате препятствіе пресвитерата, и сватовства изъ дозволеного сообщенія въ первѣмъ степені прямой линіи. Препятствія отже, въ которыхъ въ дачѣмъ разѣ розрѣшати можна суть слѣдующа (при чѣмъ наведеный першій параграфъ относится до „Наставленія для духовныхъ судбѣвъ царства Австрійского въ дѣлахъ супружества“ изъ р. 1856, а другій параграфъ, если есть, до книги общихъ цивильныхъ законбѣвъ):

1) Высшій степенѣ священства, съ изятіемъ пресвитерата, и урочистій обѣты монашескы (§. 24, §. 63); но въ разѣ, если такы особы выздо-

повѣють маєся захвати тое, що въ Вѣдомостяхъ р. 1889 ст. 104 („Mens autem“ и пр.) наведено.

- 2) Розличіє вѣры межі крещеными и некрещеными (§. 25, §. 64).
- 3) Сродство, съ изытіємъ прямой линіи и першого степени боцной линіи (§. 26, §. 65).
- 4) Духовне сродство (§. 27)
- 5) Гражданьске сродство (§. 28)
- 6) Сватовство изъ дозволеного сообщенія, съ изытіємъ першого степени прямой линіи (§. 30, §. 66).
- 7) Сватовство изъ недозволеного сообщенія (§. 31.)
- 8) Требования публичной обычаиности (§§. 33—35).
- 9) Чужоложство (§. 36, §. 67).
- 10) Убийство супруга (§. 37, §. 68).
- 11) Потаемнѣсть (clandestinitas) §. 38, §. 75).

О послѣдовавшихъ такихъ розрѣшеніяхъ ътъ препятствій супружескихъ при смерти, обязуются ВЧ. Парохи тотчасъ сюда доносить; а тымъ бѣльше, еслибы маєся коли трафити випадокъ пѣдъ 1) наведеный.

Но Душпагырѣ мусятъ также старанно уважати на тое, чтобы супружество и передъ гражданьскимъ закономъ важне було (що лишь тогда изышнымъ есть, если дотычній особы вже цивильне супружество заключили), такъ якъ ътъ того великой ваги послѣдствія правъ фамилійныхъ залежатъ; и иначе священникъ также себе на тяжку кару выставлябъ (§. 78. общ. цив. зак.). И ддятого треба въ данѣмъ разѣ о диспензу цивильну до в. ц. к. Намѣстничества подавать; при чѣмъ слѣдующе примѣчаєся:

а) Препятствія духовного и гражданьского сродства, сватовства изъ недозволеного сообщенія и требованій публичной обычаиности — въ цивильномъ законѣ не существуютъ.

б) Препятствія сродства и сватовства изъ дозволеного сообщенія сягають въ цивильномъ законѣ въ боцной линіи лишь до второго степени послѣ канонического численія.

в) Препятствіє чужоложства послѣ цивильного закона ино тогда есть, если тоежь судою доказане вѣстало.

г) Малолѣтній (або и повнолѣтній такі, котрій послѣ закона самі право зобовязоватися не могутъ) потребуютъ соизволенія, закономъ приписаного.

д) Треба такожъ уважати, чи женихови послѣ войскового закона (про обовязокъ ставленья до асентерунку або про принадлежнѣсть до войска) супружество не есть запрещене; и всякій евентуалій сомнѣній въ томъ взглядѣ рѣшитъ каждого часу ц. к. Староство. Бо хоть запрещеніє войскового закона не дѣлає супружество неважнѣмъ, але стягає въ разѣ преступленья великій кары и на жениха и на Священника.

II. Окрѣмъ розрѣшенія ътъ перепонъ важности супружества общевныхъ або ътъ дотычныхъ особъ заподаныхъ, ходитъ при вѣнчаніяхъ на ложи

смертнѣмъ особливо ще о розрѣшеніє ътъ всѣхъ 3 оповѣдей, и о приписану тогда присягу жениха и невѣсты, що имъ ніяке препятствіє супружества межі собовъ заключаемого не есть вѣдоме.

Що до розрѣшенія ътъ всѣхъ 3 оповѣдей, має Парохъ насампередъ увагу звернути на тое, чи дѣйстно существуете въ данѣмъ разѣ небезпеченство смерти; чтобы легкѣсть всякихъ диспензъ на ложи смертнѣмъ не була може злоупотреблена черезъ когось ложно уданымъ небезпеченствомъ смерти. Правильно повиннобы бути затверженье лѣкарске; однакожь може и безъ тогожь тяжка хороба и небезпеченство смерти безсомнительнымъ бути або яко такое засвѣдчитися. И тогда належитъ взглядомъ духовной диспензы ътъ всѣхъ трехъ оповѣдей удатися до Митроп. Ординаріята; въ случаяхъ же въ котрыхъ нѣтъ часу тутъ удаватися и есть небезпеченство въ ътъ ганью, уважнѣемъ ВЧ. Парохѣвъ Нашой АЕпархіи до удѣленья сеи диспензы. Взглядомъ же мірской диспензы належитъ, если маєся просити у ц. к. Намѣстничества о розрѣшеніє ътъ препятствій супружества, заразомъ просити о диспензу ътъ всѣхъ трехъ оповѣдей; если же нѣтъ такихъ препятствій супружества и лише о диспензу ътъ оповѣдей ходитъ, то удѣлитъ такову ц. к. Староство, або въ мѣстахъ съ особными статуатами, заступающій ц. к. Староство Магистратъ. При томъ примѣчаєся, що супружество безъ жадной оповѣди и безъ дотычной мірской диспензы заключене, булобы передъ цивильнымъ закономъ неважне.

Для можливого забезпеченія, чи не существуютъ якій укритій и невиявленей препятствія супружества, має насампередъ Парохъ употребити таковой старанности, яка въ данѣмъ разѣ возможна и указана есть. Выразно же wymagaє законъ всегда въ случаяхъ диспензы ътъ всѣхъ оповѣдей присягу жениха и невѣсты передъ Парохомъ, що имъ ніяка перепона противъ намѣреного межі собовъ супружества не есть вѣдома; до котрой-то присяги и тая мірска власть, котра удѣлила диспензу ътъ оповѣдей, делегата своего выслати може.

Заразъ на початку sprawy вѣнчанія при смерти, повѣдомитъ Парохъ стороны, що будєся wymagaєти ътъ нихъ присяга сія; и не залишитъ послѣ обстоятельствъ выпитати ихъ о нѣкоторыхъ препятствіяхъ, при чѣмъ особливо на перепоны существующой вже связи супружеской, и на сродство и сватовство памятати належитъ. Передъ самовъ же присяговъ выпадє представити имъ святѣсть акту того, и ще разъ поснытати, чи не знаютъ о якѣмъ препятствіи супружества межі собовъ. При присязѣ повиненъ бути крестъ съ изображеніємъ роспятого Спасителя, и 2 свѣчки горючій; присягающій має перві 3 пальцы правой руки до горы пѣднести. Формула присяги може бути така:

„Я Н. Н. присягаю передъ Г. Богомъ всемогучимъ, що не есть менѣ вѣдома жадна церковна або цивильна перепона, котрабыся противила супружеству моему въ Н. Н. Такъ най менѣ Г. Богъ дпоможе, и всѣ Святі; аминь“.

О здѣланій присязѣ порадио есть составить писемный протокулярный актъ (що на томъ мѣсци, въ той день и о той годнѣ зложила въ той справѣ така присяга), чтобы бувъ всегда доказъ ътбутои сеи присяги. Актъ

той підпишуть женихъ и невѣста, и Священникъ и Делегатъ мірской власти, если таковой збѣставъ назначенъ и на актъ той можъ покликатися въ метрицѣ вѣнчаныхъ. Впрочемъ въ разѣ, если попередно отбвуса вже слюбѣ цивильный, отпадае и що до оповѣдей всяка интервенція властей мірскихъ; и вѣнчаніе церковне внишеса тогда до метрики безъ числа рядового.

Въ кѣнци зауважаеся для усуненя возможныхъ сомнѣній, що дана власть ВЧ. Парохамъ взглядомъ розрѣшеній супружескихъ и диспензы отъ всѣхъ 3 оповѣдей, есть также удѣлена подъ тымъ самымъ застереженіемъ Завѣдателямъ парохій, и Душстаровникамъ такихъ закладѣвъ, котры особній метрики вѣнчаныхъ провадять.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 26. Листопада 1890.

Ч. 80.

Ч. 842/орд. — Поручеся намѣреае учрежденіе католического всеучилища изъ добровольныхъ складѣвъ.

Отъ кѣлькихъ вже лѣтъ завязалося товариство въ Зальцбургѣ, состояче изъ духовныхъ и мірскихъ особъ не лишь того, но и иншихъ краѣвъ австрійскихъ, котре весьма ревно занимаеся намѣреніемъ учрежденія въ Зальцбургѣ свѣбодного католического всеучилища (Verein für Gründung und Erhaltung einer freien katholischen Universität in Salzburg); и товариство тое мае доси на тую цѣль збранныхъ около 80.000 зр. Початокъ отже зроблений; але очевидно до усовершеня дѣла ще дуже много бракуе.

Рѣчь тая есть дуже великои ваги для Церкви Христовой и спасенія людей. Ходить тутъ насампередъ о добро самыхъ слушателѣвъ всеучилища: на якій бо небезвеченства есть молодѣжь школьна въ нынѣшнихъ часахъ вже въ середныхъ школахъ що до религійности и моральности выставлена! Ходить отже для молодежи повѣнчившой середній школы и для ихъ родичей о тое, чтобы молодѣжь тая мала безпечне мѣсце до дальшихъ высшихъ студій, при котрыхъ инакше ще бѣльша опаснѣсть що до вѣры и моральности грозить, нѣжь въ середныхъ школахъ.

Но не лишь для образованой клясы, але и для всего вѣрного народа Христоваго — и такъ для всеи Церкви Христовой — есть рѣчь тая найбѣльшой ваги. Черезъ всеучилище бо переходять тѣ, котры потому все впливовый мѣсця въ Державѣ займають, и затѣмъ найбѣльшій впливъ также на необразованый народъ мають, или посредствомъ мірскихъ законѣвъ (котры въ конституційныхъ Державахъ отъ переважной бѣльшости образованой клясы залежать) или посредствомъ литературы, газетъ и книжокъ. И черезъ постоянный злий впливы того рода мусить и въ необразованѣмъ народѣ вѣра осла-

блятися, и може даже наконецъ въ масахъ народа уступити грубому индиферентизмови и невѣрству, слѣбляющему гордости чоловѣка и злымъ его пожадлиностямъ. Длятого и св. Отець одобрилъ и благословилъ намѣреніе выше wspomненого товариства, пишучи межѣ иншими до предсѣдателя тогожь (п. д. 4. Марта 1885): „Тому дѣлу не може забракнути и Наше препорученіе. Мы надѣеся напевно, що Душпастырѣ и міряне, котрымъ праве выхованье молодѣжи на серци лежить, каждый пѣсля своихъ силъ, будутъ вспирати ваше намѣреніе и до усовершеня дѣла отповѣдно помѣчь подавати. И для всѣхъ, котры тое спасительне и велике дѣло вспираютъ, умоляемъ найбогатшій дары отъ всемогучого Бога, котрый ихъ побожну ревнѣсть для дѣла сего достойнымъ воздаяніемъ обильно вынадгородить.“

Прикладомъ упередили въ тѣмъ взглядѣ нашу Державу Бельгійчяки, Французы, Американе, и даже мала Швайцарія, котры все мають вже у себе изъ добровольныхъ складѣвъ основаній и удержаній католическій всеучилища. Уважаючи затѣмъ на наведену превелику важнѣсть учрежденія хоть одного католического всеучилища въ нашѣй Державѣ, Митроп. Ординаріята препоручае дѣло тое усердно ВСЧ. Клиру ко вспиранью не лишь по можности датками, але и молитвами ко Г. Богу о его всемогучу ласку и милосердіе для насъ въ тѣмъ намѣренью. Датки котрыи ВЧ. Священство отъ себе, або также пѣсля обстоятельствъ и усмотрѣнія отъ поодинокихъ вѣрныхъ или изъ складѣвъ въ церквѣ на тую цѣль жертвовало, належить тутъ присылати, и Митроп. Консисторія отповѣдно умѣстити ихъ; а въ разѣ, еслии ся по довшѣмъ протягу лѣтъ оказало, що нѣтъ надѣи чтобы або въ Зальцбургѣ або въ иншѣмъ мѣстѣ Австрій далося учреждити католическе всеучилище, то тогда тѣи датки употреблять на греко-католическій цѣли выховачій въ нашѣй АЕпархіи.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 1. Студня 1890.

Ч. 81.

Ч. 990/орд. — Отделяются отпусты, по причинѣ найденя мощей св. Амвросія и св. Гервасія и Протасія въ гдѣкотрыхъ церквахъ АЕпархіи яко щорѣчный уважався.

Пѣсля дописи св. Конгрегаціи ко розширенью вѣры для справъ обрядѣвъ восточныхъ подъ ч. 1622/19 изъ 15. Листопада с. р., бувъ отпустъ по причинѣ найденя мощей св. Амвросія и св. Гервасія и Протасія дотычнымъ Апостольскимъ письмомъ св. Отца б. п. Пія IX „qui attingit“ (датованымъ 17 Idus Decembris 1873) дозволенный лише на одинъ разъ, и ино черезъ непорозумѣние моглося стати, що бнѣ яко щорѣчный уважався. Длятого взывають Настоятелѣ всѣхъ тыхъ церквей въ АЕпархіи, котры отпустъ таковой, надаваемый здѣшними грамотами до Ч. 100/орд. изъ 1873 (датова-

ными 7. Мая 1874) одержали и тойже доси яко щорѣчный уживали: щобы грамоты тіи безотволочно сюда звернули; и запрещаея имъ совсѣмъ отпустъ той, котрый на дѣлѣ вже не существуете и лише першій разъ важный бувъ, на дальше вѣрнымъ голосити. Могуть але просити посредствомъ Митроп. Ординаріята у св. Отца о особне наданье отпуста на тіи дни, черезъ котры доси мыльно и неважно щороку отпустъ обходили.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 1. Студня 1890.

Ч. 82.

Ч. 992/орд. Препоручаея ВЧ. Священству и читальнымъ часописъ „Дзвѣнокъ“.

Редакторъ часописи „Дзвѣнокъ“, письма иллюстрированного для дѣтей и молодѣжи, Г. Александеръ Барвинскій заявивъ тутъ, що буде за цѣлѣй часть тогожь издавничтва пѣдносити въ нѣмъ духа морально-религійного. Уваглядючи тую его добру волю, Митроп. Ординаріятъ въ надѣи, що часопись тая буде во всѣмъ редагована въ душѣ христіянско-католическѣмъ, препоручае ю ВЧ. Священству и для читальн. Выходить она въ Львѣвъ (ул. Чарнецкого 26) 2 разы въ мѣсяць, и стоитъ рѣчно 4 зр., пѣврѣчно 2 зр.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 1. Студня 1890.

Ч. 83.

Ч. 998/орд. — Складка на побудованье церкви пѣдъ возваньемъ св. Іоакима въ Римѣ, яко даръ на 50-лѣтній юбилей Епископства св. Отца Льва XIII.

Славно праздновала вся Церковь Христова католическа 50-лѣтний юбилей священства св. Отца нашего Льва XIII; теперъ же за 2 роки вже, въ роцѣ 1893 лагодитя праздновати нову урочиствѣть, 50-лѣтний юбилей Епископства Его. Яко найбѣтнѣйшій и найдостойнѣйшій даръ до тои новои и великои урочистости предлагаея рѣчь, котра Его Святости якъ наибѣльше на серцю лежить: побудованье складками всѣхъ Католикѣвъ свѣта, новыхъ церквей въ Римѣ.

Розширилобося дуже мѣсто тое въ послѣднихъ часахъ; и въ тыхъ новыхъ сторонахъ мѣста нема доси жадныхъ церквей. При тѣмъ зъ одной стороны вороги христіянства всѣ силы напружають, щобы власне Римѣ, яко осередокъ Церкви Христовой, характеру христіянского позбавити и тамже въ народѣ засады свои розширити; а еслибы имъ тое удалось, то несомнѣнно будобы се съ наибѣльшыхъ шкѣдовъ для цѣлои Церкви католической злучене. И окрѣмъ цѣлкомъ безвѣрныхъ и безбожныхъ товариствъ, ще и ере-

тичій секты сѣдалища свои тамъ закладають. Зъ другой же стороны при браку церквей есть нарѣдъ вѣрный впливу религійного и католического лишеный. Дятого есть побудованье церквей въ тыхъ сторонахъ Рима великимъ желаньемъ отцѣвского сердца Его Святости; и св. Отець изявивъ свою волю, щобы перва изъ тыхъ намѣренныхъ церквей, котра мае стати въ найпотребнѣйшій части тыхъ сторѣнъ Рима, буда воздвижена пѣдъ возваньемъ першого Патрона Его Святости, св. Богоотца Іоакима; и заразомъ церковь тая нова мае для Рима бути осередкомъ особной чести, Господеви въ найсв. Тайнахъ отдаванои.

Щобы отже причинитися до исполненія сего желанія св. Отца, и до такъ важной для Рима, и тымъ самымъ для всей Церкви Христовой, справы; и щобы заразомъ тымъ способомъ достойно почтити предтоячу за 2 роки урочиствѣть Епископского юбилейя Его Святости: Митроп. Ординаріятъ зазывае всѣхъ ВЧ. Парохѣвъ и распоряджае, абы въ недѣлю предъ Рождествомъ (4. Сѣчня 1891 н. ст.) рѣчь тую оголосили, складку заповѣли и до пси заохотили; а въ самъ приходячій праздникъ Рождества Христоваго по поновнѣмъ оголошенью и заохоченью, абы по можности Священникъ, а если нѣтъ, то старшій братья дары вѣрныхъ въ церквѣ на тую цѣль збирали. Збраній же дары мають ВЧ. Настоятелѣ парохій wrazъ съ своимъ и евантуально также братскимъ даткомъ немедленно сюда прислати.

Въ разѣ, еслибы распорядженье сіе въ якѣй парохіи за пѣзно одержалося, мае оголошенье въ найблизшу недѣлю или свято послѣдовати, и сама складка въ слѣдующій потому день недѣльный або святочный отбутися.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 5. Студня 1890.

Ч. 84.

Ч. 9103. — Препоручаея сочиненіе „Иллюстрианій житія Святыхъ“ Пр. О. Евгенія Гузара.

Препоручаея сочиненіе Пр. О. Евгенія Гузара: „Иллюстрианій житія Святыхъ на кождый день въ роцѣ“, яко полезне и духовною властію одобрене, для ВЧ. Священства, Вѣрныхъ и читальн. Дѣстати оно можна межи иншими въ Ставропигійскѣй книгарни въ Львѣвъ, у Г. Стахевича въ Станиславѣвъ и Тернополи, и у автора въ Завадовѣ; въ цѣнѣ 3 зр. 70 кр. оправне съ пересылковъ почтовыхъ, а 3 зр. 20 кр. безъ оправы и пересылки; для селянъ же, мѣщанъ, читальн и братствъ церковныхъ въ зниженій цѣнѣ 2 зр. 50 кр.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 8. Студня 1890.

Ч. 85.

Ч. 1063/орд. — Щобы на тепер газету „Червоная Русь“ бѣтъ Вѣрныхъ и изъ читальнѣ устороняти.

Зѣ уваги, що газета „Червоная Русь“ въ послѣднихъ часахъ постоянно ворожо выстунае противъ програмы посла Романьчука, бѣтъ всѣхъ трехъ Преосв. Ординаріятѣвъ нашихъ одобренои и пѣдписанои; и притѣмъ наводитъ бесѣды и заявленья особѣ до радикальной рускои партіи належачихъ, котрыхъ наводженье для нашего народа есть дуже соблазнительне: Митр. Ординаріатъ завзымае и обовязуе всѣхъ ВЧ. Священникѣвъ, щобы газету сію бѣтъ поодиновихъ Вѣрныхъ и изъ читальнѣ по всей своей возможности устороняли, а то такъ довго, доки тая газета въ той способѣ писати буде.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 23. Студня 1890.

Ч. 86.

Ч. 9562. Вызваются ВЧ. Орд. шкѣльный Комисарѣ до предложенья справозданъ о станѣ науки религіи до дня 15. Сѣчня 1891.

Всеч. Ординаріатскій Комисарѣ шкѣльный, которій еще не предложили своихъ справозданъ о станѣ науки религіи и норовственности молодежи въ школахъ народныхъ за рѣкъ шкѣльный 1889/1890 — вызваются симъ таковой справозданья предложити сюда найдалше до дня 15. Сѣчня 1891 съ донесеньемъ причинъ обѣзненья.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 25. Студня 1890.

Ч. 87.

Обвѣщенья конкурсовѣ.

I.

Митроп. Консистерія розписуе на конкурсѣ съ срокомъ до 14. Лютого 1891 парохію:

Ч. 9322. Журѣвъ, деканата Журавеньского, наданья приватного.

Львѣвъ, дня 20. Студня 1890.

II.

Ч. 9038. Розписуеся конкурсѣ на одну стипендію им. св. Георгія въ рѣчной квотѣ 100 зр. а. в.

Вѣ цѣли наданья одной стипендіи им. св. Георгія для слушательвѣвъ права назначенои въ рѣчной квотѣ 100 зр. в. а. начавши бѣтъ 1-го курсу шк. р. 1890/91 розписуеся конкурсѣ съ речинцемъ 30. Сѣчня н. с. 1891 р.

Кандидати должнѣ выказатися:

1) що походять бѣтъ отца рускои народности и суть гр. к. вѣроисповѣданья;

2) що суть убогѣ;

3) що убѣчили гимназію съ дуже добрымъ успѣхомъ.

Сыны гр. к. жителѣвъ Дрогобыцкихъ при другихъ рѣвныхъ обстоятельствахъ мають первенство.

Академики побирающѣ тую стипендію мають выказатися, що слушають, або уже слушали выкладѣвъ руского языка и рускои литературы.

Просьбы о тую стипендію заосмотренѣ отвѣтными свѣдоцтвами должнѣ въ высше означенѣмъ речинци посредствомъ Свѣтлой Колегіи професорѣвъ правничого выдѣла вноситися до Львѣвской гр. к. Митроп. Консистеріи.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 5. Студня 1890.

ХРОНИКА.**ИМЕНОВАНЫЯ.****Емеритоваными деканами именованъ 00.:**

- Ч. 951/орд. Игнатій Телишевскій дотеперѣшній деканъ Нараевскій, и
 Ч. 8319. Михайлъ Рудницкій дотеперѣшній деканъ Золочѣвскій — сей послѣдній збѣтавъ именованый при той случайности почет. Совѣтникомъ Митроп. Консисто́рии съ правомъ употреблянья екепозиторій крылошаньскихъ.

Дѣйствительнымъ деканомъ Золочѣвского деканата именованый:

- Ч. 8319. О Александрѣ Чемеринскій парохъ Золочева.

Администраторомъ Нараевского деканата именованый:

- Ч. 950/орд. О. Александрѣ Тапчакоевскій парохъ Дунаева.

Вицедеканомъ деканата Холовского именованый:

- Ч. 969/орд. О. Иоаннъ Проскурницкій парохъ въ Лоцатынѣ.

В. ц. и к. Министерство войны заименовало войсковымъ капеляномъ II-и класы въ активнѣй службѣ:

- Ч. 9008. О. Евгенія Грабовича, докторанда св. Богословія.

Окр. Львѣвско-городска Рада шкѣльна заименовала учителями религіи при Львѣвскихъ школахъ 00.:

- Ч. 9110. Иоанна Редкевича пароха Зарудья,
 Даміана Лоцатынського сотрудника въ Роздолѣ,
 Іосифа Гоцкого сотруди. въ Тейсаровѣ, и
 Василія Навроцкого сотр. въ Щирци.

Префектомъ гр. к. духовной Семинаріи во Львовѣ именованый:

- Ч. 920/орд. О. Дръ Илярій Вацкѣ.

УМѢЩЕНЬЯ.**а) Завѣдательства получили 00.:**

- Ч. 9058. Викторъ Подсоновскій, новопоставл. пресвитеръ въ Звиженю,
 Ч. 9220. Михайлъ Бачинскій, новопост. пресв. въ Сморгжѣ.

б) Сотрудничества получили 00.:

- Ч. 8893. Емиліянъ Король, новопост. пресв. въ Жуковѣ,
 Ч. 8906. Димитрій Ваньо, новопост. пресв. въ Домажири.
 Ч. 9019. Яковъ Зробекъ, новопост. пресв. въ Выбудовѣ съ правомъ духовного управленія приходомъ,
 Ч. 9037. Михайлъ Сосенко, новопост. пресв. — приват. сотруд. въ Плаучи,
 Ч. 9057. Евгеній Кущинскій, новопост. пресв., въ Долбнѣ дек. Теревовельского,

- Ч. 9061. Евгеній Лоцатынскій, новопост. пресвитеръ, въ Островѣ дек. Тернопѣльского
 Ч. 9062. Владиміръ Копытчакъ, новопост. пресв., въ Токахъ,
 Ч. 9063. Иоаннъ Баковичъ, новопост. пресв., въ Заболотцяхъ,
 Ч. 9075. Ярославъ Лучаковскій, новопост. пресв. — въ Плавью,
 Ч. 9119. Григорій Дякопъ, новопост. пресв. — въ Толдевѣ,
 Ч. 9184. Казиміръ Савицкій, новопост. пресв. — въ Осташовцяхъ,
 Ч. 9185. Северинъ Наконечный новопост. пресв. — въ Дзѣнбѣ, съ правомъ духовного управленія приходомъ,
 Ч. 9186. Евгеній Гошовскій, новопост. пресв., въ Галичи.

Введеніи 00.:

- Ч. 7347. Іосифъ Рыбакъ въ завѣд. Вербиловець,
 Ч. 7406. Вол. Ганицкій яко парохъ Новошинъ,
 Ч. 7459. Іосифъ Бабій яко парохъ Пенякъ,
 Ч. 7486. Владиміръ Павликоевскій яко парохъ Кадлубиекъ,
 Ч. 7504. Володиміръ Громницкій въ сотр. въ Тернополи,
 Ч. 7527. Иоаннъ Дудынскій яко парохъ Отыневичъ,
 Ч. 7574. Юліанъ Бачинскій въ завѣд. Володимірець,
 Ч. 7684. Петръ Соловѣй въ сотр. Тейсарова,
 Ч. 7685. Ілія Лагола въ сотр. Городка,
 Ч. 7717. Иоаннъ Колянковскій въ завѣд. Ходачкова,
 Ч. 7718. Теодоръ Стадникъ въ сотр. Дичкова,
 Ч. 7726. Аполинарій Крохмалюкъ въ завѣд. Синькова,
 Ч. 7727. Иоаннъ Крыжановскій яко парохъ Церковно,
 Ч. 7750. Володиміръ Шенкирикъ въ завѣд. Пльснѣнъ,
 Ч. 7825. Григорій Кущинскій въ сотр. Поморянъ,
 Ч. 7826. Владиміръ Сойка яко парохъ Уетья,
 Ч. 7883. Иоаннъ Сендецкій яко парохъ Турѣвки,
 Ч. 7962. Евгеній Ляховичъ яко парохъ Лютовина,
 Ч. 7963. Лаврентій Дьяковскій въ сотр. Бережанъ,
 Ч. 8103. Владиміръ Дорошъ въ сотр. Золотникъ,
 Ч. 8301. Петръ Савчинскій яко парохъ Могильницѣ,
 Ч. 8587. Іеронъ Клицикевичъ въ завѣд. Фраги,
 Ч. 8595. Володиміръ Ганицкій яко парохъ Новошинъ,
 Ч. 8864. Д-ръ Илярій Вацкѣ яко префектъ гр. к. духовной Семинаріи во Львовѣ,
 Ч. 9154. Емиліянъ Ваньо въ сотр. въ Домажири,
 Ч. 9245. Иоаннъ Баковичъ въ сотр. въ Заболотцяхъ,
 Ч. 9300. Яковъ Зробекъ въ сотр. Выбудова,
 Ч. 9432. Михайлъ Форисъ, въ завѣд. Журова.

Увѣльненіи 00.:

- Ч. 7250. Володиміръ Ганицкій бѣтъ завѣд. Отыневичъ,
 Ч. 7269. Іосифъ Бабій бѣтъ сотр. въ Городку,
 Ч. 7406. Іполитъ Погорецкій бѣтъ завѣд. Новошинъ,
 Ч. 7457. Ілія Лагола бѣтъ сотр. въ Романовѣ,
 Ч. 7459. Михайлъ Тындюкъ бѣтъ завѣд. Пенякъ,
 Ч. 7486. Аполинарій Крохмалюкъ бѣтъ завѣд. Кадлубиекъ,
 Ч. 7487. Иоаннъ Колянковскій яко парохъ Тухольки,
 Ч. 7503. Лаврентій Дьяковскій бѣтъ сотр. Поморянъ,
 Ч. 7504. Теодоръ Стадникъ бѣтъ сотр. въ Тернополи,
 Ч. 7574. Вол. Громницкій бѣтъ завѣд. Володимірець,
 Ч. 7717. Иоаннъ Дудынскій яко парохъ Ходачкова,
 Ч. 7718. Владиміръ Шенкирикъ бѣтъ сотр. въ Дичковѣ,

- Ч. 7884. Владимиръ Сойка бтъ завѣд. Турбви,
 Ч. 7885. Петръ Савчинскій яко парохъ Фраги,
 Ч. 7962. Володимиръ Дорошъ бтъ завѣд. Лютовина,
 Ч. 7963. Григорій Кучинскій бтъ сотр. Бережанъ,
 Ч. 8301. Геронъ Кмицакевичъ бтъ завѣд. Могильницѣ.
 Ч. 9320. Василій Навроцкій бтъ сотр. въ Щирца.

Въ пропозиціи умѣщени 00.:

- Ч. 8538. на Вышенку: въ тернѣ: 1. Петръ Радзиевичъ, 2. Іоаннъ Колянковскій, 3. Симеонъ Виняскій — а въ списѣ: Изидоръ Зельскій;
 Ч. 8539. на Кутище: Михайлъ Ваврикъ самъ одинъ,
 Ч. 8660. на Бродки: въ тернѣ: 1. Созонтъ Медвецкій, 2. Иполитъ Погорецкій, 3. Андрей Обръзковъ а въ списѣ: Іоаннъ Зальскій, Михайлъ Ваврикъ и Маріанъ Заюнчковскій;
 Ч. 8667. на Берездѣвцѣ: 1. Іоаннъ Кобрыновичъ, 2. Сильвестеръ Лепкій и 3. Николай Севишинъ;
 Ч. 8668. на Межирѣчѣ: Михайлъ Формъ самъ одинъ,
 Ч. 8670. на Стѣнку: 1. Михайлъ Ваврикъ и 2. Іоаннъ Глодзинскій.
 Ч. 8671. на Гологору: 1. Лука Войтовичъ, 2. Александеръ Стоцкій, 3. Андрей Дольницкій;
 Ч. 8672. на Ілѣвъ: Михайлъ Гаврылюкъ самъ одинъ;
 Ч. 8693. на Вербилѣвцѣ: въ тернѣ: 1. Владимиръ Чировскій, 2. Стефанъ Городецкій, 3. Іоаннъ Галаревичъ — а въ списѣ: Корнелій Бачинскій, Александеръ Петровичъ, Іларій Барусевичъ, Юліанъ Мандычевскій, Онуфрій Крыницкій, Дометій Бородайкевичъ, Николай Съчинскій, Геронъ Кмицакевичъ, Кириллъ Фаціевичъ, Теофилъ Яворовскій, Іоаннъ Величковскій, Иполитъ Погорецкій и Стефанъ Высочанскій;
 Ч. 8695. на Дытятинѣ: 1. Онуфрій Крыницкій, 2. Антоній Рудницкій и 3. Сильвестеръ Лепкій;
 Ч. 8696. за Бѣле: 1. Онуфрій Крыницкій, 2. Іоаннъ Кулицкій и Іосифъ Лѣщинскій;
 Ч. 8748. на Угерско: въ тернѣ: 1. Владиславъ Сельскій, 2. Петръ Жолевичъ, 3. Василій Панчакъ — въ списѣ: Іоакимъ Федюкъ, Романъ Шепаровичъ, Левъ Горалевичъ, Иполитъ Погорецкій, Теофилъ Горникевичъ и Теодоръ Кирчовъ.

Презенты получили 00.:

- Ч. 8814. Василій Молчка на Сервиры,
 Ч. 9228. Іоаннъ Товарицкій на Клѣщѣвну,
 Ч. 9289. Антоній Рудницкій на Дытятинѣ,
 Ч. 9290. Онуфрій Крыницкій на Бѣле,
 Ч. 9294. Михайлъ Гаврылюкъ на Ілѣвъ.

Вставленося до В. Президіи ц. к. Намѣстничества взглядомъ институціи 00.:

- Ч. 8814. Василія Молчка на Сервиры,
 Ч. 9228. Іоанна Товарицкаго на Клѣщѣвну.

В. Президія ц. к. Намѣстн. соглашаеся на канон. институцію 00.:

- Ч. 8616. Николая Любѣнецкаго на Млыниска,
 Ч. 8617. Іоанна Глодзинскаго на Кабарѣвцѣ,
 Ч. 8618. Нестора Коржинскаго на Медыню,
 Ч. 8813. Дмитрія Скленкевича на Вышиски,
 Ч. 8859. Теодора Кирчова на Долге,

- Ч. 9099. Іоанна Юркевича на Сухорѣчѣ,
 Ч. 9426. Северина Молчка на Сервиры,
 Ч. 9427. Іоанна Товарицкаго на Клѣщѣвну.

До канон. институціи завѣзваніи 00.:

- Ч. 8346. Юліанъ Бачинскій на Володимирцѣ,
 Ч. 8616. Николай Любѣнецкій на Млыниска въ мѣс. Мартѣ 1891,
 Ч. 8617. Іоаннъ Глодзинскій на Кабарѣвцѣ въ м. Мартѣ 1891,
 Ч. 8618. Несторъ Коржинскій на Медыню,
 Ч. 8813. Дмитрій Скленковичъ на Вышиски,
 Ч. 8859. Теодоръ Кирчовъ на Долге.

Канон. институціи получили 00.:

- Ч. 9012. Несторъ Коржинскій на Медыню,
 Ч. 9352. Теодоръ Кирчовъ на Долге,
 Ч. 9472. Дмитрій Скленковичъ на Вышиски.

Увѣльненіе бтъ испита конкурсового парохіального получили 00.:

- Ч. 8738. Антоній Стефановичъ парохъ Дмитря,
 Ч. 8770. Евгенийъ Гузаръ сотр. въ Нараевѣ.

Рукоположеніе въ пресвитери получили:

- Ч. 8725. Іоаннъ Баковичъ, Михайлъ Бачинскій, Евгенийъ Гошовскій, Григорій Дяконъ Яковъ Зробекъ, Емиліанъ Король, Володимиръ Коштычакъ, Евгенийъ Кучинскій, Николай Малый, Евгенийъ Лопатынскій, Володимиръ Лучаковскій, Северинъ Наконечный, Емиліанъ Подсеонскій, Казиміръ Савидскій и Михайлъ Сосенко;
 Ч. 8881. Емиліанъ Боберскій, Людоміръ Зарицкій, Іоаннъ Насальскій и Володимиръ Сабатъ.

Митропол. Консисто́рія вставилася до в. ц. к. Намѣстничества:

а) о плату зв фонда религ. для приватн. сотрудниковъ:

- Ч. 8830. въ Выбранѣвцѣ,
 Ч. 8882. въ Рыбникахъ.

б) о дарѣ ласки для свещ. вдѣвъ и сирѣтъ:

- Ч. 6213. Теофилъ Гречаньскон,
 Ч. 7027. Марія Гарасимовичъ,
 Ч. 7070. Юлія Хомицкая,
 Ч. 7181. Юлія Лопатынскон,
 Ч. 7221. Неонилъ Барановскон,
 Ч. 7243. Евгенийъ К новалець,
 Ч. 7478. Емилія Стефановичъ.

в) о утвореніе самостоятельной душпастирской посады:

- Ч. 7408. въ Дычковѣ.

г) о системизованіе сотрудничества:

- Ч. 7229. въ Рогатынѣ.

В. ц. к. Намѣстн. завѣдомил Митр. Консисторію, що в. ц. к. Министерство асигновало плату для прив. сотр.:

Ч. 8903. въ Колтовѣ 300 зр. на 1 рѣкъ.

До гр. к. духовной Семинаріи во Львовѣ на III. р. св. Богословія приняті:

Ч. 8114. Емилианъ Кузьма и Петръ Езерскій.

Митропол. Консисторія надала стипендію им. Михаила Бѣлецкого по 150 зр. рѣчно:

Ч. 9186. Емилиану Мартыновичу, ученику IV. кл. ц. к. акад. гимназіи во Львовѣ и Михайлу Зеленкови ученику IV. кл. ц. к. гимназіи въ Станиславовѣ.

До заведенія дяковскаго при Архикатедральной церкви св. ВМ Георгія во Львовѣ принятый:

Ч. 7976. Василій Атаманюкъ.

Ч. 9387. — Выказъ всѣхъ жертвъ надбсланныхъ въ семь роцѣ до Канцеляріи Митропол. Консисторіи по день 26. Студня 1890:

а) на потреби Св. Отца:

дня	4/1. — ВЧ. Архикатедральный урядъ парохіальный	1	зр.	50	кр.
"	5/1. — ВЧ. О. Михайлъ Винницкій парохъ Марковон	1	"	—	"
"	— Ч. Прихожане Марковон	3	"	—	"
"	— " " Солукова	1	"	—	"
"	20/1. — Впр. Пралатъ Кобыляньскій	2	"	—	"
"	17/4. — ВЧ. Архикатедральный Урядъ парохіальный	3	"	18	"
"	— ВЧ. О. Дмитрій Рубчакъ парохъ Сихова	1	"	—	"
"	1/5. — Ч. О. Иполитъ Погорецкій завѣд. Новошинъ	1	"	—	"
"	30/6. — ВСЧ. Збаражскій Урядъ дек.	2	"	—	"
"	3/7. — ВСЧ. Архикатедральный Урядъ парохіальный	2	"	65	"
"	30/8. — ВПр. Пралатъ Кобыляньскій	2	"	—	"
"	15/10. — Всев. О. Д-ръ Іосифъ Мѣльницкій Вицекторъ духовной Семинаріи	1	"	—	"
"	15/10. — Ч. Прихожане Солукова	1	"	—	"
"	17/10. — ВСЧ. Архикатедральный Урядъ парохіальный	4	"	65	"
"	21/10. — ВЧ. О. Давидъ Крупка парохъ въ Пѣдборцяхъ	3	"	—	"
"	28/10. — ВЧ. Урядъ парохіальный въ Малашовцяхъ	3	"	50	"
"	19/11. — ВЧ. Урядъ парохіальный въ Шляхтинцяхъ	2	"	30	"
"	5/12. — Церковь въ Красномъ	1	"	—	"

б) на мисіи и на св. гробѣ въ Палестинѣ:

дня	20/1. — ВПр. Пралатъ Кобыляньскій	2	зр.	—	кр.
"	18/2. — ВЧ. Золочевскій Урядъ декан.	29	"	4	"
"	21/2. — ВСЧ. О. Теофилъ Царевичъ, парохъ въ Кобыловодокахъ	1	"	50	"
"	— ВЧ. О. Григорій Содомора, сотр. Кобыловодока	1	"	—	"
"	16/4. — ВЧ. Урядъ парох. въ Николаевѣ, дек. Роздольскаго	5	"	—	"
"	— ВСЧ. Архикатедральный Урядъ парох.	3	"	—	"
"	17/4. — ВЧ. О. Дмитрій Рубчакъ	1	"	—	"
"	18/4. — ВЧ. Парохъ и Ч. Прихожане Кобыловодока	10	"	—	"
"	21/4. — ВЧ. Урядъ парох. въ Берездвцяхъ	5	"	—	"
"	— ВЧ. Урядъ парох. въ Перегиньску	2	"	—	"
"	— ВЧ. Урядъ парох. въ Чолганахъ	4	"	—	"
"	23/4. — ВЧ. О. Михайлъ Вагилевичъ парохъ Княжолуки	1	"	—	"
"	23/4. — Ч. Братство въ Княжолудѣ	1	"	—	"

"	— Ч. Прихожане Солукова	2	"	60	"
"	25/4. — ВЧ. Урядъ парох. въ Скварявѣ	—	"	50	"
"	26/4. — ВЧ. Урядъ парох. въ Кіданцяхъ	—	"	55	"
"	— Ч. Прихожане Городыща	1	"	50	"
"	— ВЧ. Парохъ Городыща	—	"	50	"
"	29/4. — Ч. Прихожане Острова	2	"	95	"
"	— " " Новошинъ	2	"	—	"
"	— " " Малашовецъ	2	"	—	"
"	3/5. — " " Говѣва	1	"	—	"
"	7/5. — " " Нараева	2	"	50	"
"	— ВЧ. Парохъ Нараева	—	"	50	"
"	9/5. — ВЧ. О. Симеонъ Березовскій отъ парохіанъ Загоречка	1	"	30	"
"	12/5. — Ч. Прихожане Шляхтинецъ	1	"	20	"
"	20/5. — " " Могильницъ	7	"	20	"
"	25/7. — " " Закомаря	1	"	66	"
"	— " " Заболотецъ	2	"	—	"
"	6/6. — ВЧ. Урядъ парох. въ Устью	2	"	41	"
"	30/6. — ВСЧ. Збаражскій Урядъ дек.	1	"	90	"
"	13/8. — ВЧ. Урядъ парох. въ Дулибахъ (дек. Ходор.)	2	"	—	"
"	30/8. — ВПр. Пралатъ Іосифъ Кобыляньскій	2	"	—	"
"	15/10. — Всев. О. Д-ръ Іосифъ Мѣльницкій Вицекторъ духовной Семинаріи	2	"	—	"

в) на катох. мисіи въ Азіи и Африкѣ:

дня	17/4. — ВЧ. О. Дмитрій Рубчакъ парохъ Сихова	1	зр.	—	кр.
"	30/6. — ВСЧ. Збаражскій Урядъ декан.	1	"	90	"
"	10/8. — ВЧ. Тернопольскій Урядъ декан.	5	"	—	"

г) на стору городску церковь при Народномъ Домѣ:

дня	17/4. — ВЧ. О. Дмитрій Рубчакъ парохъ Сихова	1	зр.	—	кр.
"	— Ч. Францишокъ Лийскъ майстеръ комвиарекій	6	"	—	"

д) на каплицю св. АА. Кирилла и Меводія при катедрѣ Львортаньскій:

дня	30/4. — ВПр. Пралатъ Іосифъ Кобыляньскій	1	зр.	—	кр.
"	15/5. — Ч. Прихожане Солукова	1	"	20	"

е) на Воспиталище двочеч:

дня	20/1. — ВПр. Пралатъ Іосифъ Кобыляньскій	2	зр.	—	кр.
"	21/2. — ВЧ. О. Петръ Долиницкій парохъ въ Станиславчюку	3	"	—	"
"	22/2. — ВЧ. О. Теофилъ Царевичъ парохъ Кобыловодока	1	"	—	"
"	— Ч. Прихожане Кобыловодока	3	"	40	"
"	— " " Млынискъ	—	"	60	"
"	3/3. — ВЧ. Іоаннъ Щуровскій зъ Струтына	2	"	—	"
"	— ВЧ. О. Іосифъ Охримовичъ зъ Лолина	2	"	—	"
"	30/4. — ВПр. Пралатъ Іосифъ Кобыляньскій	2	"	—	"
"	18/10. — ВЧ. О. Давидъ Крупка парохъ Пѣдборецъ	2	"	—	"
"	5/12. — Церковь въ Красномъ	1	"	—	"
"	15/12. — ВПр. Пралатъ Іосифъ Кобыляньскій	1	"	—	"

ю) на бурсу для сиротъ свящ.:

дня	6/1.	—	ВСЧ. Бускій Урядъ дек.	2	зр.	—	кр.
"	3/3.	—	ВСЧ. Перегнвскій Урядъ декан.	17	"	—	"
"	13/6.	—	ВСЧ. Бобрецкій Урядъ декан.	20	"	—	"
"	1/12.	—	" " " "	5	"	—	"

з) на фондъ неофитовъ:

дня	17/1.	—	Ч. Прихожане Дубравки	1	зр.	—	кр.
"	20/1.	—	ВПР. Пралатъ Юсефъ Кобылянскій	2	"	—	"
"	18/3.	—	Церковь Архикатедр. св. ВМ. Георгія	9	"	65	"
"	17/4.	—	ВЧ. Дмитрій Рубчакъ парохъ Сихова	1	"	10	"
"	1/5.	—	Ч. Прихожане Новошинъ	1	"	—	"
"	30/8.	—	ВПР. Пралатъ Юсефъ Кобылянскій	2	"	—	"
"	23/12.	—	Ч. Прихожане Солукова	1	"	—	"

и) на знесеніе неволъ въ Африцъ:

дня	30/8.	—	ВПР. Пралатъ Юсефъ Кобылянскій	2	зр.	—	кр.
-----	-------	---	--------------------------------	---	-----	---	-----

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 30. Студня 1890.

Сильвестеръ
Митрополитъ.

УП 21.593
1890

БІБЛІОТЕКА
НАУКОВОГО ТОВАРИСТВА ІМ. ШЕВЧЕНКА
у Львові.
II ~~16093/1890~~